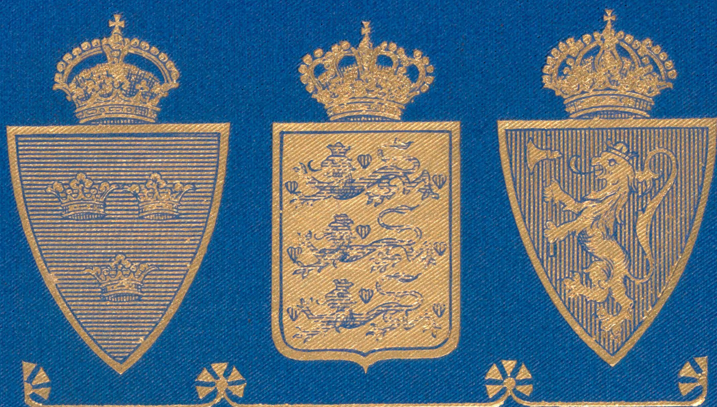
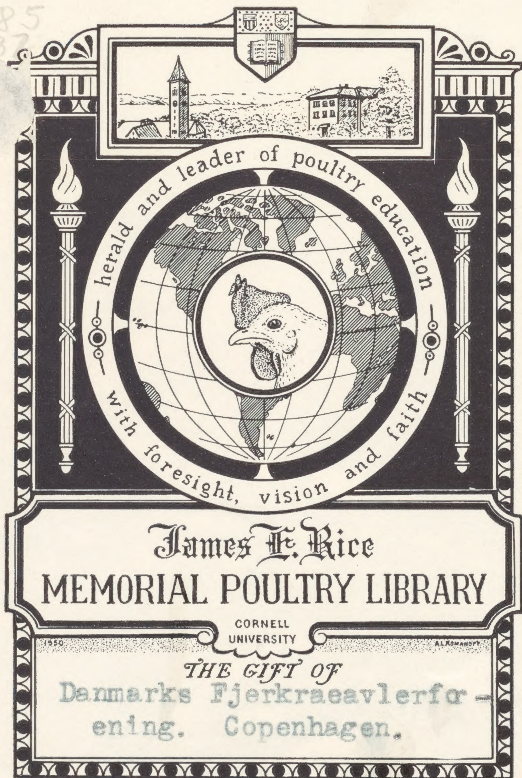

SKANDINAVISK FJERKRÆ STANDARD.

herald and leader of poultry education
with foresight, vision and faith
James E. Rice
MEMORIAL POULTRY LIBRARY
CORNELL
UNIVERSITY
1950
A.L.KOMAROFF
THE GIFT OF
Danmarks Fjerkraeavlerforening. Copenhagen.

SKANDINAVISK
FJERKRÆ-STANDARD

SKANDINAVISK
FJERKRÆ-STANDARD

UDARBEJDET OG REDIGERET AF

J. PEDERSEN-BJERGAARD

UDGIVET AF

SKANDINAVISK FJERKRÆAVLERFORBUND

KØBENHAVN

Alle Illustrationer i denne Bog er tegnet og malt af
Kunsttegner N. HALKJÆR.

Trykt hos DYVA & JEPPESEN.
København K.

UDGIVERNES FORORD

VED den inter-skandinaviske Fjerkræavls-Konference, som afholdtes i København i August 1919, vedtoges Dannelsen af et vore nordiske Lande omfattende Selskab under Navn af „Nordisk Fjerkræavlerforbund" med det Formaal for Øje at samarbejde efter en fælles Plan til Fremme af Fjerkræavlens sunde Udvikling i vore Lande i disses velforstaaede gensidige Interesse.

Som et af de første Skridt i denne Henseende blev det af de til Stede værende ledende Mænd i Styrelsen af de store, landsomfattende Fjerkræavlsforeninger i vore nordiske Lande besluttet at udgive en fælles Fjerkræ-Standard, som vi undertegnede, der paa de af os repræsenterede Foreningers Vegne staa som Udgivere af, har givet Titelen: „Skandinavisk Fjerkræ-Standard".

Da det ikke er utænkeligt, at Bogen, tiltrods for vore Sprogs begrænsede Omraade, i Kraft af den store Indsats der er gjort for at frembringe et baade praktisk og med smukke Billeder forsynet Mønsterværk, vil finde Vej langt udenfor vore Landes Grænser, baade til de store Verdensbiblioteker og til private Fjerkræelskere og -avlere, vil Ordet „Skandinavisk" i saa Fald være let forstaaet og let at oversætte.

Det ny oprettede Forbund betragtede det som en Selvfølge, at der rettedes Henvendelse til Forfatteren, Redaktør J. Pedersen-Bjergaard angaaende Udarbejdelsen

af den nye Standard; i Betragtning af Hr. Pedersen-Bjergaard's enestaaende Dygtighed paa dette Omraade maatte han synes selvskreven til dette Hverv, som han beredvilligt overtog.

Saa udsende vi da Bogen med Ønske og Haab om, at den maa blive Fjerkræavlere, der ønske at stræbe saa langt frem mod Foreningen af det nyttige og smukke, som Evner og Forhold vil tillade, til god Vejledning og Glæde og vore skandinaviske Lande til Ære.

M. F. NILSSEN
Formand for
Norsk Forening for Fjærfæavl.

CLAES LEWENHAUPT
Ordfører i
Sveriges Allm. Fjäderfäafvelsförening.

FR. AHLEFELDT LAURVIG
Præsident for
Danmarks Fjerkræavlerforening.

FORFATTERENS FORORD

STANDARD, *anvendt i Opdrætterverdenen, betyder saa meget som Maal for Fuldkommenhed eller for det mønsterværdige. En Fjerkræ-Standard er altsaa en i det enkelte gaaende Beskrivelse af de umiddelbart iagttagelige Egenskaber, hvoraf fejlfrie Dyr af Fjerkræracerne maa være i Besiddelse.*

I denne vor skandinaviske Standard er der sat videre rækkende Maal end at give en klar og let overskuelig Beskrivelse af de vigtigste og de mest udbredte ældre Fjerkræracer og nogle faa nyere Racer og andet hidtil mere almindeligt Standardindhold. — Dette vil erkendes af den Række af højst vigtige Emner, der i kort Form, som Pladsen kræver, er omhandlede umiddelbart efter Bogens indledende Del.

Punktværdiskalaerne er afvejede efter de mest indgaaende Overvejelser med Hensyntagen til hver enkelt Races eller Varietets Ejendommeligheder. Vi har ikke fundet det forsvarligt at gaa saa let over denne Sag som i andre Lande, hvor simpelthen en fælles „Scale of Points“ er givet for alle amerikanske, engelske eller andre Racer uden Hensyn til disses uhyre store Forskellighed.

Det ganske lille Stykke: „Vink om praktisk Benyttelse“ af nævnte Skalaer tør nok siges at være en lykkelig praktisk Tankeindskydelse efter møjsommelig Grublen. Den sig hertil sluttende, i tabellarisk Form antydede metodiske Maade at straffe Fejl paa hos de bedømte Dyr haabes at blive en kærkommen Hjælp til Lettelse af Karaktergivningen ved en samvittighedsfuld Bedømmelse Punkt for Punkt. Her maa jo altid være et Spillerum for personligt Syn og Dømmekraft, men der maa i hvert Fald være et rimeligt Forhold mellem Punktværditallet for et Mønsterdyr og Straffetallet for forefundne Fejl.

Den grundigere Indgaaen paa Spørgsmaalet om „Præmiering paa Fjerkræskuer“ vil vel ogsaa nok faa sundt seende Fjerkræfolk til at tænke. — I det derefter følgende Stykke om de stærke Hensyn, der ogsaa ved Fjerkræskuer bør tages til Nytteydelsesspørgsmaalet, og i det næste om „Tilstræbelsesværdige Præmieringsgrundsætninger“ vil man forhaabentlig ligeledes finde sunde Grundtanker, som fortjener at blive taget under praktisk Overvejelse og ført ud i Handling, naar Tiden dertil er inde.

Den stærke Betoning af Fordringen om Livskraft og Sundhed, som det aller vigtigste Krav til et Avlsdyr eller et præmieæskende Dyr, saavidt disse Egenskaber kan bedømmes paa et Skue, vil utvivlsomt vinde enstemmig Tilslutning.

Emnerne: Præmiering paa Fjerkræskuer — Forholdet mellem synlig-standardmæssig Beskaffenhed og umiddelbar Nytteydelse ved Bedømmelse af Høns paa Fjerkræskuer — altsammen førstehaands praktiske Grundtanker

i kort, fyndig og klar Fremstilling, — tør nok ogsaa paaregne alvorligt tænkende Fjerkrævenners Interesse og forhaabentlig fuldtud bifaldende Tilslutning.

Saa kommer vi til Afhandlingen „Fuldgyldig Vurdering af Fjerkræ for Nytteydelse“. Denne har Ærinde til alle mod sikre Fremskridtsmaal stræbende Fjerkræavlere, uden Hensyn til om de er Udstillere eller ikke. Det kan ikke for meget lægges fjerkræinteresserede Mennesker paa Sinde at bide godt Mærke i de heri klarlagte anatomiske og psykofysiologiske Forhold.

Her henvises til de to Billeder Fig. I og II, som vil give god Vejledning til saadan praktisk Dragen til Nytte hvad der i den kortfattede Afhandling er fremholdt om Forholdet mellem Kropbygningsforhold og Livskraft samt Produktionsanlæg. Efter forgæves at have søgt efter et fyldestgørende Skelet af en Høne i Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskoles anatomiske Samlinger og paa Zoologisk Museum i København, og ligeledes frugtesløs Søgen efter en fuldt belysende Afbildning i foreliggende verdensberømte anatomiske Værker, levnede jeg mig ikke Ro, før jeg fik udført ovennævnte, tydeligt anskueliggørende og belærende Afbildninger, hvortil der for den førstes Vedkommende intetsteds findes Sidestykke.

Naar jeg i flere af Billederne i Standarden har sammenstillet to eller flere Varieteter, har min Grund været: uden forøget Udgift at faa saa mange Racevarieteter med som muligt, og i Tilfælde hvor Han- og Hundyr er helt ens i Fjerfarve, kan det i flere Tilfælde være mere

interessant at fremstille Han- og Hundyr af forskellige Farver af en og samme Race.

Blandt de praktiske Træk, der særpræger denne vor Standard, er der Grund til at paapege den heri anviste og fulgte retteste Følgeorden (Metode), hvorefter det er naturligst og mest ligetil at se paa og bedømme en Hønsefugl f. Eks.; Helhedsindtrykket, Kropform og Holdning fanger den erfarne og klarsynede Fjerkræmand hurtigt. Saa til Enkelthederne: Hoved, Næb, Ansigt og Øjne, Kam, Øreskiver, Hagelapper, Hals, Ryg, Sadel, Hale, og saa er vi færdige med Toplinien; derefter: Vinger, Bryst, Bug, Laar og Bagparti, Løb og Tæer. Umetodisk Betragten medfører Tidsspilde og Usikkerhed.

For Racebeskrivelsernes Vedkommende er der for at spare paa den kostbare Plads undgaaet de evindelige, unyttige Gentagelser, som fylder saa meget op i udenlandske Standarder, for Punkter, som er aldeles ens for begge Køn af samme Race.

En varm Tak ønsker jeg at bringe de tre i vore Lande paa Fjerkræavlens Omraade ansete og fortjenstfulde Mænd, som af Foreningsstyrelserne har været udpegede til som Udvalg at medarbejde ved Standardens Udførelse, nemlig: for Norges Vedkommende Hr. Oberstløjtnant **B. Thams**, *som bl. a. har Æren af Beskrivelsen af den norske og den hvide italienske Gaas og Fremskaffelse af den hollandske Klubs Standard for den nye hollandske Hønserace Barnevelder; og for Sverige Hr. Redaktør* **W. Sjøstedt**, *som vi navnlig skylder Tak for Beskrivelsen af den skaanske Gaas og den blaa svenske*

And; og for Danmark Hr. Redaktør **Fr. Hansen** *i Assens. Som hinanden noget nærmere boende har vi, udenfor Fælleskonferencerne gennemgaaet en Del af det efterhaanden udarbejdede Stof, bl. a. de fleste Punktværdiskalaer.*

Ved Udvalgets forskellige Konferencer har vi indgaaende med Alvor drøftet det til de forskellige Tider færdigværende Materiale, og det har været en stor Tilfredsstillelse at erfare, hvor godt overensstemmende vort Syn har været og hvor hurtigt dette Drøftelses-Arbejde er gaaet fra Haanden og Tiden bleven resultatrigt udnyttet.

J. PEDERSEN-BJERGAARD.

INDLEDNING

DE forskellige Landes Fjerkræstandarder har fra første Færd saa godt som udelukkende taget Sigte paa at fastslaa, hvad der for hver enkelt Race maatte anses som det fuldkomne Mønster at stræbe efter, hvad de iagttagelige ydre Egenskaber angaar.

Denne Racernes nærmest æstetiske Yderside har sin uomtvistelige Berettigelse og kan indenfor den rette Grænse have en forædlende Mission i Retning af at vække og uddybe Sansen for det skønne og udvikle Snille i Opdrætningskunst. Grænsen er den, at uerfarne og godtroende Begyndere i Fjerkræavl ikke bør forledes til at tro, at de f. Eks. paa et Fjerkræskue højest præmierede og maaske smukkeste Dyr ogsaa ubetinget er de bedste og mest værdifulde Produktionsdyr.

En meget tilfredsstillende Grad af Skønhedstræk kan i gunstigt Fald ved sagforstandig Avl forenes med gode eller endog udmærkede, rent praktiske Nytteydelsesanlæg. Men til at naa saa højt i begge Retninger hører baade utrættelig, vidt omspændende, maalsikker Stræben, Kløgt og Held.

For de store Masser af vore nordiske Landes Fjerkræavlere og -holdere og for vore Landes Nationaløkonomi har den umiddelbart værdifrembringende Fjerkræavl selvfølgelig langt den største Betydning. Til Forskel fra andre Landes Fjerkræstandarder vil der derfor i denne vor fælles skandinaviske Standard blive taget de stærkeste Hensyn til den umiddelbart indtægtgivende Side af Fjerkræavlen.

Skandinavisk Fjerkræ-Standard er i det væsentlige, hvad selve Racebeskrivelserne angaar, udarbejdet i Samklang med andre ledende Landes seneste Mønsterbeskrivelser, hvor disse ikke afvige fra eller ligefrem modsige hinanden, hvad de imidlertid ret ofte gør, i hvilke Tilfælde uhildet sund Sans, modent Skøn og praktiske Hensyn til vore foreliggende Forhold har været bestemmende.

Medens vi har bestræbt os for saa vidt mulig at bevare en fælles vel overvejet Form ved de mere udførlige Racebeskrivelser, har vi ladet det være os magtpaaliggende i et for vore Landes Befolkning forstaaeligt rent Sprog at give saa tydelige og malende Ordbilleder og en saa levende Forestilling om et Mønsterdyrs Udseende i alle Punkter, som Ord kan give.

Det tør haabes, at man rundt omkring i Skandinavisk Standard vil finde indstrøet en Mængde oplysende eller interessante Bemærkninger, som der ikke findes noget tilsvarende til i andre Landes Racebeskrivelser.

Foruden den egentlige punktvise Beskrivelse er det af stor Vigtighed at have Bestemmelser for de forskellige Racers mest ønskelige Størrelse. Denne kan i Almindelighed kun angives efter Vægt, idet det herved forudsættes, at Dyrene kun er i jævnt god Foderstand, hverken afgjort fede eller magre. Udvalget har gennemgaaende, i alt Fald hvor praktiske Grunde talte derfor, sat Standardvægten en Del — i nogle Tilfælde ikke saa lidt — under den Vægt, der forlanges eller som betinger de højeste Præmier i Lande, hvor Størrelsen for Udstillingsdyrs Vedkommende drives til usundt Overmaal, og hvor det simpelthen opsigtvækkende spiller en overdreven og ofte paa Lønsomhedens Bekostning skadelig Rolle. For de kødproducerende Racers og for enkelte Racers Vedkommende, der skal imponere

som Udstillingsdyr, og i det hele taget hvor Størrelsen er af virkelig praktisk Betydning, er Vægten dog sat tilstrækkelig højt til at modvirke Tilbøjeligheden til at komme ned paa for ringe Størrelse.

Selv naar man har dannet sig en saa vidt mulig levende Forestilling om, hvorledes et Mønsterdyr skal se ud i alle Enkeltheder, staar der endnu tilbage at have Rede paa de enkelte Punkters Værdi i Forhold til hinanden, med andre Ord: at vide hvilket forholdsvis Eftertryk, der hos de forskellige Racer bør lægges paa de forskellige Punkter indbyrdes. Dette bestemmes dels af i hvilken Grad vedkommende Racemærke er særprægende eller bidragende til det anerkendte Fuldkommenhedsmønster for vedkommende Race, og dels af de Vanskeligheder der er forbundne med Fremavlingen af vedkommende Racetræk.

Den simpleste Maade, hvorpaa man kan anskueliggøre, hvilken forholdsvis Vægt der maa lægges paa de forskellige Punkter ved hver enkelt Race, eller i flere Tilfælde hvert Køn for sig, er at tillægge hvert Punkt en bestemt Talværdi, idet man paa Forhaand regner et fejlfrit Mønsterdyr — som det her i vor Standard er gjort — lig 100. Hvis man ingen som helst Fejl eller Mangler kan finde hos et Individ — et Tilfælde som næppe vil forekomme for en kritisk og kyndig Dommer — bliver Dyret altsaa staaende for sine fulde 100 Points.

I de Punktværdi-Skalaer, som følge umiddelbart efter Racebeskrivelserne, vil man, som foran anført, finde vedføjet en Talværdi ved hvert enkelt Punkt (undertiden Gruppe af Punkter), der kommer til særlig Bedømmelse. Disse Tal angive efter Forfatterens og Udvalgets Overbevisning saa godt, som det overhovedet lader sig gøre, den forholdsvise Betydning af hvert enkelt Racetegn eller

Egenskab. For disse gennemtænkte og atter og atter paa ny overvejede Værdi-Skalaer har man intet Steds i Udlandets Fjerkræ-Literatur kunnet finde anvendelige Støttepunkter, som uhildet Hensyn til alle Sider kunde godkende. At bedømme hele Grupper af vidt forskellige Racer og Farvevarieteter efter en og samme Skala, saaledes som det gøres endog i Lande, hvor Fjerkræavlen og Fjerkræbedømmelse ellers er naaet til en beundringsværdig Højde, er selvfølgelig aldeles meningsløst.

Afsnittet foran i Bogen: »Fjerkræfaglige Udtryk og Betegnelser«, danner en naturlig Indledning til klar Forstaaelse af Racebeskrivelserne og meget, som kan fremkomme i Fagpressen. Der vil i samme findes en hel Del praktiske Bemærkninger, som alle, ogsaa de mest indviede, Fjerkrævenner forhaabentlig vil gøre sig grundigt bekendt med, og, som det er rigtigt, er de i denne Standard metodisk grupperede og ikke simpelthen som Gloser.

Den for hver af de mere betydelige Fjerkræracer forud for Beskrivelserne i faa Ord givne Karakteristik af Racernes vigtigste Særegenheder og navnlig deres »væsentligste Nytteegenskaber«, tør sikkert paaregne den allerstørste Interesse og Paaskønnelse — ikke alene fra Udstillere og de mange, som for ren privat Fornøjelse ønske at vide Besked om alt, hvad der kan kaste Lys over og højne Fjerkræsagen — men fra alle, der befatter sig med eller tænker paa at give sig af med Fjerkræavl eller Fjerkræhold. Forhaabentlig er det lykkedes i den nødvendigvis yderst knappe Form at finde rammende og betegnende Udtryk for de væsentligste Anlæg, ved hvilke Racerne adskille sig fra hinanden. En saadan samlet og let overskuelig Oversigt, visende de meget forskellige Racers Hoveddyder og disses Begrænsning eller deres Mangler, findes næppe i

noget andet Lands Fjerkræ-Standard. Disse beskæftige sig som Regel udelukkende kun med Beskrivelse af Racernes formentlige Skønhedstræk og Ydre i det hele.

Billederne i denne Standard, baade de i Farver og de i sort, er holdt nær op til Beskrivelserne og tale for sig selv.

Den her benyttede Følgeorden for Racernes Beskrivelse er hovedsagelig bestemt af deres væsentlige og hinanden mere eller mindre nærkommende Egenskaber. Fra hvilket Land, de stamme, er kun af historisk Interesse og har for saa vidt mindre at betyde.

Punktværdi-Skalaer.

Det første, der maa forudsættes, for at en Bedømmelse af Fjerkræ kan have den rette Vægt, er naturligvis, at Opdrætteren, Udstillingsdommeren, eller hvem det nu er, har dannet sig en muligst klar Forestilling om et i alle Punkter fejlfrit Mønsterdyr.

Ved Mønstringen af et Racedyr, bestemt til i nogen Grad højt stilende Avl, eller ved Bedømmelsen paa en Udstilling, er det naturligt, at man søger efter Fejl, Punkt for Punkt, i en bestemt Orden, helst følgende Punktværdi-Skalaerne. Hvis man i aller strengeste Forstand kan følge disses Anvisninger, vurderer man i Tankerne de fundne Fejls og Ufuldkommenheders Størrelse i Forhold til det fuldkomne Ideal og opfører til Fradragelse en saa vidt mulig tilsvarende Del af det Værdital, der i Standarden er vedføjet vedkommende Punkt, og saaledes videre hvor man finder Udsættelser. Samtlige disse Nedsættelser eller Straffetal for fundne Fejl vil saaledes være at sammentælle og at fradrage Hundredtallet, der staar som Maal for det tænkte fuldkomne Mønsterdyr. Man kan selvfølgelig ogsaa straks ved Mønstringen paa Bedømmelsesskemaet anføre det ved Dommen fremkommende Værdital.

Hvis det var muligt for Udstillingsdommere under vore nuværende Forhold at erhverve sig en saadan Sikkerhed i Vurderingen af forefundne Fejl, at de uden alt for lang-

varige og trættende Overvejelser næsten ufejlbarligt kunde træffe det rigtige ved Straffetallenes Ansættelse — selvfølgelig vil forskellige Øjne sjelden se ganske ens —, saa vilde en saadan talmæssig Bedømmelse være omtrent den virkeliggjorte Fuldkommenhed, og saa kunde der opstilles Regler for, hvilken Talsum, hvor mange Points for forefundne gode Egenskaber der siden maatte kræves for at kunne tildeles henholdsvis Ærespræmie, første Præmie o. s. v.

Hvorvidt der med Tiden kan naas til saa tilfredsstillende Forhold, at Punktværdi-Skalaerne kan rent talmæssigt benyttes, kan man foreløbig lade staa hen. — Den uomtvisteligt store Fordel ved Punktværdiangivelserne er denne, at man ved et eneste Øjekast paa Skalaerne straks opfatter, hvilke Racetegn og hvilke Egenskaber der i hvert enkelt Tilfælde er de vigtigste, de næstvigtigste o.s.v., og med hvilken omtrentlig Gradstyrke de enkelte Punkter veje i Forhold til hinanden. Dette er saare vigtigt og maa nødvendigvis betegne et meget stort Fremskridt i Retning af regelbundet Bedømmelse. Folk, der er stærkt fristede til at lade sig beherske af forudfattede og utilstrækkeligt begrundede personlige Meninger, afskæres fra at lægge en mulig alt for urimelig stor Vægt paa forholdsvise Smaating og i tilsvarende Grad at undervurdere rent racemæssigt eller praktisk set mere betydelige Punkter.

Ved Punktværdiansættelsen i vor Standard er som i ingen anden Fjerkræ-Standard, især for de mere udprægede Nytteracers Vedkommende, lagt en ganske overordentlig stor Vægt paa de praktiske Egenskaber, der kan bedømmes umiddelbart ved Øjesyn — om andet kan der jo her ikke være Tale — saaledes paa: den typiske Kropform og Hel-

hedspræget, der indbefatter Holdning, Stilling og den egentlige Race-Habitus — det mest racebestemmende — samt Livskraft, Vidnesbyrd om god Pleje og passende Størrelsesforhold, uden hvilke Egenskaber i tilfredsstillende Grad selv de smukkeste Racetegn kun er lidet eller intet værd.

Værditallene for de enkelte Punkter kan naturligvis i de fleste Tilfælde ikke hos forskellige Racer falde sammen eller med Grund jævnstilles med hinanden. Det er Punkternes indbyrdes Talværdi hos hver enkelt Race (undertiden hos hvert Køn for sig, hvor disse er meget forskellige (i Farve og Tegning bl. a.), som man maa have Øje for. — Hos en Race, som frembyder forholdsvis mange mere eller mindre vanskeligt opnaaelige Punkter, som hver især maa tildeles Tal antydende deres Betydning som Kendetegn for Racen i dens Renhed og dens særegne Skønhed eller Interesse, kan der naturligvis ikke af Idealets, Mønsterdyrets, Hundredtal afgives saa meget til hvert enkelt Punkt som hos Racer, der er forholdsvis enkle og kun har faa Bedømmelsespunkter. Overfor disse sidste er der derfor ogsaa god Grund til at stille Fordringerne til de foran nævnte praktiske Egenskaber, de to første Punkter i Skalaerne, undertiden ogsaa Størrelsen, strengere end overfor mere vanskelige Racer, som af nævnte Hensyn maa nøjes med Tildeling af sammenligningsvis noget lavere Tal for Hovedpunkternes Vedkommende.

Det er at haabe, at saavel Opdrættere og Købere af Fjerkræ som Udstillingsdommere vil drage god og nyttig Lære og Hjælp ikke mindst af den med største Alvor og Samvittighedsfuldhed gennemtænkte Punktværdigivning, som paa det tydeligste understreger, hvor Eftertrykkene forholdsvis bør lægges hos forskellige Racer, hos de bedste Nytteracer paa deres Vis saavel som hos de for-

nemlig prydende, paa Grund af disses rent ydre Egenskaber fængslende Sjeldenheder, hos hvilke sidste man er berettiget til at fordre meget i Retning af Skønhedspunkter eller Opdrættersnille — denne Fjerkræklasses fornemste Tilværelsesberettigelse.

Formaalet med disse Skalaer er, som foran udtrykt, at fremhæve saa godt og klart, som det ved Tal er muligt, hvilken forholdsvis Vægt, der bør lægges paa de forskellige Punkter for hver enkelt Race, og Eftertrykket er fuldt saa meget bestemt af den Vanskelighed, der er forbundet med Opnaaelse af en høj Grad af Fuldkommenhed af hvert Punkt for sig og den Indflydelse paa Racens Helhedsindtryk, der bibringes ved forskellige Mangler eller Fejl paa hvert Punkt for sig — som af mere praktiske Grunde.

Efter alvorlig Overvejelse er en Del af Værditallene i denne Standard for nogle Punkters Vedkommende lidt ændrede fra de i Dansk Fjerk.-St. anførte. Her kan først nævnes, at det første Punkt i Skalaerne: »Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg«, som det i højeste Grad Racepræg givende, disse Egenskaber er, er tillagt højere Værdital.

Da Ordet »Livskraft« af praktiske Grunde er udskilt fra det tidligere Dobbeltpunkt: »Livskraft og Tilstand«, som yderst sjelden kan gradbestemmes paa en Udstilling eller under unaturlige Forhold, er her i Stedet for benyttet Udtrykket »Pleje- og Udstillings-Tilstand«, der udtrykker noget bestemt og vigtigt, idet de udstillede Dyrs Forfatning i alle Maader er talende Vidnesbyrd om Udstillerens Selvkritik, Ordens- og Sømmelighedssans. Da altsaa dette Punkt er blevet forenklet ved Udskillelse af Begrebet »Livskraft«, vil en noget lavere Talangivelse være fyldestgørende, og den er afvejet efter Punktets praktiske Værdi i Almindelighed.

De øvrige Ændringer tager nærmest Sigte paa Balancering af Skalaerne og nu og da Valg af lidt bedre afstemte Tal.

De saa overordentlig vigtige Punkter »Livskraft og Sundhedstilstand« er sikrede ved Præmiedommernes ansvarsfulde Forpligtelse til at udelukke Dyr med aabenbar Mangel paa disse Punkter fra Præmie.

Vink om praktisk Benyttelse af Punktværdi-Skalaerne.

Forefundne Fejl og Mangler hos det til Bedømmelse kommende Fjerkræ kan være af meget forskellig Gradstørrelse og Betydning. Lad os for at gaa praktisk og lige til Sagen inddele dem i f. Eks. tre Hovedgrupper som følger, *Punkt for Punkt:*

I. Gruppe. Smaa og kun lidet fremtrædende Fejl.
II. — Mere iøjnefaldende, men dog ikke alt for slemme Fejl.
III. — Store og i forskellig Grad stærkt værdiforringende Fejl, som kan grænse til Udelukkelse fra Præmie.

En indsigtsfuld og øvet Dommer vil næsten straks ved Mønstringen af et Punkt kunne fastslaa til hvilken Gruppe Fejlen maa henføres. Men saa møder det for en uhildet og fordomsfri Dom saa vigtige Spørgsmaal: hvilken Straf, udtrykt i Tal i Henhold til Standardens Punktværdi-Skala, vil den fundne Fejl være at tilmaale. Det kan ikke afgøres som et aritmetisk eller matematisk Regnestykke, men maa afgøres ved et praktisk forstaaende Skøn med Standardens Skala-Maalestok for Øje.

For saa vidt der er Tale om en Opsummering af Værdital efter en Bedømmelse for paa Grundlag deraf at

bestemme Præmier, maa der naturligvis ved Straffeansættelse for Fejl tages Hensyn til *Standardens Skalatal for Mønsterdyr.*

Da Standardens Værdital svinge helt nede fra 2 til 25, bør Straffetallene for Fejl selvfølgelig staa i et rimeligt Forhold til disse Skalatal. Og ligesom der for visse særlig vigtige Punkter i deres Fuldkommenhed er ansat særlig høje Tal, bør forefundne Fejl selvsagt straffes med tilsvarende Værdiforringelsestal.

De ganske smaa Fejl maa jo dømmes forholdsvis nænsomt. Punktfejlene af Gruppe II stiller noget større Krav til Bedømmerens rette Syn for vedkommende Racedyrs Ideal. Fejlene af Gruppe III kan være af saa svingende Gradstørrelse, at det rette Straffetal nærmer sig eller naar helt ned til ubetinget Udelukkelse fra al Anerkendelse, selv trods andre mulige gode Punkter hos vedkommende Dyr.

Antydning af Straffetal med noget Spillerum for de nævnte 3 Grupper af Fejl.

Standardens Skalatal	Straffetal for		
	Gruppe I	Gruppe II	Gruppe III
2	1/4	1/2	1 1/2 eller mere
3	1/4	3/4	2 —
4	1/2	1—1 1/2	2—3 —
5	1/2	1—2	3—4 —
6	1/2	1 1/2—2 1/2	3 1/2—4 —
7	3/4	1 1/2—2 1/2	4—5 —
8	3/4	1 1/2—2 1/2	4 1/2—6 —
9	3/4	2—3	5—7 —
10	1	2 1/2—3 1/2	5—7 —
12	1—1 1/2	3—4	5 1/2—7 1/2 —
14	1—1 1/2	3—4 1/2	6—8 —
15	1—1 1/2	3 1/2—4 1/2	6 1/2—8 1/2 —
16	1 1/2	4—5	7—9 —
18	1 1/2—2	4 1/2—5 1/2	8—10 —
20	2	5—6	9—12 —
25	2 1/2—3	6—8	10—15 —

Præmiering paa Fjerkræskuer.

Det forudsættes, at de til Dommere valgte Personer forud for Udstillinger, ved hvilke de er betroet det ansvarsfulde Hverv som Dommere, *grundigt* har gjort sig bekendt med Standardens Beskrivelser og Billeder af det fuldkomne Mønster for den eller de Racer, som det er deres Opgave at bedømme i Overensstemmelse med de vedtagne Regler og Synspunkter for al Bedømmelse og Præmiering, som i Standarden er givet, og at de vides at have et fyldestgørende Indblik i vedkommende Racers Naturel samt, om muligt, Nedarvnings- og Udviklingsejendommeligheder. De maa med andre Ord have et tillidfortjenende Kendskab til vedkommende Race.

Endvidere er det af den største Betydning for de forskellige Racers Udvikling, Forædling og Udbredelse, at Dommerne ikke blot anerkendes for at have den fornødne Kundskab om eller Kendskab til de af dem bedømte Racer, men at de ogsaa nyder vedkommende Racers erfarne Velynderes Tillid i Almindelighed for uangribelig *Fordomsfrihed og Upartiskhed,* og at de ikke med nogen som helst Ret kan mistænkes for at have tilsigtet nogen personlig Fordel af nogen Art, for sig selv eller andre, ved deres Bedømmelse.

Med et saadant Anerkendelsesforhold mellem Dommere, Udstillere og kyndige Udstillingsbesøgende bliver det i Sandhed en Æressag at være Dommer paa en Fjerkræudstilling.

I de foran givne Vink om praktisk Benyttelse af Punktværdi-Skalaerne og de i tabellarisk Form antydede Straffetal for Fejl haabes det, at baade Dommere og Opdrættere vil finde velkomne Holdepunkter til Sikring og Lettelse af muligst grundig Fjerkræbedømmelse.

Forholdet mellem synlig-standardmæssig Beskaffenhed og umiddelbar Nytteydelse ved Bedømmelse af Høns paa Fjerkræskuer.

Der har hidtil, nu da dette skrives, i alle Lande ved Fjerkræudstillinger væsentlig kun været taget Sigte paa Bedømmelse og Præmiering af det udstillede Fjerkræ med Hensyn til dettes ydre Foreteelser, bestemt i Forhold til dets større eller mindre Fuldkommenhedsgrad paa Grundlag af en vedtaget og alment godkendt Standard.

De praktiske Ydelser har der dels ikke været lagt tilbørlig Vægt paa og dels har man savnet systematiske Regler for, hvorledes denne for Fjerkræsagens nationaløkonomiske Betydning saa overordentlig vigtige Sag paa en fornuftig Maade kunde tages med ind under og dens Varetagelse fremmes i Forbindelse med Fjerkræudstillinger.

Nedskriveren heraf har allerede i en af sine første Bøger, som udkom i Aaret 1888, stærkt betonet det fornuftmæssige og landsgavnlige i at give den umiddelbart praktisk nyttebringende Fjerkræavl en fremskudt Plads i Bestræbelserne for at fremme og højne den mulighedsrige Fjerkræsag.

Her, i Skandinavisk Fjerkræstandard, vil der nu for første Gang i nogen Fjerkræstandard blive nedlagt et formentlig godt første Grundlag for et sundt og fornuftigt Forhold mellem praktisk Ydelse og skønhedsmæssigt Ydre, særlig for Hønsenes Vedkommende, i Forbindelse med Fjerkræskuer.

Som fast Grundsætning fortjener at fastslaas, at den æstetiske og standardiserede Side af Fjerkræsagen fremdeles bør plejes, opmuntres og holdes i Ære som hidtil.

Den kan i ikke ringe Grad være udviklende for kritisk Skønhedssans og Opdrættersnille.

Med Hensyn til den landøkonomiske og særlig for de brede Lag af Landbefolkningen mere umiddelbart indtægtgivende Side af Fjerkræavlens Stilling paa Fjerkræudstillinger maa det være Opgaven at søge fremdraget og mærket som særlig værdige til erhvervsmæssig Avl Individer eller Hold, der har vist sig som ubestrideligt i ualmindelig Grad fremragende som flittige Læggere af Æg af god Handelskvalitet, og forenet dermed at være i Besiddelse af i det mindste et rimeligt Mindstemaal af de sædvanlige i Standarden anførte Egenskaber for Mønsterdyr af vedkommende Race.

Hvor en højtstaaende Karakter i begge Retninger: Ydelse og Udseende, forenes, der er de ellers ofte hidtil daarligt fortjente og tidt skadegørende Ærespræmier eller betydelige Tillægspræmier i Sandhed paa deres Plads.

Hvad Sikkerhed eller formentlig Troværdighed af Angivelse af udstillede Høners Æggeydelse angaar, maa der for det første af Udstilleren samtidig med Hønsenes Anmeldelse til Udstillingens Kontor indsendes de Dag for Dag samvittighedsfuldt udfyldte Æglægningsfortegnelser for i det mindste de sidste 6—7 Maaneder forud for Udstillingen med Opsummering af det samlede Æggetal. Endvidere burde Udstillerens Bedrift helst have været undergivet uomtvistelig Kontrol af en anerkendt dertil beføjet Person eller Myndighed, dette alt for at forhindre Tvivleres eller Konkurrenters mulige Skumlerier.

I Tilfælde, hvor der kan gives stambogsførte Oplysninger af Interesse og Betydning angaaende Afstamningsforholdene for ellers præmieværdige, særlig ydedygtige

Enkeltdyr eller Hold, vil saadan Oplysning i tilsvarende Grad forhøje Udstillingsemnets Avlsværdi og berettige til særlig høj Præmiering.

Hvilke Beviser eller Garantier for alle givne Oplysningers Rigtighed, der maatte forlanges, vil være nærmere at bestemme af vedkommende Forenings Bestyrelse.

Tilstræbelsesværdige Præmieringsgrundsætninger.

Det egentlige Formaal med et Fjerkræskue, der ikke er et ret og slet Salgsskue, burde jo være den Oplysning baade for Udstillerne selv og for interesserede Besøgende, som det kan give Lejlighed til. Det erkendes nok ret almindeligt, at det ikke altid har været let af Fortidens Fjerkræskuer at uddrage saadan Belæring, og det skyldes vel nok hovedsagelig den ofte paastaaede Præmierings skortende Evne til at tjene som saadan Vejledning og Rettesnor, idet yderst forskellige, maaske ikke saa sjelden paa flere Punkter hinanden helt modsatte Individer nu og da er bleven tilkendt en og samme Præmie; dette virker forvirrende, især hvis der ikke ved de præmierede Numre er anbragt en tydelig skrevet Redegørelse for den fældede Doms Begrundelse, hvis en saadan kan gives.

Maaske kan en eller anden Dommer have været fristet til at lægge overdreven stor Vægt paa et enkelt eller flere Punkter med for ringe Eftertryk paa andre for Racen mindst lige saa vigtige Punkter. *Samtlige Racens iagttagelige Kendetegn* bør skænkes en forholdsvis ligelig Opmærksomhed, og det bør søges undgaaet, at iøjnefaldende ret forskellige Individer eller Hold tildeles samme Præmie, uden at der ved Udstillingsnumrene er givet Meddelelse om Præmieringens Begrundelse.

Præmiegradernes egentlige Værdi.

Det er for mange baade en Æressag og et Forretningshensyn at naa op til den øverste Top. Mindre end en første Præmie mener den højtstræbende Opdrætter ikke at kunne nøjes med, og det kan volde én bitter Skuffelse, naar man paa Grund af Kappestriden og Lykkens Luner ikke stadig kan holde sig paa det høje Stade. En mulig Dalen til en anden Præmie er dog ikke nødvendigvis Vidnesbyrd om, at en næsten regelmæssig Førstepræmievinders Bestand er gaaet tilbage, men det kan give Vink om, at der, maaske ved et Tilfældighedernes Spil, er kommet nye Kapløbere frem og at man stadig maa stramme sig op og haandhæve sit Opdræts Fortrinlighed og helst yderligere forbedre det. Og har man ikke Lykke til vedvarende at holde sig paa den ypperste Højde i ydre Glans, saa er man ikke derfor forhindret i ved ihærdigt og dygtigt Kontrol- og Udvalgsarbejde at højne sin Bestands *Nytteydelsesevne,* og i denne Retning er der stor, ja den aller største Fortjenstlighed at indvinde.

Flere Præmier af samme Grad og i samme Hold burde rettest aldrig gives, og ganske særlig ikke mere end én første Præmie, i alt Fald for Racer med forskelligt Ydre af Han- og Hundyr, naar disse bedømmes samlet. To Numre vil saa godt som aldrig vise sig blot nogenlunde ens, end sige flere, og de oplysningssøgende vil da være i Vilderede med Hensyn til hvad der er det rette at stræbe efter.

Der bør gives færre Præmier, men med en mere indgaaende kritisk Motivering, hvorved Præmierne, ogsaa anden, tredie og maaske fjerde Præmie bør regnes for en betydeligt større Anerkendelse, end det hidtil har været Tilfældet. Men ogsaa med de mindre Præmier maa der

til Gengæld holdes anderledes Maade end hidtil. Den Letsindighed, hvormed der ofte er bleven udstrøet bl. a. 3. Pr. for en broget Blanding af meget tarveligt Udstillingsfjerkræ uden Motivering, er ikke til »Opmuntring« eller Belæring hverken for Udstillerne eller Beskuerne. En hædrende eller meget hædrende Omtale burde ogsaa tillægges større Værdi, naar de gives med god Begrundelse.

Et fornuftigt og betydeligt Fremskridt vilde det være at indføre Adskillelse af Kønnene og disses Bedømmelse hver for sig paa Skuerne. En Trio (1,2) eller et andet Forhold mellem Kønnene kan kun yderst sjelden bedømmes planmæssigt og punktmæssigt som Samling. For Hønsenes Vedkommende burde Haner og Høner udstilles og bedømmes hver for sig. Af Høner kan der være Afdelinger for to eller flere Stykker. Det vil derved foruden Bedømmelsens naturlige Forenkling kunne opnaas at forhindre, at Broder og Søstre eller samlet udstillede Dyr af andet nært Slægtskab, uden Betænkning eller Forstaaelse af det fornuftstridige, og ofte i Følger forkastelige derved, sælges og af ukyndige Begyndere i Raceavl troskyldigt købes og benyttes som Avlsstamme. Handelen paa Udstillingerne kunde foregaa paa let og maalsikker Vis. Enhver kunde købe saadanne Dyr af det ene eller det andet Køn, som han finder, han særlig har Brug for til mulig Forbedring af den Bestand, han maatte have i Forvejen.

Ærespræmier.

Ærespræmiers rette Anvendelse er et af de svageste Punkter ved Fjerkræudstillinger. Ikke faa Ærespræmier er i Tidens Løb blevne uddelte og velfortjente for ualmindelige Dygtighedsbeviser, men alt for ofte har den Slags særlig høje Udmærkelser forvildet sig, saa at man i al

Godmodighed har maattet smile derad. Der hører en sjelden stor Ansvarsfølelse og ikke saa lidt baade Sagkundskab og Skarpsindighed til for at uddele Æurespræmier saaledes, at Retfærdigheden sker Fyldest og at den i bedste Forstand landsgavnlige Fjerkræsag fremmes derved. I Afsnittet om den umiddelbare Nytteydelses Bedømmelse paa Fjerkræskuer er der antydet ved hvilke Lejligheder særlig høje Præmier og Æurespræmier vil være paa deres rette Plads. For saa vidt Æurespræmier maatte blive udsatte af interesserede Privatpersoner for særligt smukt Raceydre af nærmere angivne Racer uden Hensyn til økonomisk Nytteydelse, maa selvfølgelig saadan Udmærkelse uddeles, men ellers turde det tjene en Opdrætter, der, velfortjent, har erhvervet sig en overdaadig Mængde Præmier for beundringsværdig smukt Fjerkræopdræt, til den største Ære at give Afkald paa yderligere Præmier og udstille sine smukke Frembringelser udenfor Præmieæskning.

Det vigtigste af alt hos Fjerkræ til Avl eller Udstilling.

Livskraft — den højest mulige Grad af Livskraft og Sundhed — er ubestrideligt det vigtigste af alt ved Valg af Dyr til Avl; thi hvad nytter alle andre Egenskaber, naar der her er aabenbar Mangel.

Det vil i saa Fald skorte baade paa Produktionsevne i Almindelighed og paa Nedarvningsevne af ellers gode Egenskaber, tagne i Arv efter Stamforældre med særlig fremragende Træk af en eller anden ønskelig Art.

Er det blot Sundhedstilstanden, det tydeligt skorter paa, og denne ikke er af meget let Art, foraarsaget af indgribende ydre Aarsager og hurtigt helt forsvindende, saa vil det selv da være betænkeligt at tage Tillæg af Dyr,

som kort i Forvejen har røbet utvivlsomme Sygdomstegn. Og kun hvor der er Haab om at bevare meget sjeldne og værdifulde Egenskaber hos det forhen syge Dyr i Afkom efter samme, kan det være tilraadeligt ved Parring med et eller meget faa særlig kraftige Dyr at tage et begrænset Antal Afkom, som i saa Fald maa mærkes uudsletteligt og holdes under skarp kritisk Iagttagelse, indtil et tilfredsstillende Højdepunkt af Livskraft har givet sig utvivlsomt til Kende. — Sygdomsanlæg og Sygdomsmodtagelighed staar i Regelen i Forbindelse med ringe Livskraft.

At det er til stor Skade for Opdrætterne selv at tillægge Afkom paa Maa og Faa, med usikkert Maal og manglende Forstaaelse, af Forældre, som ikke er i Besiddelse af en høj Grad af Livskraft og Modstandsevne mod skadelige ydre Indflydelser, er soleklart. Og det er ganske uforsvarligt overfor Kunder at afgive enten Rugeæg eller ungt Tillæg efter øjensynligt livskraftsvage Forældre. — Lad dette være slaaet fast!

Som et Middel til at forhindre eller formindske Spredning af kraftsvage Dyr paa Fjerkræskuer havde Forfatteren af Skandinavisk Fjerkræ-Standard tænkt paa stærkt at fremhæve Nødvendigheden af Hensyntagen i første Linie til Dyrenes Livskraft og Sundhed som det vigtigste af alt ved Fjerkræets Bedømmelse, og gøre det ved at sætte dette vigtige Punkt øverst paa Værdiskalaerne med et forholdsvis højt Tal.

En saadan forholdsvis Angivelse i Tal kunde nok hjemme i Fjerkrægaardene give Opdrætterne manende Paamindelse om at bruge Øjnene og deres bedst mulige Dømmekraft til Gavns ved Udvælgelse af Dyr til Avl. Og det maatte da være sørgelig dvaske og uforstaaende Ejere eller Hønsepassere, som ikke med et halvt Øje

kan se og fortolke det tydelige Sprog af, paa den ene Side: den frejdige Livslyst, de kække Bevægelser, det livlige, ja straalende Humør og den modige Holdning — og saa paa den anden Side: tilsyneladende Livslede og Træthed, Slaphed i Bevægelser, mat Blik og udpræget Ligegyldighed og Selvopgivelse.

Paa Udstillinger i smaa Bure, efter en ofte lang og besværlig Rejse, kan Humøret imidlertid ikke ventes at være i de naturlige Folder, og her er det, naar enkelte stærkt udprægede Undtagelser fraregnes, omtrent umuligt at fælde en begrundet Dom om Tilstedeværelsen af enten særlig fremragende Livskraft og Sundhed eller deres Modsætning. Og det vilde i mangfoldige Tilfælde let blive en Tvistesag i Dommerudvalgene at afveje de forskellige Grader af øjensynlig (og maaske misvisende) Livskraft og Sundhed og give det Udtryk i Talstørrelser.

Det simpleste og mest praktiske maa derfor her synes at være, idet den foran givne Udvikling om Sagens store Betydning fastholdes, at undlade Punktværdiangivelse talmæssigt, og i Stedet derfor lade følgende Regel, som er anført foran alle Punktværdi-Skalaer, gælde urokkelig ved al Fjerkræbedømmelse paa Skuer:

☛ Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie. (Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Fuldgyldig Vurdering af Fjerkræ for Nytteydelse.

En fuldt tilfredsstillende Vurdering af Fjerkræ af de forskellige Arter er en virkelig stor Opgave, ikke alene for Dommerne paa Fjerkræudstillinger, men fuldt saa meget

for hver enkelt kundskabssøgende og fremadstræbende Fjerkræholder og -avler. — Man har hidtil saa godt som helt nøjedes med at fælde sin Dom efter en blot ydre Beskuelse og Sammenligning, saa vidt Evner og Erfaring har naaet, med det til en given Tid som Mønster gældende Standardbillede. — Megen værdifuld Viden kan der vindes ved saadan Besigtigelse, naar denne er tilstrækkelig grundig og kyndig og fri for Fordom og snæversynet Ensidighed, navnlig med Hensyn til hvad der henholdsvis glæder eller støder en velbelært Racekenders Øje.

Noget af det vigtigste, og vel nok det, ret forstaaet, allervigtigste ved Bedømmelsen er den egentlige Kropform og Størrelsesforhold. Her lægger Fjerklædningen, som kan være meget forskellig i Fylde og Beskaffenhed, Hindring i Vejen for en blot nogenlunde sikker Synsbedømmelse.

Hvor forskellig f. Eks. Hønseracernes Kropform end kan være, og er, maa den selvfølgelig have en saa stor indvendig Rummelighed i Forhold til Kroppens Størrelse, at der er rigelig Plads for en kraftig Udvikling og Virksomhed af de indre Livsorganer til Optagelse af rigelig Føde og rask Udvinding af den deri indeholdte Næring til kraftig Frembringelse af levende Væv og Celler for de forskellige Livsformaal.

Rigelig Kroprummelighed er under alle Omstændigheder en uundværlig Forudsætning for en høj Grad af Livs- og Modstandskraft, den fornemste Betingelse for at være egnet til Avl, hvad enten dennes Formaal er rigelig Ægproduktion, stor og fordelagtig Køddannelse eller Frembringelse af særlig udmærkede og mønsterværdige Racedyr.

Som almindelig Regel er der god Overensstemmelse mellem det dyriske Legemes anatomiske Bygning og de

Livsvirksomheder, hvorpaa det særlig er anlagt. Saaledes ogsaa med Hensyn til Hønsenes Æglægningsevne. Her er god, og helst stor eller betydelig Bredde af den bageste Halvdel af Ryggen helt hen til Haleroden, en nødvendig Betingelse for, at der kan være god Plads til livlig Blommeudvikling i Æggestokken, som har sit Sæde og sin Blodtilførsel og Nerveforbindelse umiddelbart under Ryggens Kryds eller Lændeparti. Denne ønskede Bredde opnaas ved Bækken- og Sædebenets betydelige Spændvidde. Langs sidstnævnte Bens Underrande løber de tynde Skamben, som hos en flink Æglægger maa være og er meget tynde, men spænstige og smidige. Tyktfølende, stive og hinanden nærstillede Skamben er Tegn paa daarlig Æglægningsevne.

Den stærkt læggende Høne maa ogsaa have rundelig Plads ned- og tilbageefter til dens i livlig Virksomhed værende Ægleder med de rask efter hinanden følgende, under Dannelse værende Æg, og til de livsvirksomme Organer, som hertil fordres, altsaa: forenet med forannævnte brede Ryg, god Bredde hen imod Kroppens Bagparti, som bør være let eftergiveligt og smidigt, samt stor Dybde ned til Bugen mellem vidt (helst meget vidt)-stillede Laar og Løb.

Endnu er at bemærke, at der til en livskraftig og ydedygtig Hønes Knoglebygning (Skelet) behøves et langt og bredt Brystben til Afgivelse af et godt Leje for de veludviklede og i sund Virksomhed værende Livsorganer.

At disse saa vigtige indre Kropbygningsforhold ikke kan bedømmes ved den blotte Besigtigelse af en befjeret Høne er selvsagt. Kun ved en forstaaende Haandteren og Beføling kan man herom danne sig et i alt Fald nogenlunde sikkert Skøn. Men Kundskab om dette Emne bør ingen praktisk oplysningsøgende Fjerkræavler eller Opdrætter savne.

Hvorvidt og hvornaar en saadan Fremgang kan komme til at finde Sted, at der ved Bedømmelsen af i det mindste de øjensynligt mest fremragende Dyr paa Fjerkræskuer kan blive taget Hensyn til den heldigste Kropbygning i egentlig Forstand, kan der ikke her udtales nogen Mening om. Det fortjener at blive Genstand for alvorlige Overvejelser.

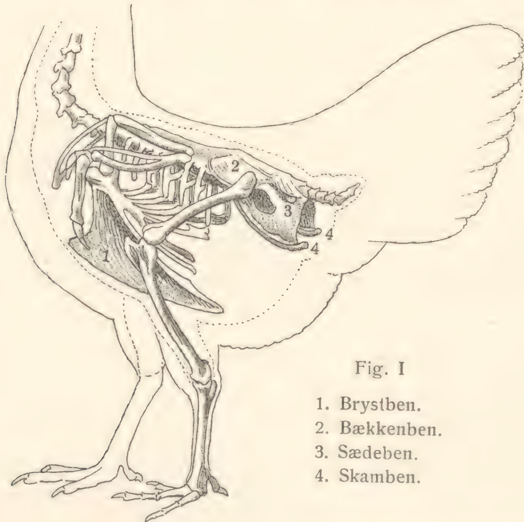

Fig. I

1. Brystben.
2. Bækkenben.
3. Sædeben.
4. Skamben.

Ved Kaaringsskuerne vilde den saa betydningsfulde Opgave jo snarest kunne komme til Udførelse.

Den praktiske Fjerkræavler — eller -holder — kan i al Fald drage Nytte af vidtrækkende Betydning ved Undersøgelse og Udfindelse af de af hans eller hendes unge Tillæg mest lovende og bedst kropbyggede Individer ved at følge de herefter givne Vink.

Her skal først henvises til de med største Nøjagtighed udførte Tegninger (Fig. I og II) af henholdsvis Knoglebygningen, indtegnet i en Italienerhønes Omrids (med højre

Bens og Vinges Udeladelse for Klarhedens Skyld), og det andet Billede, visende den egentlige Krop omsluttet af Fjerdragten.

At Forskellen mellem den egentlige Krops Form og det Indtryk man faar af mere yppig- og løsfjerede Racer, kan være meget større er selvfølgeligt.

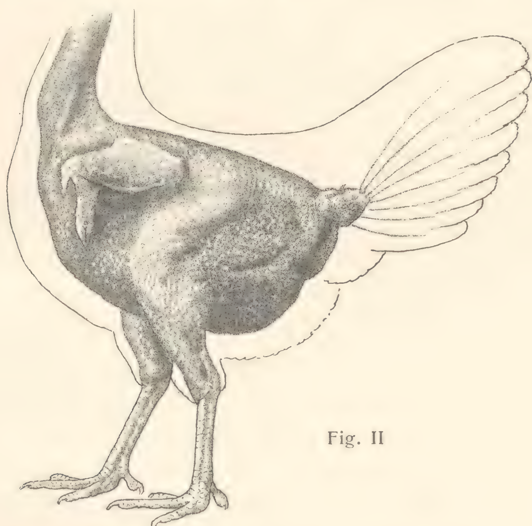

Fig. II

Knoglebygningen og Kroppens Rummelighed.

Førstnævnte, der er Kroppens faste Grundlag, afgiver, som det vil skønnes af Billedet Fig. 1 ved de enkelte Knoglers Form, Stilling og indbyrdes Afstand fra hinanden god og sikker Vejledning med Hensyn til Kroppens, og da særlig Bagkroppens og Underlivets Rummelighed. Den sikreste Maade, hvorpaa man hurtigt og let kan forvisse sig om disse Legemsbygningsforhold, er at tage vedkommende Høne i Haanden, holde den under den ene Arm med Hovedet vendende tilbage og Gumpenden fremefter. Man om-

slutter Hønens Krop med begge Hænder, lægger Tommelfingrene paa Ryggens Midte, strækker Lillefingerspidserne til Brystbenets forreste Spids og Langfingrene til den bageste; man faar da et godt Indtryk af Kroppens Rumfylde samt Brystbenslængden. Kropdybden maales ved at lade Haandfladerne med Tommelfingrene følgende Ryggen, og de andre Fingre krummet om Brystbenet, glide fra dettes Forkant og tilbageefter til Laarbenene. Den for den stærkt æglæggende Høne saa nødvendige rigelige Rummelighed af Bagkrop og Bug, skaffer man sig Vished om, ved at haandmaale Afstanden mellem Skambenenes Spidser og Brystbenets bageste Spids — jo større Afstand, desto bedre. At angive denne ved Antallet af Fingerbredder kan vel kun være praktisk, naar man kender de maalende Fingres Tykkelse og der tages tilbørligt Hensyn til Hønens Race og Størrelse. Heldigst og bedst er det, om Brystbenet gaar saa langt tilbage til Støtte for de indre Organer, at Bagspidsen er lodret mod Skambenenes Ender. Ved Afstanden mellem Skambenene hos en stærkt læggende Høne kan der med større Sikkerhed tales om Fingerbredder, især naar der tilføjes mellemstore Mandsfingre, og saa er Tretallet nok en god Vidde. Ægstørrelsen hos forskellige Racer og Individer maa der dog ogsaa regnes med. Æggene maa i hvert Fald kunne passere med den mindst mulige Hindring.

God Ligevægt mellem For- og Bagkrop, altsaa ogsaa fyldigt Bryst og veludviklet Nederhals for Aandedrætsorganerne, Muskelmave, Kro og Kraas m. m. fuldstændiggør den gode Kropbygning.

Vigtigheden af de bedste indre Kropbygningsforhold som Forudsætning for Muligheden af ønskelig Livskraft og Frembringelsesevne kan ikke omtvistes. Om Mulighederne

virkeliggøres kan komme til at bero paa en Mangfoldighed af indgribende Forhold.

Med Henblik paa foranstaaende vil man forstaa, hvor vigtigt det er for alle Fjerkræholdere, ogsaa for dem, der bruger Kontrolreder, at komme til Bunds i, hvor stor Overensstemmelse der er mellem en Hønes Kropform og dens Ydelse. Hvis man ved grundige Undersøgelser finder saadan Overensstemmelse at holde Stik, saa har man den store Fordel, at man allerede i Tillægsaaret kan udvælge og træffe maalsikker Bestemmelse med dem, der viser Tegn paa den største Ydeevne, og undgaa at spilde Tid, Plads og Udgifter paa aabenbare Sinker. Og ikke mindst Betydning vil det have ved Valg af Unghaner til Avl — foruden deres Afstamning, som kan klikke — at kunne lade sig bestemme af de Kropbygningsforhold, hvorpaa deres Avlsværdi i saa høj Grad beror.

Man kan temmelig sikkert stole paa, at der til den heldige eller uheldige Knoglebygning vil være knyttet et tilsvarende Bevægelsessystem (Muskulatur) og til Kroprummeligheden en tilsvarende Udvikling og Virksomhedskraft af de indre ædle Organer, som omdanner det fortærede Foder til levende Celler og Væv. Det følges alt ad: Naturen er selvoverensstemmende. Og Nervesystemet, som indeslutter i sig den egentlige levende Kraft, giver sig Udtryk paa mange Maader, som der i det følgende Afsnit gives nogle talende Eksempler paa.

Ydre Kvalitetsmærker for Livskraft, Sundhed og Æglægningsanlæg.

Medens det foregaaende Afsnit omhandlede de indre Kropbygningsforhold, som afgiver det nødvendige Grundlag for en sund og kraftig Livsudfoldelse, er der Grund

til at nævne nogle let iagttagelige Egenskaber og ydre Tegn, som kan være vejledende ved Bedømmelse af Enkeltdyrenes forskellige Nytteværdi.

Her har vi først at mærke os de Kendetegn paa Sundhed og Livskraft eller deres Modsætning i det mangfoldigste Gradforhold, hvorom Dyrenes bevidste Nervelivsyttringer, deres Temperament (Sindsstemthed) og deres Maade at optræde paa giver saa talende Vidnesbyrd. Den med særlig stor Livskraft og dermed forbundne stærke Celle- og Vævdannelsesevne udrustede Hane eller Høne viser det ved sin Livfuldhed, sine faste, sikre Trin, sine kække Bevægelser, sine aarvaagne, funklende, spejdende og søgende Øjne, evindeligt paa Spring efter at finde et eller andet, som den kunde finde værd at putte i Kroen, og ligger det ikke lige for, saa benyttes de til energisk Skrabning ypperligt egnede Ben, saa det har Skik.

Er det en Hane, det drejer sig om, saa se ham trippe og kredense, og hør ham pludre og lokke for Hønerne, pikke det fundne op og kastende det fra sig igen, for at de sammenstimlende Høneveninder kan styrte sig over hinanden for at snappe det. En Hane med den Maade at vinde sine Damers Beundring paa og som tilmed er en paagaaende Krigsmand overfor Konkurrenter af hans eget Køn — »ingen over og ingen ved Siden af mig!« — skal nok give velbefrugtede Rugeæg og, hvis han er af virkelig god Afstamning, efterlade sit Afkom en god Arv. Haner med en modsat Væremaade er ogsaa temmelig sikre paa at give et modsat Nedarvningsudslag.

Høner med stærk Livskraft og en uimodstaaelig Trang til flittige Besøg i den for dem saa fristende Æggerede har som Regel en blidere Maade at røbe deres gode Anlæg paa; samtidig med deres foran nævnte livlige Adfærd har

de sædvanligvis en beundringsværdig Madlyst og Begær efter et og andet udenfor det sædvanlige, og de er altid raske til og glade ved at komme deres Fodermester eller -mesterinde imøde, ligefrem trædende denne velkomne Person paa Fødderne og med opstrakt Hals og forventningsfulde Øjne ligesom spørge: Hvad godt har du nu til mig? — Den mere lade og ligegyldige Høne med de noget dybt liggende sløve og matte Øjne skal man ikke vente sig stort Vederlag af for det fortærede Foder, Pladsoptagelse og Pleje. Det bliver maaske Nul eller værre.

Om alle disse Kendetegn paa Livskraft og Ydelsesanlæg kan der jo saa godt som slet ikke dømmes under de kunstlede og unaturlige Forhold paa et Fjerkræskue, men for den praktiske og fremadstræbende Hønseholder og -avler er det af ganske overordentlig stor Betydning nøje at studere sin Hønsebestand for i Forbindelse med den Viden, som en grundig gennemført Æglægningskontrol kan give, at kunne udvælge de i alle Maader bedst tegnende Individer til at danne Grundlag for stadig fremadskridende Forædlingsavl.

Foruden de forannævnte (sjælelige) Kendetegn paa sunde og kraftige Dyr, og i Forbindelse dermed ogsaa særlig gode Æglægningsanlæg, skal her endnu nævnes nogle ydre Legemsbygningsegenskaber, der, saa vidt Erfaringer rækker, tyder paa saadanne for det godt lønnende Hønsehold saa vigtige Anlæg. Ogsaa her er selvfølgelig en Mangfoldighed af Kvalitetsgrader at bemærke.

Den gode Æglægger bør have: Et fint, velformet Hoved, hellere under end over Middelstørrelse, med forholdsvis fyldigt Nakkeparti. Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper maa være af fint Cellevæv, fri for Rynker

og med et fint og livligt virkende Blodkarsystem og forholdsvis varme at føle paa. Øjnene maa være store, vel hvælvede, meget fremstaaende og funklende klare. At det skal være et godt Tegn paa god Æglægningsevne, at Øjnene sidder højt i Hovedet, er bleven paastaaet, men herom har Forfatteren hverken Erfaring eller Mening. Kroppens Hud maa være finvævet, spænstig og let forskydelig. Dette gælder ikke mindst Underliv og Bagkrop, som maa være linde at føle paa; og særlig maa Anus være stor, fintvævet og let udvidelig. Løbene, der maa være vidtstillede fra hinanden, og ikke over middellange, bør være stærke, men fintbyggede, nærmest noget flade paa Siderne, bagtil smallere, og med fine Skæl, hvilket sidste ogsaa gælder Tæerne. Silkeagtigt glatte og bløde (ikke uldagtige eller grove) Dun og Fanestraaler, og Fjerenes tætte Tilliggen til Kroppen formenes ogsaa at høre til en god Læggers Kendemærker.

Livskraft og Anlæg.

I de to Afsnit umiddelbart foran er i det første omhandlet det solide, faste Grundlag, som giver fysisk Styrke, Udholdenhed og Modstandskraft, og i det sidste: mere umiddelbart synlige Tegn paa Anlæg og Forplantningsevne. Disse to saa saare vigtige Punkter: fysisk Styrke og Anlæg, maa i størst mulig Grad være forenede for at en høj Grad af Nytteydelse og dennes Vedholdenhed og Nedarvning skal kunne paaregnes.

Æglægningskontrol og Stambogsføring er uundværlige Midler til Fremskridtsavl, men der kan være betydelige, ofte store, Forskelle paa Afkom af samme Forældre. Heraf følger Nødvendigheden af til Bunds at kende de Enkeltdyr, der skal benyttes til Videreavl eller Nytteydelse i det hele taget.

Udtagelse og Sammenstilling af Fjerkræ til Udstilling.

Der er paa Fjerkræskuer ofte en alt for stor Mangel paa Kvalitetsoverensstemmelse hos Dyr fra en og samme Udstiller og ofte endog udstillede under et og samme Nummer. Det er uheldigt baade for Udstilleren selv og for Dommerne, og værre for disse i samme Grad som de er grundigt kritiske og samvittighedsfulde. Forholdet kan give Anledning til baade Dadel og Utilfredshed. Det er jo nemlig et Spørgsmaal, der i høj Grad vil være Genstand for Meningsforskel, hvorledes det endelige Facit af Regnestykket over et uensartet Udstillingsnummers Lyder og Dyder skal gøres op.

Det svækker ogsaa mere kritiske Køberes Interesse, naar Stil, Præg, Farve og Tegning hos de enkelte Dyr af et Udstillingsnummer er alt for uensartet. Det giver Indtryk af Mangel paa maalbevidst Avlsledelse, og der opdukker let Formodning om, at det for uensartede stammer fra uensartede Kilder, og det kan være umuligt at sige, hvilke Egenskaber i en saadan uensartet Type der vil være dominerende og mest nedarvningssikker.

Hvem mindes ikke at have set Udstillingsnumre, hvor der har været baade særdeles gode og yderst slette Individer. Hvorledes end et saadant Nummer bedømmes, maa der altid blive nogle, der vil mene, at Dommen ikke er truffet rigtig. En vil sige —: Det er Synd, at dette Nummer intet har faaet eller ikke har faaet mere; sikken en Høne der er! — En anden kunde maaske med endnu større Ret indvende: Hvorledes har dog Dommerne kunnet give dette Nummer en saa høj Præmie; hvilket tarveligt Individ der er i denne Samling! Det kan nu ubestridt sælges som højt præmieret til en ukyndig Køber.

Fortidens Erfaringer vilde nok kunne fortælle om Tilfælde af foran nævnte Art, hvor rigtig elskværdige og velvillige Dommere har ydet al mulig honneur til de gode Bestanddele i en Samling og knebet Øjnene i for undermaals Dyr. Dette kan være behageligt for Udstilleren, hvis hans Ærgerrighed ikke naar højere end til at slaa den mest mulige Mønt af troskyldige eller uerfarne Begyndere. Men der kan være andre Dommere med en mere øm Samvittighed, som kommer til at tænke paa, at de ikke blot har Pligter overfor Udstillere, som de inderligt ønsker at kunne være med til at glæde, men i fuldt saa høj Grad overfor *ukyndige Købere.*

Uden tilnærmelsesvis Ensartethed kan flere Dyr i en Samling ikke bedømmes tilfredsstillende.

Fjerkræfaglige Udtryk og Betegnelser.

Der forekommer og kan forekomme forskellige tekniske eller særlige Fag-Udtryk ved Beskrivelse af Fjerkræ og ved andre Lejligheder, om hvis rette Forstaaelse der, især hos Begyndere og de mindre indviede, undertiden kan herske Uklarhed. Ikke mindst til fuld Forstaaelse af denne Standard og den praktiske Anvendelse af samme maa det anses for ønskeligt forud for Racebeskrivelserne at fremsætte og give en tydelig Forklaring af saadanne af Fagfolk paa Fjerkræavlens Omraade benyttede Udtryk.

Hovedets Racemærker.

Kam kaldes som bekendt hos Hønsene det noget bruskagtige nøgne Parti, som i Almindelighed fra Næbroden strækker sig op over Hovedet og rager mer eller mindre frem over dette, saa at sige — og ofte næsten bogstaveligt — dannende dets Krone. Intet Under at dette iøjnefaldende Racemærkes henholdsvis gode Egenskaber eller skæmmende Fejl i saa høj Grad udæsker til Kritik og øver saa stor Indflydelse paa den racemæssige Værdsættelse af hvert enkelt Individ.

Kamformen kan normalt være:

enkelt- og *opretstaaende* (som f. Eks. hos Middelhavsracernes Haner) eller *overliggende* (som hos sammes og mange andre Racers Høner);

rosenkammet som hos Hamborgerne (Fig. IV), med en bred Basis, hvorfra Kammassen hæver sig til en endnu bredere Overflade, ovenpaa tæt besat med smaa vorteagtige Nubber og bagtil endende i en forholdsvis lang Spids i lige eller lidt opadpegende Retning, eller som Wyandotteformen, hvortil henvises;

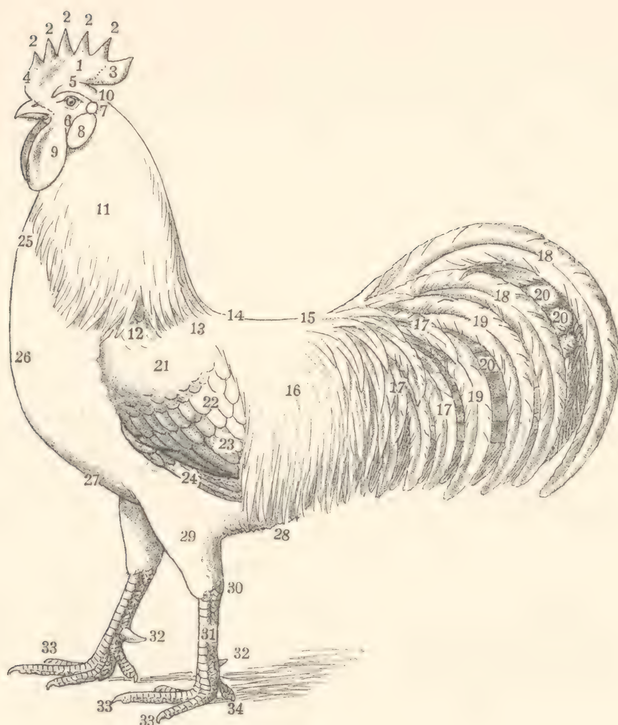

Fig. III

DIAGRAM

1. Kamrodsflade.
2. Kammens Takker
3. Kambladet
4. Kammens Forparti.
5. Isse.
6. Ansigt.
7. Øre.
8. Øreskive.
9. Hagelap.
10. Nakke.
11. Halsbehæng (hos Hønen -Krave).
12. Underkrave.
13. Skuldre.
14. Ryg
15. Saddel.
16. Saddelbehæng.
17. Haledækfjer.
18. Seglfjer.
19. do. (mindre).
20. Halens Styrefjer.
21. Vingebue.
22. Vingedækkere (Vingebaand).
23. Synlige Svingfjer 2. Række (Spejl).
24. Nedslupne, 1. Rækkes Svingfjer.
25. Forhals.
26. Bryst.
27. Bug.
28. Bagparti.
29. Underlaar.
30. Haser.
31. Løb.
32. Spore.
33. Fortæer.
34. Bagtaa.

Ærtekam (Fig. V), der nærmest er at betragte som tre ved Roden og bagtil sammenvoksede enkelte Kamme, den midterste (eller det midterste Parti) stærkest udviklet, med kendelig Antydning af svag Takdannelse (Eks. Brahma);

tvegrenet (Fig. VI), som t. Eks. de franske Racer, La Fléche og Crève Coeur;

tvebladet, som Houdan;

Bærkam (Fig. VII), af Form nærmest som et noget fladtrykt Jordbær;

Fig. IV

Fig. V

Fig. VI

Fig. VII

Fig. VIII

Fig. IX

asietformet (Fig. VIII) — fladt udbredt og lidt indhulet, omtrent som en Underkop; og endelig kan den have en ubestemmelig Form og er da som oftest lidet fremtrædende som Klumpkam eller Pudekam (Fig. IX).

Kambladet kalder man i Reglen den Del af den enkelte Kam, som strækker sig tilbage fra den bageste Tak. Det foreslaaes her at benævne hele den uindskaarne Del af Kammen fra Roden til Takkernes Begyndelse *Kamrodsfladen,* som antydet i foranstaaende Diagram (Ordet »Kambasis« for dette Kamparti er sprogfremmed og derfor utiltalende).

Regelmæssig er Kammen, naar den i udpræget Grad er symetrisk eller harmonisk (ɔ: samstemmigt) udviklet og i Overensstemmelse med vedkommende Races Mønstertype. Af en Italienerkam eller andre Racers tilsvarende Kam forlanges det saaledes, at den for at kunne kaldes regelmæssig bl. a. maa frembyde et for Øjet tiltalende Ligevægtsforhold mellem dens enkelte Dele, saaledes ogsaa et passende Forhold mellem Forparti og Bagparti, det sidste bl. a. hverken for højt fra Nakken hævet eller saa lavt sænket, at det helt eller næsten berører denne. Indbyrdes Samstemmighed mellem de enkelte Dele, Harmoniens Grundlov, vil aldrig undlade her, som altid, at gøre et behageligt Indtryk.

Regelmæssig takket kan en Enkeltkam siges at være, naar der er et bestemt Ligevægtsforhold mellem Takkerne i *Størrelse, Form og indbyrdes Afstand.* Som Regel gælder, at den eller de midterste Takker bør være stærkest udviklet baade i Højde (Længde) og Bredde, og de øvrige Takker bør aftage gradvis i Størrelse frem og tilbageefter, men bevarende Takkernes fælles Grundform: bred Rod (Basis) og jævn Tilspidsning op efter (Savtandsform).

En gennemgaaende Overensstemmelse af alle Kammens Dele vil som Regel bidrage mere til at give et godt Helhedsindtryk end et vilkaarligt bestemt Antal Takker i og for sig *uden* saadan Selvoverensstemmelse og *passende indbyrdes Forhold.*

Kamfejl hos enkeltkammede Racer. Her skal kun anføres nogle af de almindeligste og væsentligste Fejl:

Almindelig Uregelmæssighed. Som Eksempler kan anføres, at For- og Bagparti kan være hinanden iøjnefaldende modsatte: det ene for stort eller plumpt eller det andet, omvendt, for svagt i Forhold. Forpartiet kan t. Eks. være for bredt og for højt op til Takdannelsens Begyndelse, medens Bagpartiet i samme Kam kan være alt for langt og smalt; det omvendte, med et forholdsvis lavt Forparti og for bred Bagkam, som da i Reglen vil komme til at berøre Nakken og gøre et afskrækkende grimt

Indtryk. Det kan paa den anden Side ogsaa hæve sig for højt fra Nakken. — De Racebeskrivelserne ledsagende Billeder er ogsaa paa dette Punkt mønstergyldige for vedkommende Racer.

For smalle Takker forekommer ofte, hvor der er for mange af dem, og deres Form er da som oftest enten for alles eller enkeltes Vedkommende griffelformede (kun lidt bredere ved Roden end i Spidsen) og uden passende eller ensartet Afstand fra hinanden. Det turde være et betegnende og nemt Udtryk at kalde en saadan Kam griffeltakket. Englænderne har et tilsvarende Udtryk.

Fig. X

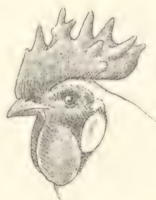

Fig. XI

Strittende Takker (Fig. X). Der kan være større eller mindre Spring i Takkerne, hvor disse har forskellig Form, og nogle kan pege frem efter, andre tilbage. Hosstaaende Gengivelse viser et morsomt Eksempel paa strittende, smaltakket Grimhed.

Urenliniede Takker forekommer ofte og danne ikke sjelden ligesom en spirende Bitak.

Tvillingtakker kalder man det, hvor en uforholdsmæssig stor Tak har to Spidser og da i Virkeligheden er anatomisk at betragte som to sammenvoksede Takker.

Hjortetakker (Fig. XI) er Betegnelse for Udvækster paa Kammens Sider; de kan være fra vorteagtige smaa til betydelig Længde.

Af andre Kamfejl hos enkeltkammede Racer skal endvidere nævnes: Hanens Kam, som jo bør være opretstaaende, kan være mere eller mindre overliggende (Fig. XII), eller Hønens kan, omvendt, hvor den burde falde over, være

opretstaaende. Begge Køns Kam kan være alt for stor eller grov eller alt for svagt udviklet; den kan naa for langt ud over Næbet og desuden her være for bred og danne overgroet Næb; den kan navnlig i Forpartiet være vreden eller drejet, danne Bugtninger (Fig. XIII); dens Sider kan være bulede, være stedvis ligesom indknebne (»fingermærkede«, som Englænderne kalder det). Kamroden kan være for tynd, især hos Hanen, og derved foranledige »overhængende Kam« eller for stærkt dinglende Kam. Hønens Kam kan være »sløjfet«, (ɔ: ligge over først til den ene Side og derefter være bøjet tilbage til den anden.

Fig. XII

Fig. XIII

— I England forekommer sløjfet Kam hos Høner af de storkammede Racer temmelig almindeligt, idet Opdrætterne ofte hellere bærer over med den stygge Sløjfe end med en for fladt ned over Øjet hængende stor Slaskekam; men begge Dele er forkastelige. — Kammens Væv kan fremdeles være for grov eller for løs eller dens Blodkarnet kan være for svagt udviklet.

Kamfejl hos rosenkammede Racer. Rosenkammen kan mangle den for vedkommende Race særkendende Form og Karakter; den kan være for stor og grov eller for svagt udviklet; den kan sidde skævt paa Hovedet, krænge over til en af Siderne; den kan ligesom Enkeltkammen danne »overgroet Næb«. Nubberne, Vortedannel-

Fig. XIV

sen paa Kampladens Overside kan være for grove og ujævne eller helt eller næsten helt mangle. Der kan være en Fordybning eller Kløft foran paa Oversiden (»hul Kam«). Kamspidsen kan være for svagt eller for stærkt, i det hele taget uforholdsmæssigt udviklet eller have en fejlagtig Retning (jvf. Hamborgerkam og Wyandottekam).

Sygdomme som Svamp i Kammen (»Favus«, »melet Kam«, »hvid Kam«), Skurv eller andet Hududslet hører jo ikke til de egentlige konstitutionelle og arvelige Fejl, men er ikke desto mindre forkastelige hos Udstillingsdyr, saa meget mere som i hvert Fald baade Svamp og Skurv er smitsomme.

Blodfattigdom og almindelig Svaghed giver sig intet Steds tydeligere til Kende end paa Hovedets nøgne Dele, især i Kammen. Det kan ikke for stærkt indskærpes at lægge tilbørlig Vægt herpaa ved Valg af Avlsdyr.

Næb og **Øjne.** Herom er der kun Anledning til at henvise Læserne til omhyggeligt at mærke sig hvad derom er anført under Beskrivelsen af hver enkelt Race, idet netop disse ofte oversete Punkter kan yde et væsenligt Bidrag til Skøn henholdsvis om Racerenheden eller, omvendt, fremmed Blod eller forfejlet Avl.

Om **Øreskiverne** og **Hagelapperne** henvises ligeledes til Racemærke-Beskrivelsen for hver Race især.

Disse Hovedpartiers typiske Form, Størrelse og Farve hører til de *væsentlige Racetegn,* og hvor disse forefindes i størst Fuldkommenhed, bidrager de ganske overordentlig meget til at sætte Prikken over I'et, naar Talen er om mønsterværdige Racedyr, medens ellers smukke og gode Individer ofte kan skæmmes paa det uhyggeligste og nedsættes i Racekenderes Værdiansættelse, naar disse Punkter afviger i nogen betydelig Grad fra Racens Mønstertype.

Hovedets Fjerprydelser: Fjertop — den større eller mindre Samling af Fjer, som forekommer ovenpaa Hovedet af visse Fjerkræracer: af Høns fornemlig Paduanerne, Hollænderne, flere franske Racer osv. og en Varietet af Ænder. Toppens Karakter for hver af de vedkommende Racer er nøjere angivet i Beskrivelsen af disse. Den er et af vedkommende Racers væsentlige Kendemærker. I fin og fremragende Udvikling giver den sin velplejede Bærer en egen interessant Karakter, nok saa fornøjelig at standse ved nogle Øjeblikke paa en Fjerkræudstilling en smuk Sommerdag eller hvor Racer med denne Prydelse holdes i hyggelige Omgivelser. Kloge Folk paastaa, at toppede Høns er mere udsatte for at blive et Bytte for Høgen end mere beskedne barhovede Søstre. Nok muligt! — Statistik savnes. Stortoppede Høns egne sig naturligvis i et jævnlig fugtigt Klima kun under Forhold, hvor der kan gives dem stor, lys, tør og delvis overdækket Plads som Tilflugtsted.

Skæg kalder man den iøjnefaldende kvastagtige Fjerudvikling paa Kinderne (Kindskæg eller Bart) og under Hagen (Hageskæg), som findes hos flere Hønseracer; som Eksempel kan nævnes de tyske »pluskæbede« (Pauschbäckchen) Faverolles, Sultanhøns (med baade Top og Skæg), og for Hageskægets Vedkommende Houdan m. fl.

Fjerenes enkelte Dele. Ved en almindelig fuldt udviklet Fjer skelner man mellem Penneposen (den nærmest Kroppen værende hule Del) ogsaa kaldet Skaftet, Ribben (den marvfyldte Fortsættelse af foregaaende) og Fanen, bestaaende af utallige til en tæt Flade sammenhagede Fanestraaler. De nederste Fanestraaler, der bestemme »Underfarven«, er dunagtige. Rib af anden Farve end Fanen (afstikkende) er forkastelig, som betonet i Farvebeskrivelsen af flere Racer.

Halsbehæng: de lange smalle og hos Hanen i Reglen smidige Fjer bagpaa og paa Siderne af Halsen. Vredne Fjer i Halsbehæng eller -Krave forekomme ikke sjelden hos flere Racer. Det kan være en naturlig Udviklingsfejl, men skyldes ofte Fjermidder.

Halskrave har undertiden været benyttet i samme Betydning som Halsbehæng. Denne Benævnelse turde maaske anbefales for Hønens tilsvarende Fjer, der nok er længere og smallere end de øvrige Fjer, men dog ikke saa lange eller smidige, at de rigtig passe paa Begrebet »Behæng«, hvorved der tænkes paa noget mere frit nedhængende.

Underkrave og Underkravefjer foreslaaes det at kalde de korte Fjer forrest paa Ryggen, som, naar Fuglen er i Ro og opret Stilling dækkes af Halsbehænget eller Halskraven (se Diagrammet foran!)

Vingebue (Skuldre). Hvor der, navnlig i Farvebeskrivelsen, nævnes Skuldre, menes hermed Befjeringen paa den opfoldede Overvinges Yderside fra Forkanten og ned til de Vingedækfjer, som hos nogle Racer danne det saakaldte Vingebaand.

Vingebaand. De nylig nævnte Vingedækfjer, som i flere Tilfælde danne et fra de tilgrænsende Fjer forskellig farvet Baand tværs over den sammenlagte Vinge, eksempelvis hos brune Italiener-Haner, den brune danske Landraces Haner (se Farvetryksbilledet), de fjerrandede Wyandotter, Sølv- og Guld-Brabandter, Rouen Ænder o. m. fl. Racer.

Vingespejl. Den Del af den opfoldede Vinges Svingfjer, 2den Rækkes, som er synlig, naar Vingen er i Ro, og som kun betegnes som Spejl, naar dette Fjerparti har en særlig fremtrædende Farve.

Svingfjer kaldes de store, stive Vingefjer, de paa Vingens yderste Led: 1ste Rækkes, de paa næste Led (synlige, naar Vingen er opfoldet): 2den Rækkes.

Vredne Vinger, hvor Svingfjerenes Inderside vender strittende udad, er en ikke sjelden Fejl hos somme Racer.

Sadel kalder man den bageste Del af Hønsenes, men særlig Hanernes Ryg, omtrent fra Midten af denne til Haleroden.

Sadelbehæng. De lange, smalle og smidige Fjer (omtrent af Karakter og ofte tillige i Farve og Tegning som Halsbehænget), som fra Sadelen hos Hanerne hænger ned til begge Sider.

Hoftepude betegner den iøjnefaldende, rundede (konvekse) Stigning af Sadelpartiet op imod Halen, oftest mere

et Brus af bløde Fjer end af selve Ryglinien, paakrævet hos Kochin, tildels Brahma o. fl. Racer — en slem Fejl hos adskillige andre.

Haledækfjer. De Fjer, som i tiltagende Størrelse fra Sadelbehænget og tilbage efter naa op over de stærkt udviklede stive Halefjer (Styrefjer) og ofte helt skjule disse. Hos Hanen danne de i Karakter og Størrelse en gradvis Overgang fra Sadelfjerene til det midterste (øverste) Fjerpar, de egentlige Seglfjer og de sig til disse sluttende, lidt mindre, krumme og myge Dækfjer.

Seglfjer kalder man de længste af de op over Halens stive Styrefjer naaende smidige og i Reglen vajende Fjer.

Hønehalet kaldes Hanen af nogle enkelte Hønseracer, hvis Haledækfjer har væsentlig samme Egenskab som Hønens; det samme gælder iøvrigt hos vedkommende Racer for Halsfjerenes Vedkommende, saa at de med rette kunde benævnes »hønebefjerede«. Som Eksempler herpaa kan nævnes: »hønebefjerede Hamborgere« og »Sebright Bantam«. Ved denne Befjering er Seglfjer hos Hanen udelukket.

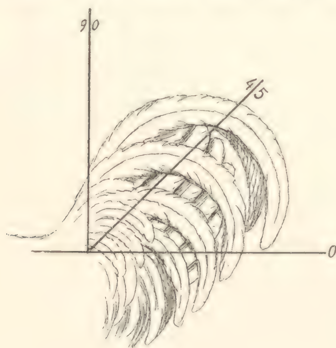

Fig. XV

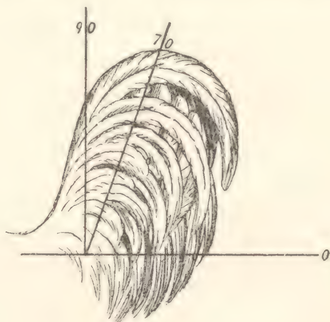

Fig. XVI

Halestilling. Herved forstaas Halens Vinkelforhold til Ryglinlens tænkte Fortsættelse bagud. Jo mere Halen er rettet tilbage efter, desto mindre Vinkel og færre Vinkelgrader mod den vandrette Linie og omvendt. Udvalget har for flere Racers Vedkommende angivet den ønskeligste Vinkelgrad for Halens Stilling som mønsterværdig for ved-

kommende Race. For højt stillet Hale er en ikke sjelden Lyde, som ofte meget skæmmer Helhedsindtrykket af paagældende Individ. Man maa dog ikke heraf lade sig forlede til at glemme, at ogsaa for meget tilbagegaaende Hale kan ødelægge den rette Raceprofil og forringe Fuglens standardmæssige Værdi. For flere Racer kræver den nyeste Udviklingsretning adskilligt lavere Halestilling end forhen.

Egernhale er den betegnende Benævnelse, naar Halens Stilling danner en Vinkel til Rygliniens Forlængelse større end en ret Vinkel, altsaa over 90 ⁰ (se Billedet med Vinkelgrader), en meget slem Fejl, som selv i mindre Udviklingsgrad giver et stygt Udseende og som snarest er tilbøjelig til at forværre sig hos Afkommet, især hvor

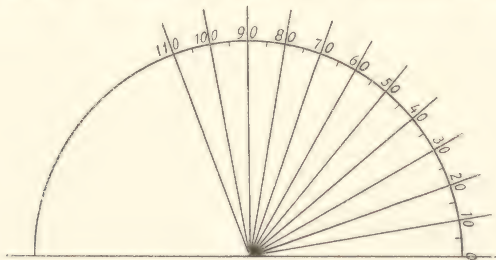

Fig. XVII

skødesløs og ufornuftig Indavl drives. Kun én Race (de smaa vigtige japanesiske Dværghøns — (se Billedet af disse) skal have en Egernhale, jo værre jo bedre. Her virker Egernhalen pudsig.

Skæv Hale eller drejende Hale hidrører vel nok i mange Tilfælde fra tilfældig Beskadigelse af den ene Sides Strækkemuskler, men kan dog ogsaa skyldes mer eller mindre almindelig eller speciel Muskelsvaghed, og er i alt Fald en skæmmende Lyde, som ikke maa overses ved Bedømmelsen paa Udstillinger.

Hvad Benene angaar, er det jo almindeligt i alle Lande at kalde den øverste fjerklædte og synlige Del af disse **Laar;** egentlig svare de til Læggene hos Mennesket. Vi benævne dem i denne Standard **Underlaar.**

Løb kaldes den enten nøgne eller befjerede skælklædte nederste Del af Fjerkræets Ben.

Hase er, anatomisk set, den rette Betegnelse for hvad der sædvanlig kaldes Knæet hos Fuglene: det Led, der forbinder Løb og Underlaar.

Kalvehaset kan man kalde det, naar Haserne er stillede for nær hinanden, saa at Fødderne stritte ud til begge Sider, en meget styg Fejl, særlig hos Haner, og tillige som oftest forenet med for smalt Underliv.

Tæernes Antal og deres rette Udvikling og Stilling bliver ofte overset ved mindre grundig Bedømmelse. For lange, løsledede og **skæve Tæer** er en ret slem Fejl.

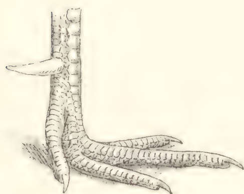

Fig. XVIII
Platfod (Andefod).

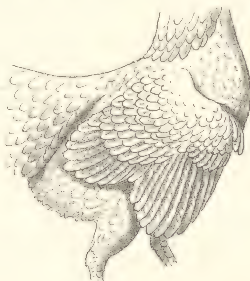

Fig. XIX
Hængende Vinge.

Platfod betegner den pjokkende Gang, som følger af, at alle Tæerne vende fremefter, hvad der ogsaa kaldes **Andefod** (se Billedet).

Fodfnat, i stærk Udvikling kaldet **Kalkben** paa Grund af de kalkagtigt udseende tykke Skorper paa Løb og Fødder, er ikke nogen naturlig Misdannelse, men skyldes som bekendt Myriader af for det blotte Øje usynlige Fnatmidder. Ondet er lige saa plagefuldt og smitsomt, som det er hæsligt. Fodfnat udelukker enten helt fra Præmiering eller bør i hvert Fald straffes eftertrykkeligt som »daarlig Tilstand« og vidnende om skødesløs Pleje.

Hængende Vinge. De yderste Svingfjer (1. Rækkes) nedhængende (se ovenstaaende Billede).

Betegnelser for Fjerfarve og Tegning.

For at kunne give tydelig og klar Besked om de mange baade standardmæssige og standardstridige Variationer i Farver og Tegning, som kan forekomme hos de mangfoldige Fjerkræracer, er det ikke blot bekvemt, men det er tildels en Nødvendighed at benytte sig af vedtagne eller særligt betegnende Udtryk.

Enkeltfarvede er strengt taget kun rent **hvide** og rent **sorte** Racer, idet f. Eks. gule dels maa og dels altid vil have en noget forskellig Farvetone, henholdsvis paa Behæng og Overkrop paa den ene Side og Underkrop og Dunfarve paa den anden; ganske særlig gælder dette Hanen; og blaa Varieteter har som Regel nogen Tegning og forskellig Farvefortoning paa forskellige Kropdele.

Der vil ofte være Anledning til at skelne mellem **Ydrefarve** og **Underfarve.** Førstnævnte er, som Ordet tydeligt angiver, den Farve, der viser sig paa Overfladen af den umiddelbart synlige Del af Fjerklædningen. Sidstnævnte er Fjer- og Dunfarven nærmere Kroppen. I mange Tilfælde har Underfarven, som Raceavlerne i vore nordiske Lande hidtil saa godt som ingen Opmærksomhed har skænket, en meget stor Betydning og er i høj Grad bestemmende med Hensyn til Afkommets Farve.

Den **hvide Farve** er yderst sjelden rent hvid, hvor der holdes strengt paa stærkt gult Næb og gule Løb, og hvor gul Hud ogsaa giver særlig Slagteværdi, som i Amerika, har den hvide Fjerfarve næsten altid i det mindste et svagt gulligt Skær paa Ydresiden med stærkere gul Underfarve. Tilstræber man derfor en særlig blændende hvid

Ydrefarve, maa man se sig godt for med Hensyn til Avlsdyrenes Underfarve og være villig til i fornødent Fald at ofre lidt af Ben- og Næbfarve.

Den **sorte Farve** er ikke altid saa ravnesort, som man helst ønskede den, ikke engang medens Fjerene endnu er nye og ufalmede af Sol og Vejr. Ogsaa for denne Farves Vedkommende turde Opmærksomhed paa Underfarve og Dunfarve m. m. have praktisk Værdi for Opdrætteren.

Den **gule Fjerfarve** er afledet, som oftest af en Blanding af hvidt og rødbrunt Blod, med hvilket sidste der er fulgt noget sort, og der hører en god Del Taalmodighed og Opdrætningsforstaaelse eller blind Lykke til at lede Kampen mellem de oprindelige Farvebestanddele til Endemaalet: den jævne, varme, farvemættede gule Farve. Her, om i noget Tilfælde, er det af den aller største Vigtighed at agte godt paa Avlsdyrenes Underfarve. **Gul til Skindet** betyder saare meget for denne Farve.

Den **blaa Fjerfarve** har tilfælles med den forannævnte at være sammensat, i dette Tilfælde af løst sammensmeltet hvidt og sort, som, hvad Tid det skal være, kan være tilbøjelig til at skilles ad og gaa hver sin Vej. Kun ved yderst omhyggeligt og maalsikkert Udvalg blandt renavlede Stamdyr gennem mange Slægtled kan denne i Sandhed vanskelige Farve avles op til noget virkelig fint, men saa kan den ogsaa fortjene Beundring.

Flerfarvede Fjerkræracer kan have Farverne ordnet og fordelt paa meget forskellig Maade.

Haglede eller **tavlede** Høns hørte maaske nogle af os Tale om i vor allertidligste Ungdom eller Barndom. Det var selvfølgelig ikke Racehøns, men Tilfældets Værk. De havde Farverne uordnet fordelte i ret store Pletter, men dog ikke store nok til at kalde dem brogede. Houdans i smukt farvede Eksemplarer svare bedst til denne gamle Betegnelse og ligeledes Ankona-Racen.

Det Helheds-Farveindtryk, man som Regel faar af en flerfarvet, anerkendt Fjerkrærace, bestemmes af de enkelte Fjers Farve og Tegning. Som Eksempler paa saadan Tegning skal her nævnes:

Stribning. Denne Tegningsart forekommer især i Halsbehænget og Halskraven og tildels ogsaa i Sadelbehænget hos en Mængde forskellige Racer. Denne Art Stribning løber paa langs af Fjerene, følgende disses Rib eller Skaft. Eksempler herpaa forekommer i mange af Beskrivelserne i denne Standard.

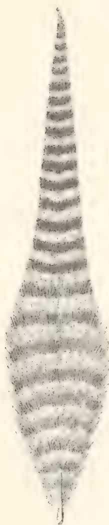

Fig. XX

Tværstribning og **Tværstriber** (Fig. XX og XXI). Ved den videre Udvikling i æsthetisk Forstand af flere Hønseracer, som oprindeligt var mere ubestemt tegnede og som lige til Nutiden har gaaet under den svævende Betegnelse »tavlede« (»graatavlede« eller »blaatavlede« f. Eks.) er Tegningen nu i fine Stammer fæstnet til næsten eller helt ligeløbende Tværstriber over Fjerene som Helhed. Dette er saaledes Tegningsmønstret for den ældste Varietet af Plymouth Rock, som vi har vedtaget at kalde »tværstribet Plymouth Rock«.

Fig. XXI

Fjerranding — fjerrandede Racer (Fig. XXII). Eksempler paa saadanne er de forholdsvis gamle Hønseracer: Guld- og Sølv-Paduaner og Sebright Bantam, og af forholdsvis nyere Racer Sølv- og Guld-Wyandotte og Andalusier. Denne Tegningsform er, hvor den kommer det ideale Mønster nær, hvad sjelden kan ventes under Forholdene i vore nordiske Lande, næsten som et levende Kunstværk. — Jævnlig, og næsten altid, har man hidtil hørt de mest vage Domme om Høns med denne Tegning: snart kaldes de for mørke, og snart for lyse, hvad der i dette Tilfælde er intetsigende Udtryk i og for sig. Det er her i første Række Tegningsmønstrets Korrekthed, det, hvad Racefinhed for Fjerdragtens Vedkommende angaar, kommer an paa;

Fig. XXII

er denne Tegningsart til Stede, vil Indtrykket være behageligt, om der end kan være og er en Middelvej mellem for svag og for bred Fjerrand, som kommer Idealet nærmest og yder den mere udviklede Skønhedssans størst Tilfredsstillelse.

De mest almindelige Fejl ved denne Art Tegning er: **at** Randen (af anden Farve end Grundfarven) omkring Fjerfanens Midtparti ikke er helt omløbende, **at** den indskrænker sig til Fjerspidserne og lidt ned paa Siderne (Nymaanerand), **at** den, hvis den f. Eks. skal være sort, ikke er helt dybsort, **at** den ikke i hele sit Forløb har samme Bredde, **at** Grænsen mellem Randfarven og Fjerens Midtparti ikke er ligeliniet og skarpt tegnet, eller **at** der uden om den egentlige Rand er en stærkere eller svagere Birand (Fig. XXIII), (enten graalig eller hvid hos sølvfarvede og gullig hos guldfarvede), **at** Grundfarven, Fjerens Midtparti, ikke er helt ren og klar, men skæmmet af Striber eller grovere eller finere Stænk af falsk Farve, som Regel Randens Farve (»gnidret«, »stænket« eller »graasprængt Midtparti) — en meget almindelig Fejl, omtrent den værste Tegningsfejl hos fjerrandede Racer.

Fig. XXIII

Fig. XXIV

Baade Opdrætteren, Dommeren og Kritikeren maa her som ved saa mange Lejligheder stille sig saavel Lyder som Dyder og deres Grad klart for Øje, hvis der da skal være Tale om at bortavle Lyderne og fremavle Dyderne.

Vatring — fint gnidret Tegning (Fig. XXIV). Denne bestaar i som Regel meget fine, uregelmæssigt bølgende eller noget gnidret Tegning af én Farvetone paa en sædvanligvis denne nærstaaende Grundfarve.

Punkttegning — punkttegnet kan ogsaa betegnes ved henholdsvis »Stænkning« og »stænket« og maa nu forlanges hos brune Italienere, brune danske Landhøns og Sølv Dorkings f. Eks., hvor Tegningen til-

stræbes saa fin, tæt og ensartet, at Farverne, endog set paa ringe Afstand, ligesom sammensmelte og gør Indtryk som af en enkelt Farvetone.

Nymaanetegning kan man kalde den Tegningsform, som bør forefindes hos f. Eks. agerhønefarvede Kochin-Høner, dito Wyandotte, mørke Brahmaer og sølvtegnede Wyandotte-Høner, indiske Kamphøns (Indian Games) o. fl., og som bestaar i flere Linier af Tegningsfarven, der i Retning tilnærmelsesvis bør følge Fjerens Omrids fra Spidsen og indefter. Denne Tegningsform er som Regel dobbelt eller flerliniet og ikke lige, men ligesom gnidret omtr. som Fig. XXIV.

Spætning — spættet. Herved tænkes nærmest paa en Farvefordeling, der viser sig som talrige smaa Pletter af en Farve paa en anden, dog saaledes, at Farverne staar klart af hinanden. Et saadant Indtryk gør i Reglen ogsaa de saakaldte »sølvspættede« og »guldspættede« Hamborgere, der ogsaa oftest hidtil har gaaet under de gyselige Navne »Sølvsprenkel« og »Guldsprenkel«. I Virkeligheden skal Tegningen hos disse dog bestaa i en Tværstribning af Hønernes og visse Partier af Hanernes Fjer. Ankona og Houdan er nærmest at betragte som spættede.

Fig. XXV
V-formet Tværstribning.

Fig. XXVI
Endeplettet, som hos trefarvede Racer.

Farve- og Tegningsfejl. Udvisket Tegning er et Udtryk, som ofte benyttes for mangelfuld, uklar Tegning. Man bør tilstræbe en mere nøjagtig Angivelse af Tegningens Fejl i Henhold til det foran anførte. Udtrykket

kan være betegnende, hvor Grundfarven og Tegningsfarven virkelig er delvis sammensvømmende.

Melet (Fig. XXVII) er en Betegnelse, man i England og Amerika benytter for gule Fjer, der er ligesom overdryssede med Mel. **Pudderet** turde maaske være et fuldt saa godt og, hvad Udseendet angaar, ofte meget betegnende Udtryk. Man nøjes i Reglen med at kalde Farven »uegal« (uensartet); men hermed kan vanskeligt forbindes nogen klar Forestilling.

Fig. XXVII

Fig. XXVIII

Graasprængt er en passende Betegnelse, hvor sorte Fjer er fint stænkede med hvidt eller graat.

Sortstænket (Englænderne kalder det ret betegnende »peberet« = *peppery*) er et Udtryk, som man ofte vil have Brug for, hvor der paa hvide eller lyse Fjerpartier er fine mørke Stænk, som om der var drysset Peber paa.

Afstikkende Rib (Fig. XXVIII), af anden Farve end Fjerfanestraalerne.

Man vænner sig selv og andre til at se mere grundigt, naar man f. Eks. i Udstillingsreferater og i det hele taget ved Beskrivelse af Racedyr benytter saa nøjagtige og malende Udtryk som muligt.

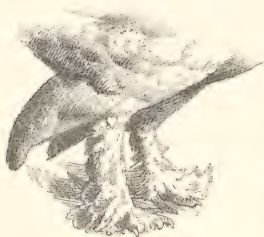

Fig. XXIX

»Gribbebukser« (Fig. XXIX) er vi vante til at benævne de stive og ofte stærkt udviklede Fjer, som hos flere benbefjerede Hønseracer undertiden forekomme, udgaaende fra Haseledet og ofte dannende ligesom en Vinge, hvad der i synderlig iøjnefaldende Grad er en styg Fejl hos Nutidens Asiatere (Brahma, Kochin) men som hører til som Racetegn hos Sultanhøns, japanske Dværghøns og hos benbefjerede hvide Dværghøns. **»Hasevinger«** vilde være et betegnende Udtryk.

Afstudsning af Kam, Hagelapper og Øreskiver (Kupering) anvendes i England o. fl. Lande for Haner, særlig Udstillingshaner, af Kampracerne, hvad der med deres i Forvejen lange Hoved giver dette et ikke just kønt, men karakteristisk, snogeagtigt Udseende.

Forfalskning (Fiksfakseri) hos Fjerkræ kan f. Eks. bestaa i at skjule eller søge at skjule uheldig Farve i Ansigt eller Øreskiver; pynte paa Kammen ved Beskæring, Tilretning eller ved Fjernelse af vanprydende Udvækster; kunstig Farvning af Fjer; Fjernelse af anstødelige Fjer; Indsætning af falske Fjer; Beskadigelse af Medbejleres Dyr paa en Udstilling; Udfyldning af Huller efter afplukkede Fjer paa glatbenede Racer; kunstig Farvning af Løb og Fødder, kort sagt ethvert utvivlsomt Forsøg paa at føre Udstillingsdommere og Udstillingsbesøgende bag Lyset for at søge at vinde ufortjent Fordel over Konkurrenter. Slige Kneb udelukker fra Præmiering og tildeles, alt efter Falskneriets Grad, mere nedværdigende Straf.

Holdning. En ret og god Holdning er en saa vigtig Egenskab, baade hvad Skønhed og Nytte angaar, at Udstillingsdommere saa vel som Opdrættere ikke for meget kan skærpe deres Øjne herfor. Holdningen er en væsentlig Bestanddel af vor Betegnelse: »Typisk Kropform og Helhedspræg« i Punktværdiskalaerne.

Type. Der kan tales om en Races Type som Helhed, og derved forstaas da alle de for Racen ejendommelige ydre Træk i Form, Bygning og Holdning. Ordet kan ogsaa tages i en mere begrænset Betydning og anvendes paa en tillempet Udvikling af Racen i en eller anden Retning, hvortil f. Eks. Opdrætterens eller Stedets Navn eller en anden Betegnelse kan knyttes.

Typisk i Almindelighed betyder, at det Individ, hvortil Ordet knyttes, i udpræget Grad svarer til de væsentlige og mest særkendende synlige, standardmæssige Egenskaber hos den Race, det tilhører.

Harmonisk. Forfatteren har af al Magt bestræbt sig for saa vidt muligt at undgaa ikke-skandinaviske Ord. For jævne Læseres Skyld skal her oplyses, at der ved »harmonisk«, hvis det forekommer i denne Bog, skal forstaas: »i tiltalende Selvoverensstemmelse« eller »i smukt indbyrdes Forhold«. Og for Farvers Vedkommende, at de »staa godt« til hinanden.

Symetrisk er et andet fremmed Ord, jeg har benyttet saa lidt som muligt. Det betyder nærmest: ligeligt, vel balanceret, i alle Enkeltheder staaende i et passende Forhold og tilsammen dannende en tiltalende Helhed. »En symetrisk takket Kam« vil f. Eks. sige: en Kam, hvis midterste Tak eller Takker danne ligesom et stærkere Midtpunkt, hvorfra Takkerne foran og bagved aftage i Størrelse i tilnærmelsesvis samme Grad og bevarende samme Formtype, dannende tilsammen et tiltalende Ligevægtsforhold.

Kondition omfatter, ret forstaaet, Sundhedstilstand og Pleje, ogsaa hvad Dyrenes Ydre angaar. Ligesom det i den praktiske Bedrift er af den største Vigtighed, at Dyrene befinde sig i den højest mulige Grad af Velvære og Livsfrodighed, maa Fordringen om de samme Egenskaber hos Udstillingsdyr gives en meget fremtrædende Stilling i Forbindelse med et i alle Maader propert og velholdt Ydre, hvorfor der ogsaa ved den Karaktergivning, som i vor Standard er vedtaget for de forskellige Fjerkræracer, er lagt særdeles stor Vægt herpaa. Dette er (foruden den rent praktiske Betydning heraf) Egenskaber, som næsten mere end noget andet giver Vidnesbyrd om Opdrætterens og Udstillerens Flid, Omhu og sunde Sans. Et højt Punkttal for god Tilstand (Kondition) er endog en større personlig Ære end sjelden fine Racemærker, især hvor disse ikke er et uomtvisteligt Resultat af Opdrætterens egen Kløgt og maalbevidste Avlskunst. I Stedet for det noget vage Ord: Kondition, er i Punktværdiskalaerne i denne vor Standard benyttet »Pleje- og Udstillingstilstand«, et Begreb, som ikke kan misfortolkes.

Stamme har hidtil, ofte urigtigt, været benyttet som Betegnelse for et Udstillingsnummer, bestaaende af et Handyr og et eller flere Hundyr, uden Hensyn til om f. Eks. vedkommende Hane eller Høner efter deres Art og Oprindelse virkelig er egnede til at udgøre en Stamme, d. v. s. til at danne Grundlag for en fremtidig Familie. — Standardudvalget foreslaar, at der herefter ved Omtale og i Referater fra Udstillinger bør benyttes Udtryk som »Nr. —« og kun benyttes Ordet »Stamme«, hvor der er Tale om maalbevidst sammensatte Avlsstammer.

Baade af Hensyn til de under et Udstillingsnummer sammenstillede Han- og Hundyrs ofte forekommende Uegnethed til Stammedannelse og paa Grund af Vanskeligheden ved Bedømmelsen, var det egentlig heldigst, om Han- og Hundyr kun udstilledes samlede, naar de er vel beraadt beregnede til at danne en Avlsstamme og ledsagede af fyldestgørende Oplysninger om Slægtskabsforhold og Oprindelse — altsaa i en særlig Afdeling for Avlsstammer. I alle andre Tilfælde burde Handyrene udstilles for sig og Hundyrene for sig, disse enten enkeltvis eller i Samlinger à to, tre eller flere — det ubetinget rigtige.

Trio er et latinsk Udtryk for en Samling bestaaende af tre, som vi udmærket godt kan benytte for et Handyr og to Hundyr (altsaa for 1,2). Drejer det sig om henholdsvis flere Hundyr til et Handyr, kan dette kun betegnes med »1,3« eller »1,4« o. s. v.

Fjerkræracers fremmede Navne og disses rette Brug.

Det er jo som bekendt almindeligt, naar der tales om en Race i Almindelighed, at benytte Flertalsformen. Vi tale saaledes om Italienerne, Andalusierne o. s. v. Er Navnet af fremmed Oprindelse, som oftest engelsk eller fransk, benyttes paa lignende Maade vanemæssigt disse Sprogs Flertalsform, altsaa et »s« føjes til Grundordets Enkeltals-

form. Det er saaledes ogsaa fuldstændig rigtigt at sige eller skrive f. Eks. Plymouth Rocks, Wyandottes, Houdans, Brahmas o. s. v., naar Ordet benyttes om Racer i Almindelighed eller i afgjort Flertalsforstand. Derimod er det aldeles urigtigt og yderlig skurrende og anstødeligt for et sprogdannet Øre at sige eller skrive »Plymouth Rocks« Racen, en Wyandottes Høne o. s. v. Flertalsendelsen »s« falder i saadanne Forbindelser bort og det skal f. Eks. hedde: Plym. Rock Hanen, en Wyandotte Kylling, disse Crève Coeur Høns o. s. v. Altsaa: endelig væk med Flertalsendelsen »s«, hvor den ikke hører hjemme! Kun hvor man vilde benytte Flertalsformen ved et rent nordisk Ord føjes »s« til Endelsen af de fremmede Racenavne. Rettest bør vi altid benytte vore egne Sprogs Flertalsform.

Diskvalifikation (Uegnethed) = Udelukkelse fra Præmiering. Der henvises herom til de Side 67 og 68 givne almene Udelukkelsesgrunde og til de særlige præmieudelukkende Egenskaber, der er anførte under Beskrivelsen af de enkelte Racer.

Almene Regler for Udelukkelse fra Præmiering.

(Diskvalificering).

---

1. Aabenbart mangelfuld Livskraft og daarlig Sundheds-, Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).

2. Uomtvistelige Vidnesbyrd om en højere Grad af Vanrøgt og daarlig Pleje, hvortil bl. a. en meget stærk Udvikling af Kalkben (Fodfnat) bør henregnes, ligesom ogsaa en høj Grad af Smuds eller stærkt forpjusket og meget anstødelig Fjerdragt eller manglende Fjer i væsentlig Grad.

3. Enhver bevidst usandfærdig Opgivelse, f. Eks. med Hensyn til Opdrætningsforhold, Afstamning, Alder o. s. v.

4. Øjensynlige Vidnesbyrd om Forsøg paa at føre Udstillingsdommere bag Lyset eller bedrage Købere ved kunstig Udbedring af Mangler eller ved Fjernelse af skæmmende Fejl (Fjer, Dun, Kamudvækster o. s. v.) eller ved kunstig Farvning eller andre bedrageriske Kneb, saavelsom ved Stækning af Vinger, hvorved det umuliggøres at bedømme de fjernede Fjerdele.

5. Meget betydelig og stærkt iøjnefaldende Afvigelse fra den standardmæssige Kropform og Type eller Fjer-, Øjne-, Næb- og Benfarve for vedkommende Race eller Varietet.

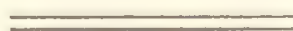
6. Alt for knap eller helt manglende Benbefjering hos stærkt benbefjerede Racer.

7. Fjer eller Dun paa Løb eller Tæer hos glatløbede Racer.

8. Manglende femte Taa paa femtaaede Racer.

9. Mere end fire Tæer paa nogen af Fødderne hos firetaaede Racer.

10. Stærkt hængende Kam hos enkeltkammede Haner
11. Enkelt Kam hos rosenkammede (ærte- eller anderledes -kammede) og anden Form end enkelt Kam hos enkeltkammede Racer, eller lignende Fejl ved andre Kamformer.
12. Helt opretstaaende Kam hos Høner af Racer, som bør have overliggende Kam for Hønens Vedkommende.
13. Halvt eller mere end halvt hvide Øreskiver hos Racer, som bør have røde Øreskiver, hvor ikke særlig Regel er givet under de enkelte Racers Beskrivelse.
14. Mere end en Trediedel røde Øreskiver hos Racer, som bør have hvide Øreskiver, hvor ikke særlig Regel er givet under de enkelte Racers Beskrivelse.
15. Udpræget hvidt i nævneværdig Grad i Ansigtet hos Unghaner og Unghøner, som skal have rødt Ansigt.
16. Stærkt iøjnefaldende skæv Hale.
17. Afgjort og stærkt udpræget Egernhale (japan. Dværghøns undtagne), eller i Forhold til Standardens Fordring alt for afvigende Halestilling.
18. Særlig iøjnefaldende krum Ryg (Pukkelryg).
19. Skævt Brystben i høj Grad.
20. Afgjort hæslige eller skadelige Misdannelser af enhver Art, saaledes ogsaa bl. a. »Kalvehaser« og »Platfodethed« hos Høns (se »Fjerkræfaglige Betegnelser« Side 56).
21. Alt for ringe Størrelse hos Racer, der skal have normal Størrelse som angivet ved hver enkelt Race — det modsatte for Dværgracernes Vedkommende.

Danske Landhøns.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Rigelig Æglægning, især i den mildere Aarstid, med et forholdsvis lille Foderforbrug, hvor der er Anledning til at færdes frit. — Æggenes Størrelse 55—60 gr. — Æggeskallens Farve hvid. — Hudfarven graalig-hvid. — Kødfarven graalig-hvid med svagt blegrødt Skær. — Knokkelbygningen forholdsvis fin, men stærk. — Kyllingerne haardføre, vokse rask til og kødsættes godt i en ung Alder. — Hønerne ruge meget tilforladeligt, men som Regel noget sent paa Aaret, og er meget omhyggelige Mødre.*

Naturel. *Stor Livskraft; livligt Væsen uden at være sky eller let skræmt; flyvedygtige uden overdreven Tilbøjelighed til at bruge Vingerne; adstadigt søgende efter Føde og Livsfornødenheder under frie Forhold.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen i det hele tæt sluttet og valseformet.

Hovedet middelstort. Ansigtet glat og fri for Fjer, Dun eller Rynker.

Næbet middellangt, kraftigt, noget krummet.

Kammen enkelt, opretstaaende, under Middelstørrelse, nærmest lille, med 4—6 velformede, i Regelen lidt tilbagepegende Takker, gaaende godt tilbage over Nakken i en noget fra denne hævet opadgaaende lige Retning.

Øreskiverne nærmest smaa, runde, glatte og fine.

Hagelapperne knapt middelstore, brede, smukt afrundede og af fint Væv.

Halsen middellang, kækt oprejst, med fyldigt Behæng, faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen bred, skraanende ned mod Halen. — Sadelbehænget rigeligt, middellangt, dækkende Vingespidserne.

Halen højt stillet, dog nødig dannende en Vinkel af over 60° med Forlængelsen bagud fra Haleroden af en vandret Linie, rigelig behængt med stærkt udviklede, smidige, godt krummede Dækfjer og prægtigt vajende stærke og brede Seglfjer.

Vingerne ret stærkt udviklede, godt opbaarne og tilsluttende.

Brystet bredt og vel afrundet.

Laarene forholdsmæssigt udviklede. Løbene ikke over middellange, finskællede. Tæerne (4) vel spredte. Løb og Tæer fri for Fjer og Dun.

Hønen.

Kroppen i det hele nærmende sig Valseform, med fyldigt og godt dunbeklædt Bagparti (Gump).

Hovedet lille. Ansigtet glat og fri for Fjer, Dun eller Rynker. — Næbet knap middelstort, fint krummet.

Kammen enkelt, lille, opretstaaende, fin, med 4—6 meget smaa Takker, saa regelmæssige som muligt.

Øreskiverne smaa, runde og glatte.

Hagelapperne smaa, runde og fine.

Halsen knap middellang, med fyldig Krave.

Ryggen omtrent vandret.

Halen smukt højtstillet, noget lang og ualmindelig bred, sammenlignet med andre Racer.

Vingerne korte, godt foldede og sluttende tæt til Kroppen.

Brystet vel afrundet.

Laar, Løb og Tæer som hos Hanen, kun spinklere.

Baade Hanens og Hønens Teelsesmaade væver og tækkelig.

Farve.

Brune Landhøns.

(Se Farvetryksbilledet).

Fælles for begge Køn. Næbet mørk skifergraa. — Øjnene brunlig-røde. — Kam, Ansigt og Hagelapper livlig røde. — Øreskiverne hvide; meget lidt blegrødt hos ældre Haner taales. — Løb og Tæer mørk skiferfarvede.

Hanen. Hovedet blankbrunlig-rødt eller mørk gyldenrødt. — Halsbehænget samme Farve, mørkest for oven, de nederste, ud over Skuldrene naaende Fjer med et mere livligt gylden Skær; fin sort eller sortagtig Ribstribe meget ønskelig; en stærkt vinrød Underfarve under Forkanten af Behænget ved Brystet kan se overordentlig smukt ud. — Vingebue (Overvinge), Skuldre og Ryg purpurrøde eller klart rødbrune. — Sadelbehænget svarende i Farve til Halsbehænget. — Vingedækkerne grønlig eller blaalig sorte med stærk Glans, dannende et smukt skarpt begrænset Baand tværs over Vingen. — Den opfoldede Vinges synlige Del (Yderfanen af 2. Rækkes Svingfjer) kastaniebrun, dannende et klart Spejl; Svingfjerene iøvrigt matsorte, med lidt brunt. — Bryst, Underkrop og Laar rent sorte, Brystet med Glans og fri for brune Stænk. — Halen sort; Seglfjer og Haledækfjer stærkt grøntglinsende sorte. — Underfarve og Dun mørkegraa. Ved Hals- og Sadelbehæng taales noget lysere Dun.

Hønen. Hovedet gulbrunt. — Halskraven mørk guldgul eller rødgul med stærkt tegnede sorte, spidst tilløbende Ribsstriber, som maa nærme sig til, men ikke naa helt ud til Enden af Fjerene. — Overkroppen og Vingedækkerne lyst nøddebrune, yderst fint og tæt punkterede eller gnidrede med lidt mørkere brunt, Fjerribben ikke afstikkende, men faldende sammen i Farve med Fanen. — Den synlige Del af den sammenfoldede Vinge (2. Række Svingfjers Yderfane) brun, fint stænket med lysere brunt, faldende godt sammen med den øvrige Fjerfarve. — For-

halsen øverst under Hagen stærkt vinrød, og paa Brystet nedadtil laksefarvet, uden afstikkende Rib, gaaende over til graabrunt eller brunliggraat under Bugen og paa Bagpartiets Dun, ligesom i Underfarven. — Haledækfjerene af samme Farve som Overkroppen, men med lidt grovere og mere iøjnefaldende Tegning. — Halen matsort, de to øverste Fjer med eller uden brune Stænk, det første at foretrække.

Størrelse.

Hanen	2—2,25 kg	Hønen	1,75—2 kg
Unghaner....	1,75 -	Høneker.....	ca. 1,50 -

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Punktværdi-Skala.

Hanen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	14
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	7
Hoved, Ansigt og Øjne (Farve o. s. v.)	4
Næb (Form, Farve og Størrelse)	4
Kam (Form, Stilling, Takdannelse m. m.)	7
Øreskiver (Form, Farve, Størrelse m. m.)	5
Hagelapper (Form, Størrelse m. m.)	4
Hals (Form, Størrelsesforhold, Befjering og Farve)	6
Skuldre, Ryg og Overvinge (Farve o. s. v.)	6
Vingedækkere (Vingebaand), **Svingfjer** (Spejl)	6
Sadel (Behængets Udvikling og Farve)	5
Bryst (Udvikling, Form og Farve)	6
Kroppens Sider, Underkrop og Dun (Farve m. m.) ...	4
Hale (Fylde, Fjerbeskaffenhed, Stilling og Farve)	7
Laar, Løb og Tæer (Stilling, Farve m. m.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Brune danske Landhøns, Høne og Hane.

Hønen.

Typisk Kropform og Helhedspræg	14
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	7
Hoved, Ansigt og Øjne (Farve o. s. v.)	4
Næb (Form, Farve og Størrelse)	5
Kam (Form, Størrelse, Takdannelse o. s. v.)	6
Øreskiver (Form, Farve, Størrelse m. m.)	6
Hagelapper (Form, Størrelse m. m.)	5
Hals (Kravebefjering, Farve og Tegning)	7
Overkrop (Farve og Tegning o. s. v.)	10
Bryst (Udvikling og Fjerfarve)	7
Underkrop, Bagparti og Dun (Udvikling og Farve)	6
Hale (Form, navnlig Bredde, Stilling og Farve)	8
Laar, Løb og Tæer (Stilling, Farve o. s. v.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Lavbenede Landhøns. Som Betegnelsen antyder, adskille disse sig fra de almindelige Landhøns ved deres betydeligt kortere Løb og ved længere Tæer. Kroppen føres derhos mere vandret.

Gumpehøns eller haleløse Høns. Saadanne forekomme i nedarvelig Form i næsten alle Lande og omtaltes allerede for Aarhundreder tilbage. Gumpehøns har ogsaa været kendte, længe før der blev Tale om maalbevidst Raceavl. Det ejendommelige for Høns, som falde ind under denne Betegnelse er, at den yderste Halehvirvel mangler, og de nærmeste Hvirvler er ufuldstændigt udviklede, saa at baade Haner og Høner helt mangle Halefjer. Haledækfjerene falde derimod i rigelig Fylde ud over Kroppens Endeparti. — Der klages jævnlig over manglende Befrugtning af Æg af Gumpehøns. Aarsagen er af rent mekanisk Art og kan hæves ved en passende Studsning af de nævnte Haledækfjer baade hos Hane og Høner.

Italienere.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Yppig Æglægning, særlig i den mildere Aarstid. — Betydelig Haardførhed. — Kyllingerne raske i deres Udvikling og lette at opdrætte. — Æggenes Størrelse 60—65 gr. — Æggeskallen hvid. — Huden lysegul. — Kødet svagt gullig hvidt. — Ikke-rugende eller upaaregneligt rugende.*

Naturel: *Spillevende, med stærkt vekslende Sindsstemning; noget sky og let skræmt, stolt Rejsning og sirlige Bevægelser; stor Flyveevne og Flyvelyst. Kræve højt Hegn og helst stor Løbeplads eller ubegrænset Frihed.*

Typisk Form.

Kroppen smækker, mere end middellang med Tilnærmelse til Valseform, Hanen lidt smallere hen imod Halen, Hønen noget dybere og lidt mere fyldig.

Hanens Holdning stolt og knejsende, Hønen rank.

Hovedet middelstort, med lidt bred og høj, smukt hvælvet Isse.

Næbet kraftigt, middellangt, svagt krummet.

Ansigtet glat og saa fri for Rynker og Haar som mulig.

Hanens Kam enkelt, middelstor, lige, strækkende sig vandret, strunkt opretstaaende, fast ved Roden, glat Hud og fin Bygning uden Udvækster, Ujævnheder, Buler eller Bugtninger; med helst 5 til Halvdelen af Kammens Højde nedskaarne, renliniede Takker, brede forneden og spidst tilløbende, den eller de midterste størst og af tilnærmelsesvis samme Længde som Kamrodsfladens Bredde, de øvrige

Takker aftagende jævnt i Størrelse baade frem- og tilbageefter; Kammens Forparti velformet i regelmæssig Runding op til den forreste Tak og ikke naaende længere ud over Næbet end til omtrent midt imellem dettes Spids og Næseborene; Bagpartiet (Bladet) muligst helrandet, smukt formet og gaaende godt tilbage over Nakken, følgende dennes Runding uden at berøre den.

Hønens Kam enkelt, middelstor, glathudet, fint bygget og takket som Hanens, med den takkede Del og kun lidt af den uindskaarne Kamrodsflade hvælvende sig flot over til den ene Side uden Folder eller Sløjfning og uden at skjule Øjet.

Øreskiverne langagtigt runde, vel udviklede, finhudede, fri for Rynker og glat tilliggende.

Hagelapperne — Hanens temmelig lange, Hønens middellange, tynde, smukt rundede og vel udbredte, lige store og fine.

Halsen over middellang, smukt krummet, med rigeligt Halsbehæng (for Hanen) og -Krave (for Hønen), faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen ret lang, bredest og svagt rundet over Skuldrene hos Hanen, ved dennes stolte Rejsning skraanende lidt ned mod Ryggens Midte og derfra blødt indsvejet op mod Halen, med hvilken Sadelen bør danne — ikke nogen skarp Vinkel — men en let indsvejet Linie. Hanen med fyldigt, ret bredfjeret Sadelbehæng. Hønens Ryg lidt længere end Hanens, og Lændebredden omtrent som Skulderbredden.

Hanens Hale fjerfyldig, med rigelige, godt udviklede og smukt krummede Haledækfjer og lange, brede, smukt ud over de stive Halefjer krummede, de fleste af disse dækkende og deres Ender paa det nærmeste berørende Seglfjer.

Højdestilling, en Vinkel af 45 ⁰ med en tænkt, fra Haleroden tilbageført vandret Linie.

Hønens Hale lang, ret fyldig, noget udbredt, baaren i en lidt lavere Stilling end Hanens (ca. 40⁰).

Hønens Bagparti fyldigt, med rigelige, men korte Dun. Underkropslinien lig Ryglinien.

Vingerne kraftigt udviklede, højt baarne og sluttende tæt til Kroppen.

Brystet afrundet og noget fremtrædende.

Laarene middellange, smækre og vidtstillede.

Løbene over middellange, nærmest spinkle, men stærke, glatskællede.

Tæerne (4) godt middellange, lige, vel spredte, glatte.

Løb og Tæer fri for Fjer eller Dun.

Størrelse.

Hanen	2,25 kg	Hønen	1,75—2 kg
Unghaner.......	1,75 -	Høneker	1,50 -

Italienernes Farve.

Fælles for alle Italiener-Varieteter er følgende:

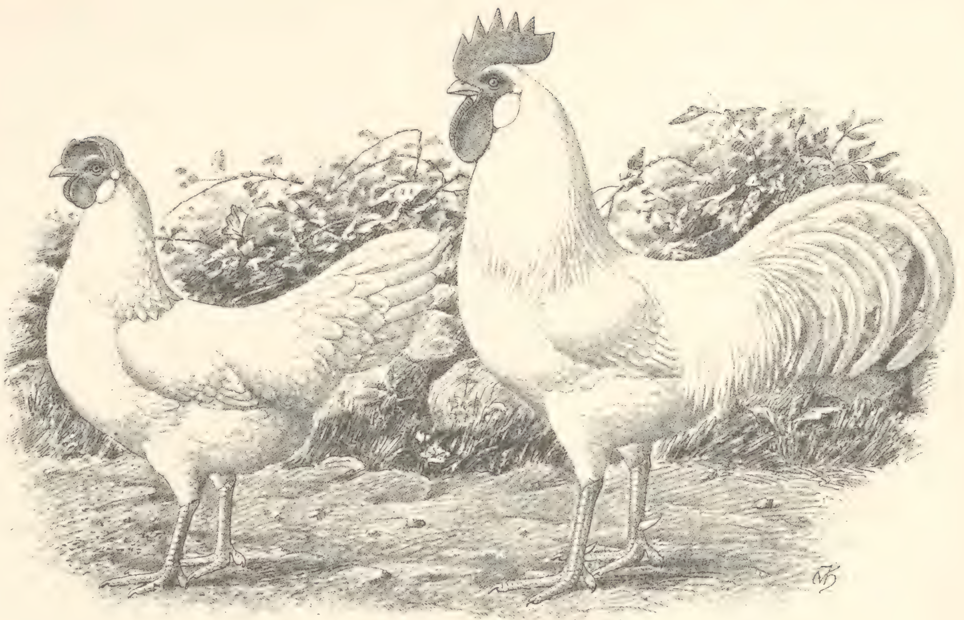
Ansigt, Kam og Hagelapper livligt røde. — Øjnene spillende livlige, med brunlig rød Regnbuehinde. — Øreskiverne rent hvide eller til Nød flødefarvede.

Hvid Italiener.

Fjerfarven, ogsaa Skaftet eller Ribben, ren hvid.

Næbet gult. — Løb og Tæer gulgule eller appelsinfarvede. — Negle gullige eller lyst hornfarvede.

Mindre Fejl, som bedømmes skaansomt:
Anstrøg af Flødefarve (gullighvidt) paa Fjerklædningens Overdele, især lidt hen paa Sommeren; lysere Benfarve hos ældre Dyr; lidt grovere Øreskiver og ubetydeligt heldende Kam hos ældre Haner; lidt gule Øreskiver hos begge Køn.

Hvide Italienere, Høne og Hane.

Slemme Fejl er: anden Benfarve end den gule; hele Fjer af fremmed Farve; Anstrøg af gult paa Fjerklædningens Overdele; hvidt i Ansigtet, især hos unge Dyr; slet formet, meget uregelmæssigt takket, foldet eller vreden Kam hos begge Køn; stærkt rynkede, meget rødsprængte eller stærkt gule Øreskiver, hvilke Fejl enten udelukke fra Præmiering eller forholdsmæssigt straffes.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Punktværdi-Skala for hvide Italienere.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	16
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved, Ansigt og Øjne (Form, Hudbeskaffenhed og Farve)	7
Næb (Form, Farve og Størrelse)	5
Kam (Form, Bygning, Fasthed, Takdannelse, Hudbeskaffenhed m. m.	10
Øreskiver (Form, Størrelse, Finhed og Farve)	8
Hagelapper (Form, Vævsfinhed og Størrelse)	6
Halen (Udvikling og Stilling)	7
Fjerdragten (Farve, Fjerkvalitet og Tilstand)	12
Løb og Tæer (Form, Farve og Stilling)	7
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Gul Italiener.

Næbet gult. — Fjerdragten paa Overfladen en jævn og ensartet, mættet, gul Farvetone, fra gylden gul til klar brunlig-gul, ikke melet eller grumset eller med afstikkende Rib. — Underfarven og Dunene lidt lysere. Jo mørkere tonet, men afgjort gul og fri for fremmed Farve, desto bedre.

Hanens Behæng, Ryg og Vingedække metallisk glinsende, men af samme Farvetone som den øvrige Fjer-

klædning. — Seglfjerene tør have en lidt mørkere, lidt bronceagtig Farve.

Løb og Tæer gule. — Negle hvidlige.

Mindre Fejl: Lysere Benfarve bedømmes som hos hvide Italienere. — Mindre Fejl i Kam og Øreskiver bedømmes lidt mildere end hos mindre vanskelige Farvevarieteter. — Lidt for mørke Fjer i Hale eller Vinger bedømmes skaansomt, naar de har gul eller brun Rib; noget afbleget Benfarve hos ældre Dyr og noget rød Rand om unge Haners Øreskiver ligeledes.

Slemme Fejl er: afgjort sorte eller hvide Fjer, hvilke, naar de forekomme i nogen betydelig Udstrækning, udelukke fra Præmiering; anden Benfarve end den gule; endvidere de samme grove Fejl, som er nævnt i Punkt 3, 4 og 5 under hvide Italienere.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Punktværdi-Skala for gule Italienere.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	14
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved, Ansigt og Øjne	5
Næb (Form, Farve og Størrelse)	5
Kam (Form, Takdannelse og hele Beskaffenhed)	10
Øreskiver (Finhed og Farve o. s. v.)	6
Hagelapper (Størrelse og Form m. m.)	5
Hale (Udvikling, Stilling og Farve)	8
Løb og Tæer (Stilling og Farve)	5
Fjerdragtens Overfladefarve	12
— Underfarve og Dun	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Brun Italiener.

Fælles for begge Køn.

Næbet brungraalig hornfarvet eller svagt gult. — Løbene gule. — Tæerne gule eller smudsigt gule. — Neglene lyst hornfarvede.

Hanen.

Hovedet brunrødt eller mørk gullig-rødt. — Halsbehænget glinsende, livlig brunligrødt, eller nærmest Hovedet mørkere rødt, gaaende over til mørkt gulligrødt, hver Fjer tegnet med en tydelig glinsende grønlig-sort, spidst tilløbende Stribe langs Ribben, omtrent ligeløbende med Fjerens Kant og nærmende sig til Fjerens Spids, som maa være omrandet af den røde eller gulrøde Farve. — Ryg, Skuldre og Vingebuer stærkt mørkerøde, Vingens Forkant sort. — Sadelbehænget svarende i Farve til Halsbehænget, hvis sorte Ribstribe ligeledes bør søges fremelsket. — Vingedækkerne grønlig-sorte, dannende et vel begrænset Baand tværs over Vingerne. — Anden Rækkes Svingfjers Yderfane (den synlige Del af den sammenfoldede Vinge) mørkebrun, Indrefanen sort. — Første Rækkes Svingfjer brunlig sorte med en smal brun eller brunstænket Stribe langs Yderfanens Kant (Underkanten). — Forhals, Bryst, Underkrop og Laar kulsorte, fri for brune Stænk, Brystet glinsende. — Halen sort, Seglfjer og Haledækfjer grøntglinsende-sorte — Underfarve og Dun sort eller mørk skiferfarvet. — Paa Hals og Sadel maa noget lysere Dun taales.

Hønen.

Hovedet brunt, tegnet med lysere brunt. — Halskraven mørk gylden gul eller appelsinfarvet med en skarp tegnet sort, spids udløbende Ribstribe, som maa nærme sig til, men ikke naa helt ud til Fjerens Spids. — Halsens Forside øverst Chokoladebrun, gaaende over til stærk Laksefarve, som er brungraaligt aftonet lysere nedefter. — Overkroppen og Vingedækkerne lysebrune, fint og

Brune Italienere. Høne og Hane.

tæt stænkede eller fint gnidrede med enstonet mørkere brunt, den lysebrune Farve fremherskende, Fjerenes Rib ikke lys eller afstikkende, men faldende godt sammen med Fanen. De brune Farver paa Hønens Overkrop bør være saa fint fordelte, at de for Øjet smelte sammen til en jævn, blød, afgjort brun Farvetone. — Anden Rækkes Svingfjer brune, Yderfanen fint tegnet med lysere brunt. — Første Rækkes Svingfjer matbrune, Yderkanten let tegnet med lysere brunt. — Forhalsen som ovenfor nævnt eller øverst stærkt mørkerød nedadtil og øverst paa Brystet laksefarvet, uden lysere, eller i det hele afstikkende Rib, gaaende over i blegere brungraat Underliv. — Dunene brunlige, gaaende over i mørkegraat. — Halen matsort, de to øverste Fjer stænkede med brunt. — Haledækfjerene af samme Farve som Overkroppen, kun med lidt grovere Tegning. — Laarene graalige med brunt Anstrøg.

Mindre Fejl, som maa bedømmes mere skaansomt: Lysere Benfarve hos ældre Individer og henimod Slutningen af Aarets Æglægning, lidt grovere Øreskiver og ganske lidt heldende Kam hos ældre Haner, samt lidt gullige Øreskiver hos begge Køn.

Slemme Fejl, som ved Bedømmelsen paa Udstillinger bør straffes i Forhold til Graden (event. udelukke fra al Anerkendelse): Hvidt i Ansigtet, især hos unge Dyr; hvidt eller graat i Hale eller Vinger; slet formet, meget uregelmæssigt takket, foldet eller drejet Kam hos begge Køn; stærkt rynkede, meget rødsprængte eller stærkt gule eller svampede Øreskiver; brunt mere end ganske enkelte Smaafjer eller Stænk paa Hanens Bryst, Underkrop eller Laar; mørke Løb.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Punktværdi-Skala for brune Italienere.

Hanen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	14
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	10
Hoved, Ansigt og Øjne (Farve o. s. v.)	4
Næb (Form og Farve)	3
Kam (Form, Stilling, Takdannelse, Vævets Finhed og Fasthed o. s. v.)	8
Øreskiver (Form, Farve, Finhed)	6
Hagelapper (Form, Størrelse m. m.)	3
Hals (Form, Længde, Befjering og Farve)	6
Skuldre, Ryg og Overvinge (Farve o. s. v.)	5
Vinger: Vingedækkere (Vingebaand), Svingfjer (Spejl)	5
Sadel (Behængets Udvikling og Farve)	5
Bryst (Udvikling, Form og Farve)	6
Kroppens Sider, Underkrop og Dun (Udvikling og Farve)	4
Hale (Udvikling, Fjerbeskaffenhed, Stilling og Farve)	6
Laar, Løb og Tæer (Farve, Stilling m. m.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hønen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	14
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	10
Hoved, Ansigt og Øjne (Farve o. s. v.)	4
Næb (Form og Farve)	3
Kam (Form, Størrelse, Takdannelse o. s. v.)	8
Øreskiver (Form, Farve, Størrelse m. m.)	6
Hagelapper (Form, Størrelse m. m.)	4
Hals (Kravebefjering, Farve og Tegning)	6
Overkrop og Vinger (Form, Stilling, Farve og Tegning)	12
Bryst (Udvikling og Fjerfarve)	8
Underkrop, Bagparti og Dun (Udvikling og Farve)	5
Hale (Stilling, Farve o. s. v.)	6
Laar, Løb og Tæer (Udvikling, Stilling og Farve)	4
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Sort Italiener.

Næbet gult eller smudsig-gult. — Fjerfarven grønlig glinsende ren sort. Underfarven matsort. — Løb og Tæer gule, grønliggule eller smudsig-gule. — Negle gule.

Mindre Fejl: Mindre Øreskiver og mindre Kamme end hos andre Varieteter af Italienere, mattere Farve hos ældre Individer og lidt hvidsprængt Hale hos ældre Haner.

Slemme Fejl: Foruden hvad der er fælles for andre Farvevarieteter: røde gule eller anderledes misfarvede Fjer, hvidt i Halen hos unge Dyr og sorte Løb og Tæer, hvilket udelukker fra Præmiering.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Graatavlet Italiener.

Næbet gult eller hornfarvet. — Fjerdragtens Grundfarve ensartet blaagraa, hver Fjer med jævnt fordelt grønligt glinsende sort Tværstribning. En noget lys Grundfarve tilgives, naar Tegningen er skarp og godt fordelt. — Løb og Tæer gule. — Negle gule eller hornfarvede.

Mindre Fejl. De sædvanlige mindre Fejl i Kam og Øreskiver bedømmes lidt mere overbærende end hos mindre vanskelige Farvevarieteter.

Slemme Fejl er foruden de almindelige grove Fejl: helt sorte, og i endnu højere Grad helt hvide Fjer. Mindre Partier af disse Farver i enkelte Fjer forringer meget Udstillingsværdien.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Guld-andevinget Italiener.

Næbet gult.

Hanens Fjerfarve og Tegning: Hovedet og Halsbehænget lysegule eller straagule (Behænget lidt mørkere paa Forkanten, ved Hagelapperne), de større (nedre) Fjer med sort Ribstribe. — Ryg og Overvinge ensfarvet stærk gylden-røde eller rødgule (Stænk eller Fjer af lysere Farve forkastelige). — Vingedækfjerene blaaligt metalglinsende, dannende et velbegrænset, ikke for bredt Baand tværs over Vingen. — Anden Rækkes Svingfjers Yderfane hvid, dannende et hvidt Vingespejl; Indrefanen og Fjerenes Spidser sorte. — Første Rækkes Svingfjer sorte, helst med en smal hvid Underkant. — Sadelbehænget, især nærmest Ryggen lidt mørkere end Halsbehænget. — Brystet grøntglinsende sort. — Underkroppen og Yderdunene sorte. — Underdunene mørkegraa. — Halen sort, Seglfjerene og Haledækfjerene med smuk grøn Glans.

Hønens Fjerfarve og Tegning. Hovedet hvidgraat. — Halskraven hvid (lidt gulligt tilladelig) med en skarp sort eller mørkegraa Ribstribe. — Bryst og Underkrop livligt laksefarvede, mørkest lige under Hagen, gaaende jævnt over til graat eller Raadyrfarve ned imod Laarene. — Ryg, Vinger, Sider og Sadel lys skifergraa, fint punkterede eller gnidrede med mørkere graat eller sort. — Halen lidt mørkere graa end Ryggen, de inderste Fjer matsorte.

Løb og Tæer hos begge Køn gule. — Negle gule eller hornfarvede.

Sølv-andevinget (sølvhalset) Italiener.

Næbet gult eller hornfarvet.

Hanens Hoved og Halsbehæng sølvhvide, de større (nedre) Fjer med sort Ribstribe. — Ryg, Vingebuer og Sadelbehæng rent hvide, Rust eller anden Farve for-

kastelige. — Vingens Forkant sort. — Vingedækkerne blaaligt eller violet metalglinsende, dannende et skarp begrænset smalt Vingebaand. — Anden Rækkes Svingfjer med hvid Yderfane, dannende et hvidt Vingespejl; Indrefanen og Spidserne sorte. — Første Rækkes Svingfjer sorte med en smal hvid Underrand. — Bryst, Underkrop, Laar og Hale grønglinsende sorte. — Underdunene graa.

Hønens Hoved sølvhvidt. — Halskraven sølvhvid, hver Fjer med en skarp sort eller mørkegraa Ribstribe. — Bryst og Underkrop lyst laksefarvede eller raadyr-farvede, mørkest foroven og gaaende over i askegraat paa Underkroppen. — Ryg, Vinger, Sider og Sadel sølvgraa, uden Spor af gult eller rødt, med fin gnidret Tegning af mørkere graat eller sort. — Halen graa, lidt mørkere end Ryggen, de inderste Fjer matsorte eller mørkegraa.

Løb og Tæer hos begge Køn gule. — Negle gule eller hornfarvede.

Rød- og hvidbroget Italiener (Pile [udt. Pajl] Leghorns) er vanskelige at arbejde med og ligefrem grimme, naar de ikke komme Idealet nogenlunde nær.

Hvad Fjerfarven angaar, ser de saaledes ud: **Hanens** Hoved og Halsbehæng lysegule; Bryst, Bug og Laar hvide; Ryg og Sadel glinsende brunrøde; Skuldre og Overvinge mørkerøde; Vingedækkerne dannende et hvidt Vingebaand; den synlige Yderfane af Svingfjerene (Spejlet) mørk kastaniebrun, den usynlige Del hvid; Halen hvid. — **Hønens** Hoved hvidt med gult Skær; Brystet stærk mørk Laksefarve, de øvrige Fjer hvide.

Fristende Farvesammenstillinger, men omtrent haabløse at tilvejebringe! Lad det hellere være!

Punktværdi-Skala for sorte og graatavlede, m. fl. Italiener Varieteter.

For de to nævnte Varieteter kan Maalestokken for gule Ital. benyttes, naar man nedsætter Værdien for Underfarve til 6 og forhøjer Grupperne: Hoved, Ansigt og Øjne samt Næb hver til 6. — Skulde guld- og sølv-andevingede eller andre Varieteter nogensinde finde nævneværdig Indgang i vore Lande, vil der være at lægge et rimeligt Eftertryk paa saadanne Varieteters Sær-Ejendommeligheder, saaledes som de fremgaar af foranstaaende Beskrivelser.

Rosenkammede Italienere.

Rosenkammede Italienere forekomme i nogen Udstrækning i Nord-Amerika, i Tyskland og andetsteds. De er fremkomne ved overlagt Krydsning og er for saa vidt ikke rene Italienere. Efter at Rosenkammen, som nogle vil mene er mindre ømfindtlig for stærk Frost, er fæstnet til ret sikker Nedarvelighed, holdes dette kunstigt tilførte Led til den store Italienerfamilie saa nær op til de enkeltkammede i Kropform, Naturel og Farve som muligt. Hvis de skulde blive lyste i Kuld og Køn i vore skandinaviske Lande, maa man stille de samme Fordringer til dem som til de tilsvarende Farvevarieteter af de enkeltkammede. Kun Kammen maa da danne Skel mellem dem.

Rosenkammen hos Italienere er i Hamborger-Stil. Den bør være bredest fortil, dog ikke saa bred, at den hindrer Synet fremefter; den bør sidde fast og lige paa Hovedet, være fri for Hulninger eller andre Uregelmæssigheder, være tæt og jævnt besat med smaa vorteagtige Punkter (Nubber) og ende bagtil i en vel udviklet Spids i Fortsættelse af Kammens lige Retningslinie uden at bøje op eller ned.

Foreløbig har man brune, hvide, gule og graatavlede rosenkammede Ital. og de øvrige Farvevarieteter følge formodentlig snart efter, men finde næppe nogen synderlig Jordbund i vore Lande, med mindre Erfaringen skulde komme til at godtgøre, at de besidder væsentlig Overlegenhed i en eller anden Retning.

Assietkammet Sicilianer.

(Sicilian Buttercups).

Denne i Naturel og Kroptype med andre Italienere beslægtede Race stammer, som Racebetegnelsen antyder, fra Sicilien. — Racens mest umiddelbart Opmærksomhed vækkende Ejendommelighed er dens Kamform, som i Racens uudviklede Naturtilstand er meget uensartet og oftest uskøn, men som giver Antydning af Mulighed for en mere regelmæssig Udvikling af den Kamform, som er betegnet i det Navn Racen har faaet i Landene med engelsk Sprog, og som Forfatteren og Fællesudvalget foreslaar at gengive i vor skandinaviske Standard som ovenanført.

Naar vi finder Anledning til at medtage den Assietkammede Sicilianer i Standarden, er det ikke for særlig at tilskynde til dens Indførelse eller Udbredelse i vore Lande. Men vor Standard tager videre Syn frem i Tiden, og det bør holdes for Øje, at Fjerkræfolkets Interesser kan være meget forskellige. Ikke alene for de nærmest foreliggende Emner og Maal, men ogsaa for Fremtidsmuligheder maa man have Øje.

Om ovennævnte Races mulige økonomiske Værdi maa praktiske Fremtidserfaringer fælde Dommen.

Størrelse.

Hanen	2,9 kg	Hønen	2,25 kg
Unghaner........	2,5 -	Høneker	1,9 -

Præmieudelukkende Fejl: Enhver Antydning af Takker eller Nubber i Bunden af Hulningen i Hønens Kam. Nubber mere end $^1/_8$ cm høje i Bunden af Hanens

Kam. Rent hvidt i nogen Del af den ydre, synlige Fjerklædning. Rent hvide Øreskiver. Sorte Ribstriber i Hanens Hals- eller Sadelbehæng.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Typisk Form.

Kroppen hos Hønen lang og dyb, hos Hanen lidt kortere; de bløde Fjer og Dun korte.

Hovedet ikke overdreven stort eller langt, ret dybt.

Næbet middellangt.

Øjnene fyldige, runde, straalende og udtryksfulde.

Kammen begynder som Enkeltkam ved Næbroden og udfolder sig til en assietformet Krone, fast og ligestillet midt paa Hovedets Isse, i Kanten rundt beklædt med ensformede, tydeligt udviklede, men ikke for store, i en Spids endende Takker; Bunden i Kamkronens Hulning (Assietbunden) fri for afgjort Takdannelse hos Hanen, hos Hønen, hvis Kam er mindre og fladere, helt glat. Kammen i det hele ikke for stor. (Foruden kritisk Harmoni- og Skønhedssans vil der kræves en god Del Flid, Avlssnille og Held for at faa denne vanskelige Kamform tiltalende udviklet).

Øreskiverne mandelformede, flade, glatte og tæt til Kinderne liggende.

Hagelapperne middellange hos Hanen, passende smaa hos Hønen, tynde og velrundede.

Halsen hos Hanen temmelig lang, godt krummet og med rigeligt Behæng, faldende godt ud over Skuldrene. Hønens Hals noget lang, tynd og vel krummet.

Ryggen hos Hanen lang, bred, hos Hønen lidt smallere, lige, skraanende ned til Lændepartiet, hvorfra den stiger med et blødt Svej op mod Haleroden.

Halen middellang, godt udbredt. Hanens Hovedstyrefjer lange, dannende en Vinkelhøjde af 45 ⁰ over Vandlinien. Seglfjerene lange godt krummede. Haledækkere rigelige. Hønens Halehøjde 45 ⁰ som Hanens.

Vingerne store, godt sammenfoldede og liggende tæt til Kroppen.

Brystet bredt, rundt og fremtrædende.

Laar og Løb Middelstørrelse og -længde. Hønens Løb nærmest lidt tynde. Tæerne lige og vel spredte.

Farve.

Fælles for begge Køn.

Næbet mørk hornfarvet med en svag gullig Tone.

Øjnene rødbrune.

Løb og Tæer pilebarkgrønne.

Kam, Ansigt og Hagelapper livligt røde.

Øreskiverne røde, mere end en Trediedel hvide er en stor Fejl.

Hanen.

Hovedet stærkt glinsende orangerødt.

Halsen stærkt straalende orangerød Yderfarve.

Vinger: Skuldre og Vingebuer skinnende orangerøde; Vingebaand og -spejl jævnt rødbrune. Anden Rækkes Svingfjers Yderfane rødligbrun, Inderfanen sort med noget mere brunlig Afskygning.

Ryggen glinsende rød ligesom Vingebuerne. Kravefjerene under Halsbehænget mørk graaliggule, mærkede med sorte Pletter i Spidsen, men skjult af Halsbehænget.

Sadelbehænget glinsende orangerødt ligesom Halsbehænget.

Halen sort. — Seglfjerene glinsende grønligsorte, visende noget rødbrunt nær Kroppen. De mindre Haledækfjer grønligsorte, kantet med rødbrunt.

Brystet rødbrunt.

Kroppen iøvrigt lys rødbrun, nogle af de smaa Fjer mærkede med sort Plet i Spidsen.

Laarene rødbrune.

Underfarven skiferblaa, gradvis gaaende over til lyst graaliggult nærmest Kroppen.

Fjerenes Skaft og Rib graaliggule, lysere straagule ved Udspringet.

Hønen.

Hovedet og Halskraven gyldenlædergule, Halsfjerene stærkt glinsende.

Vinger, Vingebuer og Vingebaand med lys lædergul Grundfarve, tegnet med to ligeløbende Rækker af aflange sorte Pletter, lidt paa skraa over Fjerenes Fane; Fjerenes Kant og Rib lyst gyldengule. Første Rækkes Svingfjer sorte med gul Rand; anden Rækkes Yderfane gyldengraaliggul med sorte Tværstriber, Inderfanen sort.

Ryg, Sadel og Haledækkere lys gyldengul Grundfarve med gennemført Tegning med sorte Pletter ligesom Vingebuerne.

Halen matsort, undtagen de to øverste Hovedstyrefjer, der er spættede med gult.

Brystet lyst guldgult fra Hovedet til midt paa Brystet; dettes nedre Halvdel samme Grundfarve og med samme Tegning med sorte Pletter som Vingebuer og Ryg.

Kroppen iøvrigt bleggul, de bløde Fjer og Dun med sorte Pletter.

Laarene med samme Farve og Tegning.

Underfarven som anført for Hanen.

NB. Kamformen og dens Kvalitetsgrad tillægges der af udenlandske Klubber for Racen en saa overvældende Betydning paa Grund af Vanskeligheden ved dens Fremavling, at den ved Punktvurderingen langt overvejer ethvert andet af Racens Bedømmelsespunkter. Den er saaledes af den amerikanske Specialklub, væsentlig tiltraadt af den engelske Klub, tildelt Procenttallet 14, medens Punkter som Størrelse, harmonisk Udvikling og Tilstand har maattet nøjes med hver 4. En saadan Vurderingsmaade kan naturligvis aldrig blive fremmende for Racens mulige Nytteegenskaber.

Racen er endnu for ukendt i vore Lande til at punktvurderes. Den bør indtil videre bedømmes som Helhed, dog med stærkt Hensyn til Kammens Form og dennes Randtaknings Art og Regelmæssighed.

Ancona.

Væsentlige Nytteegenskaber: *Overordentlig stor Æglægningsevne, Haardførhed, hurtig Udvikling. Æggene hvidskallede og af Størrelse 60—65 gr.*

Naturel: *Livlig. Hanens Holdning stolt og elegant, Hønens værdig. Let skræmt; stor Flyveevne og Flyvetilbøjelighed og maa helst have ubegrænset Frihed eller stor Tumleplads med høje Hegn.*

Typisk Form.

Enkeltkammede.

Hanen.

Kropform: Middellang, ret dyb, lige fra Hals til Hale; Dun korte.

Hovedet middellangt, næsten rundt, Issen smukt hvælvet. Ansigtet glat og fint.

Næbet kraftigt, ikke for langt, smukt krummet.

Øjnene Gennemsnitsstørrelse, næsten runde.

Kammen enkelt, lidt over middelstor, lige, strunk opretstaaende, fast stillet paa Hovedet, 5—6 tydeligt fremtrædende, dybtgaaende, velformede Takker, gaaende godt tilbage over Hovedet, ikke for nær til Nakken, glat og fri for Bugtning eller Udvækster.

Øreskiverne lidt bredt mandelformede, ikke alt for store, glatte, liggende tæt til Hovedet.

Hagelapperne lange, tynde, velrundede, fint byggede, fri for Folder og Rynker.

Halsen middellang, smukt krummet; Behæng meget rigeligt og faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen rigelig lang, lidt rundet og bredest over Skuldrene, svagt skraanende herfra til Sadelen og derfra med et let indbuet Sving op til Halen.

Halen stor, vel udbredt; Styrehalens Vinkel 40 ^{0} over Vandlinie. Seglfjerene lange, godt brede; Haledækfjerene rigelige og vel krummede.

Vingerne store, vel opfoldede og liggende tæt til Kroppen.

Brystet vel rundet og fremtrædende.

Laar og Løb smækre og ikke for lange. Tæerne lige og vel spredte.

Hønen.

Kropform som Hanen; Dun mere rigelige men korte som hos denne.

Hovedet mere rundt end Hanens, ellers som denne.

Næb og Øjne som Hanens.

Kammen enkelt, lidt over middelstor, dybt takket, med helst fem velformede Takker, den forreste Tak og Kammens Forparti opretstaaende, den øvrige Del af Kammen derefter i en gradvis Bue faldende over til den ene Side, finfibret, fri for Folder og Rynker.

Øreskiverne mandelformede, glatte, tynde, fri for Rynker, sluttende tæt til Hovedet.

Hagelapperne ikke alt for store, tilnærmelsesvis runde, tynde, fri for Folder.

Halsen lang, smækker og fint krummet.

Ryggen tilpas lang, noget rundet, skraanende ned fra Skuldrene til midt paa Ryggen, derfra stigende i et let Sving mod Halen.

Halen lang, fyldig, vel udbredt, baaren i en Vinkelhøjde af 40 ^{0}.

Vingerne store, godt opfoldede og liggende tæt til Kroppen.

Brystet vel udviklet, rundet og fremtrædende.

Bagparti fyldigt, med rigelige korte Dun.

Laar og Løb ikke for lange, nærmest tynde; Tæer lige og godt spredte.

ANCONAER, HØNE OG HANE.

Rosenkammede.

Kammen hos Hanen nærmest lille, af Form som Wyandotkammen, (anden Form forkastelig og udelukkende fra Præmiering) — hos Hønen lille, fortil lige, faststillet paa Hovedet, jævnt afsmalnende fra Forsiden, og bagtil udløbende i en velformet Spids godt ud over Hovedet, flad, fri for Hulhed paa Overfladen, tæt og rigeligt besat med smaa vorteagtige Nubber.

Størrelse.

Hanen	ca. 2,50 kg	Hønen	ca. 2,00 kg
Unghaner	- 2,00 -	Høneker	1,75 -

Farve.

Fælles for begge Køn.

Hovedets Fjer sorte, omtrent hver tredie Fjer med lille hvid Spids. — Næbet gult med sort eller mørk hornfarvet Skygning paa Overnæbet. — Øjnene rødbrune. — Kam, Ansigt og Hagelapper livligt røde. — Øreskiver rent hvide. — Løb og Tæer gule eller gule med sorte Pletter. — Underfarven i Fjerklædningen sort med billegrøn Glans, (efter nyeste amer. Stand mørk Skifer).

Hanen.

Halsen: Behænget glinsende grønligsort, omtrent hver anden eller tredie Fjer med hvid V-formet Spids; Forhalsens Farve som Brystet. — Ryggen grønglinsende sort, omtrent $^1/_{10}$ (Amerikanerne fordre i den ny Stand. $^1/_5$) af Fjerene med hvid Spids. — Sadelen glinsende grønligsort, hveranden Fjer med hvid Spids. — Halen: Styrefjerene sorte, endende med hvid Spids. Seglfjerene og Dækfjerene billegrønt glinsende sorte med hvid Spids. — Vingerne: Vingebuerne glinsende grønligsorte, omtrent hver fjerde eller femte Fjer med hvid Spids; Vingedækfjerene glinsende grønligsorte, (mange af dem med lille

skarptegnet hvid Spids). Svingfjer sorte med hvid Spids. — Brystet glinsende sort, omtrent hver fjerde eller femte (Amer. hver anden) Fjer med hvid Spids.

Kroppens øvrige Fjer blankt sorte, omtrent hver femte (Amer. hver anden) Fjer med hvid Spids; de synlige dunagtige Fjer pudrede med hvidt. Underfarven overalt mørk Skiferfarve.

Hønen.

Halsen: Kraven blankt sort, omtrent hver fjerde eller femte (Amer. hver anden) Fjer med hvid Spids; Forhalsens Farve som Brystet. — Ryggen blankt sort, omtrent hver femte (Amer. hver anden) Fjer med hvid Spids. — Halen: Sort; Fjerene med tydelig hvid V-Plet i Spidsen; Haledækkerne sorte, mindst $^1/_5$ (Amer. mindst hver tredie Fjer) med hvid Spids. — Vingerne: Vingebuerne blankt sorte, omtrent hver fjerde eller femte (Amer. hver anden) Fjer med (lille) hvid Spids; Vingedækkerne samme Farve og Farvefordeling (Amer. hver tredie Fjer); Svingfjerene sorte, endende i en hvid Spids. — Brystet glinsende sort, omtrent hver fjerde eller femte (Amer. hver anden) Fjer med lille hvid, skarpt tegnet Spids. — Kroppens øvrige Fjer sorte, omtrent hver femte (Amer. hver anden) Fjer med lille hvid skarpt tegnet Spids.

Med Hensyn til denne Races Fjerfarve er iøvrigt at bemærke, at den *grønne Glans* paa de sorte Fjer overalt, hvor den i Beskrivelsen er krævet, bør være stærkt udpræget og at den hvide Aftegning maa være rent snehvid. Den er helt igennem nævnt som hørende til i bestemte Fjers Spids og faar udadtil en Begrænsning, mere eller mindre afrundet, svarende til Formen af Fjerenes Spids, medens den skraaner spidst ned og indad mod Fjerens Rib. Formen er paa en Maade naturbestemt, idet Fjerenes Fanestraaler, udgaaende fra Fjerenes Rib, har en skraa Retning udad mod Fjerspidsen. — Se iøvrigt Formen og den forholdsvise Størrelse paa forskellige Fjer i omstaaende Billede af Racen.

For at give et for en nogenlunde udviklet Skønhedssans tiltalende Indtryk bør det ved kyndig Udvalgsavl tilstræbes, at hvidt forekommer paa det nærmeste som i Beskrivelsen krævet, jævnt og ligeligt fordelt paa de forskellige Kropdele, nødigt f. Eks. to, end sige flere, hvidplettede Fjer Side om Side. Indtil videre i alt Fald vil det være for haardt at udelukke fra Præmiering for en enkelt hvid Fjer i den skjulte Del af Vingen; men straffes maa der jo som altid i Forhold til forefundne Afvigelser fra Standardens givne Mønster.

En Farvefordeling som vist paa hosstaaende Billede vil en uhildet Skønhedssans sikkert finde at være et smukt og tilstræbelsesværdigt Mønster. Den jævne Fordeling af smaa hvide Pletter af den rette Form bør være Idealet, og uden denne er Fjertælling af ringe og kun dogmatisk Betydning — med andre Ord »Pindehuggeri«. Vort Billede svarer til ny amer. Stand.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie. Endvidere udelukker: Rødt i Øreskiver over $^1/_3$, rødt i Fjerfarven, anden Benfarve end gul eller gul med sorte Pletter. (Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Punktværdi-Skala for Ancona.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse....................................	8
Hoved, Næb, Ansigt og Øjne (Form og Farve)	8
Kam (Form, Takforhold og Hudbeskaffenhed)..........	10
Øreskiver (Form, Størrelse, Finhed og Farve)..........	8
Hagelapper (Form og Størrelse)	4
Hale (spec. Vinkelstilling og Fjerbeskaffenhed)	12
Løb og Tæer (Farve)	5
Befjering, Farverenhed og Farveforhold, Yderfarve (sort, billegrøn Glans)...........................	12
Underfarve (sort eller mørk skifer).................	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Minorka.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Stor Ægydelse især i den mildere Aarstid. — Af Middelhavsracerne en af de bedst egnede til Hønsegaarde i Byerne og i det hele for snævert begrænsede Forhold. — Ægstørrelsen betydeligere end for de fleste andre Racer (65—70 gr). — Æggeskallens Farve hvid. — Hudfarven hos de sorte graalig-hvid, hos de hvide rent hvid. — Kødfarven omtrent rent hvid hos de sorte, helt hvid hos de hvide. — Ikke-rugende eller upaaregneligt rugende.* ***Naturel:*** *Roligt Temperament; finder sig godt i Indespærring.*

Typisk Form.

Enkeltkammede.

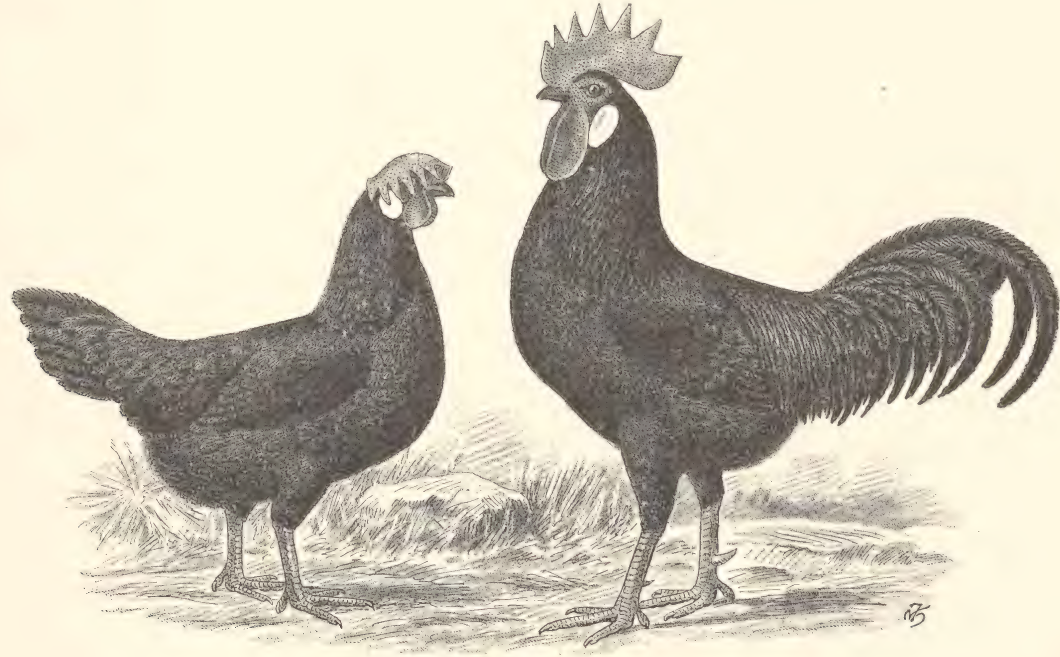
Kroppen lang, dyb, fortil bred, lidt smallere hen imod Halen. I Stilling skraanende lidt ned imod Halen. — Dunene korte og sparsomme. — Holdning stolt og knejsende.

Hovedet noget langt, dybt og bredt.

Næbet forholdsvis langt, godt krummet mod Spidsen.

Ansigtet glat og saa fri for Rynker og Haar som mulig.

Hanens Kam over middelstor, enkelt, langstrakt, opretstaaende, fuldkommen lige, fast stillet paa Hovedet, lidt ru Overflade, fri for Buler, Bugtninger eller Udvækster, dybt og symetrisk takket, med fem eller seks kileformede, renlinjede Takker, den eller de midterste længst og størst og af omtrent samme Længde som Kamrodsfladens Bredde, begge tilsammen halv saa høje som Kammen er lang, de øvrige Takker jævnt aftagende i Størrelse; dens Forparti velformet, ikke gaaende længere ud over Næbet end til

Sorte Minorkaer, Høne og Hane.

omtrent midt imellem dettes Spids og Næseboerne; gaaende godt tilbage over Nakken, følgende dennes Runding uden at berøre den.

Hønens Kam enkelt, godt middelstor, fortil rejsende sig lidt fra Hovedet og derpaa faldende glat over til den ene Side i en flot Bue uden at skjule Øjet og hindre Synet; regelmæssigt og dybt indskaaren med fem eller seks Takker af Form som Hanens, fri for Folder, Bitakker eller Udvækster.

Anm. Medens Sløjfning (Overliggen først til den ene Side og derpaa faldende over til den anden) saa vidt muligt maa undgaaes, tilgiver man, hvor Kammene er saa stærkt udviklede, som det ofte er Tilfældet, hellere dette end at Kammen hænger slatten og tæt ind til Hovedet.

Øreskiverne hvide, store, den nederste Kant naaende til omtrent $^1/_3$ af Hagelappernes Længde, mandelformede, glatte og fri for Rynker, sluttende tæt til Hovedet.

Hagelapperne temmelig lange, store, staaende i passende Forhold til Kammens Størrelse, af fint Væv, lige store, vel udfoldede og smukt hængende.

Halsen nærmest lang, let krummet, for Hanens Vedkommende rigt forsynet med godt ud over Skuldrene faldende Behæng.

Ryggen lang, lige, bred, bredest over Skuldrene, rundende lidt ned mod Siderne, skraanende jævnt ned imod Halen. — Sadelfjerene lange og rigelige.

Vingerne godt middelstore og vel opfoldede.

Brystet fyldigt og fremtrædende.

Hanens Hale ret fyldig, vel udviklet og ført godt tilbage, de egentlige Halefjer (Styrefjerene) dannende en Vinkel af omtrent 40^0 med en tænkt bagud forlænget vandret Linie gennem Haleroden. — Seglfjerene ret lange, brede, smukt buede, nært berørende og dækkende de stive Halefjers Spids. — Haledækfjerene talrige.

Hønens Hale ret lang, tilpas fyldig, ikke for spids, ført tilbage i samme Vinkelhøjde som Hanens.

Laarene godt middellange stærkt fremtrædende. — Løbene middellange (ikke styltede), stærke, glatte, vidtstillede. Tæerne lige og godt spredte. — Løb og Tæer fri for Fjer eller Dun.

Rosenkammede.

Kammen hos rosenkammede Minorkaer maadeholdent stor, ikke gaaende ud over Næseboerne, fortil lige og retliniet, siddende fast og lige paa Hovedet, aftagende gradvis i Bredde hen imod Spidsen, som maa være vel udviklet med Retning lidt under Vandlinie; Oversiden flad og tæt og jævnt besat med smaa Vorter.

I alt, med Undtagelse af Kammen, gælder samme Beskrivelse som for de enkeltkammede.

Størrelse.

Hanen	3—3,50 kg	Hønen	2,5 —3 kg
Unghaner ..	2,5—3 -	Høneker	2,25—2,5 -

Sort Minorka's Farve.

Fjerfarven helt igennem dybsort med grøn Glans. — Underfarven sort eller mørk Skiferfarve. — Næb sort. — Kam, Ansigt og Hagelapper livligt røde. — Øjne mørkt nøddebrune. — Øreskiverne rent hvide. — Løb og Tæer mørk skiferfarvede, næsten sorte. — Negle nærmest blyfarvede.

Punktværdi-Skala for sort Minorka.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse....................................	10
Hoved, Ansigt og Øjne (Form og Farve m. m.)	5
Næb (Form, Farve og Størrelse).....................	5
Kam (Form, Fasthed, Hudbeskaffenhed, Takdannelse m. m.)	12
Øreskiver (Form, Størrelse, Farve o. s. v.)...............	10
Hagelapper (Form, Størrelse, Farve o. s. v.)	5
Hale (Udvikling og Vinkelstilling)......................	7
Løb og Tæer (Størrelse og Farve)......................	6
Befjeringstilstand og Fjerfarve	12
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Fra Præmiering udelukker: Rødt, dækkende en Trediedel eller mere af Øreskiverne; ustandardmæssig Benfarve (nogen Indrømmelse gøres dog for Afblegning paa Grund af Alder); hvidt i Ansigtet paa ikke over etaarige Dyr; hvidt, rødt, graat eller anden fremmed Farve i Befjeringen — en ringe Grad af graat i Vingerne bedømmes skaansomt.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Hvid Minorka's Farve.

Fjerfarven aldeles hvid. — Næb hvidt. — Kam, Ansigt og Hagelapper livligt røde. — Øjne røde. — Øreskiver rent hvide. — Løb og Tæer hvide eller hvidlig kødfarvede. — Negle hvide.

Fra Præmiering udelukker: Rødt, dækkende en Trediedel eller mere af Øreskivernes Overflade; Løb og Tæer af ustandardmæssig Farve; nævneværdigt hvidt i Ansigtet af unge Dyr af begge Køn.

Samme Punktværdi som for sort Minorka.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Gul Minorka's Fjerfarve svarer til andre gule Racer. Benfarven er hvid eller blegrødlighvid. Type og Former som andre Varieteter af Racen.

Andalusier (blaa).

Væsentligste Nytteegenskaber: *God Æggeydelse, især Foraar og Sommer. — Ægstørrelse 60—70 gr. — Æggeskallen hvid, ofte med betydelig Glans, glat og stærk. — Hud- og Kødfarve graalighvide. — Ikkerugende.*

Naturel: *Temperament iltert; ikke sky; taaler forholdsvis godt Indespærring; meget flyvedygtig; særlig vanskelig at fremavle.*

Fjerenes Grundfarve: mat, graaligblaa, med meget fin og smal Randtegning af mørkere blaaligsort omkring hver enkelt Fjer. Lige saa fængslende smukke som tilnærmelsesvis mønsterværdige Dyr af denne Race kan være, lige saa utiltalende eller ligefrem frastødende er middelmaadige Individer. Uden det bedst mulige Avlsmateriale og forstaaende Sammenparring er det haabløst at arbejde med denne efter sit Ideal saa særdeles smukke Race.

Typisk Form.

Hanen.

Kropformen lang, bred om Skuldrene, lidt smallere hen imod Halen. — Holdningen kæk, med fremba̤aret Bryst.

Hovedet godt middelstort, noget langt, fint bygget.

Næbet kraftigt, middellangt, smukt krummet ud imod Spidsen.

Ansigtet finhudet, glat, fri for Haar eller Fjer.

Kammen enkelt, opretstaaende, lige, middelstor, fast ved Roden, med fem dybt nedskaarne Takker, brede forneden og opadtil regelmæssigt spidse, gaaende godt til-

bage over Nakken, ikke berørende denne, men kun ganske lidt hævet over den; fri for Udvækster, Ujævnheder eller Bugtninger.

Øreskiverne middelstore, mandelformede, glatte og godt tilliggende.

Hagelapperne maadeholdent lange, tynde, glatte, vel udfoldede, frit hængende, lige store.

Halsen forholdsvis lang, noget krummet og rankt holdt. — Behænget rigeligt og faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen godt middellang, bred med Maade i hele dens Længde, svagt rundet og sænket lidt mod Halen.

Sadelbehænget langt og rigeligt.

Halen stor, godt udfoldet; tilbagegaaende Vinkelhøjde ca. 45 ⁰ med Vandlinien. Seglfjerene lange og vel buede.

Vingerne store, højt baarne, tæt tilsluttende.

Brystet fyldigt, højtbaaret og fremstaaende.

Laarene maadeholdent lange, knapt middelfyldige. — Løbene lange, spinkle, glatte; Haseleddene synlig godt nede fra Kroppen. — Tæerne (4) lige, tynde, glatte. Løb og Tæer fri for Fjer eller Dun.

Hønen.

Kroppen lang, bred over Skuldrene, lidt smallere hen imod Halen. Dun korte.

Hovedet, Næbet og Ansigtet som Hanens.

Kammen enkelt, middelstor, dybt regelmæssig takket, Takkerne brede ved Roden og jævnt aftagende ud til Spidsen, fri for Udvækster, fortil hævende sig lidt fra Hovedet og derpaa faldende glat over til den ene Side, uden Sløjfning eller Buler, fint Cellevæv.

Øreskiverne aflange, glatte.

Hagelapperne middelstore, tynde og vel rundede.

Halsen middellang, lidt krummet.

Ryggen godt middellang, temmelig bred i hele dens Længde, svagt rundet, sænkende sig lidt imod Halen, brat stigende i en kort Bue mod denne.

Vingerne store, tæt foldede. — Svingfjerene brede.
Brystet fyldigt, noget højt baaret og fremadført.
Halen lang, fyldig, Vinkelhøjde 30°. — Styrefjer brede og vel sluttede.
Laar, Løb og Tæer som Hanens, kun lidt spinklere.

Størrelse.

Hanen	3	kg	Hønen	2,5	kg
Unghaner	2,75	-	Høneker	ca. 2	-

Farve.

Fælles for begge Køn.

Næbet mørk skiferblaa eller mørk hornfarvet. — Ansigt og Kam livligt røde. — Øjnene stærkt røde eller rødbrune. — Øreskiverne rent hvide. — Løb og Tæer mørk skiferblaa eller blyfarvede.

Hanen.

Hovedet meget mørk glinsende blaa. — Halsbehæng, Skuldre, Ryg og Sadel, Vingebuer, Haledækfjer, Seglfjer og Styrefjer en klar enstonet skiferblaa Mellemfarve med meget skarptegnet, glinsende, mørkeblaa Rand om hver Fjer. — Brystet, Underkroppen og Laarene med klartonet lys skiferblaa eller graaligblaa Grundfarve, hver Fjer kantet helt rundt med en mørkere blaa smal Rand. — Vingedækfjerene af samme Grundfarve som Brystet, hver Fjer med en skarpt tegnet mørkere Rand, dannende et regelmæssigt tegnet Vingebaand. — Anden Rækkes Svingfjers Inderfane skiferblaa, Yderfanen med skarpttegnet mørk skiferblaa Rand. — Første Rækkes Svingfjer skiferblaa med mørkere Rand. — Dunene saa nær som mulig samme Farve.

Hønen.

Hovedet skiferblaa. — Halskraven ren mellemtonet skiferblaa med en meget mørk glinsende skiferblaa Randtegning. — Ryg, Bryst og Laar med samme klare skiferblaa Farve som Hanens Bryst, hver Fjer med en mørkere, ensartet gennemført Randtegning; den øvrige Krop med samme Tegning. — Dunene skiferfarvede. — Vingedækkerne med stærk mørk Randtegning. — Første Rækkes Svingfjer lidt lysere skiferblaa, anden Rækkes, de umiddelbart synlige Fjer med mørkere Rand. — Halen og Haledækfjerene samme Farve som Kroppen, hver Fjer med mørkere blaa skarptegnet Rand.

Fejl, som maa bedømmes lidt nænsomt: Smaa Kamfejl; lidt urene eller kun i ringe Grad svampede Øreskiver; ganske lidt hvidt i Ansigtet hos ældre Dyr og noget afblegede Løb hos saadanne.

Slemme Fejl, som maa straffes efter Fortjeneste: Alt for lys Fjerfarve i det Hele; manglende eller udsvømmende Randtegning; Rust paa Hanens Hals- eller Sadelbehæng; hvidt eller anden fremmed Farve i Fjerene, og hvidt i Ansigtet hos unge Dyr.

Fra Præmiering udelukker: Rødt, dækkende en Trediedel eller mere af Øreskiverne; rødt eller afgjort hvidt i Fjerdragten; anden Farve end Skifer- eller Blyfarve af Løb og Tæer.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Punktværdi-Skala for blaa Andalusier.

Hanen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	14
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	8
Hoved, Ansigt og Øjne (Farve o. s. v.)	7
Næb (Form, Farve o. s. v.)	4
Kam (Form, Takdannelse, Størrelse m. m.)	10
Øreskiver (Form, Farve og hele Beskaffenhed)	8
Hagelapper (Form, Størrelse o. s. v.)	4
Halsbehæng, Ryg og Sadel (Befjering og Farve)	10
Bryst, Underkrop og Laar (Grundfarve, Tegning o. s. v.)	12
Hale (Udvikling, Stilling, Farve o. s. v.)	8
Løb og Tæer (Størrelsesforhold, Farve o. s. v.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hønen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	12
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	8
Hoved, Ansigt og Øjne (Farve o. s. v.)	7
Næb (Form, Farve o. s. v.)	3
Kam (Form, Væv, Hudbeskaffenhed o. s. v.)	10
Øreskiver (Form, Farve m. m.)	8
Hagelapper (Form, Størrelse o. s. v.)	4
Hals (Form, Fjerfarve og event. Tegning)	7
Fjerdragtens Grundfarve	8
— **Randtegning**	12
Hale (Stilling, Udvikling og Farve)	6
Løb og Tæer (Størrelse, Farve o. s. v.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

ANDALUSIER, HANE OG HØNE.

Hvidkindet Spanier.

Om Nytteværdi kan der for denne Races Vedkommende næppe være Tale. — Æglægningen ikke betydelig. — Æggenes Størrelse 70—75 gr. — Æggeskallens Farve hvid. — Kødværdien uden nævneværdig Betydning.

Interessant som en Fortidens Luksusrace, særlig udmærkende sig ved et abnormt udviklet Ansigt: hvide Kinder. — Kan i højt udviklet standardmæssig Skikkelse, hvori den nu næsten aldrig forekommer, være opsigtvækkende og interessefangende paa større Udstillinger. Vil næppe friste mange nordiske Hønsevenner.

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen godt middellang, bredest fortil, smallere hen imod Halen. — Dunene sparsomme og korte.

Holdning og Bevægelse burde jo helst være storladen, som det sømmer sig en Spanier af gammel Adel.

Hovedet stort, langt og bredt.

Næbet temmelig langt, kraftigt, svagt krummet.

Ansigtet saa stort som mulig, strækkende sig fortil paa det nærmeste helt op til Kammen og helt ud til Næbet og bagtil godt ud mod Nakken, sluttende sig til Øreskiverne og Hagelapperne, glat og fri for Rynker og saa vidt muligt fri for Haar. — Øjnene store, fri og klare.

Kammen enkelt, opretstaaende, aldeles lige, middelstor, med et tiltalende Forhold mellem Takkerne, der bør være dybt nedskaarne, brede forneden, opadtil spidse, gaaende godt tilbage over Nakken i buet Form, fri for Udvækster, Buler og Ujævnheder.

Øreskiverne meget store, finhudede, rynkefri og glatte, saa fri for Haar som mulig, naaende mindst lige saa dybt ned som Hagelapperne, sammenvoksede under Hagelapperne, naaende godt tilbage paa Halsens Sider.

Hagelapperne meget lange, tynde, vel udfoldede og frit hængende.

Halsen lang, noget krummet, med rigeligt Behæng, der maa falde godt ud over Skuldrene.

Ryggen middel Længde og Bredde, jævnt skraanende ned mod Halen. — Sadelbehænget nogenlunde rigeligt,

Halen stor, vel udfoldet, ikke for højt stillet (45 ^{0}). — Seglfjerene brede, lange, godt krummede. — Dækfjerene rigelige.

Laarene lidt lange og godt udviklede. — Løbene lange. — Tæerne (4) lige.

Vingerne store, godt opfoldede.

Brystet fremtrædende, bredt fortil, smallere hen imod Laarene.

Hønen i alt væsentligt som Hanen; Hovedet lidt mindre, Øreskiverne og Hagelapperne ligeledes; Kammen overfaldende bagved Øjet. Kroppen noget længere end Hanens; Halen mere sammenfoldet og spids, de to øverste Fjer ofte ubetydeligt krummede.

Farve.

Sort hvidkindet.

Næbet mørk hornfarvet. — Øjnene sorte eller mørkebrune. (I Tyskland forlanges appelsinrød Iris og mørkebrun Øjesten.) — Ansigtet snehvidt, fri for rødt. — Kammen stærkt rød. — Øreskiverne snehvide. — Hagelapperne stærkt røde undtagen oventil under Hagen paa Indresiden, hvor de er hvide eller hvidlige. — Løb og Tæer mørkt skiferblaa eller sorte. — Fjerfarven sort med grøn Glans (ikke purpur).

Der gives hvide, blaa og gøgespættede Varieteter, som dog sjelden forekomme og som med Undtagelse af Fjerfarven bedømmes efter Beskrivelsen for de sorte.

Punktværdi Skala for hvidkindet Spanier.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	14
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse	12
Næb (Form, Farve og Størrelse)......................	5
Ansigt og Øreskiver (Udstrækning, Farverenhed og Vævets Finhed	20
Øjne (Farve og Aabenhed)...........................	5
Kam (Form, Takdannelse m. m.)........................	7
Hagelapper (Størrelse o. s. v.)........................	6
Fjerdragt (Farve og øvrige Beskaffenhed)	10
Hale (Fjerfylde og Stilling)...........................	6
Løb og Tæer (Størrelsesforhold, Farve o. s. v.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Kochin.

Kochin kan næppe gøre Fordring paa at være en Nytterace i Ordets almindelige Nutidsforstaaelse. Den skal imponere og med majestætisk Ro og Værdighed tildrage sig Beskuerens Beundring af dens respektbydende Storhed. Højt udviklede Individer kan gøre god Figur i passende Omgivelser og gøre overvældende Indtryk paa Udstillingsbesøgende. Som et af Trækplastrene paa Udstillinger kan Racen gøre sin Nytte, men den maa da have al den gode Stil og Størrelse og tilnærmelsesvise Mønsterværdighed, som Erfaring og Opdrætningskunst kan forlene den med. Den maa tage sig ud. Det maa være dens Stolthed at kunne taale streng Bedømmelse.

Den store Krop har svære Knokler og stærke Sener og giver forholdsvis meget Affald ved Slagtning ud over Kyllingealderen. — Væksten er langsom, men Kødet af ganske unge Dyr er ret godt. — Hud og Fødder gule. — Kød og Fedt gulligt. — Æglægning almindeligvis sparsom. — Æggene forholdsvis smaa og dyre at producere. — Æggeskallen brun. — Rugelysten ubændig. Kochin Høner kan næsten som Kalkuner gøre Tjeneste som levende Rugemaskiner, især for Gaase-, Ande- og Kalkunæg.

Kochin har ved Krydsning ydet Bidrag til Dannelsen af flere gode Hønseracer.

Naturel: *Omtrent urystelig Sindsligevægt. Finder sig godt i ret snævre Indelukker, men maa af Hensyn til den stærke Fodbefjering have en ren og tør Plads at færdes paa. Ude af Stand til at flyve i egentlig Forstand.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen i det hele svær, omfangsrig, frembydende Udseende af bugnende afrundede Linier i alle Punkter, i overvejende Grad fremkaldt ved den bløde Fjerklædnings Yppighed.

Holdning og Helhedspræg. Imponerende Omfang, værdig og rolig Holdning. Hovedet lidt fremadbaaret og Forkroppen ført noget lavt. Fjerklædningen gennemgaaende meget blød og dunrig.

Hovedet lille i Forhold til Kroppens Størrelse, kort, men noget dybt og bredt, smukt formet, lidt fremspringende over Øjnene.

Næbet kort, tykt ved Roden, ret stærkt krummet.

Ansigtet fint og glat.

Øjnene med roligt og mildt Udtryk.

Kammen enkelt, opretstaaende, aldeles lige, nærmest lille, fortil lav, fast ved Roden, ligelig ikke dybt savtakket, fin og glat, uden Udvækster eller Folder, dannende en smuk regelmæssig Bue fra Næbet til Nakken, hvorover den kun maa rage ubetydeligt frem.

Øreskiverne med velformet Omrids, fine, gaaende ned til omtrent $^2/_3$ af Hagelappernes Længde.

Hagelapperne temmelig lange, tynde og fine, smukt hængende og udfoldede, afrundede forneden.

Halsen kort, smukt krummet, lidt fremadstrakt, med rigeligt og langt Behæng, gaaende godt ud over Skuldrene.

Ryggen (især tilsyneladende) kort, meget bred, afrundet, men flad over Skuldrene, stigende stærkt lige fra hvor Halsbehænget slutter paa Skuldrene, op imod Halen, yppigt beklædt med lange, dunrige Fjer, rigelig forsynet med lange, smidige Sadelfjer, der skjule Vingespidserne og slutte sig let til Laarenes og Bagkroppens bløde Fjer og Dun.

Halen kort, vel udbredt forneden og godt udfyldt underneden med en Overdaadighed af bløde Fjer, kun hævende sig lidt ud over og op over den yppige Sadel, uden egentlige lange Seglfjer, men med en fyldig Kvast af lange, bløde, stærkt krummede Haledækfjer og mindre

Seglfjer, som omtrent helt skjule, og helst maatte skjule, de stive Halefjer.

Vingerne smaa; Forkanten skjult af Brystfjerene, tæt foldede og højt baarne. Løst hængende Vinger meget vanprydende og forkastelige.

Brystet meget bredt og dybt, fyldigt og afrundet i Udseende.

Laarene ikke for lange, nærmest korte, tykke, vidtstillede, overdaadigt beklædte med bløde Fjer, som omtrent skjule Laarenes Omrids.

Haserne helt dækkede af bløde, dunagtige, indad krummede Fjer, uden »Gribbebukser« (ɔ: fra Haseleddet udstaaende stive Fjer).

Løbene korte og tykke, tæt beklædte paa For- og Ydersiden med lange, udstaaende Fjer, Befjeringen paa alle Benenes Dele dannende en sammenhængende Fortsættelse uden kendelig Afbrydelse.

Tæerne (4) stærke og lige, Ydertæer og Middeltæer tæt befjerede ud til Enden.

Hønen.

Kroppen kortere og tilsyneladende endnu mere fyldig og afrundet end hos Hanen; Underkroppen og Bagpartiet endnu mere fyldige end hos denne, gaaende dybt ned mellem Benene og med en yppig Fylde af Dun og lange bløde Fjer.

Holdning og Helhedspræg. Vældigt Omfang baade i Bredde og Dybde, med et Brus af bløde Fjer og Dun. Hoved og Forkrop ført noget lavt og fremefter. Bagkrop og Hoftepude derimod eller paa Grund deraf forholdsvis højt stillet.

Hoved, Næb, Ansigt og Øjne som Hanen, kun finere.

Kammen fint bygget, lille, enkelt, lige, opret og smukt takket, følgende Nakkens Runding.

Øreskiverne forholdsvis store, fine.

Hagelapperne smaa, godt udfoldede og net afrundede.

Halsen kort, stærkt krummet, noget fremad ludende, vel forsynet med lange, bløde Kravefjer, gaaende godt ud over Skuldrene.

Ryggen kort og bred, først stigende fra Skuldrene til en i Udseende noget pukkelagtig Højde (Hoftepude af lange bløde Fjer, vel afrundet), og derpaa affaldende mod Halen og skjulende Vingespidserne.

Brystet bredt, dybført, afrundet og fyldigt.

Vingerne smaa og godt opfoldede, Forkanten dækket af Halskravens bløde Fjer og Spidserne skjulte af Hoftepudens og Laarenes Fjerrigdom.

Halen. De egentlige Halefjer skjulte og ombølgede af talrige bløde Haledækfjer.

Laarene korte, fyldige, vidtstillede, yppigt beklædte med lange, udstaaende, bløde Fjer, helt skjulende Haserne, der, som hos Hanen, maa være fri for »Gribbebukser«.

Løbene korte, stærke, tæt beklædte med lange bløde Fjer ned ad For- og Ydersiden. — Tæernes Fjerbeklædning som hos Hanen.

Præmieudelukkende Kropformfejl: Gribbehaser (Hasevinger), Løbenes Ydersider ubefjerede; Midtertaaens udadvente Side ikke befjeret til det yderste Led; øjensynligt afplukkede Hasevingefjer.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Størrelse.

Hanen	4,5—5 kg	Hønen	3,5—4 kg
Unghaner.....	3,5—4 -	Høneker	ca. 3 -

Farve og Tegning.

Gul Kochin.

Næbet stærk gult. — Øjnene brunrøde. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Fjerfarven paa Overfladen gennemgaaende jævn, enstonet gul, helst noget mørk og godt mættet, hos Hanen med metallisk Glans paa Hoved, Halsbehæng, Vingebuer og Sadel. Hønen ligeledes med Glans paa Hoved og Halskrave. — Underfarve og Dun lidt lysere (dog jo mørkere, jo bedre). Baade Overflade og i Underfarve saa fri for fremmed Farve eller afvigende Farvetone som mulig. — Hvidt eller sort i Vinger eller Hale meget skæmmende og forkasteligt, ligesom forskellige gule Farvetoner paa forskellige Dele af Kroppen er misprydende og i Værdi racenedsættende. — Løb og Tæer stærk gule.

Præmieudelukkende Farvefejl: Anden Benfarve end gul.

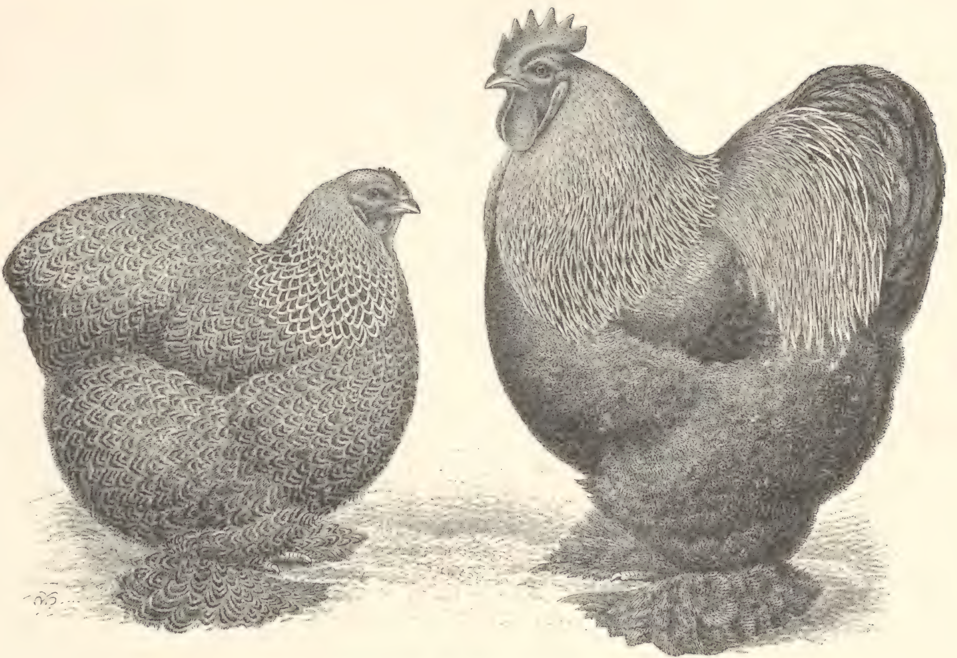
Agerhønefarvet Kochin.

Fælles for begge Køn.

Næbet gult, glidende over til Hornfarve. — Øjnene orangerøde eller perlefarvede, det første ubetinget at foretrække. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper livligt røde.

Hanen.

Hovedet stærk rødt eller mørk orangefarvet. — Halsbehænget mørk orangerødt eller gyldenrødt, lidt lysere overglidende ned imod Ryggen, hver Fjer med en grønglinsende sort, skarp tegnet Ribstribe, spidst tilløbende nær Fjerens Ende uden at naa helt ud til denne, den gyldne eller gulrøde Kant klar og fri for sort. — Ryg og Vingebuer stærk glinsende mørkerøde eller rødbrune. — Sadelbehænget med Farve og Ribstribe som Halsbehænget. — Brystet, Underkroppen, Laarene og Dunene dybt sorte. — Vingedækkerne grønlig sorte, dannende et

Agerhønefarvede Kochiner, Høne og Hane.

velbegrænset Vingebaand. — Anden Rækkes Svingfjer sorte paa Inderfanen og rundt om Enden, rødbrune paa Yderfanen (dannende Vingespejlet). Første Rækkes Svingfjer sorte med en brun Kant paa Yderfanen. — Halen sort. — Seglfjerene og Dækfjerene glinsende sorte, helst med grøn Glans. De mindre Dækfjer (nærmest Sadelen) enten rent glinsende sorte eller sorte med en fin rødlig Rand. — Løb og Tæer gule, beklædte med sorte Fjer. Underfarven paa alle Kropdele mørk Skiferfarve.

Hønen.

Hovedet lyst rødlig-brunt eller mørkegult, fint gnidret, — Halskraven lyst brun-rødlig eller mørkegul, hver Fjer med en skarpt begrænset, bred sort Stribe langs Ribben, endende i en Spids nær Fjerens Endepunkt, uden at naa helt ud til Kanten. Den sorte Ribstribe kan have lidt fin Tegning. Den rødlige eller brune Rand bør være ren og fri for sort. — Kroppens øvrige mindre Fjer lysebrune i England) eller mahognibrune (i Amerika) med helst dobbelt nymaaneformet (⌒) Tegning ud mod Spidsen, følgende dennes Omrids; Tegningen med mørkere brunt (ikke saa gerne helt sort). Længere nede paa Fjerene kan Tegningen bestaa af uregelmæssigt gnidrede Tværstriber. Lys afstikkende Rib forkastelig. — Anden Rækkes Svingfjer sortagtig-brune, paa Yderfanen gnidret eller stænket med lysere brunt. Første Rækkes Svingfjer sortagtig brune. — Halen sort, undtagen de to øverste Fjer, der bør have lidt brunlig Tegning. — Haledækkerne (Hoftepuden) godt og kraftigt tegnet i Overensstemmelse med Kroppens øvrige Fjerdragt. — Løb og Tæer gule eller smudsiggule med Fjerfarve og Tegning som paa den øvrige Krop. — Underfarven paa alle Kropdele mørk Skiferfarve.

Præmieudelukkende Farvefejl: Hvidt i Halens Styre- eller Seglfjer og i Vingernes 2. Rækkes Svingfjer, samt anden Benfarve end gul eller smudsig gul.

Hvid Kochin.

Næbet guldgult. — Øjnene røde eller rødbrune, ikke perlefarve, som til Nød kan tillades agerhønefarvede. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Fjerfarven helt igennem rent hvid. — Løb og Tæer guldgule.

Præmieudelukkende Farvefejl: Fjer af anden Farve end hvidt og ikke-gule Ben.

Sort Kochin.

Næbet mørkt med gul Kant, saa meget gult som muligt. — Øjnene røde eller mørkebrune, nødig sorte. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Fjerfarven ravnsort til Bunden, jo mere metallisk grønlig Glans, desto bedre. — Brunlig eller purpuragtig Farve forkastelig, hvidt endnu værre. — Løb og Tæer gule eller sortsmudsetgule. — Fodsaalerne gule.

Præmieudelukkende: Anden Fjerfarve end sort, undtagen en Smule hvidt i Underfarve og Fodbefjeringen, samt anden Farve af Løb end gul eller sort, glidende over i gult, og særlig ikke-gul Fodsaal.

Graatavlet Kochin.

Næbet gult, undertiden med lidt sort. — Øjnene røde. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelappe, røde. — Fjerdragten med lys blaalig-graa Grundfarve, hver Fjer tegnet paa tværs med en mørkere graa eller sortblaalig Tone. Tegningen jævn og ligelig over det hele, Farverne løbende over i hinanden uden nogen synderlig iøjnefaldende Afgrænsning imellem dem. — Løb og Tæer bleggule.

De almindeligste og værste særlige Fejl hos Kochin-Varieteterne er foruden de nævnte »udelukkende«: mangelfuld Yppighed i Befjering samt manglende tilstrækkelig fyldige og stærkt afrundede Former eller fornøden Størrelse.

Punktværdi-Skala for Kochin.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse	15
Hoved, Næb, Øjne, Kam, Øreskiver og Hagelapper.	10
Vingerne (særlig med Hensyn til Stilling o. s. v.)........	4
Løb og Tæer (Befjering, Størrelse og Farve o. s. v.).....	10
Fjerdragt (Yppighed af bløde Fjer og Dun, Hoftepude-udvikling o. s. v.)................................	16
Fjerfarve (for agerhønefarvede og graatavlede tillige **Tegning**)................................	15
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Brahma.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Disse gaar navnlig i Retning af: Krydsningsformaal, Vinter-Æglægning og Rugning. — Æggeydelsen ofte god, ikke mindst i Vintermaanederne; forholdsvis lidet paavirket af Kulde og Vejrlig. Æggenes Størrelse 60—65 g. — Æggeskallens Farve brun eller gulligbrun. — Rugetilbøjelighed meget stor, hvoraf der særlig kan drages Nytte til Rugning tidlig paa Aaret.*

Naturel: *Stilfærdigt Temperament; forholdsvis ringe Bevægelsestrang; taaler godt Indespærring; Flyveevne omtrent lig Nul; stor Haardførhed.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen middel lang, dyb og godt rundet paa Siderne, med rigelige bløde Fjer og Dun, hvorved der gives Udseende af særlig stor Bredde.

Holdning og Helhedspræg. Set fra Siden: stor Dybde; set for- eller bagfra tilsvarende Bredde og Kropfylde. Stolt Rejsning; majestætisk og selvbevist Holdning. — Brystbenet føres vandret.

Hovedet lille, forholdsvis bredt, lidt fremspringende over Øjnene.

Næbet kort, kraftigt, vel krummet.

Ansigtet saa fri for Fjer eller Haar som mulig.

Øjnene store, dybt liggende.

Kammen tredobbelt (Ærtekam), lille, Midterpartiet ubetydeligt højere og lidt mere udviklet end Sidepartierne. Kammen i sin Helhed siddende lige og fast paa Hovedet, sluttende tæt til Issen og Nakken, de enkelte Dele paa Overfladen med smaa Indskæringer, Hak eller Bugtninger (mindende om Enkeltkammens Takning).

Øreskiverne lange i Forhold til Hagelapperne, hængende, den nederste Kant naaende ned til eller nedenfor Hagelappernes Underkant.

Hagelapperne smaa, korte, brede, vel rundede.

Halsen over middellang, stærkt krummet, især paa den øverste Trediedel. Behænget rigeligt og faldende godt ud over Skuldrene, fri for Sammenfiltring eller snoede Fjer, hvortil Racen er noget tilbøjelig, og sluttende sig sammen øverst paa Halsens Forside tæt nedenfor Hagelapperne.

Ryggen godt middellang, bred, især over Skuldrene, flad eller ganske lidt hul mellem disse. Sadelen stigende fra omtrent midt imellem Hals- og Halerod til godt op paa Haledækkerne; Behænget yppigt, dækkende Vingespidserne.

Halen middelstor, fyldig, vel udbredt forneden, ret højt stillet, fortsættende Ryggens og Sadelens konkavkonvekse Bue, godt udfyldt underneden med bløde krøllede Fjer. Seglfjerene korte, spredende sig til Siderne. Dækfjerene talrige, men ikke saa lange, at de helt dække de nederste stive Halefjer i hele disses Længde.

Vingerne nærmest smaa, Forkanten skjult af Brystfjerene, vandret baarne, tæt foldede, fri for drejede Svingfjer, Spidserne godt skjulte af de rigeligt lange Sadelfjer.

Brystet bredt, dybt, velrundet og fyldigt.

Laarene stærkt udviklede og svære, yppigt beklædte med bløde Fjer, fortil omtrent skjulte af Brystfjerene og Sidernes Fjer, paa Bagsiden tæt beklædte med bløde, struttende Dun.

Haserne godt adskilte og kun meget lidt bøjede, rigeligt udstyrede med og skjulte af bløde, indkrøllede Fjer. »Gribbebukser« at undgaa, saa vidt muligt.

Løbene passende middellange, kraftige, vidt stillede, tæt befjerede paa Ydersiden.

Tæerne (4) kraftige, lige, vel udbredte, godt befjerede ud til Spidserne af Yder- og Mellemtaa.

Hønen.

Krop, Ryg og Bryst som hos Hanen. Lændepartiet stigende fra midt imellem Hals og Hale op imod dennes Dækfjer.

Helhedspræg fireskaaret, dybt og fyldigt. Brystet ført lavt. Holdningen værdig.

Hoved, Næb, Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper som Hanens. Kam og Hagelapper dog meget smaa.

Halsen temmelig kort, lidt krummet, noget fyldig mellem Hagelapperne, ellers som Hanen.

Vingerne smaa, lidt højt baarne, godt skjulte, som hos Hanen, af Bryst- og Hoftefjerene. Første Rækkes Svingfjer foldet godt ind under anden Rækkes.

Halen kort, noget vifteagtigt udbredt forneden; Stillingen saaledes, at den danner en Fortsættelse af den lidt indsvejede Ryg. Dækfjerene rigelige, liggende i to tydelige Rækker paa Siderne af de stive Halefjer, som de næsten helt dække.

Laar, Haser og Dunklædning som hos Hanen. — Løbene korte, kraftige og vidt stillede. — Befjering af Løb og Tæer som hos Hanen.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Slemme Fejl er desuden: Løs eller skæv Kam, og gullige eller brunlige Fjer.

Skæmmende og nedsættende er endvidere: »vredne« Vingefjer eller snoede Fjer i Behæng eller Krave.

Præmieudelukkende: Gribbehaser og anden Benfarve end gul eller rødgul. Mangel af det rette Racepræg eller rimelig Størrelse; for smal Ryg eller fladt Bryst; manglende eller alt for sparsom Ben- og Fodbefjering.

Størrelse.

Mørk Brahma.

Hanen........	4,5—5 kg	Hønen......	3,5—4 kg
Unghaner.....	ca. 4 -	Høneker....	ca. 3,25 -

Lys Brahma.

Hanen..........	5 kg	Hønen....	4 kg
Unghaner.......	4,25 -	Høneker...	3,25—3,50 -

Farve og Tegning.

Mørk Brahma.

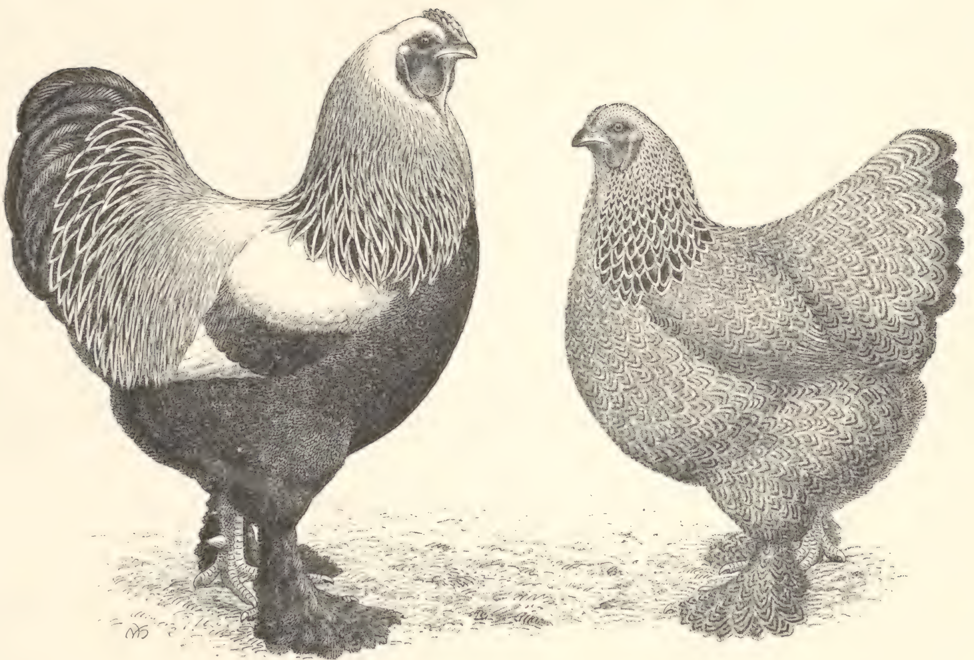
Fælles for begge Køn. Næbet hornfarvet, gult i Spidsen og forneden nær Randen. — Øjnene orangerøde eller brunrøde. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Løb og Tæer med gul Hud og gule Skæl.

Hanen.

Hovedet sølvhvidt. — Halsbehænget sølvhvidt, hver Fjer med en tydelig og skarp begrænset dyb-sort Stribe langs Ribben, løbende ud i en Spids nær til Fjerens Yderrand. Hvid Rib forkastelig. Underfarven mørkegraa. — Skulderdækkerne, Vingebuerne og Ryggen rent hvide, fri for brunt; mellem Skuldrene undertiden sorte Fjer med hvid Rand. — Sadelbehænget af Farve og Tegning som Halsbehænget; Underfarven sort eller isprængt mørkegraat. — Vingedækkerne dannende et skarpt begrænset sort, grønligt metalglinsende Vingebaand. — Anden Rækkes Svingfjer paa den nederste (yderste), synlige Del af den sammenfoldede Vinge (Spejlet) hvide, lige ved Fjerspidsen brat afbrudt af sort; den øvrige Del af Fjeren sort. — Første Rækkes Svingfjer sorte, enkelt Fjer undertiden med en smal hvid Rand paa Yderfanen. — Halen (de stive Fjer) sort. Seglfjerene og Haledækkerne sorte med stærk grøn Glans, de mindste, nederste, af Dækfjerene, saa vidt muligt, med en smal hvid Rand. — Bryst, Underkrop og Laar stærk glinsende sorte. — Løbenes Fjer sorte eller sorte med hvid Kant, eller enkelte Fjer sorte med lidt isprængt hvidt, det det første langt at foretrække. — I Tæerne er kun meget lidt hvidt i Befjeringen tilladeligt. — Underfarven paa alle Kropdele mørk Skifer.

Hønen.

Hovedet sølvhvidt eller hvidt med sorte eller graa Striber. — Halskravens Fjer hvide med bred sort Ribstribe, i Form tilnærmelsesvis følgende Fjerens Omrids og

Mørke Brahmaer, Hane og Høne.

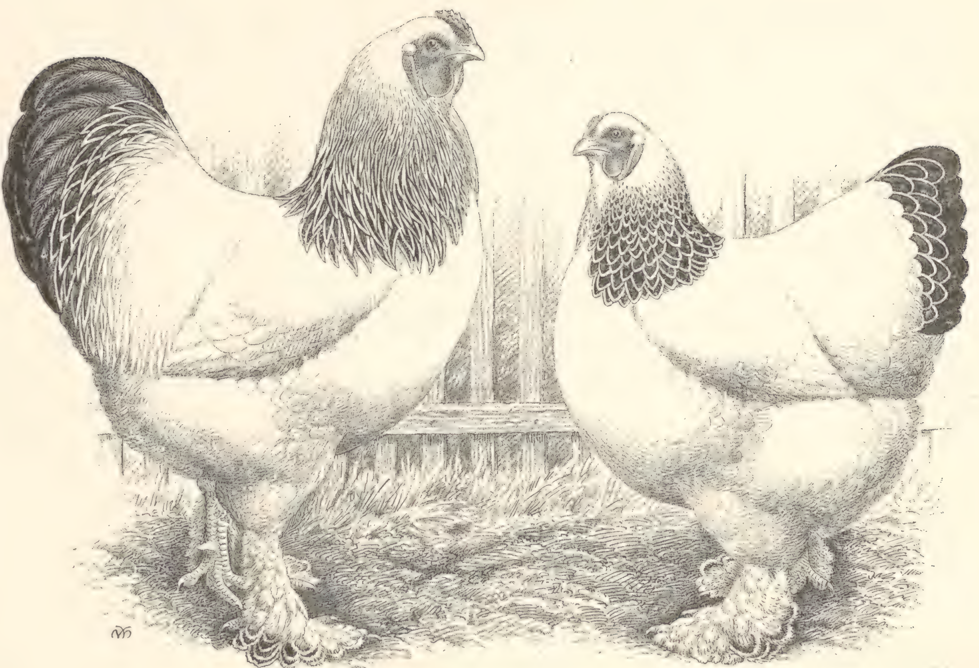
fri for hvid Rib. Ribstriben kan hos Hønen have lidt fin Tegning. — Bryst, Ryg og Kroppens øvrige mindre Fjer med en klar blaagraa Grundfarve, dobbelt eller flerdobbelt tegnet med mørkere, fine, lidt bølgende Linier, i Retning omtrent følgende Fjerens Omrids, fri for hvid Rib, den ensartede Farve og Tegning fortsat fra højt under Hagen til Ben- og Taabefjeringen, og helst tildels ogsaa paa de dunagtige Fjer. — Den synlige Del af den sammenfoldede Vinges Svingfjer graa med mørk Tegning; Resten af Svingfjerene matsort, tildels med graa Stænk. — Haledækfjerene af Farve og Tegning som Kroppen. — Halen sort, undtagen de to øverste Fjer, der maa være tegnede paa Oversiden. — Hvide Fjer i Hønens Ben- og Taabefjering en meget alvorlig Fejl.

Lys Brahma.

Fælles for begge Køn. Næbet gult, eller gult med en mørk Længdestribe paa langs af Overnæbet. — Øjnene orangerøde eller brunrøde. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Løb og Tæer med gul Hud og gule Skæl.

Hanen.

Hovedet rent hvidt. — Halsbehænget øverst rent hvidt, derefter med en glinsende stærk grønlig sort, spidst tilløbende Ribstribe paa omtrent den yderste Halvdel eller mere af hver Fjer; Randen klart hvid; de nederste Fjer stærkest stribede. — Ryg, Vingebuer og Vingedækkere rent hvide; mellem Skuldrene, omtrent skjult af Halsbehænget, blandet sorte og hvide Smaafjer; lidt sort paa Vingernes Forkant tilladeligt. — Sadelbehænget helst helt hvidt eller meget svagt stribet med sort (ikke med brunt). — Anden Rækkes Svingfjer hvide paa den nederste (synlige) Del af Yderfanen og rundt om Fjerens Spids, dannende et rent hvidt Vingespejl, iøvrigt sorte. —

LYSE BRAHMAER, HANE OG HØNE.

Første Rækkes Svingfjer sorte eller sorte med hvid Yderkant. — Bryst, Bug, Laar og Hasebefjering hvid; Underfarven og Dunene dels hvide, dels lyst skiferfarvede. — Halen sort; lidt hvid Kantning tilladeligt; de smaa krøllede Fjer underneden eller indvendig i Halen kan være sorte eller hvide eller en Blanding af begge. Seglfjerene grønlig-glinsende sorte, Dækfjerene ligesaa; de mindre (nederste) af disse ofte med en smuk hvid Rand, som fortjener Opmuntring. — Løbenes og Tæernes Fjer hvide eller blandet hvidt og sort.

Hønen.

Hovedet ren hvidt. — Halskraven hvid med skarp tegnet sort Midtparti, spids ud mod Fjerenes Ende, begyndende nær Nakkehvirvlen, det sorte omtrent formende sig efter Fjerens Omrids, som maa være ren hvidrandet. — Ryg, Vingebuer, Vingedækkere, Bryst, Underkrop, Laar og Hasefjer hvide. — Dun og Underfarve kan tildels være lysegraa. — Svingfjerene som hos Hanen. — Halen sort, de to øverste Fjer kan være kantet med hvidt. Dækfjerene glinsende sorte med hvid Rand, hvis Tegnings Finhed og Skarphed meget hæver Skønhedsindtrykket. — Befjeringen paa Løb og Tæer hvid, eller hvid med lidt isprængt sort, jo mindre af sidstnævnte, desto bedre.

Præmieudelukkende: En eller flere helt sorte eller brune Fjer paa Hønens Ryg; helt sorte Stænk i nogen betydelig Grad paa Ryggen af begge Køn undtagen fine sorte Striber i Hanens Sadelbehæng nær Halen eller den aller forreste Del af Ryggen hos begge Køn.

Punktværdi-Skala for
Mørk Brahma.

Hanen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	14
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved, Næb og Øjne (Form, Farve o. s. v.)	5
Kam (ren Ærtekamsform o. s. v.)	7
Øreskiver og Hagelapper	3
Hals (Form, Behængets Yppighed, Farve og Tegning) ...	7
Ryg og Sadel (Størrelsesforhold, Farve, Sadelens Form o.s.v)	5
Vinger (Vingebaand, Spejl, Stilling o. s. v)	6
Bryst og Underkrop (Størrelsesforhold, Form og Farve)	6
Hale (Størrelse, Form, Farve og Stilling)	6
Fjerdragt i det hele (Karakter og Farverenhed)	8
Dun og bløde Fjer (Yppighedsforhold, Underfarve)	3
Løb og Tæer (Størrelse, Stilling, Befjering, Farve)	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hønen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	14
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved, Næb og Øjne (Form, Farve o. s. v.)	5
Kam (Ærtekamsform og Finhed)	6
Øreskiver og Hagelapper	3
Hals (Kravefjerenes Udvikling, Farve og Tegning)	6
Ryg (Standardmæssig Form, modsat Kochin)	6
Hale (Form, Stilling, Farve og Tegning)	5
Fjerdragtens Farve og Enstonethed	8
— **Tegning** (gennemført Ensartethed)	10
Dun og Underfarve	5
Løb og Tæer (Størrelse. Stilling, Befjering, Farve og Tegning)	10
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Punktværdi-Skala for

Lys Brahma.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	14
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse (Da Racen er størst af alle, maa Eftertryk lægges herpaa)	14
Hoved, Næb og Øjne (Form, Farve o. s. v.)	4
Kam (Ærtekarmsformens Renhed o. s. v.)	7
Øreskiver og Hagelapper	3
Hals (Form, Behængets Yppighed, Farve og Tegning)....	8
Ryg og Sadel (Størrelsesforhold, Sadelens Form o. s. v.)..	6
Vinger (Opmærksomhed rettes mod Svingfjerene)........	4
Bryst og Underkrop (Form og Farverenhed)...........	4
Hale (Form, Stilling og Farve)	7
Fjerdragt (Beskaffenhed i det hele; den hvide Farves Renhed)..	8
Dun og bløde Fjer (Farve og maadeholdne Udvikling)..	3
Løb og Tæer (Størrelse, Stilling, Befjering og Farve)....	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Plymouth Rock.

Væsentligste Nytteegenskaber: Alle Formaal med Begrænsning. — Stor Modstandskraft. — Æglægning hos de i saa Henseende særlig udviklede Stammer ofte meget god, især Efteraar og Vinter. — Æggenes Størrelse 60—65 gr. — Æggeskallen lysbrunlig eller -gullig. — Kødkvaliteten middelgod, for det indenlandske Forbrug særdeles god; noget knogletfør. — Hudfarven gul. — Kødfarven gullighvid.

Naturel: Rolig, adstadigt, jævnt og ligevægtigt Humør, uden Trang til særlig stor Løbeplads, naar forstandig Fodring iagttages; ringe Flyveevne eller Flyvelyst.

Rugetilbøjelighed stærk.

Typisk Form.

Kroppen over middellang, bred, dyb, fastsluttet og fyldig. Brystbenet forholdsvis langt. — Dunbeklædningen ikke særlig stærkt udviklet.

Holdning: Værdig Rejsning. Selvbevidst.

Hovedet middel eller knapt middelstort, forholdsvis bred Isse.

Næbet kort, kraftigt og let krummet.

Kammen enkelt, lige, opretstaaende, fast stillet, under Middelstørrelse; med fem velformede Takker, brede forneden, regelmæssigt tilspidsede, med regelmæssig indbyrdes Afstand, den eller de midterste størst, de forreste og bageste jævnt aftagende; set fra Siden dannende en Halvoval; glat og finhudet, uden Udvækster eller Ujævnheder; med velformet For- og Bagparti (Blad), det sidste fri for Takker eller Indskæringer, nærmende sig Nakken, men ikke berørende denne.

Ansigtet glat og fri for Rynker.

Øjnene fyldige og fremtrædende.

Øreskiverne ens, knap middelstore, aflange, smukt formede, fine og fri for Rynker, naaende ned til en Trediedel af Hagelappernes Længde.

Hagelapperne hos **Hanen** middellange og middelbrede; hos **Hønen** knap middelstore, ens i Størrelse og Form, af fint Væv, forneden smukt udfoldede og afrundede, fri for Rynker.

Halsen godt middellang, krummet, tynd ved Hovedet, tykkere nedefter, med fyldig Befjering, som hos Hanen især falder yppigt ud over Skuldrene.

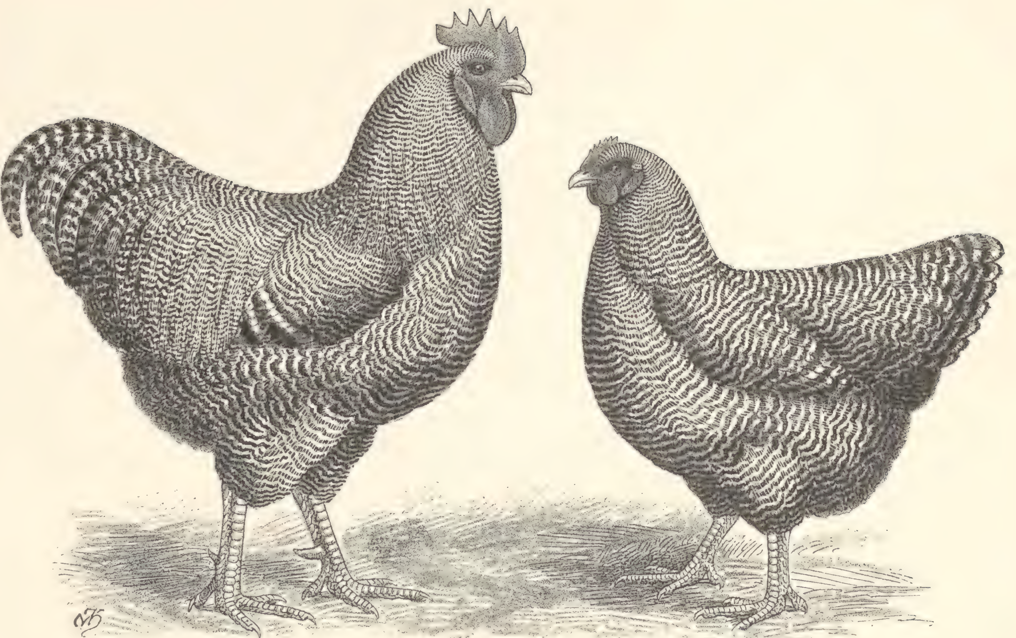
Ryggen middellang eller nærmest lang, bred i hele dens Længde, flad ved Skuldrene, næsten vandret, stigende lidt ved Sadelen, med et fint indbuet Sving op imod Halen. — Sadelbehænget yppigt, middellangt, dækkende Vingespidserne og flydende godt ud ved Halen.

Halen middellang, noget udbredt forneden, samlet i Spidsen. Stillingen maa paa ingen Maade være stejl eller danne nogen iøjnefaldende Vinkel med Ryggen, men for **Hanen** have en tilbagegaaende Vinkelhøjde med en vandret Linie af 30 °. **Hønens** Hale bør i Retning danne en Fortsættelse af den imod Halen stigende Ryg (Vinkelhøjde omtrent 20 °). **Hanens** rigelige, temmelig korte velkrummede Seglfjer bør danne en yndefuld Krumlinie i harmonisk Fortsættelse af den let svejede Ryg dækkende Spidserne af Halens Styrefjer; de mindre Seglfjer eller Haledækfjer faldende ud over og skjulende de stive Halefjer saa godt som muligt.

Vingerne middelstore, foldede tæt til Kroppen; Forsiden og Vingespidserne godt skjulte af Hals- og Sadelbehæng. — Svingfjerene brede.

Brystet bredt, middeldybt, fyldigt, afrundet, ikke meget fremtrædende.

Laarene (egentlig Skinnebenene) middellange, fyldige og kraftige, godt beklædte med bløde Fjer. — Løbene middellange, godt adskilte ved Haserne, stærke, glatte. — Tæerne (4) middellange, kraftige, lige, vel spredte. — Løb og Tæer fri for Fjer eller Dun.

TVÆRSTRIBEDE PLYMOUTH ROCKER, HANE OG HØNE.

Størrelse.

Hanen	4,25 kg	Hønen	3,00—3,25 kg
Unghaner	3,50 -	Høneker ..	2,75 -

Tværstribet Plymouth Rock.

Farve og Tegning.

Næb gult. — Øjnene livligt røde eller rødbrune. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper stærkt røde. — Løb og Tæer gule. Hos ældre Dyr er en noget blegere Straafarve tilladelig.

Fjerene bør helt igennem have enten hvidlig eller lys, klar blaalig-graa Grundfarve med ligeligt fordelte, muligst skarp begrænsede smalle, blaalig-sorte eller matsorte, med hinanden ligeløbende Striber tværs over Fjeren fra Kant til Kant, fri for brunligt eller gulligt Skær eller metallisk Glans, ubrudt af Fjerens Rib, fra Spidsen, som bør have en ikke for bred Kant af den mørke Farve, og saa vidt muligt helt ind til Skindet, idet Tegningen paa den nederste Del af Fjeren dog kan og helst maa være lidt svagere end paa den synlige Overflade. Farverne og Tværstribningen maa søges saaledes fordelte og staa i et saadant Forhold til hinanden, at Farveindtrykket over hele Kroppen bliver saa ens som muligt og giver det samlede Indtryk af en ikke for lys og ikke for mørk graablaalig Farvetone, som udgør en af Racens største Skønheder. En omtrent ligelig Bredde af den lyse Grundfarve og de mørke Tværstriber giver som Regel det smukkeste Helhedsbillede. Striberne paa de mindre Fjer (paa Hovedet f. Eks.) finere og tættere end paa de større Fjer. Ogsaa Hanens Hals- og Sadelbehæng maa være finere stribet, dernæst Ryggen, saa Bryst og Bug. Vinge- og Halefjer er betydeligt aabnere og kraftigere i Stribningen end Kroppens øvrige Fjer. I Farve afstikkende Ribbe ligesom brunligt Skær eller Metalglans i de mørke Tværstriber bør undgaas.

Præmieudelukkende Fejl: Hvidt i Øreskiverne i nævneværdig Udstrækning; rødt i Fjerene eller afgjort Messingglans og den mørke Stribning alt for mangelfuld; hele Fjer af uvedkommende Farver, saaledes to eller flere sorte eller hvide Fjer i Vinger eller Hale.

Anden Løb- og Taafarve end gul; lidt mørke Pletter udelukke ikke, men skæmme og nedsætte.

Sort eller hvidt i meget ringe Udstrækning udelukker ikke helt fra Præmiering, heller ikke lidt svagere Tegning hos ældre Haner, men bør straffes i Forhold til Fejlens Grad.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Punktværdi-Skala for tværstr. Pl. Rocker.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved, Ansigt, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	7
Næb (Form og Farve)	5
Kam (Form, Størrelse, Takdannelse og Cellevævsfinhed)	6
Hals (Stilling, Fjerbeskaffenhed, Farve og Tegning)	6
Ryg (Form, Størrelsesforhold og Sadelbehæng)	5
Hale (Fjerudvikling, Fylde og Vinkelstilling)	7
Vinger (Udvikling, Stilling og Tegning)	5
Ben, Løb og Tæer (Bygning, Stilling og Farve)	5
Fjerdragt (Udvikling, Farve og Tegning)	14
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hvid Plymouth Rock.

Fjerfarven overalt ren hvid, Fjerenes Rib indbefattet. I Type og alle andre Henseender ganske som de tværstribede, kun maa der stilles endnu strengere Fordringer end hos sidstnævnte til rent gult Næb og gule Løb og

Tæer. Anden Farve hos disse udelukker fra Præmiering; ligesaa udelukker rødt, gult eller afgjort sort i nogen Del af Fjerdragten.

Punktværdi-Skala for hvide Pl. Rocker.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	15
Hoved, Ansigt og Øjne (Form og Farve)	7
Næb (Form og Farve)	6
Kam (Form, Takdannelse, Størrelse o. s. v.)	8
Øreskiver og Hagelapper (Form, Farve o. s. v.)	6
Hale (Udvikling, Form og Stilling)	8
Løb og Tæer (Størrelsesforhold, Farve o. s. v.)	6
Fjerdragt (Udvikling og Farverenhed)	14
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Gul Plymouth Rock.

Fjerfarve. Paa Overfladen ensartet stærk og mættet gul, uden afstikkende Rib eller melet eller grumset ujævn Farve. Hoved, Halsbehæng, Ryg, Overvinge og Sadelbehæng (altsaa hos Hanen) med stærk metallisk Glans. Underfarve og Dun lysere gule; muligst fri for Antydning af al fremmed Farve. Hvis alt andet staar lige, gives Individer med den stærkest gule Underfarve Fortrinet. Sort eller hvidt i Vinger eller Hale er meget anstødeligt og er strafbart efter Forekomstgraden, og begge Farver i stærkt udpræget Grad udelukke fra Præmiering; forskellige gule Farvetoner i Hals, Ryg, Vinger og Bryst er ligeledes at anse som slemme Fejl, alt efter Graden. Næb, Løb og Tæer stærkt gule.

I Kroptype og alle andre Henseender ganske som de tværstribede.

NB. Farvebilledet af gul Orpington giver en god Repræsentation af de gule Hønseracers Farve.

Punktværdi-Skala for gule Pl. Rocker.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	14
Hoved, Ansigt og Øjne (Form, Farve o. s. v.)	5
Næb (Form, Farve o. s. v.)	5
Kam (Form, Takdannelse, Størrelse m. m.)	7
Øreskiver og Hagelapper (Form, Farve, Størrelse)	5
Hale (Udvikling, Stilling, Farve m. m.)	8
Løb og Tæer (Størrelsesforhold, Farve o. s. v.)	5
Fjerdragtens Overfladefarve og Beskaffenhed	12
— **Underfarve og Dun**	9
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Sort Plymouth Rock.

Nu og da falder der efter meget mørke tværstribede Plymouth Rocker sorte Individer, og enkelte Opdrættere i Udlandet har renavlet dem, men de vil vanskeligt finde rigtig Anerkendelse. At faa smukke, omtrent rent gule Ben paa sorte Plymouth Rocker lader sig ogsaa vanskeligt gøre.

Sølvtegnet Plymouth Rock.

(Mørk Brahmafarve).

Hanens Farve.

Hovedets Fjer sølvhvide. — Næbet gult, eller røgskygget med gul Spids. — Ansigt, Øjne, Kam, Øreskiver og Hagelapper som andre Varieteter af Racefamilien. — Halsbehænget grønglinsende dybsort med en smal sølvhvid Rand af ens Bredde, naaende omkring Fjerenes Spids. Ribben sort. Halsens Fjer paa Forsiden sorte. — Ryg og Skuldre sølvhvide, fri for brunt; Sadelbehænget sølvhvidt med en sort Ribstribe i hver Fjer, løbende ud i en Spids nær til Fjerenes Ende. — Halen sort; Seglfjer og Haledækkere glinsende grønligsorte; de mindre Dækfjer glinsende grønsorte med hvid Rand. — Vinger: Over-

vinger (Vingebuer) sølvhvide; Vingedækkerne glinsende grønligsorte, dannende et skarpt begrænset Vingebaand af denne Farve, naar Vingen er opfoldet; anden Rækkes Svingfjer sorte, kun nederste Halvdel af Yderfanen hvid, skarpt afbrudt af sort nær Fjerspidserne, givende den opfoldede Vinge rent hvidt Spejl; første Rækkes Svingfjer sorte undtagen en smal hvid Kant paa Yderfanen (Underkanten). — Bryst, Sider og Underkrop sorte. Brystet med Glans. Underkroppen og de bløde Fjer og Dun sorte, svagt pudrede med graat. — Benenes Underlaar (egentlig Skinneben) sortfjerede. — Løb og Tæer gule eller røgskygget gule. — Fjerklædningens Underfarve overalt skifergraa.

Hønens Farve.

Hovedets Fjer sølvgraa. — Næb og Ansigt o. s. v. som Hanens. — Halsens Krave sølvhvid, Fjerenes Midtparti sort, svagt tegnet med graat. Halsens Forside af Farve og Tegning som Brystet. — Ryggen staalgraa med tydelig mørk Nymaanetegning i flere Rækker, rettende sig efter Fjerenes Omrids; Fjerene fri for hvid Rib. — Halen sort, undtagen de to øverste Fjer, der er gnidrede med graat paa Overkanten. Haledækkerne staalgraa med tydelig mørk Tegning i Stil med Overkroppens øvrige Tegning. — Vingerne: Overvinger og Vingedækkerne af Farve og Tegning som Ryggen. Anden Rækkes Svingfjers indre Fane sort, Yderfanen staalgraa med tydelig mørk Tegning, der strækker sig omkring Fjerenes Kant. Første Rækkes Svingfjer sorte med smal graa Randtegning paa Yderfanen (Fjerenes Underkant). — Brystet, Kroppens Sider og de bløde Fjer i Farve og Tegningsart, og samme naaende godt ned paa Laarene, svarende til Beskrivelsen af Ryggen og andre Kropdele. — Løb og Tæer mørktsløret gule — Underfarven paa alle Kropdele skifergraa.

Præmieudelukkende: Anden Løb- og Fodfarve end gul eller sortsmudset gul og de sædvanlige Udelukkelsesfejl.

NB. Der bør tilstræbes, at hver Fjer paa Hønens Ryg, Overvinge, Bryst, Sider og Laar har tre eller flere Rækker af tydelig nymaaneformet Tegning, i Retning følgende Fjerenes Form og Omrids.

Punktværdi-Skala for
Sølvtegnet Plymouth Rock.

Hanen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved, Næb, Ansigt og Øjne (Farve m. m.)	6
Kam (Regelmæssighed, Størrelse og Beskaffenhed)	6
Øreskiver og Hagelapper (Form, Størrelse og Finhed) ..	3
Hals (Behængets Yppighed og Ribstribning)	7
Ryg og Sadel (Form, Farverenhed, Behæng og Tegning)	7
Hale (Form, Farve og Højdestilling)	6
Vinger (Stilling og Farve: Overvinge, Vingebaand og -Spejl)	6
Bryst, Sider, Under- og Bagkrop (Form og Farve) ...	6
Fjerdragt i det hele (fysisk Beskaffenhed og Farve)	8
Dun og Underfarve	3
Benene: synlige Laar (Farve) Løb og Tæer (Farve o.s.v.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hønen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand	10
Størrelse	12
Hoved, Næb, Ansigt og Øjne (Farve m. m.)	6
Kam (Regelmæssighed og hele Beskaffenhed)	6
Øreskiver og Hagelapper	3
Hals (Kravefjerenes Tegning og Farverenhed)	7
Ryg (Form m. m.)	5
Hale (Form, Højdestilling og Farve)	5
Vinger (Stilling og Svingfjers Farvetegning)	4
Bryst (Udvikling Farve og Tegning)	6
Fjerdragten (Farvens og Tegningens gennemførte Mønster m. m.	14
Dun, bløde Fjer og Underfarve	3
Løb og Tæer (Farve, Størrelse og Stilling)	4
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

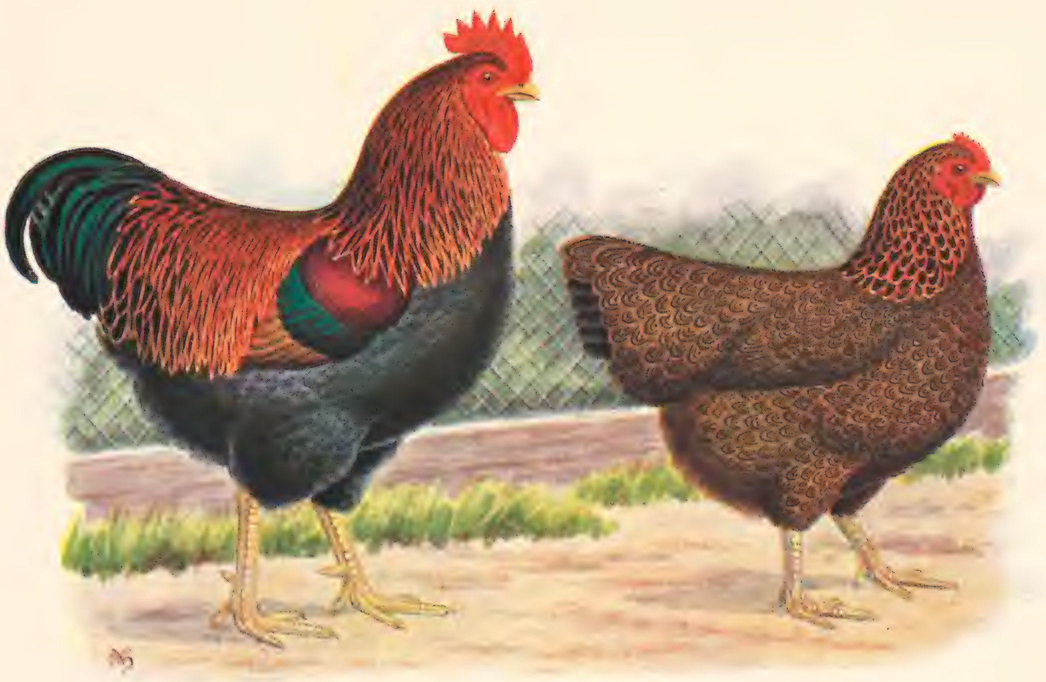
Agerhønefarvet Plymouth Rock.

Hanens Farve.

Hovedets Fjer blankt røde. — Næbet mørk hornfarvet, glidende over til gult i Spidsen. — Øjne, Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper som fælles for alle Plymouth Rock Varieteter. — Halsbehæng glinsende grønligsort med en smal Rand af stærkt skinnende rødt af ligelig Bredde, naaende rundt om Fjerenes Spids; Rib sort; Halsen foran Behænget sort. — Ryg og Sadel: Førstnævnte glinsende rød; Sadelen samme røde Farve med en skinnende grønligsort Stribe langs Ribben ligesom Halsbehænget; svagt rødlig Rib tilgivelig. — Halens Styrefjer sorte; Seglfjerene sorte med en grøn Glans; Haledækkerne glinsende grønsorte, kantede med en stærkt skinnende mellemtonet rød Rand. — Vingerne: Forkant sort, Overvinger (Vingebuer) stærkt glinsende mellemtonet rød; Vingedækkerne glinsende grønligsorte, dannende et vel begrænset Vingebaand, naar Vingen er opfoldet. Anden Rækkes Svingfjer sorte, den synlige Underfane (Yderfane) rødbrun, endende med sort Spids, dannende, naar de er opfoldet, rødbrunt Vingespejl. Første Rækkes Svingfjer sorte med rødbrun Nederkant. — Brystet skinnende sort. — Kroppens Sider og Laar sorte; Underkroppen og de bløde Fjer og Dun svagt berørt med rødt. — Løb og Tæer gule. — Underfarven overalt skifergraa.

Hønens Farve.

Hovedet mørk rødbrunt. — Næb, Øjne, Kam, Øreskiver og Hagelapper som Hanens. — Halskraven rødbrun, Fjerenes Midtparti sort, svagt gnidret med mørk rødbrunt; Halsens Forside ligesom Brystet. — Ryggen mørk rødbrun, tydeligt nymaaneagtigt tegnet med sort i flere Rækker, i Linieretning følgende Fjerenes Kant. — Halen sort, de to øverste Fjer tegnede med mørk rødbrunt paa Oversiden. — Haledækkerne mørk rødbrune med sort Tegning. — Vingerne: Skuldre, Overvinge og Dækkere mørk rødbrune, tegnede med sort; Tegningens

Agerhønefarvet Plymouth-Rock, Hane og Høne.

nymaaneagtige Linieretning svarende til Fjerenes Omrids. Anden Rækkes Svingfjers Inderfane sort; Yderfanen sortskraveret mørkrødbrun, Tegningen, som overalt, følgende Fjerenes Omrids. Første Rækkes Svingfjer sorte med mørk rødbrun Underkant paa Yderfanen. — Brystet mørk rødbrunt, tydeligt tegnet med sort i samme Stil som Rygtegningen. — Kroppens øvrige Fjer med samme Farve og Tegningsform. De bløde Fjer og Dun mørk rødbrune. — Løb og Tæer gule. — Underfarve som hos Hanen.

NB. Tegningen bør være i tre- eller flerdobbelte Rækker i ligelig Afstand fra Fjerkanten og fra hinanden.

Præmieudelukkende: Hvidt i Halens Styre- eller Seglfjer eller i Vingernes 2. Rækkes Svingfjer og anden Farve af Løb og Tæer end gul eller sorttonet gul, samt manglende Livskraft og Sundhed.

Punktværdi-Skala for
Agerhønefarvet Plymouth Rock.

Hanen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved, Næb, Øreskiver og Hagelapper	6
Kam (Regelmæssighed og øvrige Beskaffenhed)	6
Hals (Behængets standardm. Farve og Tegning)	8
Ryg og Sadel (Form, Farve og Tegning)	8
Hale (Højdestilling, Form og Farve)	6
Vinger (Farve og Tegning)	7
Bryst (Sider og Farve)	6
Fjerdragt (Beskaffenhed, Farver og Tegning som Helhed)	8
Underfarve	3
Løb og Tæer (Farve o. s. v.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hønen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved, Næb, Øjne, Ører og Hagelapper	6
Kam	5
Hals (Farve og Tegning)	8
Ryg (Form, Farve og Tegning)	7
Hale og Haledækkere (Farve og Tegning)	7
Vinger (de forsk. Deles Farve og Tegning)	7
Bryst og Underkrop (Farve og Tegning)	7
Fjerdragt (Beskaffenhed som Helhed)	8
Underfarve	3
Løb og Tæer (Farve m. m.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Columbian Plymouth Rock.

(Lys Brahmafarve).

Anm. Navnet Columbian er meningsløst. »Hermelinfarvet« vilde ret godt antyde Farveforbindelsen.

Hanens Farve.

Hoved hvidt. — Næb gult med en mørk Stribe ned ad Overnæbet. — Øjne, Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper som andre Pl. R. — Halsens Behæng dybsort med grøn Glans og en smal hvid Rand af ens Bredde, naaende rundt om Fjerenes Spids; Størstedelen af Fjerens Rib og Skaft sort. Halsens Forside hvid. — Ryggens Overflade hvid. Kravepartiet under Halsbehænget blandet sort og hvidt. Sadelbehænget hvidt undtagen Fjerene ved Halens Rod og Sider, der bør være hvide med en V-formet sort Stribe paa hver Fjer, løbende spidst ud nær imod Fjerenes Ender; denne V-formede Stribe tiltagende i Bredde, Længde og Farvestyrke, efterhaanden som Fjerene nærme sig Haledækkerne. — Halens stive Fjer sorte, de krøllede bløde Fjer under Halen sorte med hvid Kantning. Seglfjer og Dækfjer grønglinsende sorte; de mindre Haledækkere samme Farve med hvid Rand. — Vingerne: Overvingerne (Vingebuerne) hvide med

Undtagelse af Forkanten, der tør være delvis sort. Vingedækkerne hvide. — Anden Rækkes Svingfjer: nederste Del af Yderfanen hvid i tilstrækkelig Bredde til at sikre hvidt Spejl, naar Vingen er opfoldet, det hvide naaende rundt om Fjerenes Spids og dannende en hvid Rand om Overfanens øverste Kant, den hvide Farve mere fremherskende i de kortere Svingfjer, tilstrækkeligt til at sikre hvidt i den synlige Del af den foldede Vinge; Resten sort. Første Rækkes Svingfjer sorte med hvid Rand paa Yderfanens nedre Kant. — Brystets ydre Fjer hvide; Underfarven blaalig-hvid, nærmest Kroppen blaalig Skiferfarve. — Kroppen iøvrigt, indbefattende Laar, hvid undtagen under Vingerne, hvor Fjerene kan være blaalig-hvide; de bløde Fjer og Dun hvide. — Løb og Tæer gule. — Underfarven gennemgaaende lys blaalig-skifer.

Hønens Farve.

Alle Hovedets Dele i Farve som hos Hanen. — Halskravens Fjer, begyndende fra Hovedet, bredt grønglinsende sorte med en smal hvid Rand om hele Fjerens Kant; Størstedelen af Rib og Skaft sort. Forhalsen hvid. — Ryggen hvid, dens forreste Del (Underkraven) blandet sort og hvidt. — Halen sort, med Undtagelse af de to øverste Fjer, som er svagt hvidrandede. Dækfjerene sorte med en smal hvid Rand. — Vingerne som hos Hanen; der gøres kun ikke Indrømmelse for sort paa Vingebuernes Forkant. — Bryst- og Kropfarve iøvrigt som hos Hanen; Løb, Tæer og Underfarve ligeledes.

Præmieudelukkende: En eller flere helt sorte eller brune Fjer paa Hønens Ryg; afgjort sorte Pletter i nævneværdig Udstrækning paa Ryggens Fjerfaner med Undtagelse af fine mørke eller sorte Striber i Sadelfjerene nær Hanens Hale eller i Ryggens forreste Fjer ved Kraveledet hos begge Køn; røde Fjer; ikke-gule Løb og Tæer samt de alm. Udelukkelsesfejl.

Punktværdi-Skala for
Columbian Plymouth Rock.

(Lys Brahmafarve).

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	16
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved, Næb, Ansigt, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	7
Kam (Regelmæssighed og Stand.-Egenskaber)	7
Hals (Behængets Yppighed og Ribstribning)	8
Ryg (Formrigtighed, Sadelbehæng og Farverenhed)	7
Hale (Form, Højdestilling og Farve)	7
Vinger (Stilling og Svingfjerenes Farve)	6
Bryst (Udvikling)	5
Fjerdragten (Beskaffenhed og Farve som Helhed)	10
Løb og Tæer	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Blaa Plymouth Rock.

Denne er den sidst tiltrukne Varietet af Plymouth Rock-Familien, anerkendt af American Poultry Association i 1919. Med Undtagelse af Fjerfarven, der skal være gennemgaaende lig Blaa Andalusier — til Farvebilledet og Beskrivelsen af denne, alle de »blaa«s ældste, der henvises — kræves der for Blaa Plymouth Rock alle de Træk og Egenskaber, som er fælles for hele Plymouth Rock-Familien.

Specielt udelukkende fra Præmie er: Anden Farve af Løb og Tæer end gul.

Anm. Blaa Fjerfarve og gule Ben. Det vil blive ikke saa lidt af et Mesterstykke at opnaa og bevare denne Forening.

Wyandot.

(Udt.: Uajandot).

Væsentligste Nytteegenskaber: *Alle Formaal med Begrænsning. — Betydelig Haardførhed mod raat og koldt Vejr. — Efteraars- og Vinteræglægningen særdeles god. — Æggenes Størrelse 55—60 gr. — Æggeskallen gullig eller lysbrunlig. — Som slagtede har smukt behandlede Kroppe paa Grund af deres buttede Former et tiltalende Udseende, især af hvid Wyandot. — Kødbeskaffenheden for det indenlandske Marked meget tilfredsstillende. — Hudfarven lysgul. — Kødfarven gullig-hvid. — Kødforøgelsen hurtig tiltagende ved Kraftfodring. — Rugedriften meget stærk. Ruger paalideligt og let og fører Kyllingerne med Omhu.*

Naturel: *Rolig, tillidsfuld; finder sig forholdsvis godt i Indespærring; utrætteligt fødesøgende i Frihed.*

Typisk Form.

Kroppen nærmest lidt kort, dyb, med gennemgaaende afrundede Linier. — Holdning oprejst uden Knejsning. — Bagpartiet dunrigt, fyldigt og vel afrundet.

Hovedet kort, rundt, bredt.

Næbet kort, vel krummet.

Kammen: Rosenkam, lav, fast stillet og lige, bredest fortil (ikke gerne synderligt over Middelfingerbredde); tæt og ligelig besat med smaa, afrundede, vorteagtige Punkter; følgende i Retning Issens og Nakkens Runding og gradvis smallende af bagtil i en tydelig udviklet, men lille Spids i Fortsættelse af Kammens Krumningsretning, næppe kendeligt hævet over Nakken; fri for Hulning og Ujævnheder paa Oversiden.

Ansigtet glat, fri for Rynker og smaa Fjer.

Øjnene fyldige, ovale.

Øreskiverne aflange, vel udfoldede og glatte.

Hagelapperne middelstore, finvævede, fri for Folder og Rynker og smukt afrundede. — **Hønens** Hagelapper forholdsvis korte, vel udbredte.

Halsen kort, smukt krummet, smal nærmest Hovedet, nedadtil bredere, med yppigt og fyldigt Halsbehæng gaaende godt ud over Skuldrene.

Ryggen knapt middellang, bred i hele dens Længde, flad over Skuldrene. — Lændepartiet bredt, stigende lidt med et fint indbuet Svej op imod Halen, med yppigt Sadelbehæng hos **Hanen**. — Hos **Hønen** afslutter Ryggen i et bredt, meget svagt hvælvet Lændeparti, hvis Linieretning fortsættes af Haledækkerne.

Hanens Hale kort, godt samlet, men udbredt ved Roden, baaren i en Vinkelhøjde af 45^0. — Seglfjerene knapt middellange, gaaende godt op over og sluttende godt over de stive Halefjer i en yndefuld Krumning. Rigelige Haledækfjer, som helt eller omtrent helt bør skjule Halens stive Fjer set fra Siden.

Hønens Hale noget lavere stillet end Hanens (ca. 30^0 Vinkelhøjde), godt udbredt ved Roden.

Vingerne middellange, vel foldede, men ikke for højt baarne eller for tæt sluttende til Kroppen, formende sig smukt afrundet.

Brystet bredt, dybt, rundt og fyldigt.

Laarene maadeholdent korte, fyldige, vidtstillede og rigeligt forsynede med bløde Fjer.

Løbene knapt middellange, stærke, afrundede, med god Vidde mellem Haserne. — Tæerne (4) godt udbredte. — Løb og Tæer fri for Fjer eller Dun.

Fjerdragten rigelig, ikke for tæt sluttende til Kroppen. — Sider, Bagparti, og Laar rigeligt dunklædt. — Alle Kropdele godt afrundede.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Størrelse.

Hanen	3,50—3,75 kg	Hønen	2,50—3 kg
Unghaner .	3—3,25 -	Høneker	2,25 -

Farve.

Fælles for alle Varieteter.

Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Øjnene klart røde eller rødbrune.

Præmieudelukkende: Mere end 1/4 afgjort hvidt i Øreskiverne.

Sølvrandet Wyandot.

Farve.

(Se Fællesfarver for Wyandotter).

Hanen.

Næbet mørk hornfarvet, glidende over til gul Spids.

Fjerfarve og Tegning.

Hovedet: Sølvhvidt, hver Fjer med en sort Stribe langs Ribben, løbende ud i en fin Spids nær til Fjerens Ende. — Halsen: Behæng blankt grønligsort med en smal renliniet sølvhvid Rand af ens Bredde, naaende rundt om Fjeren; Ribben hvid; Forhalsen af Farve som Brystet. — Ryggen: Rent hvid paa Overfladen; Sadelfjerene af sølvhvidt Udseende; med en sort Midtstribe omrandet af hvidt. Det tillægges af Wyandot-Autoriteter i Amerika megen Værdi, om den sorte Stribe har et regelmæssigt tegnet, smalt og langstrakt ruderformet Midtparti, som vist i omstaaende Tegning af en Sadelfjer. Haner med saaledes tegnet Bagsadel og nedre Haledækfjer giver godt rygtegnede Høner. — Halen: Styrefjerene sorte; Seglfjer og Dækfjer blankt

grønligsorte; de mindre Dækfjer, om muligt, med ruderformet Midte, som anført ved Sadelen, disse Fjer hvidtomrandet. — Vingerne: Vingebuerne sølvhvide; Vingedækkerne med bred, oval, hvid Midte med en smal, glinsende grønligsort Rand, dannende et dobbelt Tværbaand af omrandede Fjer over Vingerne. Første Rækkes Svingfjer sorte med hvid Underkant; anden Rækkes sorte, den nederste Halvdel af Yderfanen hvid, med smal sort Rand, bredere ud imod Fjerspidserne, Inderfanen med hvid Kant. — Brystet og den ikke forud beskrevne Del af Kroppens ydre Fjerbeklædning: hver Fjer med bred og klar oval hvid Midte, kantet med en smal, skarp og regelmæssig grønligsort Rand, i Størrelse og Form svarende til de enkelte Fjers Omrids. — Laarene: hver Fjer hvid med en smal, glinsende grønligsort Kantning. — Underfarven paa alle Kropdele skiferfarvet, lysere afskygget nærmest Kroppen. — Løb og Tæer gule.

Hønen.

Næbet mørk hornfarvet, ud mod Spidsen gult.

Fjerfarve og Tegning.

Hovedet sølvgraat. — Halsen: Hver Fjer af Kraven rent hvid med sort Midterstribe, den hvide Rand af ens Bredde helt omløbende; Fjerskaft og Rib hvid.

Hønens Fjertegning og Farve iøvrigt baade paa Overkrop, Vinger, Bryst o. s. v. svarer helt igennem til Beskrivelsen af Hanens Bryst m. m., idet der stadigt tages Hensyn til, at Tegningens Form og Størrelse maa være i Overensstemmelse med de enkelte Fjers Omrids. De to øverste (midterste) af Halens Styrefjer maa helst have en smal hvid Overkant. — Løb og Tæer gule.

De almindeligste Fejl hos fjerrandede W., som Opdrætterne maa kæmpe imod og Dommerne paa Udstillinger maa have skarpt Øje for: Mangel paa Kropfylde

og typisk afrundede Former. — Kammen ikke formrigtig eller med uudviklet Spids; for stor og grov eller for løst stillet; helt manglende eller svagt udviklet Vortedannelse paa Kamoverfladen, eller omvendt, alt for grove og ujævnt fordelte Vorter; samt »hul Kam« (Fordybning i Midten). — Urenhed i Farverne og Uregelmæssighed i Tegningen: Fjerranden ikke helt omløbende, men kun som en Nymaane paa Fjerens Spids, eller enten Grundfarven eller Tegningen eller begge uklare, stænkede, stribede o. s. v.; for lyse eller farvesvage Dun baade paa Bagpartiet og i Underfarven.

Fejl paa disse og andre Punkter straffes i Forhold til Afvigelsen fra det mønsterværdige og udelukker i yderliggaaende Tilfælde fra Anerkendelse, hvad der ogsaa vil være Tilfældet for ikke-gule Løb og afgjort hvidt i mere end Fjerdedelen af Øreskiverne.

Mere skaansomt bedømmes hos ældre Dyr: Lidt svagere Benfarve og mindre Mangler i Farvernes Renhed og Tegningens Skarphed, især hvis vedkommende Dyr i andre Henseender i rimelig Grad nærme sig Mønstertypen.

Præmieudelukkende: Anden end gul Benfarve og manglende Sundhed og Livskraft.

Punktværdi-Skala for sølvrandet Wyandot.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse	12
Hoved, Næb, Ansigt, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	5
Kam (typisk Form og Beskaffenhed)....................	8
Hals (Form, Farve og Tegning).........................	7
Ryg og Sadel (Form, Farve og Tegning)...............	8
Vinger (Stilling, Vingebaand, Spejl o. s. v.)..............	7
Bryst (Udvikling, Form, Farve og Tegning).............	9
Dun (Udvikling og Farve) samt **Underfarve**............	5
Hale (Form, Stilling, Fjerbeskaffenhed og Farve)..........	6
Løb og Tæer (Stilling, Farve o. s. v.).....................	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Guldrandet Wyandot.

Tegningsmønsteret for denne Varietet skal i alle Enkeltheder svare til Beskrivelsen for de foranstaaende sølvrandede W. Hele Forskellen bestaar i, at den hvide Farve — Grundfarven, om man vil — hos de sidstnævnte erstattes af en stærkt farvemættet, klar, gylden-rødbrun Farvetone, saa ensartet i alle Kroppens Dele som muligt for de randtegnede Fjers Vedkommende. — Grundfarven i **Hanens** Hals- og Sadelbehæng og **Hønens** Halskrave tør være en svag Tone lysere, men maa være af samme Farvefamilie som Midtpartiet i de randtegnede Fjer, som beskrevet. — **Hanens** Skuldre, Overvinger og Ryg maa kun være lidt mørkere end Grundfarven i det hele taget, og navnlig ikke være for mørkebrun, men en kraftig rødbrun Farve med lidt gyldent Skær og stærk Glans. — Den gulbrune Farve maa ogsaa spille lidt ind i de mørkegraa Dun og Underfarven.

Næb, Løb og Tæer og alt øvrigt som hos de sølvrandede.

Særlige Fejl for denne Race er: en ofte alt for lys og farvesvag Grundfarve eller forskellig Farve paa forskellige Kropdele, og hos **Hanen** navnlig alt for lyst Hals- og Sadelbehæng og alt for mørkerød eller -brun Ryg, Skuldre og Vingebuer; ligeledes for lyse Dun. Disse sidste bør være sorte eller mørkt skifergraa, om muligt fint stænkede med gulbrunt.

Lidt Indrømmelse gøres ved Bedømmelsen for lidt svagere Grundfarve hos ældre Dyr og hos baade yngre og ældre hen imod Fældetiden.

Specielt udelukkende fra Præmie er: Løb og Tæer af anden Farve end gul eller smudsiggul.

Iøvrigt henvises til »De almindeligste Fejl«, anførte under sølvrandede W. — Se »Alm. Regler for Udelukkelse«).

Guldrandet Wyandot-Hane og sølvrandet Høne.

Punktværdi-Skala for guldrandet Wyandot.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse..................................	10
Hoved, Næb, Ansigt, Øjne Ører, og Hagelapper....	5
Kam (typisk Form og hele Beskaffenhed)...............	7
Hals (Form, Farve og Tegning m. m.)................	7
Ryg og Sadel (Form Farve og Tegning m. m.).........	7
Vinger (Stilling, Tegning o. s. v.)......................	7
Bryst (Udvikling, Form, Farve og Tegning)............	7
Grundfarve (Ensartethed først, Farvestyrke næst)........	7
Dun (Udvikling) samt **Underfarve**.....................	5
Hale (Form, Stilling m. m.)........................	5
Løb og Tæer (Stilling, Farve m. m.)..................	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Gul hvidrandet Wyandot.

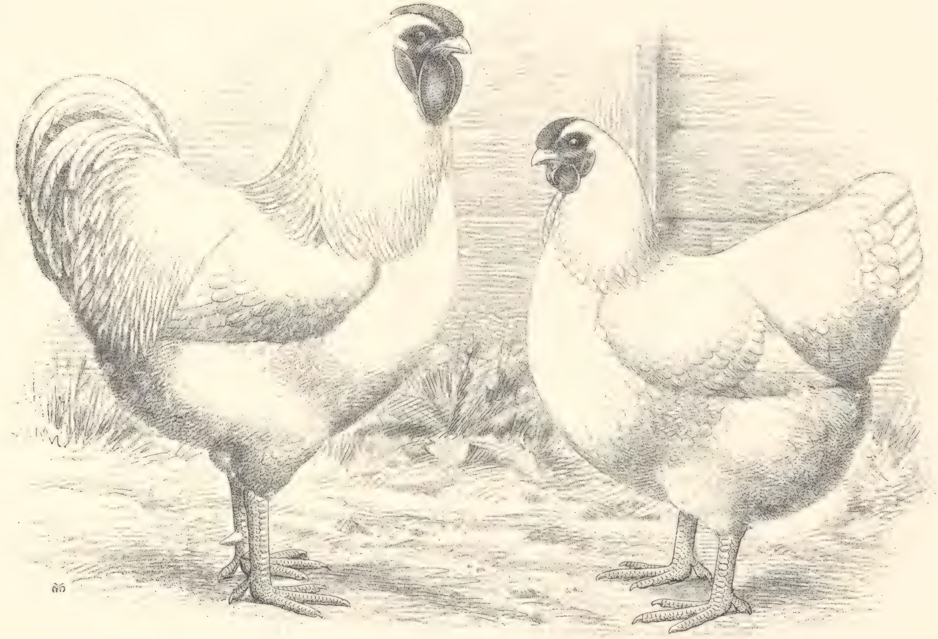
(Buff Laced Wyandot).

Dette er en af de senest fremkomne Varieteter, som endnu trænger til megen og forstaaende Bearbejdelse, før den kan betragtes som nedarvningstro, om den nogensinde bliver det, idet der med den vanskelige Randtegning forenes to Farver: hvidt og brungult, som kun ved den mest idealt gennemførte Tegning og Farvernes ubetingede Renhed kan virke tiltalende.

Grundfarven bør være ensartet strærk gulbrun med hvid Randtegning, for Hals- og Sadelbehængets Vedkommende gul med bred hvid Ribstribe. Her er altsaa det sorte hos andre randtegnede erstattet med hvidt.

Blaarandet Wyandot.

Denne Varietet skal i Farve og Tegning svare til Andalusierne. Men er sidstnævnte Race trods sin Alder saa vanskelig at have med at gøre, hvad kan der saa ventes

Hvide Wyandotter, Hane og Høne.

af en ny Krydsningsform som den her nævnte? Den anføres kun for Fuldstændigheds Skyld. Dens Skæbne bliver næppe opsigtvækkende.

Anm. De fire umiddelbart foran nævnte Varieteter udgør tilsammen Gruppen »de fjerrandede Wyandotter«.

Hvid Wyandot.

Næb, Løb og Tæer gule.

Fjerfarven, Ribben indbefattet, rent hvid. Flødefarve eller gullig Underfarve bør søges undgaaet ved Tillæg efter Forældre, som bedst bevare ren hvid Farve.

En mindre Grad af gult Skær, især paa Hanens Behæng, Ryg, Skuldre og Vingebuer maa fra April—Maj og til Fældetiden ikke bedømmes alt for strengt.

Bleg Benfarve tilgives, især naar den findes forenet med ualmindelig ren hvid Fjerfarve, ligesom ogsaa hos ældre Dyr, og selv hos unge Høns efter en længere flittig Æglægningsperiode hen imod Fældetiden.

Præmieudelukkende: Røde, gule eller rent sorte Fjer, og anden end gul Farve af Løb og Tæer.

Punktværdi-Skala.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	14
Hoved, Ansigt og Øjne	6
Næb	6
Kam (typisk Form, Vortedannelse o. s. v.)	10
Øreskiver og Hagelapper (Form og Farve)	6
Hale (Fjerfylde, Form og Højdestilling)	8
Fjerdragt (Fjerbeskaffenhed og Farverenhed	14
Løb og Tæer (Stilling, Farve m. m.)	6
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Gul Wyandot.

Næb, Løb og Tæer guldgule. Negle lyst hornfarvede. Fjerfarven gennemgaaende ensfarvet, godt mættet, varm, ren og jævnt gul, Ribben af samme Farve som Fanen. — Behæng hos begge Køn ogsaa Hanens Overvinge og Ryg med metallisk Glans. — Underfarve og Dun ligeledes gule, af en kun lidt lysere Tone og saa fri som mulig for fremmed eller uren Farve. — Naar alt andet staar lige, er Individer med den stærkeste og reneste gule Underfarve at tildele Forrangen, idet de give det bedst farvede Afkom. Angaaende Fjerfarvens Tone (se gul Orpington).

Hvidt eller sort i Vinger eller Hale er slemme og meget nedsættende Fejl og maa i de fleste Tilfælde udelukke fra Anerkendelse.

Ujævn ligesom udvasket, grumset eller melet Farve hører til de hyppigste særlige Fejl, som maa straffes efter Forekomstgraden.

Haner med en noget mørkere farvet Hale, indtil svagt gullig Bronce, kan, naar blot Fjerskaftet er gult og de i andre Maader er gode, give et godt Procenttal af smukt Afkom, hvortil der ogsaa maa tages Hensyn ved Bedømmelsen paa Udstillinger.

Præmieudelukkende: Anden end gul Benfarve.

Punktværdi-Skala.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillingstilstand (Kondition)	10
Størrelse (Over- og Understørrelse lige strafværdige)	12
Hoved, Ansigt og Øjne	6
Næb	6
Kam (typisk Form, Vortedannelse o. s. v.)	9
Øreskiver (Form og Farve) og **Hagelapper**	5
Hale (Fjerfylde, Højdestilling o. s. v.)	8
Løb og Tæer (Stilling, Farve m. m.)	6
Fjerdragt (Fjerbeskaffenhed og Farve)	12
Underfarve og Dun	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Sort Wyandot.

Næbet sort med gul Afskygning, jo nærmere rent gult, desto bedre.

Løb og Tæer gule eller smudsiggule, under alle Omstændigheder gule under Fodsaalerne.

Fjerfarven overalt dybsort, med grønlig Glans paa Behæng og Ryg og i Hanens Seglfjer.

Værdsættelsen bestemmes efter Punktværdi-Skalaen for hvide Wyandotter.

Præmieudelukkende: Rødt i nogen Del af Fjerene og hvidt i mere end 1 cm Udstrækning. Løb af anden Farve end sortagtig gul, samt ikke gul Fodsaal.

Agerhønefarvet Wyandot.

Næbet hornfarvet, med gul Spids.

Løb og Tæer stærkt gule. — Neglene hornfarvede.

Hanens Fjerfarve og Tegning: Hovedet gyldenrødt. — Halsbehænget gyldenrødt, hver Fjer med en kraftigt glinsende sort Ribstribe, løbende ud i en Spids, der dog ikke maa naa helt ud til Fjerspidsens Rand. — Vingebuer og Ryg klart og glinsende mørkerøde, fri for brun eller purpurfarvet Afskygning. — Sadelbehænget svarende til Halsbehænget. Rødt Fjerskaft og Rib tilladelige i begge Behæng. — Dybsort Vingebaand; rødbrunt Vingespejl. — Brystet glinsende kulsort, fri for Stænk af brunt eller rødt. — Underfarve og Dun sorte eller mørk skifergraa. — Halen sort. — Haledækkerne og Seglfjerene glinsende grønlig sorte. De mindste Haledækfjer bør have glimrende rød Kantning.

Hønens Fjerfarve og Tegning: Hovedet rødligmahognibrunt. — Halskraven rødbrun med sort Ribstribning. — Overvinge, Ryg og Sadel lysebrune eller mahognirøde, hver Fjer temmelig tæt og regelmæssigt tegnet med flere mørkere brune Streger, som i Retning

omtrent følge Fjerfanens Omrids (nymaaneagtig Tegning), Rust eller Teglstensfarve, ligesom gullig Tone, bør undgaas. — Dunene helst lidt tegnede, jo mere, jo bedre. — Halen sort eller brunlig-sort, de to øverste Fjer fint stænkede eller tegnede med brunt.

Underfarven hos begge Køn mørk skifer.

NB. Hver Fjer paa Ryg, Vingebuer, Bryst og Laar bør have tre eller flere Rækker af tydelig Nymaanetegning.

Præmieudelukkende: Hvidt i Halens Styre- eller Seglfjer eller 2. Rækkes Svingfjer, og Løb af anden end gul eller sodet-gul Farve, samt almindelige Udelukkelsesfejl.

Punktværdi-Skala for agerhønef. Wyandot.

Hanen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse (Over- og Understørrelse regnes lige).........	12
Hoved, Næb, Ansigt, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	7
Kam (typisk Form, Størrelse m. m.).....................	7
Hals- og Sadelbehæng (Farve og Tegning m. m.)......	8
Ryg og Overvinge (Form og Farve)..................	8
Vinger: Vingedækkere (Baand), Svingfjer (Spejl)....	7
Bryst (Udvikling, Form og Farve).....................	7
Kroppens Sider, Underkrop og Dun	5
Hale (Form, Stilling og Farve).........................	6
Laar Løb og Tæer...............................	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hønen.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse (Overstørrelse og Understørrelse lige).........	12
Hoved, Næb, Ansigt, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	8
Kam (typisk Form og Kvalitet).......	7
Hals (Form, Kravens Farve og Tegning)................	8
Fjerdragt (Farve og Tegning o. s. v.)..................	18
Underfarve og Dun...............................	8
Hale (Stilling m. m.)................................	6
Laar, Løb og Tæer...............................	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Sølvtegnet Wyandot.

(Mørk brahmategnet).

Næbet gult eller sortagtig gult.

Løb og Tæer gule eller sortsløret gule.

Hanens Fjerfarve og Tegning: Hovedet sølvhvidt. — Halsbehænget: Fanen grønglinsende sort med en smal Rand af hvidt af ens Bredde naaende omkring Fjerenes Spids. Fjerranden rent hvid helt rundt. Ribben sort. Forhalsen sort. Underfarven mørkegraa. — Ryg, Skuldre og Overvinge rent hvide, fri for brunt eller anden mørk Farve. — Sadelbehænget sølvhvidt, hver Fjer med sort Ribstribe, svarende til Halsbehænget. Underfarven mørkegraa. — Vingedækkerne glinsende grønlig-sorte, dannende et vel begrænset sort Vingebaand. — Vingernes anden Rækkes Svingfjer sorte, nederste Halvdel af Yderfanen hvid med grønlig-sort Spids, hvorved den opfoldede Vinge danner et smukt hvidt Spejl; første Rækkes Svingfjer sorte med en smal hvid Underrand. — Brystet aldeles sort. — Kroppen forøvrigt sort, de bløde Fjer yderst svagt graapudret sorte. — Underfarve og Dun gennemgaaende mørkt skifergraa. — Halen sort; Seglfjerene og Haledækfjerene glinsende grønlig-sorte; de nederste af de sidstnævnte bør have en meget smal hvid Rand. — Laarene sorte.

Hønens Fjerfarve og Tegning: Hovedet sølvgraat. — Halsens Krave sølvhvid Rand helt omkring Fjerenes sorte Midtparti, som maa være svagt tegnet med graat. Forhalsen som Brystet i Farve og Tegning. Den hvide Rand omkring hver Fjer at holde fri for al fremmed Farve. — Vingernes anden Rækkes Svingfjer med sort Inderfane og graa Underfane, denne tydeligt tegnet som Kroppens øvrige Fjer. Første Rækkes Svingfjer sorte med lidt graa Tegning paa Nedrekanten. — Grundfarven paa den hele øvrige Krop klart lysegraa med meget tydelig mørkere Nymaanetegning i flere Rækker, følgende i Form eller Retning Fjerfanens Omrids, hvid Fjerrib at undgaa. Tegningen bør paa Forhalsen naa saa højt op under Hagen som mulig og ligeledes paa Laarene naa godt ned imod

Haserne. — Bagpartiets Dun samme graa Farvetone som den øvrige Krop og saa vidt muligt med lidt gnidret mørk Tegning. — Underfarven gennemgaaende mørk skifergraa. — Halen sort, med Undtagelse af de to øverste Fjer, som maa være tegnede efter det fælles Mønster paa Overfanen.

Tegningens Art og Fordelingsmaade svarer hos denne Varietet ganske til de agerhønefarvede W., kun Farverne er forskellige. Det turde derfor være praktisk at benytte den for denne, den foregaaende Race, foreslaaede **Punktværdi-Skala** som Rettesnor ved Værdsættelsen af de sølvtegnede Wyandotter.

Bemærk! Ogsaa for denne Varietet gælder, at hver Fjer paa Ryg, Vingebuer, Forhals, Bryst og Laar bør have tre eller flere Rækker af tydelig mørk Nymaanetegning paa lysegraa Grund.

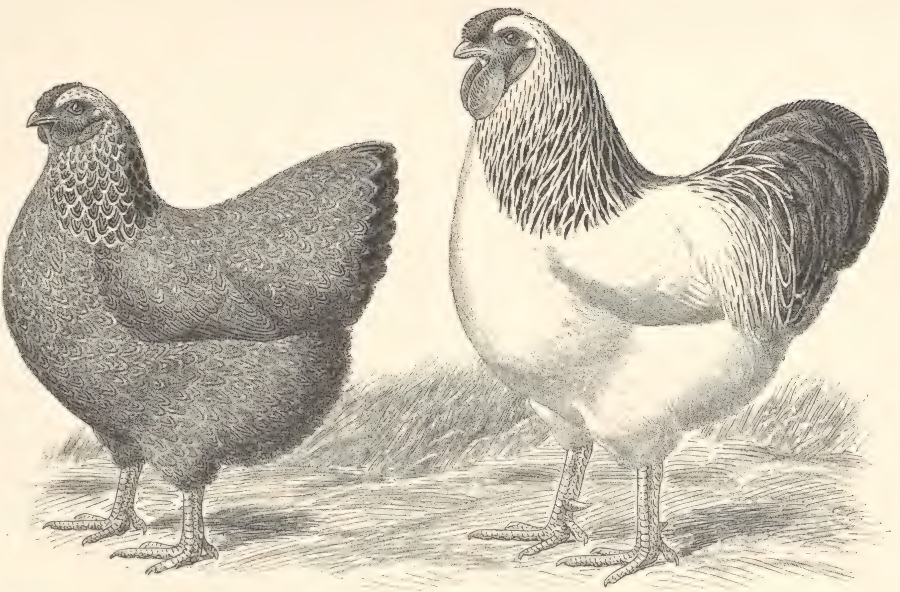
Præmieudelukkende: Anden end gul eller sodetgul Farve af Løb og Tæer, samt almindelige Udelukkelsesfejl.

Columbian Wyandot.

(Lys Brahmategnet).

Hanens Farve.

Hovedets Fjerklædning hvid. — Næbet gult, med en mørk Stribe nedad Overnæbet. — Halsbehæng grønglinsende dybsort med en smal hvid Rand af ens Bredde, naaende ubrudt omkring Fjerens Spids, den største Del af Rib og Skaft sort; Forhalsen hvid. — Ryggen: Yderfarven hvid; Kravepartiet under Halsbehænget blandet sort og hvidt. Sadelbehænget hvidt undtagen de Fjer, der dækker Halens Rod og Sider, hvilke bør være hvide, om muligt med en smal nedadtil spids sort Stribe nær Fjerenes Ender. — Halen sort, de krøllede bløde Fjer underneden den

Sølvtegnet Wyandot Høne. Columbian Wyandot Hane.

sorte Hale med hvid Kantning. Seglfjer og Dækfjer sorte med grøn Glans; de mindre Haledækkere samme Farve med hvid Rand. — Vinger: Overvinge hvid, undtagen Forkanten, som til Dels kan være sort. Vingedækkerne hvide. Anden Rækkes Svingfjer paa Yderfanen (Undersiden) hvid i tilstrækkelig Bredde til at sikre hvidt Vingespejl, naar Vingen er foldet op, det hvide naaende rundt om Fjerenes Spids og fortsættende med en hvid Kantning om den øvre Fane, den hvide Farve bredende sig mere i de kortere Fjer, hvis Fjerfarve saa for Resten er sort. Første Rækkes Svingfjer sorte med hvid Kantning paa Underfanens nederste Kant. — Brystets Yderfarve hvid; Underfarven blaalighvid, nærmest Kroppen blaalig Skiferfarve. — Kroppen iøvrigt hvid undtagen under Vingerne, hvor Farven kan være blaalighvid; de bløde Fjer og Dun hvide. — Laarene hvide. — Løb og Tæer gule. — Underfarven overalt undtagen paa Brystet: blaalig Skifer.

Hønens Farve.

Med Undtagelse af Hals- og Haletegning gælder Beskrivelsen af Hanen.

Halsens Fjer, begyndende ved Nakkeledet, bør have et i Forhold til Kravefjerenes Størrelse bredt, dybsort Midterparti med grøn Glans og med en smal hvid Rand naaende uden om hver Fjers Spids; Rib og Skaft sort, Forhalsen hvid. — Halen sort undtagen de to øverste Fjer, som er eller bør være let hvidrandede. Haledækfjerene sorte med en smal hvid Rand.

Præmieudelukkende: En eller flere helt sorte eller brune Fjer paa Hønens Ryg; afgjort sorte Pletter paa Ryggens Fjerfaner med Undtagelse af fine mørke eller sorte Striber i Sadelfjerene nær Hanens Hale eller i Ryggens forreste Fjer ved Kraveledet hos begge Køn; Løb og Tæer af anden end gul Farve.

Punktværdi-Skala.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse	12
Hoved, Næb, Ansigt, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	8
Kam (typisk Form og Beskaffenhed)....................	8
Hals (Form, Farve og Tegning)........................	8
Vinger (Stilling og Farve).............................	7
Bryst (Udvikling)......................................	7
Hale (Form, Farve og Stilling).........................	8
Fjerdragt i det hele (Farverenhed o. s. v.)...............	8
Løb og Tæer (Farve, Stilling m. m.)..................	6
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Rød Rhode Island.

(Udt.: Rød Root Ajlandt).

Anm. Det amerikanske Navn paa denne Race falder det vanskeligt for mindre engelskkyndige Folk baade at udtale og skrive ret. For Opdrættere vil det falde lettere at benævne og udtale Racenavnet som ovenanført.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Stor Haardførhed og Modstandskraft mod barske Vejrforhold. Synes bedre end de fleste andre Racer at kunne klare sig paa en noget leret og kold Jordbund. Kyllingerne som Regel lette at opdrætte og forholdsvis rask voksende til Slagtefærdighed. Kød og Fedt gullige, men af tilfredsstillende Kvalitet iøvrigt. Huden gul. Flinkt æglæggende, næsten uhemmet af raat Efteraarsvejr og Vinterkulde. Æggenes Størrelse 60—65 gr. Æggeskallen stærkt gul eller gulbrun. Ruger og fører godt.*

Naturel: *Rolig, kæk og tillidsfuld. Taaler forholdsvis godt Indespærring; flittigt søgende i Frihed.*

Typisk Form.

Enkeltkammede.

Kropform: Lang, lige, bred og dyb; Brystbenet langt og godt fremadført; Kropstillingen vandret; baade Bryst- og Gumplinie saa nær som mulig lodret, saa at Kroppen, set fra Siden, har Udseende som en aflang Firkant (Parallelogram) med kun ringe Hjørneafrunding. Befjering og Dun gennemgaaende tæt tilliggende.

Holdning: Ikke for opstrammet Rejsning.

Hovedet middelstort, vandret stillet, lidt fremadbaaret.

Næbet middellangt, svagt krummet.

Øjnene store, aflang-runde og særlig for Hanens Vedkommende fremtrædende. Synet uhindret af Pandebenet.

Kammen knapt Middelstørrelse, faststillet paa Hovedet, aldeles lige og opretstaaende, med ikke flere eller færre end fem smukt og regelmæssigt formede Takker, brede ved Udspringet og spidst tilløbende, de midterste lidt større end de forreste og bageste; For- og Bagparti smukt symetrisk formede, saa nær som muligt renkantede; Bagpartiet nærmende sig Overnakken, dog for Hanens Vedkommende uden at berøre den; fri for Bitakker eller Udvækster; Kamrodsfladen jævn, glat, fri for Buler og af betydelig Bredde ved dens Udspring fra Hovedet.

Øreskiverne aflange, glatte, velformede, Størrelsen i passende Forhold til Hovedets øvrige Dele.

Hagelapperne middelstore, glatte, vel udfoldede, uden Rynker, forneden lidt afrundede.

Halsen middellang, lidt fremadstrakt. Behæng rigeligt, godt, men ikke overdrevent, tæt tilliggende, frit faldende ud over Skuldrene.

Ryggen bred, lang, vandret Stilling, hos Hanen yderst ringe og liniefin Svejning op mod Halen og Halsen. Sadelbehæng rigeligt, middellangt, ikke naaende nedenfor Kroppens Underside.

Halen middellang, vel udbredt, Højdestilling kun 40° over Vandlinie, hvad der bidrager til Ryggens og Kroppens tilsyneladende Længde. Seglfjerene middellange, naaende lidt ud over Halens stive Styrefjer, hvis Ender deraf skjules. De mindre Seglfjer og Haledækkere middellange, ret rigelige, skjulende eller paa det nærmeste skjulende Styrehalens Sider.

Vingerne temmelig store, vel sammenfoldede, vandret baarne, Forkanten skjult af Halsbehænget og Brystfjerene, og Spidserne af Sadelfjerene.

Brystet dybt, fyldigt, vel rundet, ikke fremadført.

Laarene kraftige, godt adskilte og vidtstillede, godt beklædte med tætliggende bløde Fjer.

Løb og Tæer middellange, vel rundede, glatte og ubefjerede. Tæerne (4) af Middellængde, lige og velspredte.

For **Hønen** gælder særlig: at Halskraven ikke bør være for yppig og at Fjerene ligger tæt og slutter sig godt til Skuldre og Ryg uden iøjnefaldende Afbrydelse af en fortsat Linie. Ryggen lang, i hele dens Længde vandret, hos den fuldt udviklede Høne bred, hos den uudviklede gør den Indtryk af at være noget smal i Forhold til Længden.

Halen middellang, ret vel udbredt; Højdestilling 30°, altsaa forholdsvis meget ringe Halestigning. — Hønens Kam middelstor. Hagelapperne smaa, vel udfoldede, næsten runde.

Størrelse.

Hanen....	3,50—3,75 kg	Hønen....	2,75—3 kg
Unghaner .	3—3,25 -	Høneker ..	2,25—2,50 -

Rosenkammede.

Kammen lav, ikke for stor, smukt tilbagegaaende over Isse og Nakke i en jævnt fortsat Runding, fortil bredest, men ikke for bred, endende bagtil i en Spids, som hos Hanen maa hæve sig yderst lidt over Nakken, men hos Hønen, hvis Kam bør være meget mindre end Hanens, slutte til Nakken. Kammen fast stillet, dens lidt afrundede Overside tæt besat med ganske smaa vorteagtige Nubber. Hulheder paa Oversiden og større Uregelmæssigheder udelukke fra Præmiering eller er nedsættende efter Forekomstgrad. I alle andre Henseender ligesom de enkeltkammede.

Farve.

Fælles for begge Køn.

Hovedet stærkt glinsende rødt. — Næbet rødlig hornfarvet eller gult. — Øjnene røde eller rødligt brune. — Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Løb og Tæer stærkt gule eller rødlig hornfarvede. En rød Stribe nedad Løbenes Sider, især hvis de er gule, er ønskelig.

Hanens Farve.

Halsbehænget stærkt glinsende mørkerødt. Forhalsen stærkt rød. — Ryggen glinsende mørkerød. Denne og Vingebuerne skal være af det mørkest mulige virkelige rødt, men Overgangen til den øvrige Kropfarve maa være saa fint aftonet, at der for Øjet ingen Grænse skelnes. Fjerenes Glans bør paa Hanens Ryg og Vingebuer være saa straalende, at det gør Indtryk som skinnende Silke. — Halen: Styrefjerene sorte. Seglfjerene sorte eller grønlig metallisk glinsende sorte, de mindre Seglfjer og Haledækkerne hovedsagelig sorte, gaaende over til rødt ned mod Sadelfjerene. — Vingerne: Vingebuerne (Overvingen) glinsende mørkerøde. Vingedækkerne røde. Første Rækkes Svingfjer paa Overfanen rød, Underfanen sort, helst med en smal rød Kant, tilstrækkelig bred til at forhindre at sort kommer til Syne, naar Vingerne er opfoldede i naturlig Stilling; Svingfjerdækkerne sorte med rød Kant. Anden Rækkes Svingfjer: Underfanen rød, det røde strækkende sig tilstrækkeligt omkring Fjerenes Ender til at sikre et rødt Vingespejl og til at danne en rød Rand paa den øverste Del af Fjerenes Overfane, den røde Rand forholdsvis tiltagende paa denne Fjergruppes mindre Fjer, det øvrige af anden Rækkes Svingfjer sort; de nærmest Kroppen værende Fjer gaa over til at være helt røde, saaledes at Vingen, naar den er opfoldet i naturlig Stilling, fremviser enstonet rød Farve. — Bryst og Krop iøvrigt stærkt mørkerøde. — Underfarve og Dun røde eller laksefarvet, paa ingen Maade hvide eller sortsmudsede.

Hønens Farve.

Halsen stærkt rød, de allernederste Fjer med en ganske lille sort Plet i Spidsen. — Vinger, Ryg, Bryst og Dun væsentlig samme Grundfarve som Hanen, dog knapt saa mørk, med mindre Glans, og jævnere ensfarvet over hele Kroppen. — Halen sort; de to øverste Fjer tør være rødkantede. — Baade ydre Fjer og Underfarve ensartet dybt rød. — Fjerenes Rib maa hos begge Køn have samme Farvetone som selve Fjerfanen og ikke være afstikkende fra denne.

NB. Afgjort smuk rød Underfarve, indbefattende Dunene helt ind til Kroppen, giver gode Løfter om stærk Nedarvningsevne af god rød Farve, og hvor, ved en kyndig Bedømmelse, den samlede Punktværdi for flere Enkeltdyr staar lige, bør den gode Underfarve ubetinget foretrækkes.

Præmieudelukkende: Mere end $^1/_4$ rent hvidt i Øreskiverne; helt hvide Øjne; en eller flere helt hvide Fjer i den ydre Fjerbeklædning; anden Underfarve end rødt eller laksefarvet. Løb og Tæer af anden Farve end gult eller rødlig hornfarvet.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67.)

Punktværdi-Skala for Rød Rhode Island.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	10
Hoved, Ansigt og Øjne (Form, Finhed og Farve)	8
Næb (Form og Farve)	4
Kam (Form, Takdannelse, Størrelse, Finhed og Fasthed)..	7
Øreskiver og Hagelapper (Form, Farve og Finhed)....	5
Hale (Størrelse, Form, Fjerbygning og Højdestilling).....	10
Løb og Tæer (Størrelsesforhold og Farve)..............	6
Fjerdragt (Yderfarve og Underfarve)	20
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hvid Rhode Island.

Med Undtagelse af Fjerfarven, som skal være rent hvid, bør denne nyere amerikanske Hønserace i typisk Kropform og alle væsentlige Henseender fuldt ud svare til de Rød Rhode Island særprægende Egenskaber. — Den store Vanskelighed vil i mange Tilfælde være med Sikkerhed at kunne drage Skillelinien mellem denne Race og Hvid Ply-

Rød Rhode Island, Hane og Høne.

mouth Rock, hvor Standard-Typen for hver især ikke er ubestridelig racetro og i høj Grad udpræget, hvad den yderst sjelden er. Navnlig for ikke særlig kritisk udviklede Lægfolk maa saadan Skilnevanskelighed i mange Tilfælde ventes at være til Stede, da den hvide Rhode Island er fremstaaet af Krydsning og endnu er saa forholdsvis ny, at det er i Overensstemmelse med al Racedannelse eller Varietetsudvikling at antage, at nogen Tid vil hengaa, før Typefasthed kan paaregnes.

Dette gælder den enkeltkammede Varietet.

At der ligeløbende med denne er fremavlet en rosenkammet Rhode Island Varietet med Kamform nærmest lig Wyandottekammen er Vidnesbyrd, der peger hen paa begge Varieteters Krydsningsoprindelse. For saa vidt sidstnævnte Varietet er fast opavlet til den nu engang vedtagne Kropformstype (se Billedet af Rød Rhode Island) hvad den vel kun højst undtagelselvis er, vil den noget lettere og sikrere kunne skilnes fra ligeledes typetro hvide Wyandotter, hvis standardmæssige Kropform er stik modsat Rhode Islandformen. Men mellem de fhv. faa standardtro Enkeltdyr vil der være Mængder, om hvilke det for Fjerkræholdere og Avlere i Almindelighed vil være vanskeligt eller umuligt med nogenlunde Sikkerhed at afgøre, til hvilken af de to Racer den hører. Og er Typerne usikre, staar det maaske ikke synderligt heldigere til med de arvede Nytteegenskaber. Hvis disse sidste menes hos de hvide Rhode Islandere gennemgaaende at veje økonomisk mere til end Gennemsnittet af de tvende Racevarieteter: Hvid Plymouth Rock og Hvid Wyandot, saa vilde en tilstrækkelig Række tilforladeligt kontrollerede Forsøg til Fastslaaelse eller Belysning af Forholdet mellem de konkurrerende Racer være meget ønskelig for paa Grundlag af de indvundne Iagttagelser at træffe det mest lovende Valg til videre Avl.

Dominik.

Denne forholdsvis gamle amerikanske Hønserace er ikke som Plymouth Rock, Wyandot og andre amerikanske Racer med Verdensry fremgaaet af flere Racers dels tilfældige og dels beregnede Sammenkrydsning. Den er, efter alt hvad der vides, en helblods Form, udviklet af de Forhold, den har været undergivet. Den har i Forening med flere Racer ydet det største Bidrag til Dannelse af tværstribet Plymouth Rock. Den er betydeligt mindre end denne. I Jyllands barske Vesterhavsegne har den vist sig meget haardfør, og som Æglægger erklæres den af Velyndere at være blandt de bedste.

Anm. Racens Navn bør i vore nordiske Sprog være »Dominik«, svarende til den amerikanske Flertalsform »Dominiques« og ikke det fortyskede »Dominikaner«. Disse vore sydlige Naboer har jo bl. a. ogsaa begaaet den flove Smagløshed at kalde Rhode Island-Racen »Rodelænder«.

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen bred, fyldig, tæt bygget; Dun og bløde Fjer med Maadehold; fordringsløst værdig Holdning.

Hovedet middelstort, godt opbaaret.

Næbet kort, kraftigt, vel krummet.

Øjnene store, aflangrunde.

Kammen rosenformet, ikke saa stor at den naar ud over Øjne eller Næb, fast i Bygning og fast stillet paa Hovedet, fortil ligeskaaren, fri for Hulning paa Overfladen, som bør have jævnt og ligeligt fordelte ganske smaa Nubber. Kammen endende bagtil med en ubetydeligt opadpegende, i alt Fald ikke nedadbøjet Spids.

Øreskiverne aflange, middelstore.

Hagelapperne brede, veludfoldede og frit hængende.

Halsen godt middellang, vel krummet, smalnende mod Hovedet. Behæng rigeligt.

Ryggen middellang, ret bred, let svejet op imod Halen.

Halen lang, fyldig, lidt udbredt; baaret i en Vinkelhøjde med Vandlinien af 45⁰. Seglfjerene lange, godt krummede. Styrefjerene brede og tætsluttende.

Vingerne temmelig store, godt dækkede af Bryst og Sadelfjerene.

Brystet bredt, rundt, baaret godt op.

Laarene middellange, kraftige, rigeligt beklædte med korte Fjer. Løb og Tæer af fin Bygning; Tæerne middellange, lige og vel udbredte.

Hønen.

Kropform, Holdning og Fjerbeklædning som Hanens.

Hovedet lille.

Næbet kort, stærkt og regelmæssig krumt.

Øjnene store, ovale.

Kammen rosenformet som Hanens, men meget mindre.

Øreskiverne middelstore, aflange.

Hagelapperne smaa, velrundede.

Halsen kort, ganske lidt krummet.

Ryggen middellang, ret bred, ganske lidt svejet op mod Halen.

Halen temmelig lang, fyldig, lidt udbredt, baaret i en Vinkelhøjde af 45⁰. Styrefjerene brede og sammensluttede.

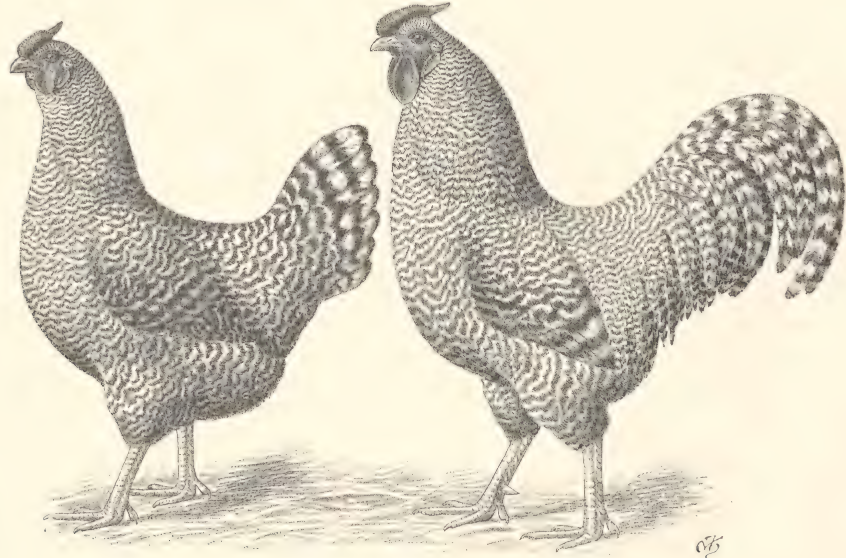
Vingerne ret store, vel foldede. Svingfjer brede og samlede.

Brystet rundt og fyldigt.

Laar, Løb og Tæer lig Hanens.

Størrelse.

Hanen	3,2 kg	Hønen	2,3 kg
Unghaner	2,7 -	Høneker..	1,8 -

Dominikere, Høne og Hane.

Farve.

Fælles for begge Køn.

Næbet gult. — Øjnene rødbrune. — Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Løb og Tæer gule. — Fjerfarven skiferblaalig. Fjerene paa alle Kroppens Dele i hele deres Længde uregelmæssigt tværtegnede med vekselvise mørke og lyse Striber, der nærme sig til, men ikke er helt sorte og hvide, Spidsen af hver Fjer altid af den mørke Farve, fri for metallisk Glans eller brunlig Tone. De to Farver maa ikke flyde sammen, men maa staa klart af hinanden. Hanen tør være en Grad eller to lysere end Hønen. — Underfjer og Dun overalt skiferfarvede.

Præmieudelukkende: Afgjort hvidt i Øreskiverne. Fjer eller Dele af Fjer af anden Farve end de for Racen særkendende hvide eller sorte Fjer, hvilke ikke er helt præmieudelukkende, men værdinedsættende som Racehøns.

Punktværdi-Skala for Dominiker.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	16
Hoved, Ansigt og Øjne	6
Næb (Form og Farve)	6
Kam (Form, Takdannelse, Størrelse o. s. v.)	8
Øreskiver og Hagelapper (Form, Finhed o. s. v.)	4
Hale (Størrelse, Højdestilling, Farve og Tegning)	8
Løb og Tæer (Størrelsesforhold, Farve o. s. v)	6
Fjerdragt (Farve og Tegning og hele Beskaffenhed)	16
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Java Hønen.

En af de ældste i Amerika kendte Racer, som mest har faaet Betydning ved det Bidrag, den som Krydsningsemne har ydet til Dannelsen af en Race som Plymouth Rock. Racen forekommer endnu, men kun i mindre Udstrækning, og der er ikke Anledning til at beskrive den nærmere, idet den for os kun har historisk Interesse. Fjerfarven er almindeligst sort med grøn Glans. Der er ogsaa en sort- og hvidbroget Varietet. Kammen enkelt, Løbene knapt middellange, gule og sortsmudsede eller grønlige. Det er den i Kropform længste af de amerikanske Racer, maaske med Undtagelse af Rhode Island. Hanens Vægt 4,3 kg, Hønens 3,3 kg.

Nye amerikanske Racer og Varieteter
i det uendelige.

Der er noget fristende ved at udvikle nye Fjerkræracer. At Amerikanerne har et særdeles godt Greb paa forbavsende hurtigt at virkeliggøre deres Ønskers Maal i saa Henseende, maa man indrømme. De vedblive saaledes ogsaa at møde frem med nye Varieteter af deres i alle civiliserede Lande saa højt værdsatte Hovedracer. Egentlig savnes ikke saadanne Nydannelser som de nyeste af disse endeløse Varieteter, hverken af økonomiske Grunde eller af Skønhedshensyn. I store Lande kan der skaffes Plads for dem; næppe i noget andet Land er Modetypen stærkere, og Folk der er ivrige efter at reklamere med og at slaa Mønt af noget opdukkende nyt, selv om det hverken er kønt eller særlig nyttigt, kan jo undertiden gøre sig en Fordel af at prøve paa at følge nye Modeluner, der ovre vil omtrent alt nyt være sikker paa at finde Beundrere. I vore Lande gælder det foreløbig mere om at forbedre de Racer, vi allerede har, og ikke at være alt for raske med at indføre helt nye og halvfærdige Racer, som hverken er økonomisk bedre eller æstetisk skønnere end deres ældre Forgængere.

Chanticleer.

(Udt.: Tsjantiklir).

Hvid kanadisk Dobbeltformaalsrace.

Den maalbevidste Tiltrækning af denne nye Race paabegyndtes i 1908, oprindeligt med to forskellige Krydsninger: mørk indisk Kamphane × hvid Italiener Høne, og rød Rhode Island Hane × hvid Wyandot Høne. Senere krydsedes en rent hvid Høne af disse sammenarbejdede Krydsninger og med de tilsigtede fysiske Egenskaber med en hvid Plymouth Rock Hane. Ved kritisk Udvalg af Avlsdyr efter denne afsluttende Krydsning er Racens videre Udvikling og Nedarvningssikkerhed fæstnet. — Blandt de særegne Nytteegenskaber hos Racen anfører de kanadiske Forsøgsanstillere: dens fremragende Modstandsevne overfor streng Vinterkulde og barske Vejrforhold, som i Forbindelse med dens Oprindelse og Udviklingsforhold støttes af den tæt tilliggende rigelige Fjerklædning og ganske lille Kam og Hagelapper. Vinteræglægningen erklæres at være rigelig, hvad der ogsaa gælder Kødproduktionen.

Typisk Form.

Hanen.

Kropformen lang, bred, fjerrig; Fjerene liggende tæt til Kroppen.

Hovedet kort og bredt.

Næbet kort, tykt og kraftigt, svagt krummet.

Øjnene middelstore, næsten runde.

Kammen pudeformet, saa lille som mulig, fast ansat forrest paa Panden, lige afskaaret paa baade For- og Bagkant uden Antydning af Spids; glat Overflade, uden Nubber eller Vortedannelse.

Øreskiverne smaa, aflangrunde.

Hagelapperne smaa, glatte, vel afrundede.

Halsen middellang, ubetydeligt krummet, aftyndende op mod Hovedet; Behæng rigeligt, faldende godt ud over Skuldrene uden synlig Afbrydelse ved Kraveledet.

Ryggen lang, bred i hele dens Længde, skarpt svejet mod Halen. Sadelbehænget rigeligt.

Halen middellang. Seglfjerene middellange, naaende lidt ud over Styrefjerene.

Vingerne temmelig smaa, tæt foldede, Spidserne godt skjulte af Sadelfjerene.

Brystet bredt, dybt, vel afrundet, fremtrædende.

Laarene middellange, kødfulde, rigeligt beklædte med bløde Fjer. Løb og Tæer fjerfri, middel Størrelse, vidtstillede. Bløde Fjer og Dun rigelige, men korte.

Hønen.

Paa de fleste Punkter væsentlig som Hanen.

Kam, Øreskiver og Hagelapper yderst smaa.

Hovedets Nakke- og Halsforbindelse særlig tydeligt fremtrædende.

Ryggen lang, bred over Skuldrene, skraanende lidt ned mod Halen, svejende skarpt op mod denne, som er lidt udbredt.

Vingerne vel sammenfoldede, vandret baarne, med brede Svingfjer. Vingens Forkant skjult af Brystfjerene.

Størrelse.

Hanen	4 kg	Hønen	3,2 kg
Unghaner........	3,5 -	Høneker	2,7 -

Farve.

Fælles for begge Køn.

Næb og Løb gule. — Øjnene rødbrune. — Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Fjerfarven snehvid.

Præmieudelukkende: Fjer af anden end hvid Farve; Kam, som ikke er forholdsvis lille og pudeformet; Løb og Tæer af anden end gul Farve.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Punktværdi-Skala for Chanticleer.

Typisk Kropform og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved, Ansigt og Øjne	8
Næb (Form, Farve og Størrelse)	5
Kam (Form og Lidenhed)	15
Øreskiver og Hagelapper (Lidenhed)	10
Hale (Stilling og øvrige Beskaffenhed)	5
Laar, Løb og Tæer (Stilling, Farve o. s. v.)	5
Fjerdragten (Rigelighed, tæt Tilliggen, Farve)	15
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Sort Jersey Kæmpe.

Denne senest anerkendte amerikanske Race, den største af alle Hønseracer, har i ukultiveret Skikkelse været avlet, væsentlig i Kødproduktions-Øjemed, i Staten New Jersey, U. S. A. Den er fremgaaet af forskellige Krydsninger og har bl. a. i Fjerfarve, antagelig ogsaa i andre Egenskaber været noget uensartet, men er nu ved dygtig Forædlingsavl bragt i ret god avlsfast Overensstemmelse med nedenstaaende Beskrivelse. Gives af dens Fortalere Skudsmaal for at være god Vinterlægger af brunskallede Æg. Der maa holdes strengt paa den store, lange, dybe og brede Kropbygning og paa glinsende grønligsort ydre Fjerbeklædning med skiferfarvet Underfarve, der kan nærme sig til hvidt nær Huden.

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen lang, bred, dyb, tæt bygget, ligesidet; langt Brystben; Dun tilliggende, ikke for rigelige.

Hovedet temmelig stort, bredt.

Næbet kort, kraftigt, godt krummet.

Øjnene store, runde, fyldige.

Kammen enkelt, ret stor, opretstaaende, lige, med seks velformede Takker; fin Vævbygning; Bladet følgende Nakkens Runding.

Øreskiverne ret store, glatte, naaende ned til Hagelappernes Midte.

Hagelapperne middelstore, velrundede forneden, af fint Cellevæv.

Halsen ikke for lang, vel krummet, med rigeligt, ikke overdaadigt Behæng.

Ryggen temmelig lang, bred, næsten lige, med et kort, knapt Svej mod Halen.

Halen fjerfyldig, veludbredt; Vinkelhøjde 45°. Seglfjerene kun lige lange nok til at krumme sig ud over de stive Styrefjer. Dækfjerene brede og sammensluttede.

Vingerne middelstore, godt opfoldede i Linie med Kropretningen. Svingfjerene brede og sammensluttede i foldet Tilstand.

Brystet bredt, dybt, fyldigt, godt fremadført.

Underlaarene kødfulde, kraftige, ikke for lange, godt befjerede, vidt adskilte.

Løbene kraftigt byggede, ikke for lange. Tæerne lige, vel udbredte.

Hønen.

Kroppen lang, bred, dyb, tæt bygget, ligesidet; langt Brystben; Dun ikke for rigelige.

Hovedet middelstort, bredt.

Næbet kort, kraftigt, vel krummet.

Øjnene store, runde, fyldige.

Kammen enkelt, ikke for stor, med seks fint skaarne Takker i ligelig Afstand, og sluttende sig til Hovedets Form.

Øreskiverne glatte, af Middelstørrelse.

Hagelapperne middelstore, af fint Væv.

Halsen fyldig, ikke overdreven lang, lidt krummet.

Ryggen ret lang, bred i hele dens Længde, næsten vandret, endende i et kort, knapt Sving mod Halen.

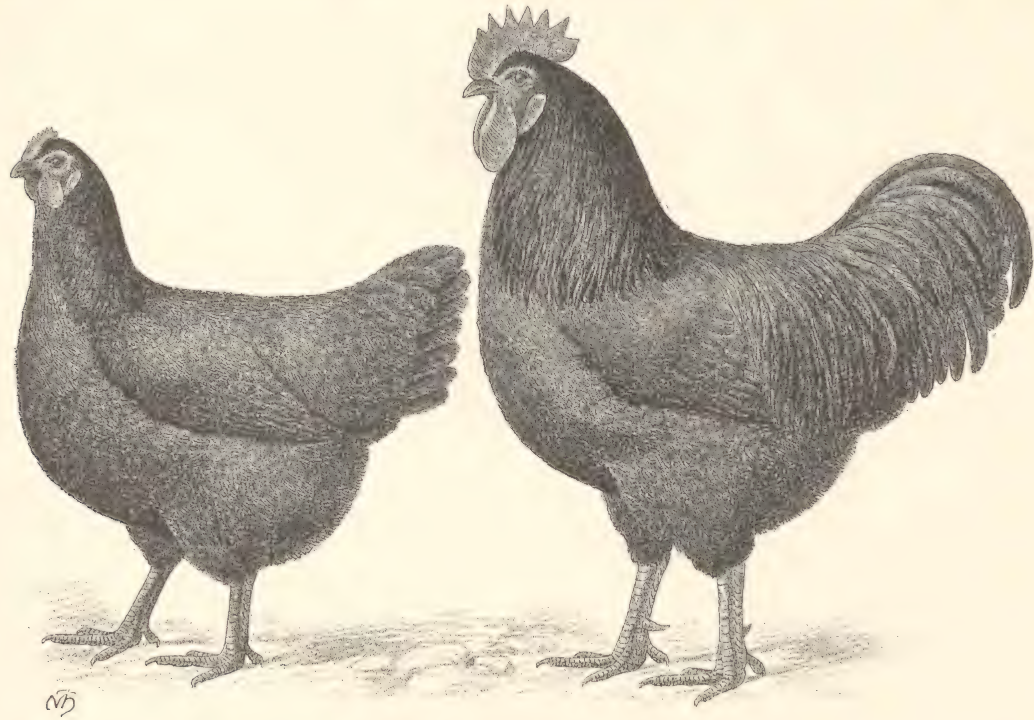
Halen ikke for lang, vel udbredt; Vinkelstilling 30° over Vandlinie. Styrefjerene brede og sammensluttede.

Vingerne middelstore, godt opfoldede i Retning med Kroppen. Svingfjerene brede og i foldet Stand sammensluttede.

Brystet fyldigt, dybt, bredt og godt fremadført.

Underlaarene ret fyldige, ikke for lange, godt fjerklædte og vidt stillede.

Løbene stærke, ikke for lange. Tæerne middellange, vel udbredte.

Sort Jersey Kæmpe, Høne og Hane.

Størrelse.

Hanen	5,9 kg	Hønen	4,9 kg
Unghaner........	5 -	Høneker	3,6 -

Farve.

Fælles for begge Køn.

Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Næbet sort, gaaende over til gult nær Spidsen. — Øjnene mørkebrune. — Løb og Tæer sorte, med gul Fodsaal. — Fjerklædningens Ydrefarve glinsende grønligsort. — Underfarven: Skifer, gaaende gradvis over til hvidt nær Kroppen.

Præmieudelukkende: Underfarve af sort, ogsaa af matsort eller blakket helt ind til Skindet paa nogen Kropdel, eller afgjort hvidt nogetsteds i Fjerenes Ydre, og Fodsaaler af anden end gul Farve.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Punktværdi-Skala for sort Jersey Kæmpe.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse.....................................	20
Hoved (Form)..................................	4
Næb (Form og Farve)	5
Kam (Form og Størrelse)	7
Øjne (Farve)	4
Ansigt, Øreskiver og Hagelapper................	4
Hale (Størrelse, Form og Vinkelstilling)	6
Løb og Tæer (Bygning og Farve)...................	7
Fjerdragt (Fjerbeskaffenhed, Yder- og Underfarve)	15
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Langshan.

Hvert Land kan næsten siges at have sin Type af Langshan. I England, hvor der nu og da viser sig Tilbøjelighed hos Fjerkræopdrættere og Udstillere til at følge kære Modeluner, har selve Langshanklubben fremelsket en urimelig langbenet og langhalset Langshantype, der forøger Slagtesvindet og altsaa er en Forringelse af Racen og tillige er meget utiltalende for sund, skønhedsmæssig Formsans og som derfor ikke kan anerkendes i denne Standard.

Det er navnlig den paa Skuepladsen optraadte Orpington, hvis Hovedbestanddel hidrører fra selve Langshanracen og som oprindeligt kom denne nær i mange Henseender, der har givet Anledning til den almindelige Begrebsforvirring for begge Racers Vedkommende.

Naar man nøje vil studere den følgende Beskrivelse af begge Racer og de ledsagende Billeder, tør det nok haabes, at man ved at stile hen imod de opstillede Mønstre vil naa en meget bestemt Type for hver Race, især med Bibeholdelse af begges henholdsvise gode Egenskaber.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Med betydelig Haardførhed forenes rigelig Æglægning i den koldere og ublide Aarstid. — Hyppig Rugelyst forringer Sommerlægningen. — Æggenes Størrelse 55—65 gr. — Æggeskallens Farve som oftest stærkt gulbrun. — Kødbeskaffenheden særdeles god, blødtrevlet og saftig, med ret fin Knoglebygning i Forhold til Kropstørrelsen. — Huden tynd. — Hudfarven lyst kødfarvet eller graalig-hvid. — Kødfarven hvid med svagt blegrødt Skær.*

Rugetilbøjeligheden meget stor.

Naturel: *Meget sindig, men dog ret livlig og fyrig. Føler ikke Trang til megen Bevægelse og taaler derfor*

Indespærring forholdsvis godt, men maa fodres med megen Skønsomhed, da Hønerne, hvis de faar Lov til at tage for sig efter Behag, let bliver for fede.

Typisk Form.

Hanen.

Kropform: kort, bred, bredest over Ryggen, flad paa Siderne, dyb foran Laarene, højt stillet og høj Rejsning. Fjerene tæt tilliggende. Dunene og de bløde Fjer rigelige, men korte.

Holdning: stolt, værdig og fast trinende.

Ansigtet glat, finhudet og fri for Fjer.

Øjnene store og runde.

Kammen enkelt, lige, stramt opretstaaende, finhudet og fastvævet, knapt middelstor, nærmest lille i Forhold til Kropstørrelsen; fri for Buler, Rynker eller Ujævnheder; med fem eller seks ligeligt delte velformede Takker, brede forneden, udadtil spidse, Form som et Bueudsnit. Hverken For- eller Bagparti for stærkt udviklede, men smukt formede, sidstnævnte ikke gaaende for nær til Nakken og lidt hævet fra denne.

Øreskiverne middelstore, aflange, finvævede, hængende, med Tilbøjelighed til lidt indrullet Kant.

Hagelapperne ikke over middelstore, godt udfoldede og frit hængende.

Halsen højt baaret, lang, godt krummet foroven nærmest Hovedet, tyk forneden, med yppigt Behæng af lange smidige Fjer, naaende godt ud paa Ryggen, hvor det omtrent eller helt naar Sadelbehænget.

Ryggen bred over Skuldrene, knap middellang eller noget kort udseende paa Grund af Halsens og Halens stærke Rejsning med Stigning fra Midten op imod Halen. — Sadelbehænget rigeligt, men ikke for langt.

Halen stærkt udviklet, temmelig højt baaret (Vinkelhøjde ca. 70°), med rigelige og lange Dækfjer, jo længere, jo bedre, dannende et yppigt Halebehæng. Fjerene gradvis antagende Karakter som Seglfjer, dækkende de

stive Styrefjer. Selve Seglfjerene lange og naaende godt op og ud over Styrefjerene, som maa være brede og sammensluttende.

Vingerne jævnt store, liggende tæt til Kroppen. — Svingfjerene brede, vel sammenfoldede og sluttende tæt til Kroppen.

Brystet bredt, dybt og fyldigt, med langt, fortil opadkrummet, godt kødbelagt Brystben.

Laarene over middellange, tykke, vidt adskilte, beklædte med korte bløde Fjer, som ligge tæt til og lader Formen komme tilsyne, især nær Haserne. — Løbene lidt over middellange, stærke, men ikke for svære eller grove, kun meget lidt bøjede i Haseledet. — De benbefjerede med en tæt Stribe af smaa Fjer ned langs Løbenes Yderside og til Ydertaaens Spids, men Fjerene her meget smaa og korte. — De glatbenede (som ikke anerkendes i England og Amerika) maa være aldeles fri for Fjer eller Dun paa Løb og Tæer. — Tæerne (4) lange, lige, forholdsvis tynde og vel spredte. Mellemtaaen hos benbefjerede ubefjeret.

Hønen.

I alt væsentligt som Hanen med den Forskel, som betinges af Kønnet. — Kammen enkelt, lille, aldeles opretstaaende, fint takket og af fint Væv. — Hagelapperne korte, men ret brede. — Ryggen bred, middellang, med ret stærk Stigning og med Sadelfjerene naaende godt op paa Halen, som maa være ret stærkt udviklet, godt udbredt ved Roden, vel udstyret med lange Dækfjer og bæres i en Vinkelhøjde af ca. 65^0. Styrefjerene brede og sammensluttende. — Dunbeklædningen og Bagpartiets bløde Fjer langt rigeligere end hos Hanen, men Fjerene maa hos begge Køn gennemgaaende ligge glat og tæt ind til Kroppen. — Løbene finknoglede, godt adskilte.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Størrelse.

Hanen	4,5 kg	Hønen	3 kg
Unghaner	3,5 -	Høneker	2,5 -

Farve.

Sort Langshan.

Næbet sort eller meget mørk hornfarvet med en Antydning af Kødfarve ved Overnæbets Rand. — Øjnene mørkt nøddebrune eller helt sorte. — Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Fjerfarven paa Halsbehæng, Ryg, Sadel, Ydervinge, Haledækkere og Seglfjer dybsort med spillende grøn Metalglans; de øvrige Fjer og Dunfarven aldeles sorte. — Huden graalig-hvid eller blegt kødfarvet. — Løbene blaalig-sorte, helst med helt sorte Skæl paa Forsiden, visende lidt lys Kødfarve mellem Skællene paa Siderne, i Bindehuden mellem Tæerne og under Fodsaalen. — Neglene hvidlige.

Punktværdi-Skala for sort Langshan.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg (groft Præg meget forkasteligt)	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved (Form)	4
Næb (Farve og Form)	6
Kam (Form, Størrelse o. s. v.)	7
Øjne (Farve)	7
Ansigt, Øreskiver og Hagelapper	7
Hale (Udvikling, Stilling o. s. v.)	7
Løb og Tæer (event. Befjering, Længde, Farve, Stilling o. s. v.)	8
Fjerdragt (Farve, Glans og standardmæssig Beskaffenhed)	12
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hvid Langshan.

Næbet hvidt eller svagt blaalighvidt, glidende over til svag, lys Kødfarve nær Næbranden. — Øjnene mørkbrune eller nøddebrune. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper livlig røde. — Fjerfarven rent hvid. — Huden hvid. — Løbene blaaliggraa med noget mørkere Skæl paa Forsiden, som efter første Fældning afbleges, og med lidt skimtelig Kødfarve mellem Skællene, paa Siderne o. s. v., som hos de sorte.

Punktværdi-Skala for hvid Langshan.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	14
Hoved (Form)	4
Næb (Form og Farve)	6
Kam (Form og Størrelse)	7
Øjne (Farve)	6
Ansigt, Øreskiver og Hagelapper	6
Hale (Udvikling og Stilling)	7
Løb og Tæer (Længde, Farve, Stilling, event. Befjerings-Kvalitet o. s. v.)	8
Fjerdragt (Farverenhed og Befjeringens Beskaffenhed)...	12
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Blaa Langshan.

Fjer, Næb og Benfarve overalt som hos blaa Andalusier.

At ofre Plads paa en **Punktværdi-Skala** for denne næsten mere end vanskelige Varietet af den i og for sig omstridte Race finder man ikke Anledning til.

Hvid Langshan Høne. Sort Langshan Hane.

Gul Langshan kendes i Tyskland, men det er meningsløst at spilde Tid paa den, og de er vel ogsaa nærmest kun et andet Navn for utypiske gule Orpingtoner.

Fejl hos Langshaner, som i hvert Fald forringer Udstillingsværdien, men ikke helt udelukker fra Præmiering: Mindre Kamfejl, lysere Løb hos ældre Dyr, lidt mindre tætsluttende Fjerlag end ønskeligt, ganske lidt Fjer paa Mellemtaaen eller lidt for stærk Benbefjering i det hele for de benbefjeredes Vedkommende; lidt krumme Tæer.

Slemme Fejl, som udelukke fra Præmiering: Gul Hud, gult i Næbet, gulrøde eller i det hele helt standardstridige Øjne, gule Fodsaaler eller Benfarve, som maa vække Tvivl om Raceægthed, lystfarvet Næb eller Løb hos unge Dyr af sorte eller blaa Varieteter; Purpurglans hos de sorte, afgjort fremmed Farve hos de hvide og alt for daarlig Farve og Tegning hos de blaa er ogsaa meget alvorlige Fejl. Endvidere udelukker selvfølgelig manglende Livskraft og Sundhed.

Orpington.

Der er under dette Navn flere Varieteter, ikke alene af de sorte baade en enkeltkammet og en rosenkammet, af hvilke den sidste beskyldes for at lægge særlig smaa Æg og har i det hele taget næppe Betingelser for at vinde videre Yndest, men der er ogsaa hvide, gule og trefarvede (de sidste gule med sort og hvid Fjerspids — porcelænsfarvede), alle af forskellig Krydsningsoprindelse og saa vidt vides helt eller næsten helt ubeslægtede. De har nu imidlertid faaet samme Navn og avles med samme Kroptype for Øje.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Stor og omfangsrig Krop med stor Kødmængde og af god Beskaffenhed. Knoglebygningen noget svær og Væksten lidt langsom. — Huden tynd og fin. — Hudfarven graalig-hvid hos de sorte, hvid hos de hvide og gule, der hører til de bedste Kødhøns. — Kødet omtrent af samme Farve. — Æglægningen rigelig til Tider, ikke meget hæmmet eller afbrudt af raat og koldt Vejr, mere og hyppigere af Rugelyst og Overernæring. — Æggenes Størrelse 57—60 gr. — Æggeskallen gul eller brunlig-tonet. — Rugedriften stor.*

Naturel: *Meget tam; føler sig ikke kaldet til at leve af egen Virksomhed; ringe Flyveevne; finder sig godt i noget indskrænket Løbeplads.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen svær, lang, bred, med særlig stor Dybde og lav Stilling. Ryggen bred og flad over Skuldrene. Sadelen tilsvarende bred.

Holdning nærmest lidt fremadsænket og mindre knejsende end Langshan. Befjering yppig, dog ikke skjulende mere end $^1/_4$ af Løbene.

Hovedet middelstort, bred Isse, velformet, fyldigt over Øjnene.

Næbet kort, kraftigt, smukt krummet.

Kammen enkelt eller Rosenkam. Den enkelte Kam strunkt opretstaaende, med fast Rod; Kamrodsfladen middelstor, med vel formet For- og Bagparti, det sidste knapt naaende noget tilbage over Nakken, lidt hævet fra denne i en smuk helrandet Runding opefter; ligeligt, ikke for dybt indskaaret, med helst fem lidt korte, spidse, forneden brede Takker; fri for Udvækster, Buler og Uregelmæssigheder. — Rosenkammen maa sidde fast og lige paa Hovedet, være tæt besat med fine Vorter, fri for Hulning paa Overfladen, og løbe ud i en tydeligt udviklet Spids, kun lidet hævet over Nakken, næsten hvilende paa denne.

Øreskiverne middelstore, langagtige, glatte.

Hagelapperne godt middellange, Inderranden tilbøjelig til at krumme lidt udefter.

Halsen knapt middellang, dens Krumning stærkest omtrent midt paa Halsen; med overdaadigt Behæng.

Ryggen middellang, bred, næsten vandret; Sadelen ubetydeligt stigende, med et blidt Sving op imod Halen. — Sadelbehænget fyldigt, ikke overdreven langt.

Halen middellang med meget fyldig Besætning af vel krummede Haledækkere. Seglfjerene middellange, naaende godt op over og dækkende Styrefjerene. Vinkelhøjde ca. 25—30°.

Vingerne middelstore, tæt tilliggende og opbaarne og skjulte af Sadelbehænget, Forkanten godt dækket af Brystets Fjer.

Brystet meget bredt og dybt, fyldigt og vel afrundet, fremtrædende, med langt, lige Brystben.

Laarene temmelig korte, muskelstærke og fjerrige. — Løb korte, vidt stillede og stærke. — Tæerne (4) godt spredte, middellange, lige og stærke.

Fjerene liggende ret tæt til Koppen.

Hønen.

I alt væsentligt samme Kroptype som Hanen, med Undtagelse af de sædvanlige Afvigelser, bestemte af Kønnet. — Kammen bør være lille og aldeles opretstaaende hos de enkeltkammede og Hagelapperne smaa og lidt ovale. — Kropstillingen vandret, Ryggen bred, middellang og lige, hvorfra Sadelen og de rigelige Haledækkere danne en let og blødt stigende Krumlinie til den stærkt tilbagegaaende, middellange, vel udbredte Hale (Vinkelhøjde ca. 15—20°). Den rige Befjering maa skjule indtil $^1/_3$ af Løbenes Længde. — Bagpartiet bredt og tæt beklædt med korte Dun. — Løbene korte.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Størrelse.

Hanen	4,5 kg	Hønen	3,5 kg
Unghaner	3,5 -	Høneker	3 -

Farve.

Sort Orpington.

Næbet sort. — Øjnene sorte eller mørkebrune. — Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper røde. — Løb og Tæer sorte eller mørk skifergraa, blegt kødfarvede under Fodsaalen. — Fjerfarven sort med grøn Glans, fri for uvedkommende Farve.

Præmieudelukkende: Hvidt i Øreskiverne; gult Næb, Løb eller Tæer. Endvidere Rødt eller gult eller $1^1/_2$ cm eller mere af hvidt i nogen Del af Fjerklædningen, saa-

ledes ogsaa to eller flere Fjer med hvid Spids eller Kant, samt anden end sort eller mørk blyblaa farvede Løb og Tæer. (Se Alm. og Orpington-Udelukkelsesfejl).

Punktværdi-Skala for sorte Orpingtoner.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse	15
Hoved (Form)	5
Næb (Farve og Form)	5
Kam (Form, Størrelse o. s. v.)	7
Øjne (Farve)	6
Ansigt, Øreskiver og Hagelapper (Vævfinhed)........	6
Hale (Udvikling, Form og Stilling)	8
Løb og Tæer (Farve m. m)	6
Fjerdragt (Farve, Glans o. s. v.)	12
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hvid Orpington.

Næb, Løb og Tæer hvide eller graalig-hvide. — Øjnene brune. — Fjerdragten ren hvid, iøvrigt som de sorte. Gulligt Skær mere forkasteligt hos denne og andre hvidhudede Racer end hos gulhudede. — Hud og Kød hvide.

Punktværdi-Skala for hvide Orpingtoner.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse	15
Hoved (Form)	5
Næb (Form og Farve)	5
Kam (Form og Farve)	7
Øjne (Farve)	6
Ansigt, Øreskiver og Hagelapper (Størrelse, Form, Farve og Vævfinhed)	6
Hale (Udvikling, Stilling o. s. v.)	7
Løb og Tæer (Farve, Stilling o. s. v.)	7
Fjerdragten (Farverenhed og hele Beskaffenhed)........	12
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Gul Orpington.

Næbet hvidt eller lyst rødlighvidt. — Øjnene røde eller rødbrune — røde foretrækkes. — Løb hvide eller rødligthvide. — Hud og Kød hvide. — Fjerfarven over det hele en ensartet stærkt mættet gul Farvetone, der nærmest kan betegnes som en Smule brunlig-gul, undgaaende Tilnærmelse enten til alt for svag og afbleget Farve eller paa den anden Side til rødt. At Farven er jævn over det hele og fri for afstikkende Rib er Hovedsagen. Nogen Indrømmelse gøres for den naturlige stærkere Glans paa Hanens Behæng, Skuldre og Ryg.

Præmieudelukkende: Anden end hvid eller lys rødlighvid Farve af Løb og Tæer.

Paa Grund af de særlige Vanskeligheder som den gule Farve frembyder og som nødvendiggør, at der lægges en rimelig Vægt herpaa, maa Punkttallene komme til at stille sig indbyrdes noget anderledes for denne end for de to foregaaende Varieteter.

Punktværdi-Skala for gule Orpingtoner.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	14
Hoved (Form)	4
Næb (Farve og Form)	4
Kam (Form, Størrelse o. s. v.)	6
Øjne (Farve)	4
Ansigt, Øreskiver og Hagelapper (Vævfinhed)	5
Hale (Udvikling, Stilling og Farve)	7
Løb og Tæer (Farve m. m.)	6
Fjerdragt (Overfladefarve m. m.)	14
— (Underfarve)	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Slemme Fejl, som Opmærksomheden ved Bedømmelsen af Orpingtonerne maa rettes imod: Utypisk Kropform, manglende Størrelse og Fylde; afgjort hvidt i Øreskiverne; for lange Ben; mindste Spor af Fjer eller Dun paa Løb og Tæer; misfarvede Løb (saaledes gule Løb og Tæer hos den hvide eller gule Varietet) samt gul eller gullig Hud. Saadanne Fejl udviske Racepræget og forringe Værdien af Dyrene til Slagtning og maa udelukke fra Præmiering eller Salg som renracede Avlsdyr.

Varietetsforøgelsen af Orpingtonracen tegner til at blive ligesaa frodig som de tilsyneladende endeløse nye Former, eller rettere Farver af de amerikanske Hovedracer. Skulde man tage det usavnede nyeste nyt med, blev man aldrig færdig. Vi skal dog her lige nævne den i England saakaldte Jubilee (Djubili) Varietet, der er trefarvet og svarer i Farver og Tegning til vort Farvebillede af Trefarvet Sussex.

GUL ORPINGTON, HØNE OG HANE.

Dorking.

Væsentligste Nytteegenskaber: Yder en meget stor Kødmængde af fortrinlig Kvalitet; Kødet fintrevlet og saftigt, med forholdsvis lidt Affald. — Hud- og Kødfarve hvid. — Æggeydelsen middelmaadig. — Æggestørrelsen 65—70 gr. — Æggeskallen hvid. Ruger tilforladeligt; omhyggelig Kyllingefører.

Naturel: Sindigt Temperament; kræver ikke megen Bevægelse eller stor Løbeplads, men en absolut tør og let gennemsivelig Jordbund. — Trives ikke paa leret eller stiv og kold Jord. — Kyllingerne noget vanskelige at opdrætte.

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen i det hele dyb, lang, fireskaaren og massiv, jo større, jo bedre, med tæt liggende Fjer. Dunene ret korte.

Holdning og Helhedspræg: Anstandsmæssig bugnende Fylde, lav Stilling; Brystet ført godt frem.

Hovedet stort, bredt, fri for grove Træk.

Næbet middelstort, kraftigt, godt krummet.

Kammen enkelt eller Rosenkam hos mørke, enkelt hos sølvgraa, Rosenkam hos hvide og graatavlede. — Den enkelte Kam bør være middelstor, tyk ved Roden, stramt opretstaaende og lige, smukt regelmæssigt takket; Takspidserne dannende en smukt buet Linie; fri for Udvækster og Ujævnheder. — Rosenkammen maa sidde fast og lige paa Hovedet, være taalelig bred fortil, fri for Hulning paa Overfladen, som maa være tæt og jævnt besat med koralagtige fine Vorter af ens Højde; den maa gaa godt tilbage i en vel udviklet Spids, lige eller ubetydeligt opadpegende.

Øreskiverne middelstore, ikke stramt siddende, naaende ned til omtrent Halvdelen af Hagelappernes Længde.

Hagelapperne nærmest store, smukt hængende.

Halsen kort, tyk udseende, fint krummet, med yppigt Behæng, faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen bred, flad, lang. Sadelen bred, med fyldigt Behæng og sænkende sig lidt mod Halen.

Halen fyldig, godt tilbagegaaende (40 ^{0}). Dækfjerene rigelige og brede. Seglfjerene brede, lange, stærkt krummede og vajende.

Vingerne store, velfoldede, liggende højt og tæt til Kroppen.

Brystet dybt, bredt, fyldigt, fremtrædende og afrundet. Brystbenet langt og lige.

Laarene tykke, korte og kødfulde, vidt stillede, skjulte af Kroppens Fjer. — Løbene korte, stærke, rundknoglede, glatte, fri for enhver Antydning af Fjer eller Dun; Sporerne temmelig indadrettede. — Tæerne (5) smukt runde, de fremadrettede lange, lige og velspredte; fjerde Taa (alm. Bagtaa) rettet nedad og Femtetaaen stillet frit over den, kommende godt ud fra Benet og rettet noget opad. — Faste og sunde Fødder er et vigtigt Punkt.

Hønen.

Kroppen lang, med flad, lige Ryg, massiv, bred baade over Skuldre og Lændeparti. — Fjerene tæt tilliggende; Dunene lidt korte.

Hoved og Næb som Hanen.

Kammen hos rosenkammede som Hanens, hos enkeltkammede derimod faldende over til den ene Side uden Sløjfning og ikke for stor. Hane og Høner af mørke D., udstillede sammen, maa have samme Kamform.

Øreskiver og Hagelapper som Hanens, men mindre.

Halen stærkt udviklet, med brede Fjer, tæt foldet; knap middel Højdestilling (40 ^{0}).

Formen ellers i det hele væsentlig som hos Hanen.

Farve og Tegning.

Mørk Dorking.

Fælles for begge Køn.

Næbet mørk hornfarvet. — Øjnene livlig rød eller brunligrød Iris, det første at foretrække. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper stærkt røde (hvide eller delvis hvide Øreskiver meget at forkaste). — Løb og Tæer afgjort hvide, uden Antydning af rødt eller af Fjer; Neglene hvide.

Hanen.

Hovedet meget lysegraat. — Halsbehænget hvidt eller lys straagult, med mer eller mindre sort Ribstribning. — Sadelbehænget svarende til Halsbehænget. — Ryggen forskelligfarvet: hvid, blandet hvidt og sort eller graat, udertiden med lidt isprængt mørkerødt. — Overvingen hvid eller hvid med isprængt sort eller graat. — Vingedækkerne dannende et sort Vingebaand med grønlig Glans. — Anden Rækkes Svingfjers Yderfane hvid eller graa (Vingespejlet), Indrefanen sort. — Brystet og Underkroppen kulsorte. — Halen glinsende sort; lidt hvidt taales i de store Seglfjer, men absolut ikke i Haledækkerne.

Hønen.

Halskraven graat eller blegt straafarvet med en bred sort eller sortegraa Ribstribe, som væsentlig behersker Halskravens Farve. — Brystet mørk laksерødt, hver Fjer med en mørkegraa, næsten sort nymaaneformet Spids, uden om hvilken der kan vise sig en svag lysere Kant. Fjerenes Rib lysebrun. — Resten af Kroppen sortebrun, næsten sort, Fjerene ubetydeligt blegere ved Randen, Ribbene smudsigt hvidlige (altsaa tydeligt fremtrædende). — Anden Rækkes Svingfjers synlige Del (Spejlet) brunliggraa, tæt og fint tegnet med mørkere Farve; fri for rødt i Vingerne. — Halen meget mørkebrun eller mørkegraa paa Ydersiden, de øvrige Fjer svagt tegnede, indvendig sort.

Størrelse.

Mørk Dorking.

Hanen . . 4,5 kg og opefter. Hønen . . 3,5 kg og opefter.
Unghaner 3,5 - - — Høneker 2,5 - - —

Sølvgraa Dorking.

Fælles for begge Køn.

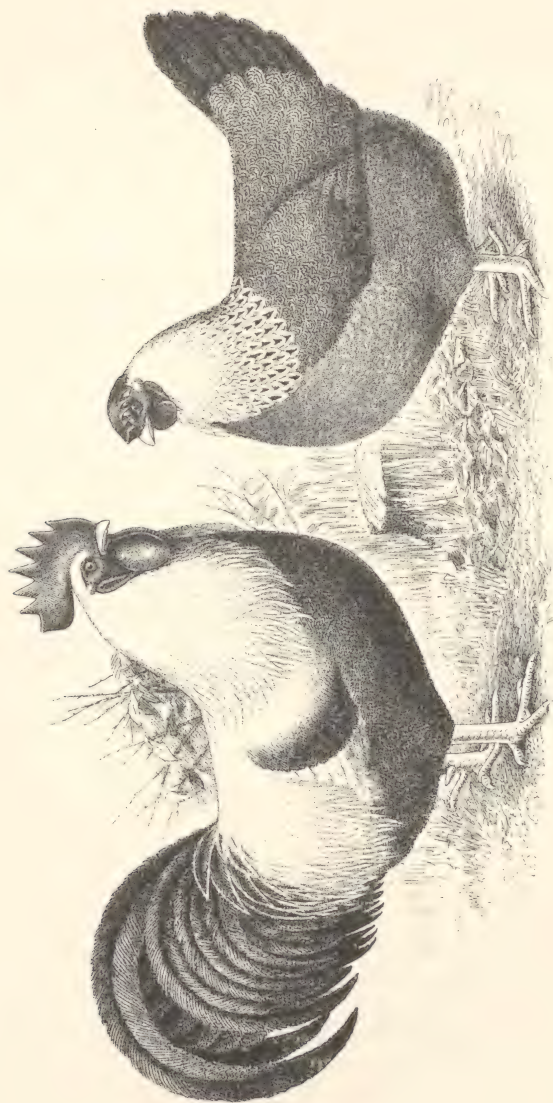
Næbet hvidt med hornfarvede Striber. — Øjnene livlig rød eller brunligrød Iris. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper stærkt røde (hvide eller delvis hvide Ører er en meget slem Fejl.) — Løbene afgjort hvide, fri for rødt ned ad Siderne. — Tæerne absolut hvide, fri for rødt imellem Tæerne. — Neglene rent hvide.

Hanen.

Hoved og Halsbehæng sølvhvide, fri for gulligt Skin eller Rust; en smal graa Ribstribe paa de nederste Fjer tilladelig, men ikke ønskelig. — Ryg og Overvinge rent sølvhvide uden det mindste gult eller anden fremmed Farve. — Vingebaand glinsende sort med grønt Skær. — Anden Rækkes Svingfjer paa Yderfanen hvide, paa Inderfanen og i Spidserne sorte, visende, naar Vingen er opfoldet, et snehvidt Spejl med en fin sort Overkant langs hver Fjer. — Første Rækkes Svingfjer sorte med en smal hvid Underkant. — Svingfjerenes Rib sort. — Bryst, Underkrop og Laar ravnsorte, fri for Ispræengning af hvidt eller graat (lidt graat paa ældre Haners Laar tilgives). — Halen kulsort og helt fri for hvidt, ganske lidt hvidt ved Styrefjerenes Rod tilgiveligt. — Seglfjerene brede og stærkt grønglinsende.

Hønen.

Hoved og Halskrave rent sølvhvide, de nederste Fjer med en smal sort Ribstribe (rødt i Kraven meget forkasteligt). — Brystet stærkt laksérødt, lidt blegere ud

Sølvgraa Dorking, Hane og Høne.

imod Siderne, afskyggende til askegraat paa Laarene. — Ryggen, Vingerne og Farven paa Overkroppen i det hele sølvgraa, fint gennemtegnet eller yderst fint stænket med lidt mørkere graat, fri for al Antydning af rødt, brunt eller sort. — Alle Svingfjerene lysegraa paa Yderfanen, mørk skifergraa paa Inderfanen. — Halefjerene mørkegraa paa Oversiden, næsten sorte underneden.

Størrelse.

Sølvgraa Dorking.

Hanen . .	3,5 kg og opefter.	Hønen . .	3 kg og opefter.
Unghaner	3 - - —	Høneker	2,5 - - —

Hvid Dorking.

Fælles for begge Køn.

Næbet hvidt. — Øjnene med livligt rød Iris. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper stærkt lyserøde (koralrøde). — Løbene hvide eller meget lyst kødfarvede, det første at foretrække. — Tæerne og Neglene aldeles hvide. — Fjerfarven snehvid.

Størrelse.

Hvid og graatavlet Dorking.

Hanen . .	3,5 kg og opefter.	Hønen . .	3 kg og opefter.
Unghaner	3 - - —	Høneker	2,5 - - —

Graatavlet Dorking.

Fælles for begge Køn.

Næbet hvidt med hornfarvede Striber. — Øjnene røde. — Ansigt, Kam, Øreskiver og Hagelapper stærkt røde. — Løbene hvide, fri for rødt langs Siderne.

— Tærne hvide, fri for rødt i Bindehuden. — Neglene hvide. — Fjerfarven med lys blaaliggraa Bund, hver Fjer tegnet paa tværs med mørke, graa eller blaalige Striber. Farve og Tegning bør over det hele være saa ens som mulig, og den mørkere og lysere Farve glide let over i hinanden uden iøjnefaldende skarpe Grænser.

Præmieudelukkende hos Dorking: For smal, for kort og i det hele for lille Krop, rund Ryg, for høje Ben, Klumpfod, Fjer paa Benene, manglende Femtetaa, anden end hvid Farve af Løb, Tæer og Hud, som alt udelukker fra Præmie.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Anm. Den engelske *Poultry Clubs* Standard forlanger for ældre Haner af mørke D. en Vægt af 5,5—6,5 kg, for udvoksede Unghaner 4—4,5 kg, for fuldt udviklede, kun jævnt kødsatte Høner af samme Varietet 4—4,5 kg, for Høneker 3—3,5 kg — for sølvgraa, hvide og graatavlede omtrent et kg mindre. Saadanne Vægte kan vi i vore nordiske Lande aldeles ikke vente at opnaa, og det vilde heller ikke være af økonomisk Fordel for os at stræbe derefter.

Punktværdi-Skala for mørk Dorking.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	15
Hoved, Næb, Ansigt og Øjne	7
Kam, Øreskiver og Hagelapper	7
Fjerdragt (Udvikling, Farve og Tegning)	14
Hud- og Benfarve	10
Femtetaa (Udvikling og Stilling)	8
Fødder (Sundhedstilstand: Knyst, Klumpfod)	9
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Punktværdi-Skala for sølvgraa Dorking.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	14
Hoved, Næb, Ansigt og Øjne	7
Kam, Øreskiver og Hagelapper	7
Fjerdragt (Udvikling, Farve og Tegning)	16
Hud- og Benfarve	10
Femtetaa (Udvikling og Stilling)	8
Fødder (Sundhedstilstand: Knyst, Klumpfod)	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Punktværdi-Skala for hvid og graatavlet Dorking.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	15
Hoved, Næb, Ansigt og Øjne	7
Kam, Øreskiver og Hagelapper	8
Fjerdragt (Udvikling, Farve, eventuel Tegning)	14
Hud- og Benfarve	10
Femtetaa (Udvikling og Stilling)	8
Fødder (Sundhedstilstand: Knyst, Klumpfod)	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Sussex.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Udpræget Kødhøne; lidt mindre, og navnlig paa Grund af den tæt tilliggende Fjerdragt mindre udseende end Dorking Racen, med hvilken den utvivlsomt har fælles gammel Oprindelse. Sussex har den Fordel, at den er mere finknoglet, letfedende og — det menes — mere haardfør. — Kødet saftigt, fintrevlet, skørt og velsmagende. — Huden, Kødet og Løbene hvide. Æglægningen falder forholdsvis tidlig i Regnskabsaaret — en Fordel ved Slagtekyllingeproduktion. — Æggeskallen lidt farvetonet.*

Typisk Form.

Hanen.

Kropform: lang, bred over Skuldrene, og dyb, set fra Siden meget nær af Form som et Paralellogram (aflang Firkant) med ubetydelig Heldning fra Forkrop til Hale. Fjerene liggende tæt til Kroppen og med forholdsvis faa bløde Fjer og Dun.

Hovedet ikke overdreven stort, bredt, middellangt.

Næbet nærmest kort, men kraftigt udviklet.

Øjnene fyldige, aflangrunde.

Kammen enkelt, opretstaaende, middelstor, fuldkommen lige, med fem regelmæssige velformede Takker, brede ved Udspringet udadtil endende i en Spids, de midterste størst, aftagende i passende Grad frem og tilbageefter, fin i Bygning; For- og Bagparti (Kambladet) fri for Indskæring, og følgende i Retning Nakkens Krumning, men ikke berørende denne.

Øreskiverne aflange, middelstore.

Hagelapperne middelstore, med velrundet Nederkant.

Halsen middellang, svagt krummet, rigeligt Behæng, faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen lang, flad og bred i hele dens Længde, med ringe Heldning mod Halen. Sadelfjerene middellange, rigelige.

Halen middellang, godt udbredt, Styrefjerene med Vinkelhøjde fra Vandlinien af 45°. Seglfjerene middellange, velkrummede, naaende lidt ud over Styrefjerene. De smaa Seglfjer og Haledækkerne middellange.

Vingerne temmelig lange, godt sammenfoldede og liggende tæt til Kroppen, Enderne godt dækkede af Sadelbehænget.

Brystet dybt og fyldigt.

Laarene muskelstærke, middellange, vidtstillede.

Løbene middellange, kraftige. — Tæerne (4) middellange, lige, velspredte.

Hønen.

Kropform, Hoved, Næb og Øjne som Hanen.

Kammen enkelt, nærmest lille, fast stillet paa Hovedet, aldeles lige og opretstaaende, med helst fem velformede Takker, af fint Væv, i symetrisk Forhold som nævnt for Hanen.

Øreskiverne middelstore, aflange.

Hagelapperne smaa, lige store, næsten runde og vel udfoldede.

Halsen middellang, smukt krummet og afsmallende op imod Hovedet. Kravefjerene maadeholdent fyldige, faldende godt ud over Skuldrene uden nogen iøjnefaldende Afbrydelse, hvor Hals og Ryg mødes.

Ryggen lang, flad og bred i hele dens Længde, svagt skraanende mod Halen.

Halen middellang, noget udbredt, Højdestilling 35°. Haledækkerne vel udviklede.

Vingerne middellange, godt foldede og tæt til Kroppen liggende.

Brystet bredt, fyldigt og dybt.

Laarene middellange, kødrige, vidtstillede.
Løbene middellange, lige og som Laarene vidt adskilte.
Tæerne (4) middellange, lige, vel udbredte.

Fælles for alle Sussexvarieteterne er: Rent hvid Hud, Kød, Løb og Tæer samt røde Øreskiver.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie, ligesom rent hvidt i Øreskiverne, og gul Hud eller Løb.
(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Størrelse.

Hane	3,5 kg	Høne	3 kg
Unghaner	3 -	Høneker	2,5 -

Lys Sussex.

Det er overflødigt at anvende mange Ord paa denne Varietet, sandsynligvis den økonomisk bedste af Sussexfamilien, hvad Æglægning angaar.

Fjerfarven bør hos begge Køn være rent hvid med en saa stærkt som muligt markeret sort Stribe langs Fjerene i Hanens Halsbehæng og i Hønens Halskrave, hvor Ribstriben bør være forholdsvis bred, og hos begge Køn løbe ud i en Spids nær til Fjerenes underste Kant. Ribben bør være sort som Striben. — En tilsvarende Tegning ønskelig paa Hanens Sadelbehæng. — Hale- og Svingfjer hos begge Køn sorte.

Præmieudelukkende: Mere end $1/3$ af Øreskiverne hvid; gul Hud, Løb eller Tæer.

Punktværdi-Skala.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	16
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse....................................	12
Hoved, Næb, Ansigt, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	6
Kam (Form og Beskaffenhed)......................	6
Hals (Behængs og Kraves Rigelighed og skarp, ren Tegning)	9
Ryg (Form)..............................	6
Vinger (Stilling og Farve)........................	6
Hale (Fjerbeskaffenhed, Højdestilling og Farve)..........	8
Bryst (Udvikling og Kødfylde)......................	8
Fjerdragt (Tilliggenhed og det rette Farveforhold)......	8
Løb og Tæer (Finbyggethed og Farve)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Trefarvet Sussex.

(Paa engelsk kaldet »Speckled« = spættet Sussex).

Her har vi at gøre med en Forbindelse af Farver og Fjertegning, som, hvis det satte Ideal tilnærmelsesvis vil blive naaet, vil være sikker paa at tiltrække sig beundrende Opmærksomhed. Men selv om det fristende Maal skulde være næsten virkeliggjort for enkelte Dyrs Vedkommende hos en eller anden heldig Specialist i England eller Amerika, saa vil det næppe være muligt for skandinaviske Lysthavere at erhverve baade Hane og Høner af saadanne. Den eneste Mulighed vil i alt Fald være, om en rigtig skarpsynet Person, der har gjort sig nøje bekendt med det i vor Standard givne Mønsterbillede, ved personlig Nærværelse og kritisk Undersøgelse selv udtager Dyrene efter forudgaaende forretningskløgtige Forhandlinger.

Ingen maa gøre sig Haab om i et Tilfælde som dette at kunne oparbejde noget middelmaadigt eller halvgodt til besiddelsesværdig fin Kvalitet. Man maa have noget ret godt at begynde med og skarptsynet følge Nedarvningslovene.

Hanens Farve.

Hovedet: Glansfuld rødbrunt, hver Fjer med en hvid Spids, en smal sort Stribe paa tværs skillende mellem den hvide og den brune Farve. — Næbet lyst hornfarvet. — Øjnene rødbrune. — Kam, Ansigt, Øreskiver og

Hagelapper røde. — Halsen: Behænget glinsende rødbrunt med en sort Ribstribe ned ad hver Fjer, der bør ende med en hvid Spids. Forhalsen samme Farve som Brystet. — Ryg og Sadel glinsende rødbrune med en sort Stribe langs Fjerenes Rib, endende med en hvid Spids. — Halen: Styrefjerene sorte og hvide. Seglfjerene og de større og mindre Haledækfjer glinsende grønligtsorte med hvid Spids. — Vingebuerne (Overvingerne) glinsende rødbrune, hver Fjer endende med en hvid Spids, der ved en smal sort Tværstribe er skilt fra Fjerens brune Farve. Vingedækkerne rødbrune med hvid Spids, adskilt fra det brune ved en smal sort Tværstribe. Første Rækkes Svingfjer blandet hvidt og sort. Anden Rækkes Svingfjer: Yderfanen brun, kantet med hvid Rand; Inderfanen sort, kantet med hvidt, hver Fjer endende med en hvid Plet. — Brystet rødbrunt, hver Fjer endende med sort og hvid Spids efter det saa gennemførte Mønster. — Kroppen iøvrigt, indbefattet Laarene og de bløde Fjer, samme rødbrune Farve, hver Fjer med hvid Spids og smal sort Tværstribe mellem det hvide og brune. — Løb og Tæer hvide. — Underfarven overalt graaligbrun, glidende over i Laksefarve og lysegraat nærmest Kroppen.

Hønens Farve.

Hovedets Fjer rødbrune med hvid Spids, adskilt ved en smal sort Tværstribe fra det brune. — Næb, Øjne, Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper samt Løb, Tæer og Underfarve som Hanen. — Halsen rødbrun, hver Fjer endende med en smal sort Tværstribe og en hvid Spids. Forhalsen som Brystet. — Kroppen i det hele, indbefattende Ryg, Bryst og Laar, rødbrun, hver Fjer endende med en hvid Plet, adskilt fra den brune Farve ved en smal sort Tværstribe. — Vingebuerne og Dækfjerene rødbrune med samme Spidsfarver, smal sort Tværstribe og hvid Plet, som er Regelen for næsten alle Kroppens Dele. — Første Rækkes Svingfjer sorte og hvide; 2. Rækkes: Yderfanen brun med hvid Rand, Inderfanen sort med hvid Rand, hver Fjer endende med en hvid Plet.

— Halens Styrefjer brunplettet sorte, hver Fjer med hvid Spids. — Haledækkerne rødbrune, hver Fjer endende med en smal nymaaneformet sort Tværstribe og hvid Spids. — Løb og Tæer hvide.

Punktværdi Skala.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse	10
Hoved, Næb, Ansigt, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	6
Kam	6
Hals (hhv. Behæng eller Krave, Farve, Stribning og Spids)	9
Vinger (Stilling, Farver og Tegning)	9
Hale (Højdestilling, Farve og Tegning)	8
Brystudvikling..............................	7
Fjerdragten (Beskaffenhed, gennemført Tegning og Farve)	15
Løb og Tæer	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Rød Sussex.

Fællesfarve for begge Køn.

Hovedet mahognirødt. Næbet lyst hornfarvet. Øjnene rødbrune. Øreskiverne ligesom Hovedets øvrige nøgne Partier røde. Løb og Tæer hvide. — Kroppens Fjer og Dun i Almindelighed mahognirøde. — Halsen: Hanens Behæng glansfuldt mahognirødt, Forhalsen brun med sort Ribstribning uden Glans. **Hønens** Krave stærkt mahognirød med sort Ribstribning. — Ryg og Vinger: Overvinger farvemættet mahognibrune, **Hanens** med stærk Glans; det samme gælder Ryggen. Vingedækkerne mahognibrune. Første Rækkes Svingfjer: Overfanen rød, Underfanen sort med smal brunrød Underkant, kun tilstrækkelig til at forhindre, at det sorte ses naar Vingen er opfoldet. Anden Rækkes Svingfjer: Underfanen rød, det øvrige af hver Fjer sort. — Halen: **Hanens** Styre- og Seglfjer sorte eller grønligsorte; Haledækkerne hovedsagelig sorte,

Lys Sussex-Høne og trefarvet Sussex-Hane.

nærmest Sadlen gaaende over i rødt. — **Hønens** Hale sort med Undtagelse af de to øverste Fjer, som kan have en rød Kant. — Underfarven overalt brunliggraa, glidende over i rødt nærmest Kroppen.

Præmieudelukkende: En eller flere hvide Fjer i den ydre Fjerklædning.

Punktværdi-Skala.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	16
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse..	10
Hoved, Næb, Ansigt, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	7
Kam (Form og Beskaffenhed).........................	6
Hals (hhv. Behæng eller Krave: Farve, Stribning og Spids)	9
Vinger (Stilling og Farver)............................	8
Hale (Højdestilling og Farve).........................	8
Bryst (Udvikling)......................................	7
Fjerdragten (Beskaffenhed, Farver og Tegning som Helhed)	14
Løb og Tæer..	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Graa Skotter eller Skotske Graa.

Væsentligste Nytteegenskaber: Overordentlig stor Haardførhed findes forenet med fortrinlig Kødydelse. Kødet er godt fordelt paa de heldigste Kropdele, som give det lækreste Kød. — Hud og Kød hvide. — Æggeydelse ret god. — Æggenes Størrelse 65—70 gr. — Æggeskallen hvid. — Rugelysten ringe og utilforladelig.

Foruden til Renavl, særlig for Slagtekyllingeproduktion, turde Racen egne sig godt til Krydsning med andre finkødede og hvidkødede, men mere ømtaalelige Racer.

Racen kræver stor Løbeplads, helst ubegrænset Frihed. Temperament livligt.

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen middellang, nærmest slank, meget muskelfast.

Holdning knejsende og modig.

Hovedet lidt langt, fint.

Næbet meget kraftigt, krumt.

Kammen enkelt, opretstaaende, knapt middelstor, Takkerne regelmæssige i Form, Afstand og Størrelse, Kammens Bagparti gaaende godt tilbage og ned mod Nakken, uden dog helt at berøre denne.

Øreskiverne middelstore, fine.

Hagelapperne middellange, smukt afrundede forneden.

Halsen middellang, højt baaret, krummet og smal op imod Hovedet. Behænget faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen bred og kort. Retning skraa ned mod Halen. Sadelbehænget kun jævnt fyldigt.

Halen noget højt stillet; lange, brede, rigelige, vajende Seglfjer og Dækfjer, godt tegnede.

Vingerne højt og tæt opfoldede, omtrent skjulte af Hals- og Sadelbehænget.

Brystet bredt, dybt, fyldigt, fremtrædende og højt baaret.

Laarene lange, lige, kødrige, vidt stillede. — Løbene kraftige og temmelig lange. — Tæerne (4) kraftige, lige og vel spredte. — Løb og Tæer fri for Fjer eller Dun.

Hønen.

Hoved og Næb som hos Hanen.

Kammen under middelstor, fintakket, enten opretstaaende eller bøjende lidt over til den ene Side.

Øreskiverne mindre end hos Hanen.

Hagelapperne smaa, mere brede end lange.

Halsen temmelig lang, med noget tætliggende Fjer.

Ryggen længere end hos Hanen og omtrent vandret.

Halen gaaende godt tilbage.

Iøvrigt som Hanen.

Størrelse.

Hanen	3 —4 kg	Hønen.....	2,5—3,25 kg
Unghaner.....	2,5—3 -	Høneker ...	2 —2,5 -

Farve.

Fælles for begge Køn.

Næbet hvidt eller hvidt, stribet med sort. — Øjnene røde. — Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper livligt røde — Løb og Tæer hvide eller hvide med sorte Pletter. — Huden hvid.

Hanen.

Fjerenes Grundfarve bleg-graalig-blaa, fint og ensartet tegnet paa tværs med mørk metallisk blaat, begge Farvers Striber af ens Bredde og svarende til Fjerenes Størrelse (mere aaben og grovere Tegning paa de større, finere paa de mindre Fjer). Farvetonen den samme paa alle Kroppens Dele og Tegningen i det hele fin og skarpt begrænset.

Hønen.

Farve og Tegning som hos Hanen, kun at Tegningen er grovere.

Punktværdi-Skala.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	16
Hoved, Næb, Ansigt og Øjne	7
Kam, Øreskiver og Hagelapper	8
Hale (Udvikling, Stilling m. m.)	7
Laar, Løb og Tæer (Udvikling, Form og Farve)	8
Fjerdragt (Udvikling, Farve og Tegning)	14
Hudfarve (rent hvid)	10
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Indiske Kamphøns.

(Indian Games).

(Udt.: Indien Gæhms).

Væsentligste Nyttteegenskaber: *Stor Kødmasse med særlig stærk Udvikling af Bryst, Overvinge og Skuldre. Kødet tørt og haardtrevlet. — Noget grovknoglet og langsomt voksende. — Størst Betydning til Krydsning med andre Kødracer, ogsaa hvidkødede Racer, hvorved større Kødmængde af mere saftig og skør Beskaffenhed, ofte hvidt eller hvidligt, vil kunne opnaas i Forbindelse med finere Knogler og mindre Affald. — Kød og Fedt hos renavlede Ind. Games gullig. — Huden gul. — Æglægning sparsom. — Æggeskallen mørkebrun.*
Naturel: *Dristig og udfordrende Teelse, dog ikke saa kamplysten som de egentlige Kamphøns. — Haardfør i Frihed, men trives ikke godt i snævre Indelukker eller paa fugtig Jordbund.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen godt afrundet paa Siderne. Forkroppen omfangsrig, smalnende stærkt af hen imod Halen. Overalt fast og muskelfuld at føle paa.

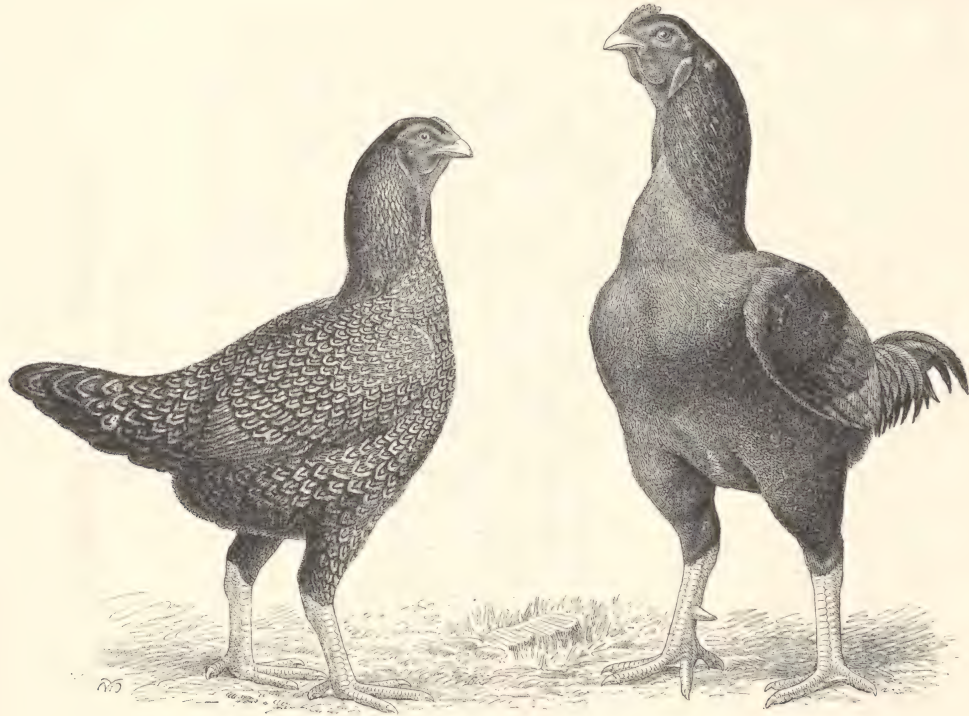
Holdning og Helhedspræg. Høj Rejsning, modigt og udfordrende Udseende, alt tydende paa stor Livskraft.

Hovedet kort stort, bredt over Issen; Hjerneskallen noget fremspringende over Øjnene.

Næbet kort, meget kraftigt, vel krummet.

Ansigtet glat, noget grovhudet.

Øjnene af god Størrelse, gule, ikke sjelden perlefarvede, med modigt Udtryk.

Indiske Kamphøns, Høne og Hane.

Kammen. Ærtekam, lille, fast og lige stillet paa Hovedet.

Øreskiverne smaa, aflange og fine.

Hagelapperne meget smaa, fine og fri for Rynker, ens store.

Halsen middellang, højt baaret, svagt krummet. Forhalsen (Struben) med haardagtige Smaafjer. Halsbehænget noget kort, kun lige dækkende Halsroden, ladende Forhalsen uskjult.

Ryggen meget bred over Skuldrene, godt kødudfyldt mellem disse, svagt buet, skraanende stærkt fra Hals til Hale og lidt fra Ryggens Midtlinie til Siderne, holdende sin Bredde indtil Hofterne og derefter stærkt aftagende i Bredde hen imod Halen. — Sadelbehænget temmelig kort, noget sparsomt.

Halen kort, sammenklemt, naar Dyret er i Ro, i Stilling omtrent vandlinieret fra den skraanende Ryglinie. — Seglfjer og Haledækfjer meget smalle, knapt skjulende Styrefjerene.

Vingerne forholdsvis korte, muskelstærke, fortil stærkt fremstaaende, sluttende tæt til Kroppen, Spidserne omtrent i Linie med Haledækfjerene.

Brystet meget bredt, dybt, vel afrundet paa Siderne, trædende noget frem foran de iøjnefaldende fremskudte Vingers Forkant; Brystkammen viser sig ofte hos Hanen nøgen. Siderne og Gumpen godt afrundede.

Laarene middellange, tykke, runde, kødfulde, vidtstillede. — Løbene korte, tykke og kraftige, glatskællede og fri for Fjer. — Tæerne (4) lange, kraftige, glatte og fjerfrie, lige og vel udbredte. — Neglene kraftige og velformede.

Fjerklædningen haard, smalfjeret og tætsluttende, med meget stærk Glans.

Hønen.

Kropbygningen i det væsentlige som Hanens. Hovedets Enkeltheder som sædvanlig mindre udviklede end hos Hanen. Halen kort, sammenfoldet, vandret stillet eller lidt lavere Rejsning, knapt saa knejsende som Hanen.

Størrelse.

Hanen	4 kg	Hønen	3 kg
Unghaner	3,5 -	Høneker	2,5 -

Farve.

Fælles for begge Køn.

Næbet gult, hornfarvet eller brunt, det første at foretrække. — Øjnene i Farve fra lysegult til blegrødt eller tilnærmelsesvis Perlefarve. — Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Løb og Tæer stærkt gule eller appelsinfarvede.

Hanen.

Hovedet stærkt glinsende grønlig-sort. — Halsbehæng, Vingebuer, Ryg og Sadelbehæng stærk grønlig-glinsende-sorte med uregelmæssigt isprængt mørk karmoisinrødt eller kastaniebrunt, det sorte fremherskende, og med brunlig karmoisinrød Rib. — De tremtrædende Vingers Forkant sort, deres øvrige Del grønlig-sort blandet med mørkerødt, det sorte langt overvejende. — Vingedækkerne dannende et metallisk grønlig-sort Vingebaand. — Svingfjerene sorte, anden Række med omtrent to Trediedele af Yderfanen (Undersiden) rødbrun, første Række med en smal rødbrun Rand paa Yderfanen. — Bryst, Underkrop og Laar stærkt grønlig-glinsende. — Halen sort. Haledækkere og Seglfjer grønlig-glinsende sorte. — Bagpartiets Dun sorte.

Hønen.

Hovedet glinsende grønlig-sort. — Halskraven begyndende øverst oppe med samme Farve og rødbrun Rib; efterhaanden som Fjerene blive bredere nedefter, skal deres Midtparti være blankt kastaniebrunt med en grøn Rand af jævn Bredde. — Brystet med stærkt rødbrun eller ka-

staniebrun Grundfarve, hver Fjer med en smal grønlig-sort Rand, og, hvor Fjerenes Størrelse tillader det, med en fin Dobbeltrand. — Bugen samme Farve med mindre skarp Tegning. — Ryg, Vinger og Sadel samme Farve og Tegning, men sidstnævnte betydelig stærkere, især paa Skuldre og Vinger, og saa vidt muligt med dobbelt Randtegning. — Vingedækkerne meget stort og kraftigt tegnede. — Anden Rækkes Svingfjers Inderfane sort, Yderfanen sort nærmest Skaftet, med en bred Underrand (Vingernes synlige Del) af uregelmæssigt tegnet rødbrunt. — Første Rækkes Svingfjer som Hanens. — Halen sort, de øverste dækkende Fjer skal efter engelske Fordringer være kastaniebrune, klart og rent tegnede med en grøn Rand; i Amerika holdes paa uregelmæssig Tegning af Halen i samme Farver, det sorte betragtet som Grundfarven; begge Arter af Haletegning tilstedelige, den engelske smukkest, men vanskeligst at opnaa.

Foruden den foran beskrevne mest almindelige Varietet har man ogsaa

Hvide indiske Kamphøns.

Disse adskille sig væsentlig kun ved deres rent hvide Fjerfarve fra de foregaaende.

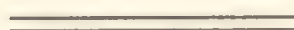
Slemme Fejl hos Indiske Kamphøns, som maa udelukke fra Præmie: — Foruden alt for mangelfuld Størrelse eller Kropbygning; enkelt, bærformet eller Klump-Kam; rødt Behæng; misfarvede eller daarligt stillede Ben (Kalvehaser f. Eks.).

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67)

Punktværdi-Skala for Indiske Kamphøns.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse	12
Hoved (med Eftertryk paa Øjenbryn)..................	6
Næb, Ansigt og Øjne (Form, Farve og Udtryk)........	5
Kam (m. H. t. den rette Form og Udvikling)...........	6
Øreskiver og Hagelapper (Størrelse, Form og Farve) ..	2
Hals (Form, Befjering og Farve)......................	4
Skuldre, Ryg og Sadel (Form, Farve, Tegning)........	6
Vinger (Form, Farve og Tegning)......................	5
Bryst (Udvikling, Farve og Tegning)..................	8
Krop og Laar (Udvikling o. s. v.).....................	7
Løb og Tæer (Udvikling, Stilling og Farve)...........	4
Hale (Form, Farve og Stilling)........................	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Houdan.

(Udt.: »Hudang«).

Væsentligste Nytteegenskaber: *Forening af Kød- og Ægproduktion. Kødbeskaffenheden særdeles god. Kødet saftigt og fintrevlet og Benbygningen forholdsvis fin. — Hud- og Kødfarve hvide med flødefarvet Skær. — Æggeydelsen ret god, især i den mildere Aarstid. — Æggene godt middelstore. — Æggeskallen mathvid. — Ikkerugende.*

Naturel: *Roligt Temperament. Taaler forholdsvis godt Indespærring, men kræver en tør Jordbund og i højere Grad end flere andre Racer et rummeligt og lyst overdækket Tilflugtssted mod Regn. — Kyllingerne vokse rask og naa tidligt til Slagtefærdighed ved Foraarstiden, men trives ikke i koldt og fugtigt Vejr og bør derfor ikke lægges for tidligt til.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen sammentrængt uden at være tung eller klodset. — Dunene temmelig korte.

Holdning og Helhedpræg gør Indtryk af Kraft, Mod og Livlighed.

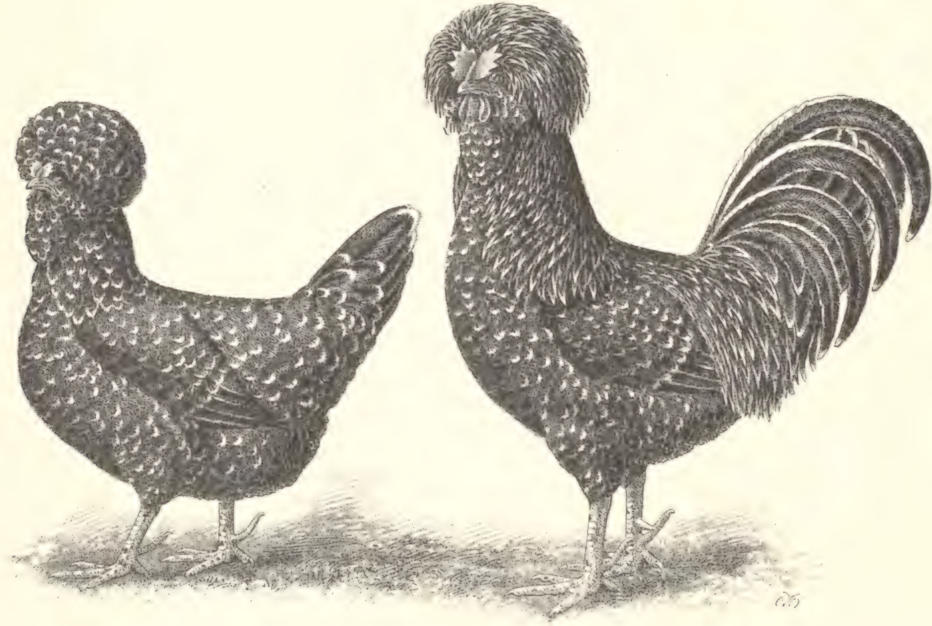
Hovedet middelstort, højt baaret, fjertoppet og skægget.

Næbet nærmest kort, kraftigt og godt krummet.

Næseborene store og opspilede.

Øjnene store og funklende.

Kammen tobladet (noget i Form som en Sommerfugl med udslagne Vinger eller som de to modstaaende Blade i en opslaaet Bog, Vingerne eller Bladene med en noget

Houdan, Høne og Hane.

fintunget Kant og udspringende fra et lidt fremstaaende Midtparti, der minder om en enkelt uudviklet Kam), godt udbredt og siddende lige, stødende tæt ind til Toppens Forside; middelstor.

Toppen stor, bestaaende af smalle, lange og smidige. Fjer, faldende godt tilbage over Nakken, saaledes at Kammen er fri.

Hage- og Kindskæg fyldige og næsten skjulende Ansigtet.

Øreskiverne helt skjulte af Toppen og Skægget.

Hagelapperne noget smaa, vel rundede.

Halsen middellang, krummet nær Hovedet, med yppigt Behæng, faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen godt middellang, bred, lige, kun lidt Fald mod Halen. Sadelbehænget meget rigeligt.

Halen fyldig, udfoldet, middelhøj Stilling (45^0). Dækfjerene rigelige. Seglfjerene lange og stærkt krummede.

Vingerne middelstore, godt foldede, men ikke alt for højt baarne, Forkanten skjult af Brystfjerene, Spidserne af Sadelbehænget.

Brystet meget bredt, dybt og fyldigt. Brystbenet langt og lige.

Laarene middellange, kødfulde, vidtstillede. — Løbene glatte, middellange. 5 Tæer; femte Taaen frit stillet oven over den sædvanlige Bagtaa paa Løbenes indre Side og rettet lidt bagud og op efter; de øvrige Tæer vel udbredte. Løb og Tæer fri for Fjer eller Dun.

Hønen.

Hovedet middelstort. Top og Skæg i Stil med Hanens.

Næb, Næseboer og Øjne som Hanens.

Kammen af Type som Hanens, men meget lille.

Toppen vel udviklet, fyldig, sammensluttet, saa nær som mulig kuglerund og siddende lige.

Kindskægget fyldigt. Hageskægget dybt nedhængende.

Øreskiverne smaa og helt skjulte af Top og Kindskæg.

Hagelapperne meget smaa, i Regelen skjulte af Skægget.

Halskraven fyldig.

Kropformen i alt væsentligt som hos Hanen.

Halen fyldig, lidt sammenfoldet, noget — ikke alt for meget — tilbagegaaende.

Laarene korte og vidtstillede. — Løb og Tæer som hos Hanen.

Størrelse.

Hanen......	3 —3,5 kg	Hønen......	2,5—3 kg
Unghaner...	2,5—3 -	Høneker.....	2 —2,5 -

Præmieudelukkende: Helt manglende eller alt for mangelfuldt udviklet Top eller Skæg, og Fjer af anden Farve end sort og hvidt, samt Femtetaaen.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Farve og Tegning.

Fælles for begge Køn.

Næbet mørk hornfarvet. — Øjnene funklende røde. — Ansigt, Kam og Hagelapper røde. — Øreskiver hvide eller svagt blegrøde. — Løb og Tæer rødligt hvide (kødfarvede) med større eller mindre skiferfarvede eller sorte Pletter.

Fjerfarven en jævnt fordelt Blanding af glinsende sort og hvidt. Den sorte Farve bør helst have omtrent tre Gange Overvægt over den hvides; større Overvægt for unge, mindre for ældre. Fordelingen af Farverne maa dog være saa jævn som mulig og maa helst fremkomme ved, at en Del af de sorte Fjer, som er Grundlaget, har en

lille hvid Spids. Hele hvide Fjer og større samlede Partier af hvidt maa saa vidt muligt undgaaes. Især hos Hanen fremtræder den hvide Farve i Halen i Regelen i Skikkelse af en uregelmæssig Kantning af Fjerene, navnlig ned mod Haleroden.

Mindre Udvikling af Top og Skæg end ønskeligt, ligesom mindre Kamfejl og mindre tiltalende Farvefordeling bør ikke bedømmes alt for strengt.

Punktværdi-Skala for Houdan.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	15
Fjertop (Form, Farve og Fjerkvalitet)	10
Kind- og Hageskæg (Udvikling)	8
Næb, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	6
Kam	12
Fjerdragt (Farve og Farvefordeling o. s. v.)	14
Løb og Tæer (Femtetaa, Farve m. m.)	10
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Crève Coeur.

(Udt.: Kræv Kø-ø-r).

Væsentligste Nytteegenskaber: *Hovedsagelig Kødproduktion. Kødet er saftigt og godt og rigeligt i Forhold til Knoglebygningen. — Hud- og Kødfarve hvide. — Æggeydelsen ikke stor, særlig i kolde og fugtige Klimaer. — Æggene store (65—70 gr). — Æggeskallen hvid, i Regelen finkornet og stærk. — Ikkerugende eller upaalideligt rugende.*

Naturel: *Ikke sky og ikke særdeles meget bevægelsesøgende; ømtaalig overfor fugtigt Vejr.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen stor og firskaaren. Dunene korte.

Holdning stram; Helhedspræg fornemt.

Hovedet stort, fjertoppet og skægget, med noget fremspringende Isse, højt baaret og udfordrende.

Næbet kraftigt og vel krummet. Næseboerne store og opspilede.

Øjnene store og livfulde.

Kammen tvegrenet, formet omtrent som Bogstavet V, Grenene lige, spidst tilløbende, fri for Udvækster og Ujævnheder, udspringende fra en lille svulstagtig Knude ved Næbroden og liggende godt op mod Fjertoppen. (Se Fig. VI, Side 47).

Toppen stor, fyldig og velformet, ikke tjavset, bestaaende af tynde, smidige Fjer og faldende godt tilbage over Nakken.

Skægget fuldt, gaaende godt tilbage om Øjnene og paa det nærmeste skjulende Ansigtet.

Øreskiverne smaa, skjulte helt eller delvis af Top og Skæg.

Hagelapperne knap middelstore, smukt hængende, vel afrundede.

Halsen godt middellang, rank, fint krummet foroven, med yppigt Behæng, faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen bred, flad og lige. Sadelbehænget rigeligt.

Halen fyldig, lidt højt baaret. — Dækfjerene og Seglfjerene rigelige og godt krummede.

Vingerne godt middelstore, vel opfoldede.

Brystet bredt og fyldigt. Brystbenet langt og lige.

Laarene korte og kødfyldige. — Løbene korte, glatte, finknoglede og vidtstillede. — Tæerne (4) lige og vel udbredte. — Løb og Tæer fri for Fjer eller Dun.

Hønen.

Hovedet stort, toppet og skægget.

Næb, Næseboer og Øjne som Hanens.

Kammen som Hanens, men yderst lille.

Toppen stor, sammensluttet, kugleformig.

Skægget som hos Hanen. Hageskægget meget dybt nedgaaende, omtrent helt skjulende Ansigtet.

Øreskiverne meget smaa, rundagtige, i Regelen helt skjulte af Hageskægget.

Kropform, Ben osv. som hos Hanen.

Halen fyldig, vel udbredt forneden, samlende sig i Spidsen; middelhøjt stillet.

Størrelse.

Hanen	3—3,5 kg	Hønen	2,5—3 kg
Unghaner.....	ca. 2,7 -	Høneker	2 —2,5 -

Farve.

Fælles for begge Køn.

Næb sort med hornfarvet Spids. — Øjnene stærkt røde; sorte Øjne dog ikke at regne for nogen Fejl af Betydning. — Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Løb og Tæer sorte eller mørk skiferfarvede. — Fjerfarven sort med stærk grøn Glans.

Af anderledes farvede Fjer kan kun tillades enkelte hvide Fjer i ældre Individers Top, hvad der dog ogsaa nødig ses og maa straffes ved Præmieringen paa Udstillinger.

Anm. Foruden de foran beskrevne sorte haves ogsaa **blaa Crève Coeur,** men de forekomme sjelden og adskille sig kun fra de sorte ved Fjerfarven, som maa være mat staalblaa med mørkere eller helt sort Randtegning undtagen paa Hønens Krave og Hanens Halsbehæng, Ryg, Sadelbehæng og Hale, som bør være sorte eller skiferfarvede.

Hvid Crève Coeur haves ligeledes, men er endnu sjeldnere, og der er ingen Anledning for skandinaviske Opdrættere til at kaste sig over disse to Varieteter.

Punktværdi-Skala for sorte Crève Coeur.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Næb, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	9
Kam (typisk Form og Stilling)	10
Top (Udvikling, Farverenhed o. s. v.)	10
Skæg (do. do.)	8
Fjerdragt (Farve, Glans, Hale o. s. v.)	15
Løb og Tæer (Størrelsesforhold, Farve m. m.)	6
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

La Flèche.

(Udt.: La Flæsj.)

Væsentligste Nytteegenskaber: *Kødproduktion i første Række. Kødet ganske overordentlig fint og saftigt; Knoglebygningen forholdsvis fin og Kroppen i slagtet Stand meget tiltalende. — Fedningsanlæg fortrinligt. — Hud- og Kødfarve smukt hvide. — Æggeydelse nogenlunde, men kun i den mildere Aarstid. — Æggenes Størrelse betydelig (65—70 gr). — Æggeskallen hvid. — Ikkerugende.*

Naturel: *Rolig og selvbevidst Holdning. Ringe Modstandskraft i nordiske Klimater. Kræver en tør Jordbund og gode Læforhold for at kunne trives paa vore Breddegrader.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen stor og fyldig, men med tæt tilliggende Fjerklædning, hvorved Størrelsen synes mindre, end den er, aftagende i Drøjhed fra Skuldrene til Halen. — Dunene korte.

Holdning og Helhedspræg. Med stor Kropfylde forenes udpræget Elegance og Værdighed.

Hovedet langt, noget fladt paa Siderne, undertiden med lidt Antydning af tilbagestrøget Fjertop, som dog helst maa søges undgaaet.

Næbet langt, kraftigt og stærkt krummet. — Næseboerne store og aabne.

Ansigtet helst fri for Fjer eller Dun.

Øjnene store og klare.

Kammen bestaar af to opretstaaende, lige, glatte, runde, fra hinanden noget afvigende Horn (hornlignende

Kamvæv), omtrent af Form som et V, udspringende fra en noget fladtrykt lille Kødsvulst ved Næbroden. Kamgrenene fine, frie for Ujævnhed, symetrisk stillede.

Toppen, hvis en saadan forefindes, kun bestaaende af nogle faa korte, over Nakken tilbagegaaende Fjer.

Øreskiverne lidt over Middelstørrelse, aflangrunde, glatte, fine, fri for Rynker og liggende tæt til Kinderne.

Hagelapperne lange, vel udfoldede, smukt hængende og afrundede forneden.

Halsen lang, fint krummet og højstrakt. — Behænget ikke alt for rigeligt eller for langt.

Ryggen ret bred, meget lang, skraanende stærkt ned mod Halen. — Sadelbehænget kort, ikke alt for rigeligt.

Halen lang, ikke for fjerrig, godt tilbagegaaende. — Dækfjerene ret rigelige og stærkt krummede. — Seglfjerene lange og brede.

Vingerne store, kraftige og tæt opfoldede.

Brystet fyldigt, fremtrædende øg stærkt afrundet. — Brystbenet langt og lige.

Laarene lange og muskelfaste. — Løbene lange, glatte. — Tæerne (4) lange og lige. — Løb og Tæer fri for Fjer eller Dun.

Hønen.

Hovedet forholdsvis lille.

Næb, Ansigt, Øjne, Kam og Øreskiver som hos Hanen, Kam og Øreskiver dog betydelig mindre.

Hagelapperne meget smaa, vel afrundede.

Halsen ret lang, fint krummet og højt baaret.

Ryggen bred, lang, affaldende mod Halen.

Bryst, Vinger og Ben forholdsvis som hos Hanen.

Halen godt middellang, højt baaret og noget udbredt.

Størrelse.

Hanen	3—4 kg	Hønen	2,5—3,0 kg
Unghaner	ca. 3 -	Høneker	2 —2,5 -

Farve af sort La Flèche.

(Se Afbildn. Side 269).

Næbet sort eller mørkt hornfarvet. — Øjnene funklende røde, sorte Øjne dog ikke at forkaste. — Ansigt, Kam og Hagelapper livligt røde. — Øreskiverne snehvide. — Fjerfarven dybsort og stærkt glinsende, om mulig med grøn Glans. — Løb og Tæer sorte eller paa det nærmeste sorte.

Præmieudelukkende: Mere hvidt end $1^1/_2$ cm i Udstrækning eller to eller flere Fjer med hvid Spids eller Kant, samt anden Benfarve end sort eller mørk Skifer.

Anm. **Blaa og hvide La Fléche** forekommer, men de er sjeldne og har ingen Udsigt til at vinde Yndest her i vore Lande. Om Farven gælder for disse det samme som for tilsvarende Farvevarieteter af Langshan f. Eks.

Punktværdi-Skala for La Flèche.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved	5
Næb og Næseboer	5
Ansigt og Øjne	6
Kam	8
Øreskiver	9
Hagelapper	5
Fjerdragt (Udvikling, Sluttethed, Farve, Glans, Halestilling o. s. v.)	15
Løb og Tæer	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Faverolles.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Kødet meget godt, saftigt, skørt og rigeligt i Forhold til Knoglebygning; lægger villigt Kød paa Kroppen og fedes let. — Kyllingerne slagtefærdige i en meget ung Alder. — Hud- og Kødfarve hvid. — Æggeydelsen god for en Race med saa godt Køddannelsesanlæg. — Æggenes Størrelse 55—60 gr. — Æggeskallens Farve gullighvid eller lysegul. — Ruger tilforladeligt, dog uden stærkt udpræget Rugedrift.*

Naturel: *Sindig og adstadig; en af de mest haardføre af de franske Racer; taaler Vejrforholdene i hvert Fald i Danmark forholdsvis godt. I Norge og Sverige mindre prøvet.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen dyb og svær. — Bagpartiet dybt, bredt og dunrigt.

Holdning rank. — Helhedspræg massivt og sammentrængt.

Hovedet bredt, fladt, kort, uden Top.

Næbet kort og kraftigt, godt krummet.

Kammen enkelt, opretstaaende, under Middelstørrelse, med fire, indtil seks velformede Takker, fri for Udvækster.

Kindskægget fyldigt. — Hageskægget nærmest kort.

Øreskiverne smaa, skjulte af Kindskægget.

Hagelapperne smaa og fine.

Halsen kort eller knap middellang, tyk, især nærmest Skuldrene. — Behænget rigeligt.

Ryggen flad, godt middellang, meget bred over Skuldrene. — Sadelbehænget ret rigeligt.

Halen baaret i lidt over Middelhøjde (ca. 50°); saavel de stive Styrefjer som Seglfjerene med forholdsvis stift Skaft og knapt middellange. En lavt stillet Hale med lange, vajende Fjer er ildeset af Kendere.

Vingerne fortil fremtrædende, men smaa, foldede tæt til Kroppen.

Brystet bredt og dybt. — Brystbenet naaende godt frem, ikke alt for stærkt rundet. Hult Bryst er en meget alvorlig Fejl.

Laarene korte, kraftige, fjerrige, meget vidt stillede. — Løbene knap middellange, knoglestærke, lige, tyndt befjerede paa Ydersiden og ud paa Ydertaaen; Haserne endelig ikke indadvendte eller for nærstillede. — 5 Tæer; Femtetaaen frit stillet over den sædvanlige Bagtaa og lidt opadrettet.

Hønen.

Hoved, Næb, Skæg, Øreskiver og Hagelapper væsentlig som hos Hanen; Øreskiverne og Lapperne dog meget smaa og skjulte af Skægget.

Kammen i Type som Hanens, men meget lille og fin.

Halsen kort og tyk, mere lige end hos Hanen.

Ryggen bred og flad, længere end hos Hanen.

Halen godt udbredt, med brede, stærke, middellange Fjer, baaret i middel Stilling (ca. 50°).

Brystet dybt og fyldigt; det fremtrædende Brystben længere end hos Hanen.

Kroppen i det hele længere og dybere en Hanens. — Vingerne som Hanens. — Bagpartiet særlig dybt, bredt og dunrigt.

Løb og Tæer som Hanens.

Størrelse.

Hanen	3,5—4 kg	Hønen......	3 —3,5 kg
Unghaner....	3 —3,5 -	Høneker	2,5—3 -

Særlige Fejl, som udelukke fra Præmiering: Anden Farve end hvidt for Hud og Løb; absolut Mangel af det for Racen særkendende Kind- og Hageskæg; manglende Femtetaa og helt manglende Benbefjering. (Se Alm. Regler for Udelukkelse).

Farve og Tegning af laksefarvet Faverolles.

Fælles for begge Køn.

Næbet lyst hornfarvet eller hvidt. — Ansigtet beklædt med fine Haar. — Øjnene nøddebrune. — Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper livligt røde. — Løb og Tæer hvide eller blegt kødfarvede.

Hanen.

Hovedet straagulligt. — Kind- og Hageskæg sort, tør have fint isprængt hvidt. — Halsbehæng lyst straagult eller gullig-hvidt, som oftest med lidt sort Ribstribning. — Ryggen efter engelske Fordringer en Blanding af hvidt og lidt sort og brunt (NB. Den franske Standard forlanger derimod rent hvide Overvinger og Ryg, som fra et Skønhedsstandpunkt unægteligt er at foretrække, men som paa Racens nuværende Udviklingstrin maaske vanskeligt vil kunne naaes). — Vingernes Overdel hvid eller lyst straafarvet. Vingebaand sort med grøn Metalglans. Anden Rækkes Svingfjer hvide paa knapt nederste Halvdel af Yderfanen, sorte for Resten. — Første Rækkes Svingfjer sorte med smal hvid Underkant. — Brystet sort. — Underkrop, Laar og Dun sorte. — Halen sort; Dækfjer og Seglfjer sorte med grøn Glans.

Hos lysere Individer kan en sparsom hvidspættet Tegning i det sorte og en smal hvid Kant om Seglfjerene tillades.

Hønen.

Kind- og Hageskæg flødefarvet. — Hoved- og Halskrave laksefarvet eller raadyrfarvet (Farven kan maaske bedst betegnes som: lyst straagul med en ubetydelig

Faverolles, Hane og Høne.

Tilsætning af blegrødt), med Ribstribning af samme Farve men i dybere (mørkere) Tone. — Skuldre, Ryg, Vinger og Hale samme Farve som Hovedets og Halskravens Grundfarve, paa Vingerne dog noget lysere afstemt og Halen ofte noget brunlig med isprængt sort. — Bryst, Underkrop, Laar, Dun samt Benbefjering flødefarvet (gullig=hvid).

Anm. Da denne Farvevarietet og Racen i det hele kun i forholdsvis kort Tid har været Genstand for regelfast og maalsikker Avl, bør Farvebedømmelsen foreløbig ikke øves for strengt.

Punktværdi-Skala for Farverolles.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse (Massivitet af de kødbærende Legemsdele).....	15
Hoved	5
Næb, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	5
Kam	6
Skæg	8
Hals (Længde, Form og Farve).....................	6
Ryg (Form, Størrelsesforhold og Farve)	7
Bryst og Underkrop (Udvikling og Farve).............	9
Hale (Stilling og Farve)............................	6
Ben (Stilling) **Løb og Tæer** (Farve og Befjering)	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hvid Faverolles.

For denne Farvevarietet gælder den samme Beskrivelse som for de laksefarvede med Hensyn til Form, Størrelse og Befjering, denne sidste omfattende Hovedets Skægform og Fjerene paa Løb og Tæer.

Fjerfarven skal overalt være ren hvid. En Fordel ved denne Farvevarietet er det, at dens enkle Fjerfarve frigør for Vanskeligheden ved Avl af de laksefarvede paa Grund af den saa overordentlig forskellige Farve af henholdsvis Hane og Høne hos denne sidste Afart.

Stedligt populære franske Racer.

Af saadanne, som hidtil kun kendes af Navn her i Norden og næppe nogensinde vil faa nævneværdig Betydning for Fjerkræavlen i vore nordiske Lande, skal kun i Korthed, uden indgaaende Beskrivelse, omtales følgende:

Barbezieux.

(Udt.: Barbsiø).

Racen ligner i paafaldende Grad Minorkaen i omtrent alle Punkter, men er meget sværere og tildels af et grovere Præg. Den nyder megen Anseelse i sine hjemlige Egne, det sydvestlige Frankrig, baade som Æglægger og som Yder af meget fint hvidt Kød.

La Bresse.

(Den sidste Stavelse udtales ikke).

Denne, vistnok en af de bedste Racer af denne Gruppe, stammer fra og findes mest udbredt i det østlige Frankrig (det gamle Burgundien). Den minder i Kropbygning og andre Racemærker en Del om Minorkaer og Ramelslohere, men med et mere ukultiveret Landhøne-Ydre. — Den forekommer i en sort, en hvid og en graatavlet Varietet, hver med sit særskilte Navn i Frankrig. — »La Bresse Poularder« har god Klang og regnes for en kostbar Overdaadighed i fine Restauranter i Paris. Om dette Ry skyldes den her omhandlede, ikke videre øjebestikkende Landhøne eller vanemæssig god Behandling af Fjerkræet i Almindelighed i de nævnte Egne kan der være Tvivl.

Mantes.

(Udt.: Maangt).

Formenes at være fremkommet ved Krydsning af Houdan, om hvilken Racen minder ved Kropform, Størrelse og Fjerfarve; men den er uden Top, har stor enkelt Kam, hos Hønen bagtil overfaldende; smaa rødlige eller blaahvide Øreskiver og smaa Hagelapper, begge Dele skjulte af et stort Kind- og Hageskæg. Løbene ubefjerede, graaligrøde med sorte Pletter; kun fire Tæer. — Roses ligesom de fleste franske Racer for sin Kødbeskaffenhed og regnes for at være mere vejrstærk og egnet for almindelige franske Landboforhold end de mere forædlede og i Regelen toppede Racer.

Courtes-pattes.

(Udt.: Kurt-pat).

Yderst kortbenede Høns med Løb saa korte, at de næsten helt skjules af Underkroppens Fjer, af hvilken Grund det tør antages, at de ikke kan gøre nævneværdig Skade ved at skrabe i Haven eller paa tilsaaede Marker. De høre nærmest hjemme i Bretagne og har Ord for at være gode Æglæggere, paalidelige Rugere og fint Kødydende Dyr. De synes nu kun at forekomme som sorte; tidligere havde man ogsaa hvide samt hvid- og sortspættede.

Bourbourg.

(Udt.: Burburg).

Dette er sandsynligvis en tilfældig Krydsningsform, som nu findes meget udbredt i det nordlige Frankrig mellem Calais og den belgiske Grænse. Fjerfarve og Tegning er som hos lys Brahma. Kammen er enkelt og opretstaaende. Et opad rettet hvidt Kindskæg skjuler til Dels de røde Øreskiver og det med hvide Dun delvis beklædte Ansigt. — Kroppen er temmelig svær (Hanen

3—4 kg, Hønen 2,5—3 kg). Løbene er lange og svagt befjerede — Racen anses for at være hurtig voksende og flinkt æglæggende; den minder i Udseende ikke saa lidt om Faverolles og skattes hovedsagelig som Kød- og Fedehøne.

Du Mans.

(Udt.: Dy Mang).

Denne Race fra Departementet Sarthe, hvor ogsaa La Flèche har sit Hjem, ligner i Kropbygning sidstnævnte Race, men har en mindre oprejst Holdning og mindre mod Halen affaldende Ryglinie. Kammen er en meget stor og ofte grov Rosenkam; men ogsaa denne saavel som Hagelapperne benyttes til lækre Postejer. — Racen roses for at være rask voksende og for at afgive særdeles fint Kød og at være let at fede. Store Mængder af den gaar dels til Paris og dels til fjerne Egne. Affaldet (Benbygningen) siges kun at veje ringe i Forhold til Kødmængden.

Malines.

(Udt.: Maliin.)

Denne Race, som har Navn efter den belgiske By i hvis Omegn den er fremkommet ved forskellige Krydsninger af Kochin med Landhøns, havde indtil for omtr. 30 Aar siden et meget uensartet Præg. Den har imidlertid kunnet glæde sig ved megen stedlig Berømmelse for dens gode **økonomiske Egenskaber.** *Som saadanne kan nævnes: dens Kødmasse og gode Fedeevne i Forbindelse med dens Haardførhed. — Hud- og Kødfarve hvide. — Æggeydelsen nogenlunde og temmelig uhindret af Vejrforholdene. — Æggenes Størrelse omtrent 60—65 gr. — Æggeskallens Farve brunliggul eller lys-rødlig. — Rugetilbøjelighed og Udholdenhed overordentlig stor. Den store, fjerrige Høne kan dække indtil 16—18 Æg og under gode Forplejningsforhold udføre to-tre Rugninger uden Afbrydelse.*

Naturel: *Tungt og dvask Temperament.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen i det hele massiv og fireskaaren.

Hovedet temmelig stort, navnlig langt, højt baaret.

Næbet middellangt, kraftigt, kun lidt krummet.

Ansigtet glat og fri for Fjer.

Kammen enkelt, opretstaaende, lille, fin, regelmæssig takket, bagtil fra Nakken opadvigende.

Øreskiverne middelstore, aflang-runde.

Hagelapperne temmelig lange og brede, vel afrundede.

Halsen meget kort, kraftig, let og smukt krummet, med fyldigt, over Skuldrene godt udfaldende Behæng.

Ryggen bred, godt middellang, næsten vandret ført; ikke for yppigt Sadelbehæng.

Halen kort, skraat opstigende, de egentlige Styrefjer skjulte af talrige bløde Dækfjer og de temmelig korte, brede Seglfjer.

Vingerne lidt korte, godt opbaarne.

Brystet meget bredt, dybt og fyldigt.

Laarene kødfulde, tæt beklædte med bløde Fjer. — Løbene kraftige, knap middellange. — Tæerne (4) lange og kraftige. — Løbenes Yderside og Ydertaaen tyndt beklædte med korte Fjer.

Hønen.

Den korte Hals, den lange, næsten vandrette Ryg, korte og afstumpede Hale, det meget dybe Bryst og den svære Under- og Bagkrop giver Hønen et endnu massivere og mere firskaarent Præg end Hanen.

Hoved, Kam, Øreskiver og Hagelapper smaa, men iøvrigt i alle Henseender i Stil med Hanens. — Laarene skjulte af Underkroppens Fjer. — Løbene afgjort korte.

Størrelse.

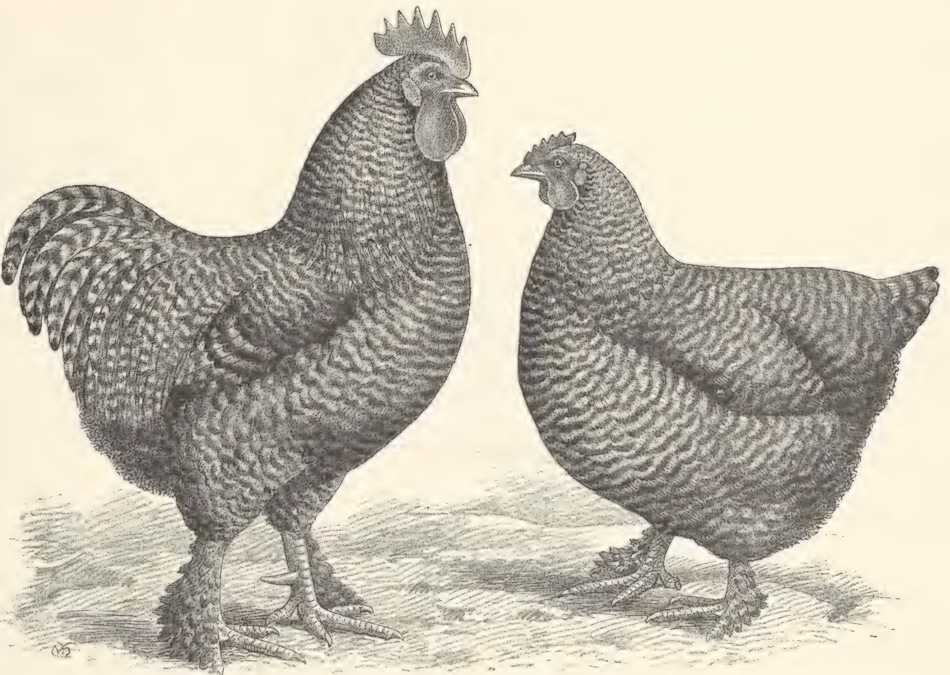
Hanen .... 4—5 kg Hønen....... 3,5—4 kg

Coucou de Malines.

(Udt.: Kuku dø Maliin).

Denne er den eneste udenfor Belgien rigtig anerkendte Farvevarietet. Af denne er der baade faldet sorte af mørkfarvede og hvide af lysfarvede Forældre. Den hvide renavles især og er meget folkeyndet i Belgien, hvortil den ogsaa er vel egnet, hvor stor og fin Kødproduktion er Hovedøjemedet.

Som den oprindelige og mest særkendte Varietet skal her kun ovennævnte beskrives, hvad Farve angaar. Navnet

Malines, Hane og Høne.

betyder egentlig „gøgefarvede Malines". Man kunde ogsaa kalde dem **„tværstribede Malines"** i Lighed med den tilsvarende Varietet af Plymouth Rockerne, som de i Fjerfarve bør komme saa nær som muligt.

Iøvrigt er Farven som følger:

Næbet rødlig-hvidt eller lyst hornfarvet. — Øjnene brungule eller appelsinfarvede. — Ansigt, Kam og Hagelapper røde. — Øreskiver røde; lidt hvidt uvæsentligt. — Løb og Tæer med kødfarvede eller hvidlige Skæl og Hud. — Den egentlige Hudfarve hvid.

Punktværdi-Skala for Malines.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	15
Hoved (Form og Størrelse)	5
Næb (Form og Farve)	5
Kam (typisk Størrelse og Form)	5
Ansigt, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	5
Hals (Størrelsesforhold, Form og Farve)	5
Ryg (Størrelsesforhold og Stilling)	6
Bryst (Form og Udvikling)	8
Hale (Størrelse og Stilling)	5
Fjerdragt (Farve, Tegning og rette Udvikling)	10
Løb og Tæer (Størrelse, Stilling, Befjering, Farve o. s. v.)	6
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hvid Malines.

Den hvide Varietet af Racen, som kun i Fjerfarve adskiller sig fra dens gøgespættede ældre Frænde og iøvrigt har samme Kroptype og økonomiske Egenskaber, har den Fordel, at den i slagtet Tilstand ser bedre ud, idet den er fri for mørke Fjerstubber.

Foranstaaende Punktværdi-Skala kan ogsaa gælde for den hvide Varietet.

Campiner.

Den Type af Campiner, der i en Aarrække har vundet Anerkendelse ogsaa i de angelsaksiske Lande og som omstaaende er afbildet er fremkommet af Krydsning mellem den ældre og mindre Landhøne af samme Navn og dens nære Slægtning Braekel, en anden belgisk Race, hvoraf Beskrivelse umiddelbart herefter følger.

Den her i Betragtning kommende Campiner har væsentlig samme Naturel, som Urtypen og samme Nytteegenskaber. Blandt disse anføres: Æggeydelse særdeles god. — Æggenes Størrelse 55—60 gr. — Æggeskallen hvid. — Hud og Kød graalig-hvide. — Kyllingerne vokse rask til og er, om end noget smaa, forholdsvis kødrige og ved god Fodring slagtefærdige i en meget ung Alder. — Hønens Rugelyst ringe eller noget sent paa Aaret.

Naturel: *Meget livligt; flittig fødesøgende i Frihed. Trives bedst paa let eller helt sandet Jord, derimod ikke paa leret eller stærkt bindende Jordsmon.*

Typisk Form.

Fælles for begge Køn.

Kroppen maadeholdent lang, ret dyb; ikke smal udseende, set bagfra; bløde Fjer og Dun forholdsvis korte.

Næbet middellangt, smukt krummet.

Øjnene store, næsten runde, fremtrædende.

Øreskiverne ovale, middelstore, finvævede, sluttende tæt til Hovedet.

Hagelapperne knapt middelstore, velrundede, fine og fri for Folder.

Vingerne store, vel opfoldede; Svingfjerene brede, sammensluttede.

Brystet dybt, vel rundet og fremadført.

Nederlaar og Løb god Længde, slanke; Tæerne noget lange, tynde og lige.

Hanen særskilt.

Kammen enkelt, lige, strunk opretstaaende, fast og ligestillet paa Hovedet, med fem smukt og dybt nedskaarne Takker, naaende godt tilbage over Hovedet; Kambladet ubetydeligt sænket under Vandlinien fra Hovedets Top; glat og fri for Drejning, Folder eller Udvækster.

Halsen middellang, smukt krummet og med rigeligt Behæng.

Ryggen ret lang, ganske lidt skraanende ned mod Halen; ikke for bred over Skuldrene, snævrende en Smule mod Halen; Ryg- og Sadelfjer lange og brede og med afrundet Spids.

Halen godt udfoldet; Styrefjerene brede, sammensluttede og med en Højdestilling af 45 ^{0}; Seglfjerene vel krummede og naaende ud over Styrefjerene; de mindre Seglfjer og Haledækkere saa rigelige som mulig.

Hønen særskilt.

Kammen enkelt, middelstor, med fem dybe Takker; Forpartiet og den forreste Tak opretstaaende, den øvrige Kam faldende gradvis over til den ene Side; fint Væv og Frihed for Rynker eller Folder.

Halsen middellang, slank, lidt krummet.

Ryggen ret lang, skraanende meget lidt ned mod Halen; ikke for bred over Skuldrene, snævrende ubetydeligt mod Halen, ganske lidt rundet over Skulderkraven. — Halen lang, fyldig, med brede Fjer, med Maade udbredt; Højdestilling 40 ^{0} over Vandlinien.

Størrelse.

Hane	2,5 kg	Høne	1,8 kg
Unghaner	2 -	Høneker	1,5 -

Farve.

Fælles for begge Køn og alle Varieteter.

Næbet lyst hornfarvet eller kødfarvet, lidt mørkere langs Overnæbets Ryg. — Kam, Ansigt og Hagelapper stærkt røde. — Øjnene mørkebrune. — Øreskiverne hvide eller blaalig-hvide (ofte lidt rødlige, hvad der helst maa undgaaes).

Sølv-Campiner.

Farve.

Kam, Ansigt og Hagelapper røde; lidt blaaligt nederst hos Hønen ikke nogen Fejl af Betydning. — Øreskiver hvide. — Næbet hornfarvet. — Hovedet hvidt. — Øjnene mørkebrune. — Øreskiverne hvide. — Halsbehænget hos Hanen og Halskraven hos Hønen hvid; en lille Smule sorte Pletter paa de nederste Fjer er ikke nogen alvorlig Fejl. — Fjerfarven er næsten gennemgaaende en grønlig sort og hvid uregelmæssig, lidt bølgende Tverstribning; paa Ryg, Sadel og Vingebuer med den grønligsorte Stribe ca. tre Gange saa bred som den hvide; øverst paa Hønens Forhals begge Farver ens brede, ned efter paa Brystet af baade Hane og Høne med den sorte Stribe dobbelt saa bred som den hvide; paa Halerne af begge Køn og paa Hanens Seglfjer og Haledækkerne bør den sorte Stribe være fire Gange saa bred som den hvide og være svagt V-formet. Paa Vingernes Slagfjer bør Striberne gaa lige tvers over Fjerene. — Underfarven skiferblaa. — Løb og Tæer blyfarvede.

SØLV-CAMPINER, HANE OG HØNE.

Præmieudelukkende: Øreskiver mere end halvt røde; hvidt i Ansigtet hos unge Haner; anden Benfarve end blyblaa.

Punktværdi-Skala.

Typisk Kropform og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Hoved (Form, Størrelse og Farve)	12
Næb (Form og Farve)	5
Kam (Størrelse og hele Beskaffenhed)	6
Ansigt, Øjne, Øreskiver og Hagelapper	7
Hals (Form og Farve)	6
Ryg og Vinger (Form, Stilling og Farve)	6
Bryst (Udvikling og Farve)	7
Hale (Fjerbeskaffenhed, Stilling og Farve)	6
Fjerdragt (Farve, Tegning og Tilstand)	10
Løb og Tæer (Størrelse og Farve)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Guld-Campiner.

Disse adskille sig kun fra Sølv-Campinerne derved, at deres Grundfarve er gulrød eller gylden brunrød. Dog er for Hanens Sejlfjer og Haledækkere at bemærke, at det sorte Tværbælte her helst kun maa være tre Gange saa bredt som den brune Tværstribe.

NB. I ovenanførte Skala er p. Gr. af stærkt svækket Syn ved Korrekturen overset, at Tallet 15 i første Linie skal være **18** og Tallet 10 i næstsidste Linie **12**.

Brakel.

Væsentlige Nytteegenskaber: *Racen har stort Ry i sit Hjemland, Belgien, for tidlig Læggemodenhed og stor Æglægningsevne. — Æggenes Størrelse 60—70 gr. — Æggeskallen hvid. — Hud og Kød graalig-hvide. — Kyllingerne udvikle sig rask og paastaas allerede i 6—7 Ugers Alderen at afgive en meget betydelig Kødmængde med fine Knogler.*

Hønen er ikke-rugende eller sent-rugende.

Naturel: *Utrættelig livlig. Flittigt fødesøgende. Kræver stor Tumleplads og meget høj Indhegning, eller (aller helst) ubegrænset Frihed.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen fyldig og kødrig.

Hovedet stort, bredt og dybt, Panden noget flad.

Næbbet middellangt, kraftigt.

Kammen enkelt, ret stor, fast paasat, opretstaaende, smukt buet (6—7 cm høj, 10—12 cm lang) med 5—6 regelmæssige Takker og af temmelig groft Cellevæv.

Ansigtet besat med hvide haaragtige Fjer.

Øreskiverne temmelig store, aflangrunde, noget grove.

Hagelapperne lange, vel afrundede, noget grove i Vævet.

Halsen middellang, kraftig, opret baaret, med fyldigt Behæng.

Ryggen bred, faldende lidt mod den fjerrige Sadel.

Halen temmelig højt baaret og bred, med smukt krummede lange og brede Seglfjer.

Laarene temmelig korte, vel udviklede og kødfulde, omtrent skjult af Underkroppens Fjer. — Løbene middellange, ubefjerede, med kraftige Sporer. — Tæerne (4) godt udbredte.

Vingerne store, sluttende godt til Kroppen.

Brystet bredt, dybt og kødfuldt, med langt Brystben.

Hønen.

Hønen er, som altid, noget mindre end Hanen, men med stærkere udviklet Bagparti. — Halen bred. — Kammen ret stor og bagtil bøjet over til den ene Side. Der forlanges i Belgien, at Kammen i én til to cm fra Roden skal være stænket med blaa Pletter.

Fjerbeklædningen hos Brakels fyldig og sluttende tæt til Kroppen.

Størrelse.

Hanen......	2,5—3 kg	Hønen.....	2 —2,5 kg
Unghaner...	2 —2,5 -	Høneker...	1,75—2 -

Sølv-Brakels Farve.

Hanens Hals, Overvinge, Ryg og Sadelbehæng hvid. Halen sort, Seglfjerene grønlig-sorte, de mindre af disse og Dækfjerene kan have en smal hvid Kant.

Fjerfarve og Tegning paa Vingerne iøvrigt, samt Kroppens Sider, Bryst, Bug og Laar, ligesom Racens nærme Frænder Campinerne.

Hønen gennemgaaende af Farve og Tegning som Campiner Høner.

Belgiske Opdrættere foretrække, at hos Hanen de sorte Tværstriber paa Brystet og ned under Kroppen skal være to indtil tre Gange saa brede som det mellemliggende hvide, og at hos Hønen de sorte Striber paa Ryg og Vinger skal være af samme Brede som det hvide, medens de paa Sadel, Bug, Sider og Laar ønskes bredere.

Hønens egentlige Halefjer er sorte, ofte graasprængte eller graaplettede. — Med lidt svagt sorte Ribstriber eller med sorte Endepletter i Hønens Krave eller rød Rand om Øreskiverne tager man det hos Brakels ikke saa nøje. Derimod fordømmer man hvidt Bryst, hvide Pletter i Vingerne, udvisket eller nymaaneformet Tegning, rødliggraa Tværstriber, røde Øreskiver, gule eller røde Øjne (disse skal være mørkebrune, næsten sorte) — og anden Benfarve end skiferblaa.

Guld-Brakel adskiller sig kun ved brun eller gyldenrød Grundfarve fra Sølv-Brakel.

Bréda.

(Se Afbildning Side 269).

Racen, som hører hjemme i Belgien og kun er lidet udbredt i Nabolandene: Tyskland, Holland og England, i det sidste Land under Navn af „Guelder fowls" har ikke ringe Værdi som Kødhøne. Brystkødet er rigeligt og Fedeevnen god, men Æglægningen forholdsvis ringe. Den forekommer i flere Farver: sort, hvid blaagraa, gøgespættet og gulspættet.

Den nævnes kun her paa Grund af dens ejendommeligt udseende Hoved (se Tavlen med særprægede Hoveder): den lille, tilbagestrøgne Fjertop, det krageagtige Næb og i Stedet for egentlig Kam en flad Fordybning foran paa Hovedet med en rød hornagtig Beklædning. Racen har endvidere hvide eller røde Øreskiver; store brede og lange Hagelapper, „Gøgebukser" (stive Hasefjer) og tyndt befjerede Løb.

Barnevelder.

(Udt.: Barnefelder).

Denne hollandske Hønserace, som hermed optages til Beskrivelse i Skandinavisk Fjerkræ-Standard, var oprindelig en almindelig Landhøne i Egnen omkring Barneveld i Sydholland. Den er i Løbet af en Aarrække bleven stærkt opkrydset med flere af de store Asiatere, og senest med Orpington, Guld-Wyandot og Langshan, hvilke sidste Racer særlig har bidraget til at stemple Racen. — I sin ydre Foreteelse særpræges Barnevelder ved sin høje og ranke, kun meget lidt krummede Hals og høje Hale, Kroppens store Dybde og Bredde og den stigende høje Sadel, som bidrager til at give Ryg og Krop et kort Udseende.

Væsentligste Nytteegenskaber: Betydelig Haardførhed og anselig Læggeevne. Der angives af hollandske Opdrættere en Gennemsnitsydelse af 170 Æg og opefter af Størrelse 70—80 gr og med stærkt farvet brun Skal. — 70 gr Vægten er heldigst til Eksport.

Typisk Form.

Hanen.

Kropform, Holdning og Helhedspræg: Kroppen dyb, fyldig og sammentrængt.

Holdningen ligevægtig, med betydelig Rejsning af Hals og Hale.

Hovedet middelhøj Isse, temmelig bredt.

Næbet kort, godt krummet.

Kammen temmelig enkel og lille, opretstaaende, ikke for nær til Nakken liggende, med 6 à 7 symetriske Takker.

Ansigtet glat, ubefjeret eller højst med ringe Tanke af Dun.

Øjnene temmelig store, runde.

Øreskiverne langagtigt runde.

Hagelapperne korte, vel afrundede.

Barnevelder, Høne og Hane.

Halsen temmelig lang, opretbaaret, kun lidt krummet. Halsbehænget fyldigt og godt faldende ud over Skuldrene.

Ryggen temmelig kort, bred; med stærkt stigende Sadel.

Halen højt baaret, middellang.

Vingerne forholdsvis korte, højt baarne og tæt tilliggende.

Brystet dybt, bredt, ikke stærkt rundet.

Løbene middellange, ubefjerede.

Tæerne ubefjerede.

Hønen.

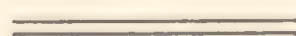
Form og Type som Hanen, med det for Kønnet særegne.

Hanens Farve.

Næbet gult med sort Spids. — Øjnene mørk orangefarvede. — Øreskiver ligesom Kam, Ansigt og Hagelapper livligt røde. — Halsbehænget sort, ud mod Enderne rødt med sort Spids. — Ryggen rødbrune Fjer med bred, dyb, sort Rand. — Sadelfjerene sorte, gaaende over i brunt med sort Spids. — Halen sort. (Den sorte Farve overalt med grøn Glans). — Vingebuerne rødbrune Fjer med bred, sort Rand. — Svingfjerenes Indrefane sort, Yderfanen rødbrun med sort Rand. — Bryst, Bug, Laar og Dun sorte. — Løb og Tæer gule, lidt mørk Skygning foreløbigt tilgiveligt.

Hønens Farve.

Hovedets Dele samt Løb og Tæer som Hanens. — Halsen sort, lidt brunlig øverst tilladt. — Ryggen rødbrun, stænket, med sort Rand. — Halen sort, lidt brunt taales. — Vingebuerne som Ryggen og ligeledes Sadelen og Brystet med brune, bredt sortrandede Fjer. — Anden Rækkes Svingfjers Inderfane sort, Yderfanen brun, stænket med sort Rand. — Første Rækkes Svingfjers Inderfane sort, Yderfanen brungnidret. — Halen sort, i det højeste med lidt isprængt brunt. — Bugen sort og Dun sorte eller lidt brunligsorte.

Hamborgere.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Ingen, der vil være upartisk, kan frakende disse vævre smaa Høns nogen Nytteværdi paa rette Plads og under de rette Forhold. Til Hjemmeforbrug og til Hjemmesalg er Hamborgernes smaa, men forholdsvis storblommede Æg meget anvendelige. — Æglægningsevnen er meget betydelig, især Vaar og Sommer. — Æggenes Størrelse 45—50 gr — sorte Hamborgeres Æg dog som Regel noget større. — Æggeskallen hvid. — Hud og Kød graalig-hvide. — Ikke-rugende.*

Naturel: *Ikke sky, men meget livlige. Har en overordentlig Flyveevne og tilsvarende Flyvelyst. Er ikke skabt til at holdes i snævre Indelukker, men bør helst have omtrent ubegrænset Frihed.*

Racen egner sig bedst, hvor der holdes en mindre Bestand med vid Tumleplads. I mangt et Parkanlæg eller ved Landsteder, omgivne af større Græsarealer og Beplantning, kan virkelig fine Hamborgere være til stor Pryd, hvad de ogsaa kan være paa Fjerkræskuer; men de maa have høj standardnær Kvalitet.

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen valseformet og symetrisk.

Holdning og Helhedspræg fælles for alle Varieteter: Lethed i Bygning, Livlighed og Elegance i alle Bevægelser.

Hovedet lille, kort; Panden flad.

Næbet kort, lidt spinkelt, godt krummet.

Ansigtet glat og fint.

Kammen: Rosenkam, stærk udviklet, men ikke saaledes, at den gaar paafaldende ned over Næbet eller saa bred, at den hindrer Synet fremefter; lige afskaaret fortil; endende bagtil i en lang velformet Spids i lige Linie med Kammens Overflade eller pegende ubetydeligt opad, fast og lige stillet paa Hovedet; Overfladen jævn, fri for Hulning i Midten, tæt og ligelig besat med ganske smaa vorteagtige Punkter (Nubber).

Øreskiverne vel udviklede, glatte, faste i Vævet, sluttende fladt og tæt til Kinderne, saa nær runde som muligt.

Hagelapperne knap middelstore, brede, tynde, rynkefri, næsten runde.

Halsen middellang, nydelig krummet, med rigeligt Behæng, faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen middellang, flad over Skuldrene, med rigeligt Sadelbehæng.

Halen fyldig og ret lang, lidt udfoldet, baaret i en Højdevinkel af omtrent 40^0, i hvert Fald godt tilbagegaaende. — Seglfjerene lange, brede, godt krummede og flot vajende. — Dækfjerene talrige og forholdsvis lange.

Vingerne store, godt foldede, men ikke for højt baarne.

Brystet afrundet og fremtrædende.

Laarene nærmest korte og smækre. — Løbene middellange, tynde, finskællede. — Tæerne (4) tynde og godt spredte. — Løb og Tæer fri for Fjer eller Dun.

Hønen.

Hoved og Næb som Hanen. Kam som Hanens, men meget mindre. Øreskiver og Hagelapper ligeledes. I alle andre Henseender lig Hanen, de sædvanlige kønslige Forskelligheder fraregnede.

Størrelse.

Hanen .... 2—2,5 kg   Hønen .... 1,5—2 kg

Anm. Vægten for denne Race er af underordnet Betydning. De sorte er størst, de »plettede« og navnlig de spættede mindre.

Præmieudelukkende: Mere end $^1/_3$ af Øreskiverne rød; anden Benfarve end blyblaat; og manglende Sundhed og Livskraft.

Farve og Tegning.

Sølvplettede Hamborgere.

Fælles for begge Køn.

Næbet mørk hornfarvet. — Øjnene livligt nøddebrune eller røde. — Ansigt, Kam og Hagelapper stærkt røde. — Øreskiverne rent hvide. — Løb og Tæer blyblaa.

Hanen.

Hovedet hvidt. — Halsbehænget hvidt, hver Fjer tegnet med en regelmæssig, lang, smal, dolkagtig, sort Plet eller Stribe i Spidsen. — Ryg og Sadelbehæng hvide, hver Fjer endende i en lille aflang sort Plet. — Vingebuer og de øvre Vingedækfjer hvide med en smal, dolkformet, sort Plet i Spidsen, Pletterne tiltagende i Størrelse, indtil de gaa over i det saakaldte tredie Vingebaand. — De nederste Vingedækfjer danne ved deres sorte Pletter i Spidsen et dobbelt, lidt krumliniet Vingebaand med skarp Afgrænsning. — Anden Rækkes Svingfjer hvide med en stor sort, halvmaaneformet Plet i Spidsen. — Første Rækkes Svingfjer hvide med en sort Spids. — Bryst, Underkrop og Laar hvide, hver Fjer endende med en stor grønlig-sort Plet, Pletterne mindst paa de mindre Fjer og aldrig eller nødig saa store, at de gaa over hinanden og helt skjule det hvide af Fjerene. — — Halens stive Fjer hvide med stærkt fremtrædende halvmaaneformede sorte Spidser. — Seglfjerene hvide med en stor, rund, grønlig-sort Plet i hver Fjers Spids. — Haledækfjerene tegnede paa samme Vis, men med mindre Pletter. — Laarene og Kroppens øvrige Fjer i det hele hvide med en sort Plet i Spidsen. — Underfarve og Dun mørk skiferfarvede.

Sølvplettede Hamborgere, Høne og Hane.

Hønen.

Hovedet blandet sort og hvidt. — Halskraven hvid, hver Fjer med en smal sort Plet i Spidsen, Pletterne tiltagende i Størrelse indtil de nederste ved Skuldrene danne klart begrænsede grønlige Pletter. — Skuldre, Vingedækkere, Ryg, Sadel, Bryst, Underkrop og Laar: hver Fjer hvid med en grønlig-sort Endeplet, jo mere rund, desto bedre, Pletterne ikke saa store, at det hvide helt skjules. — Et tydelig, dobbelt eller tredobbelt Vingebaand hører til ligesom hos Hanen. — Svingfjerene ligeledes som hos denne. — Halens Fjer rent hvide med en omtrent halvmaaneformet sort Spids. — Haledækfjerene bør naa omtrent halvvejs op paa Halen og paa begge Sider af denne danne smukke runde Endepletter lig et Segl. Det er herfra at det tyske Navn »Sølvlak« (Sølvstemplet) stammer.

Præmieudelukkende: Manglende tydeligt sort Vingebaand; kun Nymaaneform af de sorte Pletter i Fjerene.

Guldplettede Hamborgere.

Fælles for begge Køn.

Næbet mørk hornfarvet. — Øjnene med mørkerød Regnbuehinde og sort Øjesten. — Ansigt, Kam og Hagelapper stærkt røde. — Øreskiverne rent hvide. — Løb og Tæer skifer- eller blyblaa.

Hanen.

Hoved og Halsbehæng dybt brunlig-røde, hver Fjer med en grønlig, glinsende, sort Ribstribe, løbende spidst ud næsten til Fjerspidsens Kant. — Vingebuer og Ryg brunlig-røde, hver Fjer med en grønlig-sort Ribstribe eller en Plet i Spidsen. — Sadelfjerene af samme Farvetone

og Tegning som Halsbehænget. — Vingedækfjerene stærkt rødbrune, hver Fjer med en stor, glinsende, grønlig-sort, rund Plet i Spidsen, dannende et tydelig fremtrædende dobbelt Vingebaand tværs over Vingen. — Anden Rækkes Svingfjer gylden rødbrune, hver Fjer med en sort, halvmaaneformet Spids, dannende et klart Vingespejl, med en pyntelig trappetrinagtig Afslutning bagtil. — Bryst, Underkrop og Laar stærk gylden-brunligrøde, hver Fjer med en rund grønlig-sort Endeplet, mindre paa de smaa Fjer øverst paa Halsen, større nedad mod Laarene, men aldrig saa store, at de dække hinanden og skjule Grundfarven. — Halen grønlig-sort. — Dækfjerene og Seglfjerene stærk grønlig-glinsende sorte. — Underfarve og Dun mørk skifergraa.

Hønen.

Hovedet blandet sort og brunrødt. — Halskraven brunrød, hver Fjer med en grønlig-sort Ribstribe. — Skuldre, Ryg, Sadel, Bryst, Underkrop og Laar livlig brunrøde, hver Fjer med en glinsende grønlig-sort Plet i Spidsen, saa regelmæssig og renliniet rund som mulig, men aldrig saa stor, at Grundfarven skjules. — Vingerne med et rent begrænset dobbelt eller tredobbelt grønlig-sort Baand tværs over Vingen, dannet af Dækfjerenes sorte Endepletter. — Vingespejl som hos Hanen. — Halen sort med grønlig Glans. — Haledækfjerene brunrøde med en rund grønlig-sort Plet i Spidsen, nødig saa stor, at Grundfarven helt eller i alt for høj Grad skjules. — Underfarve og Dun mørk skifergraa.

Præmieudelukkende: De samme Fejl i Fjerenes sorte Endeplet som anført for sølvplettede Hamborgere.

Sølvspættede Hamborgere.

Fælles for begge Køn.

Næbet mørk horn- eller skiferfarvet. — Øjnene livligt røde. — Ansigt, Kam og Hagelapper stærkt røde. — Øreskiverne rent hvide. — Løb og Tæer blaagraa eller bly-blaa.

Hanen.

Hoved, Halsbehæng, Ryg, Sadelbehæng, Overvinge, Bryst og Underkrop rent hvide. — Vingedækkerne hvide paa Ydersiden (den synlige Del), den skjulte (øverste) Del af Fanen uregelmæssigt tegnet sort; en ringe Antydning af mørkt Vingebaand taales. — Anden Rækkes Svingfjer: den synlige Del, naar Vingen er opfoldet, hvid; den øverste, i Regelen skjulte Del, sort eller sort med nogen ubestemt Tegning. — Halens stive Fjer sorte med lidt grøn Glans. — Seglfjerene og Haledækkerne stærkt grønglinsende-sorte med en tydelig, smal, hvid Rand, jo smallere og mere regelmæssig, desto bedre. — Laarene hvide; lidt sorte Stænk bagpaa taales. — Underfarve og Dun blaaliggraa.

Hønen.

Hoved og Halskrave rent hvide. — Overvinge, Ryg, Sadel, Vingedækkere, Bryst, Underkrop, Laar, Haledækkere og Hale med ren hvid Grund, hver Fjers Fane ligelig og skarpt tegnet paa tværs med fine, muligst ligeløbende, grønlig-sorte Striber; Striberne og Mellemrummene mellem disse af saa nær ens Bredde som muligt. — Anden Rækkes Svingfjer hvide, tegnet som anført for de foran nævnte Kropdele, men grovere. — Første Rækkes Svingfjer hvide. — Underfarve og Dun blaalig-graa.

Præmieudelukkende: Hønen manglende tydelig sort Tværstribe i Brystfjerene.

Guldspættet Hamborger-Hane og sølvspættet Høne.

Hønehalede Hamborgere.

Det særkendende ved denne Varietet er, at baade Hane og Høne er tegnede og farvede ganske som en sølvspættet Hamborger Høne og at Hanen tillige har Halskrave (ikke Behæng af smalle og smidige Fjer), Sadelfjer og Hale ganske som Hønen, kun er Halen i Regelen en Smule længere, men uden Seglfjer. Kam og Øreskiver er derimod som sædvanlig hos Hanen noget større end hos Hønen.

Guldspættede Hamborgere.

Fælles for begge Køn.

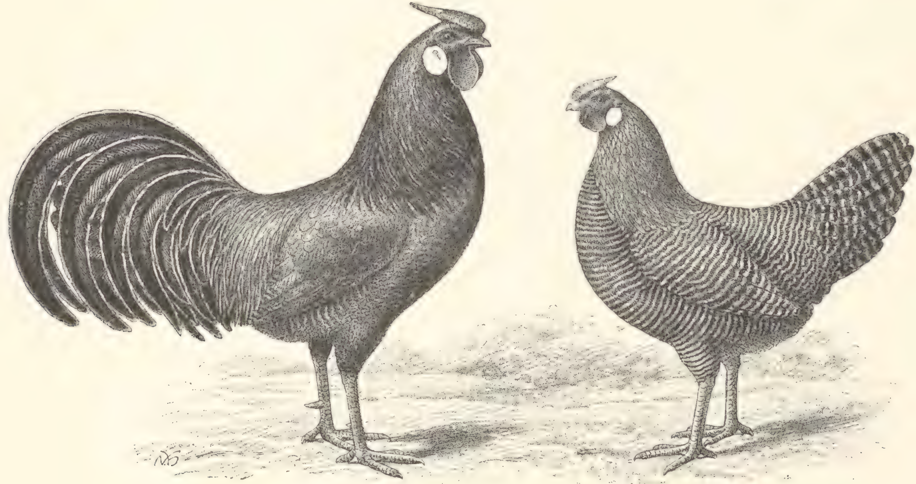
Hovedet blank gyldenrødt. — Næbet mørk hornfarvet eller skiferblaa. — Øjnene livligt røde. — Ansigt, Kam og Hagelapper stærkt røde. — Øreskiverne rent hvide.

Hanen.

Halsbehæng, Overvinge, Ryg, Sadel, Bryst, Underkrop og Forsiden af Laarene blank-gylden-rødbrune, Overdelene (Ryg o. s. v.) med stærk Glans. Den nederste Del af Vingedækkerne (Under- eller Yderfanen) af samme Farve; Inderfanen uregelmæssigt tegnet med sort; lidt Antydning af sort Vingebaand taales. — Anden Rækkes Svingfjer (den synlige Del) brunlig-røde; den øvre eller indre Fane brunlig-rød med sorte Tværstriber. — Første Rækkes Svingfjer: Overfanen sort, Underfanen rødbrun. — Siderne, nedenfor Vingerne, og Bagsiden af Laarene kan være fint tegnede paa tværs af Fjerene med sort. — Halen sort med grønt Skær. — Seglfjerene og Haledækkerne stærkt grønligglinsende-sorte med en tydelig lys brunrød Rand, jo smallere og regelmæssigere, desto bedre. — Underfarve og Dun mørk skifergraa.

Hønen.

Halskraven rødgylden. — Overvinge, Ryg, Sadel, Vingedækkere, Bryst, Underkrop, Laar og Hale

GULDSPÆTTEDE HAMBORGERE, HANE OG HØNE.

med stærk rødgylden Grundfarve, hver Fjer tegnet paa tværs med ligelig fordelte grønlig-sorte Striber, disse og Mellemrummene imellem dem af omtrent samme Bredde. — Anden Rækkes Svingfjer rødgyldne med sorte Tværstriber. — Første Rækkes Svingfjer rødgyldne. — Underfarve og Dun mørk skifergraa.

Præmieudelukkende: Hønen manglende tydelig sort Tværstribe i Brystfjerene.

Sorte Hamborgere.

Næbet sort eller mørk hornfarvet. — Øjnene røde. — Ansigt, Kam og Hagelapper stærk røde. — Øreskiverne rent hvide. — Løb og Tæer sorte eller mørkblyblaa. — Fjerfarven helt igennem rigt grønglinsendesort, den grønne Glans især stærk paa Seglfjerene og Haledækfjerene. Ethvert Tilløb til Bronce- eller Purpurskær bør undgaas.

Præmieudelukkende: Hvidt i Ansigtet af Aarets Tillæg; rent hvidt paa nogen Del af Fjerene paa mere end $1^1/_2$ cm Udstrækning. To eller flere Fjer med hvid Randspids. Ben af anden Farve end sort eller blyblaat.

Hvide Hamborgere.

Næbet lyst skiferblaa eller klart hornfarvet. — Ansigt, Kam og Hagelapper røde. — Øreskiverne rent hvide. — Løb og Tæer blyblaa. — Fjerfarven rent hvid uden Spor af gult, Skaft og Rib indbefattet.

Præmieudelukkende: Fjer af anden Farve end hvidt.

Gule Hamborgere.

Næbet gult eller hornfarvet. — Ansigt, Kam og Hagelapper røde. — Øreskiverne hvide — Løb og Tæer skiferblaa. — Fjerfarven en hvilken som helst gul Farvetone, fri for Udvaskning eller rødt Anstrøg, ens over det hele. Indrømmelse gøres til den stærkere Glans i Hanens Behæng.

Graatavlede Hamborgere.

Dette er en sjeldnere, kun lidet tilfredsstillende udviklet Varietet, som blot for Fuldstændigheds Skyld lige skal nævnes. I Fjerfarve og Tegning vil for denne komme til at gælde Beskrivelse som for andre graatavlede eller tværstribede Racer, medens Næb, Løb og Tæer maa være mørke.

Punktværdi-Skala for sølvplettede Hamborgere.

Typisk Kropform, Holdning og Bevægelse	12
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	7
Næb (Form og Farve)	2
Ansigt og Øjne (Finhed og Farve)	3
Kam (typisk Form og hele Beskaffenhed)	8
Øreskiver (typisk Form, Finhed og Farverenhed)	9
Hagelapper (Form og Finhed)	3
Fjerdragt (Udvikling, fysisk Beskaffenhed, indbefattet Halestilling m. m.)	9
Farverenhed og Tegning af Hoved og Halsbehæng.	7
— - — - Ryg og Sadel	7
— - — - Hale (Fjerenes velmærkede Spids m. m.)	7
— - — - Vinger	7
— - — - Bryst, Underkrop og Laar	6
Løb og Tæer (Bygning, Størrelsesforhold og Farve).....	3
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Punktværdi-Skala for guldplettede Hamborgere.

Hanen.

Typisk Kropform, Holdning og Bevægelse	12
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse....................................	7
Næb (Form og Farve)............................	2
Ansigt og Øjne (Finhed og Farve)..................	3
Kam (typisk Form og hele Beskaffenhed)...............	8
Øreskiver (typisk Form, Finhed og Farverenhed)........	9
Hagelapper (Form, Størrelse og Finhed)................	3
Fjerdragt (Udvikling, fysisk Beskaffenhed, indbefattet Halen)	8
Tegning, Farverenhed og Farvestyrke paa Halsbehæng	7
— — - — - Ryg og Sadel	7
— — - — - Vinger.....	8
— — - — - Bryst og Laar	9
Halen (Farve og Glans)............................	4
Løb og Tæer (Bygning og Farve)..................	3
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hønen.

Typisk Kropform, Holdning og Bevægelse	12
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse	6
Næb (Form og Farve)............................	2
Ansigt og Øjne (Finhed og Farve)..................	3
Kam (typisk Form og hele Beskaffenhed)...............	8
Øreskiver (typisk Form, Finhed og Farverenhed)........	9
Hagelapper (Form, Størrelse og Finhed)................	3
Fjerdragt (med Hensyn til fysisk Udvikling og Tilstand).	9
Tegn., Farverenhed og -styrke paa Halskraven	7
— — - — - Ryggen	6
— — - — - Halen (Haledækere).	7
— — - — - Vinger (Baand, Spejl)	8
— — - — - Bryst og Laar.....	7
Løb og Tæer (Bygning og Farve)..................	3
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Punktværdi-Skala for sølv- og guldspættede Hamborgere.

Hanen.

Typisk Kropform, Holdning og Bevægelse	12
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse....................................	8
Næb (Form og Farve)	2
Kam (typisk Form og hele Beskaffenhed)	10
Ansigt og Øjne (Finhed og Farve).....................	3
Øreskiver (typisk Form, Finhed og Farverenhed)........	10
Hagelapper (Form, Størrelse og Finhed)................	3
Fjerdragt (Farvetone, Farvestyrke, Glans og Renhed)....	14
— Tegning (særlig Vingernes Baand og Spejl)...	10
Halen (typisk Udvikling, Stilling og Farve, særlig med Hensyn til fin Randtegning)...	15
Løb og Tæer (Farve og Bygning)	3
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Hønen.

Typisk Kropform, Holdning og Bevægelse..........	12
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse....................................	7
Næb (Form og Farve)	2
Kam (typisk Form og hele Beskaffenhed)	8
Ansigt og Øjne (Finhed og Farve).....................	3
Øreskiver (typisk Form, Finhed og Farverenhed)........	10
Hagelapper (Form, Størrelse og Finhed)................	3
Fjerdragt (Farvernes Tone, Styrke, Glans og Renhed) ...	10
Tegning paa Ryggen	7
— - Vingerne............................	8
— - Bryst, Underkrop og Laar	7
Halen (Udvikling, Stilling og Tegning)	10
Løb og Tæer (Farve og Bygning)	3
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Punktværdi-Skala for sorte Hamborgere.

Typisk Kropform, Holdning og Bevægelse	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	10
Næb (Form og Farve)	4
Kam (typisk Form og hele Beskaffenhed)	15
Ansigt og Øjne (Finhed og Farve)	5
Øreskiver (typisk Form, Finhed og Farverenhed)	15
Hagelapper (Form, Størrelse og Finhed)	4
Fjerdragt (fysisk Beskaffenhed, Yppighed af Behæng, Hale o. s. v. samt Farvestyrke og Glans)	18
Løb og Tæer (Bygning og Farve)	4
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Anm. Hvide og gule Hamborgere kan værdsættes efter samme Skala som for de sorte. For de graatavlede er der ikke Anledning til at opstille nogen Skala. Ingen af disse tre Varieteter har synderlig Udsigt til at vinde Velyndere i vore Lande.

Rødhætte.

(Eng.: **Redcap**).

Væsentligste Nytteegenskaber: *God Æglægningsevne i Forbindelse med betydelig Haardførhed. — Æggenes Størrelse omtr. 60 gr. — Æggeskallen hvid. — Knoglebygningen let i Forhold til den ikke ubetydelige Kødmængde. — Hud og Kød graalighvide. — Kyllingerne haardføre og lette at opdrætte. — Ikkerugende.*

Naturel: *Ikke sky; flittigt søgende efter Føde, hvor Anledning gives. Racen, som nok i det hele er haardfør, trives bedre paa høje og for Vejr og Vind udsatte Steder end paa sid og fugtig Grund.*

Typisk Form.

(Se Afbildningen Side 269).

Hanen.

Kroppen godt middellang, rundagtig, bredest fortil, noget smallere hen imod Halen. — Dunene korte.

Holdning rank. Temperament livligt.

Hovedet stort, især forholdsvis bredt.

Næbet kort, ret kraftigt ved Roden, passende krummet.

Kammen en ejendommelig, overordentlig stor, bred og flad Rosenkam, som bør sidde fast og lige paa Hovedet, være lige afskaaret fortil, ikke naa for meget ud over Næbet eller krænge over til nogen af Siderne (hvortil den uhyre store Kammasse er meget tilbøjelig). Den bør være fri for Hulninger paa Overfladen, der maa være tæt besat med smaa vorteagtige Nubber, ligeligt og jævnt fordelte over hele Kamfladen, og den bør ende bagtil i en vel udviklet kort Spids. Kammens Bredde og Længde forholde sig omtrent som $3^1/_2$ til 5.

Øreskiverne middelstore, glatte.

Hagelapperne godt middellange og vel rundede.

Halsen godt middellang, lidt krummet, med rigeligt Behæng, faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen temmelig bred, middellang, skraanende ned i lige Linie mod Halen. — Sadelbehænget langt og fyldigt.

Halen fyldig, vel udfoldet, baaret i 50°'s Vinkelhøjde.

Vingerne store, foldede tæt til Kroppen. — Seglfjerene lange og stærkt krummede. — Dækfjerene rigelige.

Brystet fremtrædende, bredt, fyldigt og afrundet.

Laarene knap middellange, kraftige. — Løbene rigeligt middellange, glatte. — Tæerne (4) lige og vel spredte; disse og Løbene fri for Fjer eller Dun.

Hønen.

I alt væsentligt som Hanen, med noget mindre Kam, Øreskiver og Hagelapper, men med længere, mere vandret Ryg og dybere Krop. Halen mere tilbagegaaende.

Hønens Kropstilling noget forover rettet, med Brystet ført noget lavt.

Farve og Tegning.

Fælles for begge Køn.

Næbet mørk hornfarvet. — Øjnene livligt røde. — Kam, Ansigt, Øreskiver og Hagelapper stærkt røde. — Løb og Tæer skiferblaa eller blyfarvede.

Hanen.

Hovedet stærkt mørkerødt. — Halsbehænget rødt, hver Fjer med en forholdsvis bred og kraftig blaaligsort Ribstribe; hvad der ogsaa kan udtrykkes ved: sort Grundfarve med rød Rand; det nederste af Behænget gaaende over til helt sort. — Forhalsen sort. — Overvingerne stærkt røde. — Rygfjerene stærkt røde med en sort Ende-

plet. — Sadelbehænget mørkerødt, hver Fjer med en blaaligsort Ribstribe. — Vingedækkerne mørkerøde eller mahognibrune, hver Fjer endende med en halvmaaneformet sort Plet, som tilsammen danne et sort Vingebaand. — Begge Rækkers Svingfjer overvejende røde for den synlige Dels Vedkommende, med store sorte Endepletter. — Brystet sort med purpuragtig Glans. — Kroppens Sider, Underkrop, Laar og Dun sorte eller mørkt blygraa. — Halen, Segl- og Dækfjerene sorte med grønt Skær.

Hønen.

Hovedet brunt. — Halskraven paa det nærmeste som Hanens Behæng. — Skuldre, Ryg, Sadel, Vingedækkere og Bryst rødligt brune, hver Fjer endende med en blaaligsort halvmaaneformet Plet. — Underkrop og Laar lidt lysere brune med lignende Tegning. — Vingernes Svingfjer som hos Hanen. — Vingedækkerne med saa regelmæssige Endepletter, at disse danne et skarpt og vel begrænset Vingebaand. — Halen sort.

Præmieudelukkende: Rent hvide Øreskiver; Fjer af fremmed Farve, naar undtages hvidt i første Rækkes Svingfjer; skjoldet Farve i Hanens Bryst; Løb og Tæer anden Farve end skifergraat eller blyblaat.

Punktværdi-Skala for Rødhætter.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillingstilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hoved, Næb, Ansigt og Øjne (Form og Farve)	7
Kam (Størrelse, typisk Form o. s. v.)	15
Øreskiver (Farve o. s. v.)	5
Hagelapper	5
Løb og Tæer (Farve m. m.)	5
Hale (Stilling o. s. v.)	7
Fjerdragt (Farvetone, Farvestyrke, Tegning og Glans)	14
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Ramelsloher.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Til Vinterkyllingeproduktion til Slagtning i meget ung Alder er Racen anerkendt som en af de bedste dertil egnede Racer. Kødet er saftigt og skørt og Kyllingernes Vækst rask fremskridende. Dertil er Modstandsevnen mod Kulde og raat Vejr ret betydelig. — Æglægningen begynder tidlig og er mere end middelgod, særlig om Efteraaret og Vinteren. — Æggenes Størrelse 60—65 gr. — Æggeskallens Farve hvid. — Huden og Kødet hvide. — Ruger tilforladeligt, ofte tidlig paa Aaret, og er en omhyggelig Moder.*

Naturel: *Livlig, flittigt søgende, ikke vild eller sky.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen langstrakt, valseformet og fyldig.

Hovedet stort, baade langt og bredt, svagt hvælvet.

Næbet middellangt, kraftigt, kun meget lidt krummet.

Kammen enkelt, opretstaaende, fortil naaende til midt paa Næbet, bred ved Roden og fast paasat, bagtil ikke berørende Nakken, men heller ikke hævet synderlig over denne, Toplinien let buet, middelhøj, med fem eller seks velformede, ikke for dybt nedskaarne Takker, fri for Udvækster og Ujævnheder.

Mellem Kammen og Øjnene maa der være en tynd Række af børsteagtige, opad rettede Smaafjer, som fremhæve sig iøjnefaldende og ikke uskønt mod det røde Ansigt.

Ansigtet stort, med enkelte børsteagtige Smaafjer.

Øjnene store og livlige.

Øreskiverne middelstore, mandelformede, glat tilliggende.

Hagelapperne lidt over middellange, vel afrundede og tynde.

Halsen lang, kraftig, højt baaret, kun lidt krummet, med fyldigt og godt ud over Skuldre og Ryg faldende Behæng.

Ryggen lang, bred, afrundet mod Siderne, sænkende sig lidt ned mod Halen, med fyldigt, ikke alt for langt Sadelbehæng.

Halen bred og fyldig, med mange Seglfjer, gaaende godt tilbage, jo mere tilbagegaaende, desto bedre.

Vingerne store, tætsluttende og tilliggende.

Brystet bredt, fyldigt, noget højt baaret, med langt Brystben.

Laarene stærkt udviklede, med tæt tilliggende Fjer. — Løbene lange, stærkt byggede, ubefjerede. — Tæerne (4) stærkt udviklede, lige, godt udbredte og fri for Fjer eller Dun.

Hønen.

Hønen er i Forhold mindre end Hanen; Kroppen mere langstrakt; Bagpartiet bredere, dybere og mere fyldigt. Kammen lille, opretstaaende eller, hvis den er større, bagtil faldende lidt over til den ene Side (Slingrekam utilladelig). Ansigtet noget mere behaaret end hos Hanen; Hagelapperne smaa og rundagtige; Halen tagagtigt tæt sammenfoldet.

Størrelse.

Hanen 3—3,5 kg ell. mere. Hønen 2—2,5 kg ell. mere.

Farve.

Hvid Ramelsloher.

Fjerfarven hvid med flødefarvet Skær. En noget gullig Farvetone hos etaarige og ældre Haner, bevirket af Solen, regnes ikke for Fejl; men svovlgult Bagparti er forkasteligt.

Næbet lyseblaat eller blaagraat, til Nød med kødfarvet Spids. — Ansigt, Kam og Hagelapper stærkt røde. — Øjnene livligt mørkebrune med sort Rand, som er typisk for Racen og ikke maa savnes. — Øreskiverne blaalig hvide; lidt fin blegrød Indfatning regnes ikke som nogen Fejl; rent hvide Øreskiver er ogsaa tilladelige. — Løb og Tæer stærkt skiferblaa; Neglene blaalig hvide.

Slemme Fejl, som maa bedømmes strengt og i Forhold til Graden udelukke fra Præmiering er: for smal Krop, spidst Bryst, spinkle Ben — Kraft og god Størrelse er hvad, der først og fremmest bør tilstræbes. Endvidere er: lyse Løb, hvidt eller hornfarvet Næb, helt røde eller tykke hængende Øreskiver forkastelige Fejl.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Gul Ramelsloher.

Denne Varietet, som er fremkommet ved Krydsning mellem hvide Ramelslohere og gul Kochin, bør i Form og Type svare til førstnævnte, og Fjerfarven burde være en ensartet gul Tone over hele Kroppen, med den sædvanlige Indrømmelse for noget mørkere Farve paa Hanens Overkrop. Det kniber ofte stærkt baade med det typiske Præg og Fjerfarven hos denne Varietet, som heller ikke økonomisk staar Maal med de hvide Ramelslohere.

Siebenbürger Nøgenhals.

Væsentligste Nytteegenskaber: Folk uden Erfaring har undertiden rask væk villet mene, at den gribbeagtige barhalsede Høne maatte være ømtaalig. Det er lige modsat: den er ganske ualmindelig haardfør og bedre end de fleste andre Racer taaler den vindaabne Stedforhold. Den er langt fra køn, men morsom at møde paa et Fjerkræskue. — Æglægningsevnen er som Regel ret betydelig. — Æggenes Størrelse 65—70 gr. Nogle vil paastaa, at disses Æggeblomme skal være usædvanlig stor. Holder det Stik, bør de have et Kryds i Karakterbogen. — Æggeskallen hvid. — Huden graalighvid; den nøgne Hals mørkerød. — Kødet hvidt og rigeligt i Forhold til Affaldet. Der skal endog være god Modtagelighed for Fedning.

Tilforladelig, men ikke halsstarrig Ruger, tapper Kyllingeforsvarer og omhyggelig Moder.

Typisk Form.

(Se Afbildningen Side 269).

Hanen.

Kroppen langstrakt. — Stillingen vandret.

Hovedet middelstort, lidt langagtigt, nøgent med Undtagelse af en lille Fjertot øverst paa Nakken, endende i en Spids paa Nakken.

Næbet middellangt, kraftigt, svagt krummet.

Kammen: enten enkelt, middelhøj, ikke dybt takket og kun gaaende ubetydeligt tilbage over Nakken — eller en mindre Rosenkam (tidligere er ogsaa forekommet en Slags Muslingkam).

Ansigtet ganske frit for Fjer eller Haar.

Crève Coeur

La Flèche

Hvidkindet Spanier

Rødhætte (Redcap)

Siebenbürger Nøgenhals

Breda

Særlig ejendommelige Hoveder m. m.

(Se de henholdsvise Beskrivelser).

Øreskiverne meget smaa.

Hagelapperne middellange.

Halsen lang, muskelstærk, stærkt tilbagekrummet, nøgen omtrent (oftest helt) ned til Skulderbladene, afsluttende forneden med en stærkt udviklet Krans af bløde Fjer og ikke sjelden foran paa Underhalsen med en Fjerkvast, der minder om Kondoren eller om en Kalkunhane.

Ryggen bred over Skuldrene, lang, lige og flad. Sadelbehænget kun sparsomt.

Halen bred, skraat tilbagegaaende, med mange Seglfjer.

Vingerne middellange, tæt sluttende til Kroppen.

Brystet bredt og fyldigt.

Laarene stærkt befjerede, temmelig lange og kødfulde.

Løbene ubefjerede, middellange, kraftige. — Tæerne (4) stærke og godt udbredte.

Hønen.

Væsentlig som Hanen, Kønsmærkerne fraregnede. — Kam og Hagelapper forholdsvis smaa. — Halsens Nøgenhed strækker sig i Regelen mindre langt ned end hos Hanen — Bagkroppen godt udviklet. — Halen stærkt sammenfoldet.

Fjerfarve m. m.

Af Farvevarieteter forekommer: hvide, sorte, graatavlede, blaagraa, spættede m. fl. Kun de hvide og de sorte er som Regel tilstrækkelig opavlede med Hensyn til Farverenhed.

Hovedets nøgne Del hos alle Varieteter stærkt rød. — Øjnene gulrøde. — Den nøgne Hals mørkerød. — Næbet og Løbene hos mørke Varieteter skiferblaa, hos hvide og lysfarvede gule eller lyst hornfarvede. — Fjerfarven hos hvide rent hvid og hos sorte dybsort.

Nassauer Fedehønen.

Denne Høne, hvis Oprindelse er ukendt, har hjemme i Nassau, Wiesbaden og omliggende Provinser. Den er storkroppet, firskaaren, nærmest kortbenet, med meget fyldigt Bryst og kødrige Laar. — Fjerfarven er hvid, Løbene hvide eller blaalige, ubefjerede eller kun svagt befjerede. — Kammen er lille, Ryggen lang og lige, Halen kort, men fjerrig og lavt baaret — hos Hønen næsten i Linie med Ryggen. — Huden og Kødet er hvide, og dette siges at være særdeles velsmagende og skørt. — Hønen kræver god Forplejning, rigeligt Foder; lægger et mindre Antal Æg i en Serie, ruger saa og lægger snart igen, og veksler saaledes næsten Aaret rundt. Det fremgaar heraf, at den ganske særlig egner sig til **Rugning** paa Tider af Aaret, da Rugere er vanskelige at opdrive, og saa til Fedning, men at dens Æg Aaret rundt næppe naaer noget højt Tal.

Nassauer Læggehønen.

Dette er egentlig kun en forsætlig tillempet brun Italiener med betydelig formindsket Kam, ellers i alt væsentligt som Moderracen, men den synes at vinde Venner blandt Landboerne i Landene mod Vest og Syd (i selve Italien).

Vestfalsk Kryber.

Denne yderst lavbenede Race — man ser hos saakaldte fine Individer ikke stort mere end Fødderne — forekommer i en Mængde Farve-Varieteter: sorte, hvide, sort- og hvidbrogede, sølvhalsede, guldhalsede, graatavlede, blaa og gulspættede. De sorte er de kraftigste og mest udbredte. De minde med Undtagelse af Benene, som skal være saa lave som mulig, om Minorkaer, kun med mindre Kamme og mindre Hagelapper.

Bergiske Galere.

Denne Race, nærmest hjemmehørende i Westfalen og de tilgrænsende Rhinegne, var i fordums Dage berømt for Hanernes ejendommelige, langtrukne og dybt fuldtonende Galen. Racen har været udstillet nogle Gange i Danmark, saaledes først i Firserne i forrige Aarhundrede under Navn af »Mähriske Landhøns«.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Ægydelsen ret god, dog nærmest Foraar og Sommer. — Ægstørrelsen 60—65 gr. — Æggeskallens Farve hvid. — Hud og Kød hvide. — Kødet roses for Saftfuldhed og Velsmag. — Ikke-rugende.*

Naturel: *Livligt. Racen finder sig ikke godt i Indespærring.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen langstrakt og smækker.

Hovedet føres noget fremstrakt. Brednakket.

Næbet langt, tykt ved Roden, kun lidt krummet.

Kammen enkelt, opret, ikke over middelstor, smukt og regelmæssigt takket, ikke for langt tilbagegaaende over eller berørende Nakken.

Ansigtet tyndt besat med fine haaragtige Fjer.

Øjnene store og klare.

Øreskiverne middelstore, aflange, glatte.

Hagelapperne lidt over middellange, net afrundede forneden.

Halsen middellang, noget fremadstrakt og højt baaret.

Ryggen lang, ret bred, svagt krumliniet, stærkt faldende mod Halen og med rigeligt, ikke for langt Sadelbehæng.

Halen godt tilbagegaaende, med brede, smukt krummede Seglfjer. Middelhøjdestilling.

Vingerne lange, højt og tæt tilliggende.

Brystet vel rundet og højt baaret.

Laarene korte, kraftige, med tæt liggende Fjer. — Løbene middellange, knoglestærke, ubefjerede. — Tæerne (4) lange, vel udbredte.

Hønen.

I Kropbygning som Hanen, men med mindre Rejsning. — Halen mere tilbagegaaende. — Kammen middelstor, bagtil overbøjet.

De værste og fra Præmiering udelukkende særlige Fejl er: for kort eller plump Krop, vandret Kropstilling, gult Næb og hvide eller grønligtgule Ben.

Farve og Tegning.

Hanen.

Næbet lyst hornfarvet. — Kam, Ansigt og Hagelapper livligt røde. — Øjnene rødbrune. — Løb og Tæer blygraa. — Neglene sorte. — Fjerklædningens Grundfarve sort. Nederst paa Brystet og paa Bugen har Fjerspidserne gulbrune smaa Pletter. — Hals- og Sadelbehæng rødbrune. — Ryg og Overvinge lidt lysere røde, i Regelen iblandet med sort. — Vingedækfjerene rødbrune med sorte Spidser, dannende et dobbelt grønligsort Vingebaand. — Svingfjerene rødbrune. — Halen grønglinsende sort.

Hønen.

Hovedets Dele samt Løb og Tæer som Hanen. — Fjerenes Grundfarve sort. — Halsen sort, uden Tegning. — Brystet og til Dels den øvrige Krop oversaaet med smaa gulbrune Pletter. — Svingfjerene rødbrune, visende et Vingespejl af denne Farve og et dobbelt sort Vingebaand. — Sadelen, Bagkroppens Dun og Halen sorte.

Fuldskægget Thüringer.

(Thüringer Bausbäckchen).

Dette er en ejendommeligt og pudsigt udseende Landhøne med meget stærkt udviklet Fuldskæg, der ser ud som en mægtig stor Pelskrave, som delvis skjuler Ansigtet op til Øjnene. — Kammen er enkelt og oprețstaaende hos Hanen, hos Hønen meget lille, ikke dybt, men fint takket. — De ganske smaa Hagelapper og blaalighvide Øreskiver bør være helt skjult af Bakkenbarterne og Hageskægget. — Næbet er hornfarvet, Løb og Tæer glatte, fjerfrie og skiferblaa.

Kropformen er godt middellang, med et velrundet Bryst, højt baaret. — Hanens Hale har middel Højdestilling; Hønens maa være godt tilbagegaaende og spidst tilløbende. — Hønens Bagparti bredt og dybt.

Guldspættet Thüringer.

Farve og Tegning.

Hanen.

Hoved, Hals- og Sadelbehæng gulrøde, Behængene med sorte Spidser. — Skuldrene brunrøde. — Vingedækfjerene gulrøde med sorte Pletter i Spidsen, dannende skarptegnede grønligsorte Vingebaand. — Svingfjerene store; anden Rækkes brune med sort Inder- og brun Yderfane. — Bart, Forhals, Bryst, Bug, Laar og Hale sorte, sidstnævnte især med grøn Glans; Bryst og Bug, i det mindste paa Siderne, med gulbrune Pletter i Fjerspidserne.

Hønen.

Halskrave, Ryg, Sadel, Vinger, Bryst og Bug brungul eller gulrød Grund med store sorte Fjerspidser, som navnlig paa Bryst og Vinger bør vise en muligst

ligelig Fordeling af de tvende Farver. — Bart, Vingebaand og -Spejl som hos Hanen. — Halen sort; tør have lidt brune Stænk.

En **sølvspættet** Varietet skiller sig kun fra den guldspættede derved, at hvidt træder i Stedet for dennes rødt eller brunt.

Racen er meget afholdt af Landmændene i dens hjemlige Egne, hvor der kan ydes den ubegrænset Frihed, og den roses dér som en haardfør, flittig Fødesøger og som flittig Lægger af stærkskallede, hvide, middelstore Æg. — Kyllingerne skal trives godt og befjeres let.

Østfriesisk Möve.

Denne i de nordvesttyske Egne hjemmehørende Race kendes ogsaa under Navn af »Totleger« og »Alltagsleger« (Hverdagslægger). Let og smukt byggede, smaa, livlige, ikke let skræmte Høns; ligne meget Campinere. **Hanen** (Vægt 2—2,50 kg) med valseformet Krop; fremtrædende Bryst; middellang, højt baaret, let krummet Hals; knap middelstor, enkelt, ikke for dybt takket Kam; smaa hvide Øreskiver; noget hvidtbehaaret Ansigt; mørkebrune Øjne; middellange Hagelapper; tæt sluttende Vinger; godt tilbagegaaende Hale med brede Dæk- og Seglfjer; korte, kraftige Ben med ubefjerede blaa Løb og Tæer. — **Hønen** (Vægt 1,50—2 kg), bygget omtrent som Hanen, med de af Kønsforskellen fremgaaende smaa Afvigelser; Bagpartiet saaledes noget stærkere udviklet. Kammen meget lille, opretstaaende eller bøjende lidt til Siden.

Hos **Sølv-Möver** er **Hanen** omtrent helt hvid, kun Vingedækkerne sorte i Spidsen; Halen sort; Haledækkere og Seglfjer med hvid Rand; Dunene mørkegraa. — Hos **Hønen** skal Hoved, Hals, Overbryst og

Bugens Midte være rent hvide, de øvrige Fjer, Svingfjer og Haledækkere indbefattet, med seglformet eller nymaaneformet sort Tværtegning paa hvid Grund, ogsaa de egentlige Halefjer bør have en Antydning af Tegning. — Unge Høneker tør have helt hvidt Bryst, naar den øvrige Tegning er god.

Guld-Möver skal have samme Tegning som de foregaaende paa gulrød Grund; kun gaar Tegningen hos Guld-Möverne sædvanligvis noget højere op paa Brystet end hos Sølv-Möverne.

Lakenfelder.

Denne ogsaa i England i Gunst komne Race stammer fra Vestfalen og menes at være trukket af den foran beskrevne Race.

Væsentligste Egenskaber: *Livlig; kræver ubegrænset Frihed. Lægger mange Æg Foraar og Sommer (ca. 50—55 gr pr. Stk.) — Æggeskallen hvid. — Hud og Kød hvide. — Næppe meget vejrstærke.*

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen langstrakt og fyldig.

Hovedet middelstort, -bredt og langt.

Næbet noget tyndt, svagt krummet.

Kammen knapt middelstor, enkelt, opretstaaende, regelmæssig, ikke for dybt takket, Takspidserne dannende en let Bue, bagtil smukt afsluttet.

Ansigtet rynkefrit, tyndt besat med smaa haaragtige Fjer.

Øreskiverne smaa, aflangrunde, glat tilliggende.

Hagelapperne middellange, afrundede, tynde.

Halsen middellang, højt baaret, i Nakken svagt krummet, med rigeligt Behæng.

Ryggen middellang, noget bred, flad, kun svagt skraanende mod Halen, med bred Sadel og fyldigt Behæng.

Halen stærkt udviklet, udfoldet, godt middelhøj Stilling. — Seglfjerene rigelige, gaaende godt tilbage i en vajende Bue.

Vingerne lange, naaende til Kroppens Bagdel, tæt opfoldede, Spidserne skjulte under Sadelbehænget.

Brystet temmelig bredt, fyldigt, afrundet, noget højt baaret.

Laarene temmelig korte, lidet iøjnefaldende, med tæt tilliggende Fjer. — Løbene middellange, ubefjerede. — Tæerne (4) godt udbredte.

Hønen.

Noget mindre og lavere stillet end Hanen. Bagpartiet dybere og mere fyldigt. — Kammen lille, tynd og opret, eller til Nød lidt overbøjet. — Halen mere tilbagegaaende; iøvrigt med de kønslige Tillempelser som Hanen.

Farve.

Fælles for begge Køn.

Den tætte, til Kroppen glat sluttende Fjerklædning skal paa Hoved, Halsbehæng og -Krave samt Hale være glinsende sort; den øvrige Befjering rent hvid, kun med en smal sort Spids paa Hanens Vingedækkere. — Næbet lyst, horn- eller blyfarvet, kan ogsaa nærme sig Kødfarve. — Kam, Ansigt og Hagelapper stærkt røde. — Øjnene livligt røde eller brune. — Øreskiverne hvide eller blaalig-hvide. — Løb og Tæer skiferblaa eller blyfarvede. — Neglene hvide.

Hollandske Friesere.

Denne i hollandsk Friesland hjemmehørende Landrace har aabenbart nærbeslægtet fælles Oprindelse med de foran kort beskrevne østfriesiske Möver, med hvilke den i alle væsentlige Bygningstræk og Naturel stemmer nær overens. I Farve og Tegning er der dog ikke saa lidt Forskel. Navnlig er de hollandske Friesere smukke ved deres stærke og glansfulde Farve og skal derfor gives en kort Beskrivelse.

Guldhalsede hollandske Friesere.

Hanens Hoved, Halsbehæng, Vingebuer, Ryg og Sadel gullig rødbrune. — Vingedækfjerene rødlig gulbrune, ofte med sorte Spidser, dannende et Vingebaand. — Bryst, Underkrop og Laar rødlig gulbrune. — Halen grønglinsende sort. Seglfjerene og de store Haledækkere om muligt med en noget smal, rødlig gulbrun Rand (hvad der dog ikke strengt fordres). Alle Farverne med stærk Glans.

Hønens Hoved og Halskrave mørkt appelsinrød; alle de øvrige Fjer, endog Haledækkerne, med fine sorte Tværstriber paa appelsinrød eller brunrød Grund, Striberne og Mellemrummene mellem disse af ens Bredde, saa at hele Kroppen faar et smukt, fint, tværstribet Udseende.

Sølvhalsede hollandske Friesere adskiller sig kun derved fra de guldhalsede, at de har rent hvid Grundfarve, hvor de sidstnævnte er rød- og gulbrune.

Anm. Der er flere Farvevarieteter af Friesere, men de to nævnte maa være nok til at repræsentere Racen.

Paduanere og Hollændere.

Nytteegenskaber for denne Hønsegruppes Vedkommende er i Almindelighed kun af meget begrænset Art, især naar Hensyn tages til vedkommende Races Ømtaalighed overfor fugtigt Vejr; men naar de komme Skønhedsmønsteret nogenlunde nær, kan de være særdeles vakre og tiltrækkende, ligesom de ofte er meget flinke Foraars- og Sommerlæggere. — Æggene noget smaa (ca. 55 gr), hvidskallede.

Af Hensyn til Hovedets Fjertop maa Høns af denne Klasse altid have let Adgang til at søge Beskyttelse mod Regn. De maa holdes meget propert.

Formbeskrivelsen for disse toppede Racer er fælles for alle Varieteterne paa enkelte mindre Punkter nær, som paa rette Sted vil blive bemærket.

Hanen.

Kroppen middellang, smækker, med stærkere udviklet Forkrop og lidt snævrere Bagkrop. — Dunene korte og tætte.

Holdning og Bevægelse elegant og livlig.

Hovedet stort, med en kuplet Højning øverst paa Hjerneskallen som Basis for Fjertoppen.

Næbet knap middelstort, lige, lidt krumt, med store højt hvælvede Næseboer.

Toppen saa stor og fyldig som mulig, nærmende sig Kuglerunding, uden Tilbøjelighed til Skilning i Midten, bestaaende af lange smidige Fjer, hævende sig godt op fortil, saaledes at Udsynet ikke forhindres, og faldende ligeligt bag over og til Siderne uden Drejning eller Sammenfiltring af Fjerene og naaende godt ned over Nakken.

Kammen maa helst helt mangle eller være ganske lille, togrenet og V-formet, og være helt skjult af Toppens Fjer.

Ansigtet glat og fjerfrit hos Hollænderne, hos Paduanerne helt skjult af et vel udviklet Fuldskæg, som bør runde sig bagom Øjnene i en smuk Bue.

Øreskiverne meget smaa, runde, helt usynlige hos de med Bart udstyrede Varieteter (Paduanerne).

Hagelappperne af ret betydelig Størrelse hos de hvidtoppede sorte og blaa Hollændere; mangle helt hos Paduanerne.

Halsen middellang, smalt tilløbende op imod Hovedet, nedadtil fyldig, ubetydeligt krummet. — Behænget faldende godt ud over Skuldrene.

Ryggen lige, bred over Skuldrene og smal hen imod Halen. — Sadelbehænget meget yppigt.

Halen stor, vel udfoldet; Vinkelhøjde 40—50^{0}. — Seglfjer og Haledækfjer meget rigelige, stærkt krummede og smidige; Seglfjerene saa lange som mulig og dækkende Halens Styrefjer.

Vingerne stærkt udviklede, meget tæt sluttende til Kroppen.

Brystet rundt, fyldigt og fremtrædende.

Laarene spinkle, muskelfaste, lidt fremtrædende. — Løbene glatte, fintknoglede, tilstrækkelig lange til at bære Kroppen godt op. — Tæerne (4) lige og vel spredte.

Hønen.

I alle væsentlige Enkeltheder er Hønens Kropbygning omtrent som Hanens, kun at den paa de fleste Punkter er mindre og tillige mindre slank, og i Forhold lidt mere fyldig, hvad der ogsaa svarer til, at Fjerene i Hønens Top og Halskrave er kortere, bredere og mindre smidige end hos Hanen.

Størrelse.

Hanen . . . . 2,5 kg   Hønen . . . . ca. 2 kg

Farve og Tegning.

Sølv-Paduanere.

Fælles for begge Køn.

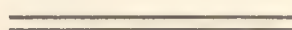
Næbet mørkeblaat eller mørk hornfarvet. — Ansigt, Kam og Øjne røde. — Øreskiver hvide eller blaalig hvide, men uden Betydning. — Hagelapperne usynlige. — Løb og Tæer skiferblaa.

Hanen.

Toppen: Hver Fjer sort ved Roden, med hvidt Midtparti og meget langstrakt fin Kantning med sort, endende med en sort Spids; saa vidt mulig fri for hvide Fjer. — Barten sort- og hvidspraglet eller allerhelst hvid-sortrandet, endelig ikke helt sort. — Halsbehæng sølvhvidt med sort Spids eller, langt bedre: sølvhvidt med en fin sort Rand om hver Fjer. — Ryg og Sadelbehæng sølvhvidt, hver Fjer tydelig randet med sort; Overvinge ligeledes; Vingedækfjerene ligeledes, med den sorte Rand bredest i Fjerens Spids, dannende et tydeligt, fint og skarptegnet dobbelt Vingebaand. — Anden Rækkes Svingfjer hvide med rundtløbende sort Rand. — Første Rækkes Svingfjer hvide med sort Spids. — Bryst- og Laarfjer hvide med sort Rand. — Halens Styrefjer hvide med skarptegnet sort Rand, bredest i Spidsen, saa fri som mulig for udløben, ubestemt begrænset Farve. — Haledækkerne og Seglfjerene hvide med fin ligeliniet sort Rand, denne noget bredere i Fjerspidsen.

Hønen.

Toppen: sølvhvid med sort Rand, saa vidt mulig fri for helt hvide Fjer. — Barten sort- og hvidspraglet eller, allerhelst, hvid med stærk sort Rand, ikke helt sort. — Halskravens Fjer hvide med sort Rand. Skuldre Ryg, Sadel, Vinger, Bryst og Laar som hos Hanen. — Halefjerene rent hvide med skarp sort Randtegning, saa fri for ubestemt Farvebegrænsning som mulig.

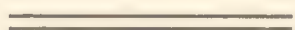

Sølv-Paduanere, Hane og Høne.
Sort hvidtoppet Hane.

Guld-Paduanere.

Disse svare ganske, hvad Tegningen angaar, til Sølv-Paduanerne; kun Grundfarven er forskellig, idet den hvide Farve hos de sidstnævnte erstattes af farvestærk gylden brunlig rødt hos Guld-Paduanerne.

Chamois (udt. Sjamoa) eller hvidrandede gule Paduanere.

Hvad der er anført som fælles for begge Køn for de to foran nævnte Racer, gælder ogsaa for denne, kun at Næbet er skiferblaat.

Hanen.

Toppen: Hver Fjer hvid eller bleggul ved Roden med stærk gult Midtparti og hvid eller helst bleggul Spids, saa fri som mulig for rent hvide Fjer. — Barten hvid- og gulspraglet, eller Fjerene mørkegule med bleggul eller hvid Rand, ikke helt utegnet gule. — Halsbehæng: hver Fjer mørkegul med lysegul Spids. — Overvinge, Skuldre, Ryg og Sadel stærkt lædergule, hver Fjer med bleggul Rand. — Vingedækfjer og anden Rækkes Svingfjer stærkt lædergule (chamoisfarvede) med bleggul Rand, bredest i Fjerenes Spids. — Første Rækkes Svingfjer gule, Yderfanen med bleggul Underrand. — Haledækfjer og Seglfjer stærkt gule med bleggul Rand.

Hønen.

Toppen en noget brunrødlig-gul (laksefarveagtig gul) Grundfarve med lysere Rand, muligst fri for helt hvide Fjer. — Barten lædergul kantet med bleggult, ikke helt gule Fjer. — Halskraven stærkt gul med svagere gul Rand. — Overvinger, Ryg, Sadel, Vingedækkere, anden Rækkes Svingfjer, Bryst og Laar samme gule Farver som Toppen, hver Fjer tydelig og ensartet kantet

med en bleggul Rand. — Første Rækkes Svingfjer lædergule. — Halen lædergul med bleggul Rand. Underfarven overalt bleggul.

Hvide Paduanere.

Disse har Top og Skæg som andre Paduanere og iøvrigt alle Træk tilfælles med disse. — Fjerfarven helt igennem aldeles hvid.

Hvidtoppede sorte Hollændere.

Fælles for begge Køn.

Næbet mørkeblaat. — Kam, Ansigt, Øjne og Hagelapper røde. — Øreskiverne hvide. — Toppen aldeles snehvid; ganske lidt sort nederst ved Fjerroden tilgives, men jo mindre, jo bedre. — Resten af Fjerbeklædningen dybsort med stærk grønlig Metalglans. — Løb og Tæer blaalig sorte, næsten helt sorte. — Underfarven overalt matsort.

Præmieudelukkende: Rødt, gult eller mere end $1^1/_2$ cm hvidt i andre Fjer end Toppens; Løb og Tæer af anden end blaa eller mørk Blyfarve, samt manglende Sundhed og Livskraft.

Hvidtoppede blaa Hollændere.

Denne Varietet adskiller sig kun fra sin sorte Frænde derved, at Fjerfarven er eller bør være afgjort blaa, en Slags lys farvemættet skiferblaa.

Sultan-Høns.

Sultan-Hønen er i flere Punkter meget lig den hvide Paduaner, men er dog en helt forskellig selvstændig Race. Det er en meget lille Hønsefugl med vældig stor, fjerfyldig, kuglerund Top, og den bør ogsaa have fuldt Skæg, som dog undertiden mangler. — Kammen er ganske lille, tveget (bestaaende af to fra hinanden i en spids Vinkel afvigende Grene). — Kropstillingen er vandret, Hals og Ben korte, de sidstnævnte stærkt befjerede og med Gribbebukser eller, hvad vi hellere bør kalde dem: »Hasevinger« (stive Fjer, der, noget lig hængende Vinger, gaar tilbage fra Haserne og nedefter). Disse Hasevinger maa helst være saa stærkt udviklede som mulig og næsten naa Jorden med Spidserne. — Fødderne har to Bagtæer. — Halen meget højt stillet. — Fjerfarven ren hvid ogsaa paa de stærkt befjerede Løb og Tæer, hvis Hud- og Skælfarve bør være lyst skiferblaa.

Racen, som havde mønsterværdigt smukke Repræsentanter paa den internationale Fjerkræudstilling i Rosenborghave i 1885, er livlig og let paa Vingen, men kan blive meget tam og kælen og er da en stolt Besiddelse for artige, dyrevenlige og fjerkræinteresserede Børn. I Forhold til den lille Krop skal den lægge ret store hvide Æg.

NB. Der henvises til Gruppebilledet Side 293.

Kamphøns.

Af Kamphøns er der i de forskelligste Lande en Mangfoldighed af Racer og Varieteter, som omtrent alle hører ind under den vildeste og mest yderliggaaende Sport, som hverken hidtil har haft eller kan ventes nogensinde at ville faa nogen nævneværdig Interesse, end sige Betydning, for praktiske nordiske Fjerkrævenner. — De nymodens engelske Kamphøns med deres uhyre lange hejreagtige Ben og himmelstræbende Rejsning betegner omtrent Toppunktet af tilsyneladende fornuftforladt Fjerkræsport. At der imidlertid er aristokratisk Stil og »Race« i disse midtpunktflyende Høne- og Haneskikkelser, kan ikke bestrides. For os nøgterne Nordboere har de kun Interesse som et morsomt Eksempel paa, hvad Opdrætningskunst formaar og til hvilke Yderligheder et ubehersket Modelune kan udvikle sig. — Et af vore Billeder vil til Belysning heraf fremstille en gammel-engelsk og en nymodens Kamphane. (Se Gruppen af Dværghøns Side 303. — Dværgformernes Stil svarer ganske til de i de fleste Tilfælde tilsvarende Racer af fuld Størrelse).

Gammel-engelske Kamphøns.
(Old English Game).

Denne mest oprindelige Type af engelske Kamphøns, der har spillet en virkelig historisk Rolle i Hanekampenes mange Aarhundreder, er atter siden sidst i Firserne i det nittende Aarhundrede kommen til Værdighed og Anseelse, og den fortjener sikkert denne Oprejsning; thi den har virkelig visse praktiske Egenskaber, som udmærker den i høj Grad; saaledes: dens sjældne Livskraft, dens fine og forholdsvis store Kødmasse paa Bryst og Vinger; Hanens Aarvaagenhed, dødsforagtende Mod og Evne til at forsvare sit Harem, og Hønens ikke mindre Mod til at forsvare sine Kyllinger. Ved Krydsning sætter denne gamle prægfaste Race i høj Grad sit Stempel paa Afkommet.

Til de gamle „Kæmperes“ Værdi bl. a. som Krydsningsemner kan endnu føjes, at ikke blot er Kødet fint, men Affaldet (Svindet) er forholdsvis ringe. — Hud og Kød hvid eller flødefarvet. — Æggeydelsen er kun ringe. — Æggeskallens Farve gul- eller bruntonet eller rosafarvet.

Rugning og Føring eksemplarisk.

***Naturel:** Drift til vid Omflakken. Taaler ikke Indespærring eller Fedning. Uforbederlig Stridbarhed. Selv ganske smaa Kyllinger, Høner saavel som Haner, synes at føle det som en af deres Livsopgaver at slaas for at finde Afløb for deres overvættes Livskraft og Selvhævdelsestrang.*

Typisk Form.

Hanen.

Stil og Holdning stolt, kæk og uforsagt. Bevægelserne hurtige og elegante.

Ved Beføling maa Kroppens Muskler gøre bestemt Indtryk af Fasthed og spænstig Kraft. Fjerklædningen maa være haard, ligge tæt til Kroppen og have stærk Glans.

Hovedet middelstort og spidst.

Næbet stærkt ved Roden og ganske lidt krummet.

Øjnene store, klare, fyrige og udtryksfulde.

Kammen enkelt, opretstaaende, lille, ligelig takket, af fint Cellevæv, hvilket sidste ogsaa gælder Ansigtet.

Øreskiverne svarende til Ansigt og Hagelapper.

Hagelapperne smaa og fine.

Halsen lang, tyk nærmest Skuldrene. — Halsbehænget stridt, godt dækkende Skuldrene.

Ryggen kort, bred over Skuldrene, flad, smal hen imod Halen.

Halen rigelig forsynet med brede Seglfjer, de største af disse krummede. — Styrefjerene med stærkt Skaft.

Vingerne lange og stærkt udviklede; Spidserne tilbøjelige til at nærme sig hinanden under Halen; Fjerskafterne meget haarde og stive.

Brystet stærkt udviklet, bredt og fyldigt; Brystbenet lige.

Laarene korte, muskelstærke og kødfulde, vidt stillede. — Løbene middellange, fjerfrie, finskællede, ikke fladsidede. — Tæerne (4) fine, stærke, lige, godt spredte; Bagtaaen hvilende fast paa Jorden. Sporerne siddende lavt paa Løbene.

Hønen.

Saavidt Kønsforskellen tillader det lig Hanen i næsten alle Henseender. — Halen noget vifteagtig udbredt og baaret godt op.

Størrelse.

Hanen.... 2,25—2,75 kg Hønen.... 1,75—2,25 kg

Farve-Varieteter.

Af gammel-engelske Kamphøns har man:

Sortbrystede røde, væsentlig svarende til pragtfuldt farvede brune Italienere i Farve og Tegning, kun at Hanens gulligrøde Halsbehæng bør være uden sort Ribstribe. Hønen i Farve svarende til den brune d. Landhøne.

Højrøde, med en lysere Farvetone i Behæng, paa Ryg og Skuldre og et brunligt Skær over de sorte Fjer. — Hønen lys, saakaldet »hvedefarvet«.

Brun-røde: Hanen med appelsinfarvet Hals- og Sadelbehæng med sort Ribstribe, mørkerød Overkrop, brunt eller sortsprængt-brunt Bryst og Underkrop; Hønen: Hals guldgul med sort Ribstribe, den øvrige Krop meget mørkebrunt meleret, næsten sort.

Rød- og hvidbrogede (engl. Red Pile [Pajl] Game): Hanen appelsinfarvet eller kastaniebrunt Behæng, mørkerød Ryg og Vingebuer, hvidt Vingebaand, blankt rødbrunt Vingespejl, hvidt Bryst, Sider, Underkrop og Hale. — Hønen: lys kastaniebrun Halskrave; Bryst, Bug og Forlaar kastaniebrune, afskyggende til hvidt paa den øvrige Krop.

Sølv-Andevingede: Hanen sølvhvid Overkrop, uden sort Ribstribe i Behænget; skarpt tegnet staalblaat Vingebaand, hvidt Vingespejl; Bryst, Underkrop, Laar og Hale sorte. — Hønen: Halskraven sølvhvid, med sort Ribstribe; Ryg og Ydervinger mørkegraa; Bryst og Bug lyst raadyrfarvede; Halen graa og sort.

Endvidere gives der: **hvide, sorte** og **spættede** i sort, rødt, gult, blaat og hvidt.

Ny-engelske Kamphøns.
(Modern English Exhibition Games).

Gruppebilledet, Side 303, hvor en gammel-engelsk og en ny-engelsk K.-Hane er sidestillede, vil bedre end Ord anskueliggøre, hvor langt man efterhaanden er naaet frem i meningsløs, men næppe helt hensigtsløs, Afvigelse fra den gammel-engelske Type, navnlig i Retning af Benene, især Laarenes, og Halsens uhyre Længde. Her gælder Regelen: »jo galere, jo bedre« aldeles bogstavelig; »beundringsværdigt højstrakt *(phenominal reach)* er Udtryk for en rigtig nymodens Kamphane-Sværmers varmeste Ros.

I den skandinaviske Fjerkræ-Standard kan der naturligvis ikke ofres Plads paa indgaaende Beskrivelse af saa overspændte Sværmerier, men en lille Smule Forestilling derom har dog sin uskyldige Interesse. Den meget lange og tynde Hals, der rager omtrent lige op i de højere Luftlag, har kun ubetydelig Krumning og skal kun være tyndt beklædt med korte, stive, tæt tilliggende Fjer. Hovedet er meget langt, smalt og snogeagtigt. Kammen er enkelt, kun sjelden klædelig. Baade denne og Hagelapperne er i Regelen afklippede, navnlig paa Udstillingsdyr. Næbet kraftigt. Øjets Udtryk overmodigt. Kroppen fortil bred og fyldig, spids hen imod den dybt tilbagegaaende, nedadpegende, korte, tæt sammenfoldede og fjerknappe Hale, hvis Seglfjer kun er lidet krummet og vandret ført.

Ny-engelske Kamphøns haves i alle de for de gammel-engelske Kamphøns nævnte og endnu flere Farve-

varieteter; men det er især de vedtagne Former og Kvalitetsmærker, som de stridbare Kamphønsopdrættere og -Udstillere forlange bedømte med den mest lødigt motiverede Strenghed og Sagkundskab.

Malayer.

Denne gamle Kamphønerace fra de ostindiske Øer har i det sidste Hundredaar snart været højt anset baade som Sports- og Nytterace og snart meget forsømt og omtrent helt opgivet. Den har dog stadig sine Dyrkere i England, Amerika og flere Lande. I det smaa har den ogsaa haft Foden inde i Danmark, men næppe været udstillet. Den har i Kropform en Del tilfælles med indiske Kamphøns, men er mere højbenet og har en mere stejl Rejsning, bredere Hjerneskal og hos Hanen skulende, kamplystne Øjne. Befjeringen haard, sparsom og tæt tilliggende, ofte visende Brystets Midtparti og Skuldre nøgne. Næbet kort, krumt og meget tykt. Kammen er en meget fremskudt, ret lav Pudekam, fortil bred, bagtil spids. Halsbehæng kort, knapt berørende Skuldrene. Sadelbehænget kort og knapt. I Retning fra Isse til Halespids danne Hals, Ryg og Hale hver for sig en nedad skraanende svagt opbuende Linie (altsaa tre Krumlinier og hængende Hale). Kropvægten hos Hanen 4—4,5 kg, Hønen 3—3,25 kg. Malayerne har ofte været benyttede til Krydsning og har uden Tvivl i høj Grad bidraget til Udviklingen af de foran beskrevne uhyre opstyltede ny-engelske Udstillings-Games. Farverne hos flere af Varieteterne: porcelænsfarvede (rød-, hvid- og sortspættede) og de rød- og hvidbrogede (Piles) kan være pragtfulde.

Asseel.

Dette er en Kamphønetype af det reneste Blod og af den største Ælde. Efter gamle Beskrivelser og Tegninger antages den at have været kendt i Asien ca. 1000 Aar før

vor Tidsregning. Den formenes at have været Ophav til den foregaaende og ved Gennemgangsled til flere Hønseracer. Det skal i utalte Aarhundreder have været en Fest for de indiske Guder at se hæderkronede Haner af denne Race udkæmpe deres sejrstolte Kampe lige saa meget i Luften som paa Jorden. — Som Høner med Kampblod i Aarerne i Almindelighed er Asseel-Hønen en uforfærdet Forsvarer af sine Kyllinger, og som saadan kunde den maaske fortjene en Plads den Dag idag, hvor kyllingesultne Katte, Krager og andre Rovdyr og -fugle husere.

Sumatra.

Sumatra-Hønen har en slank og elegant Krop med vandret Stilling; Hovedet er lille, smukt formet; Kammen (nærmest Ærtekam) lille, flad, lidt kruset eller vortet, uden Spids; Øjnene store, bydende, mørkebrune, Ansigtet sortagtig-rødt, besat med fine haaragtige Fjer; Øreskiverne og Hagelapperne yderlig smaa, mørkerøde. Halsen over middellang, fint krummet. Kroppen fast, tykkest om Bryst og Skuldre, smallere hen imod Halen. Laarene middellange, vidtstillede, muskelfaste. Løbene knapt middellange, glatte, finskællede, kraftige, undertiden dobbeltsporede. Disse med deres fire Tæer og Næbet sorte eller mørk skiferfarvede.

Det mest ejendommelige ved Racens Udseende er: den baade hos Hanen og Hønen i omtrent vandret Stilling førte meget lange Hale, som hos Hanen er forsynet med en Overdaadighed af flot hængende Haledækfjer, gradvis i Størrelse nærmende sig de prægtige Seglfjer, som krumme sig ned og næsten berører Jorden. Fjerfarven er sort med en vidunderlig stærk grøn Metalglans.

Hønen lægger smaa og ikke mange Æg, men det er en Prydhøne af første Rang trods den enkle Farve.

(Se Gruppebilledet Side 293).

Yokohama.

Typisk Form.

Hanen.

Kroppen nærmest valseformet, forholdsvis langstrakt, omtrent vandret ført, lidt afsmalnende, og ganske lidt skraanende hen imod Halen. Befjeringen rigelig, ret tæt tilliggende, med stor Yppighed af lange, smalle og smidige Dækfjer.

Hovedet langt, fladt, nærmest lidt smalt.

Næbet godt middellangt, kraftigt, let krummet.

Øjnene store, livligt blikkende.

Ansigtet fjerfrit.

Kammen bred, nellike- eller lavt pudeformet. Enkeltkam og Ærteblomstkam slemme Fejl.

Øreskiverne smaa, tæt tilliggende.

Hagelapperne smaa, afrundede. Nøgen Strube.

Halsen lang, slank, smukt højt baaret, med rigeligt, lang- og smalfjeret Behæng.

Ryggen middellang. Form som angivet for Kroppen.

Sadelbehænget yppigt, langfjeret og smidigt, begyndende næsten lige fra Skuldrene.

Halen meget lang, lige, fasanagtigt tilbagestrakt, Styrefjerene med forholdsvis tyndt Skaft og Rib. Seglfjerene naaende langt ud over Styrefjerene, indtil en Meter lange eller længere og ofte berørende Jorden med Spidserne.

Vingerne middellange, liggende tæt til Kroppen, tildels skjult af Halsbehænget.

Brystet fyldigt, fremtrædende og højt baaret.

Benene lange. Laarene iøjnefaldende lange, med tæt tilliggende Befjering. Løbene glatte, finskællede og finknoglede. Tæerne (4) smukt udbredte.

Hønen.

Kropbygningen meget lang og slank, dog ret godt kødbelagt. Kommer i alt væsentligt Hanen nær i Bygning, ogsaa med Hensyn til de lange synlige Laar. Ligeledes er Halen lang, men smal og vandret baaren, med let nedad-

Hvide Silkehøns (Hane og Høne). Purhane.
Sumatra Høne og Hane. Sultan Hane.

rettede Dækfjer paa Siderne. De to øverste Halefjer maa naa nogle Centimeter ud over de øvrige og hen imod Spidsen være lidt nedadkrummet.

Farve.

Alle ubefjerede Huddele livligt røde. Næb, Løb og Tæer gule. Øjnene gullige eller perlefarvede.

Fjerfarve.

I Japan haves flere Farvevarieteter, hyppigst gul- og rødbroget, men ogsaa hvide og brune.

I Europa kendes de rød- og hvidbrogede bedst. Disse har hvidt Hoved, hvidt Hals- og Sadelbehæng samt hvid Hale og Vinger, brune eller blodrøde Skuldre og Ryg, og rødt Bryst, Underkrop og Laar med smaa hvide eller gullig-hvide Fjerspidser. I høj Fuldkommenhedsgrad kan disse være pragtfulde.

Ogsaa rent hvide eller gulligt hvide kendes her i Vesterlandene, men de rød- og hvidbrogedes stærke Farvemodsætning mellem stærkt højrødt eller brunrødt og hvidt er langt det mest pragtfulde. Paa Farverne lægges der mindre Vægt end paa Kroptype og den ejendommelige Befjering.

Føniks-Hønen.

I denne Race har Japaneserne drevet deres Opdrætningskunst og deres Hang til det overdrevne, snurrige og særsynte til det yderste. Ved **Hønen** er der intet særlig mærkeligt eller interessant; den har et noget ukultiveret Landhønepræg med lille Hoved, lille enkelt Kam, smaa hvide Øreskiver, kæk Rejsning og lang, tilbagegaaende, spids Hale. — Den almindeligste Farve er sortebrun Overkrop og lysere Bryst og Underkrop. — Det er den umaadelige Længde af **Hanens** Hale og Haledækfjer, som er det opsigtvækkende. Længden af Seglfjerene, som kun fældes omtrent hvert tredie Aar, tiltage i Længde med Aarene. 2 Meter menes at være den største Halelængde opnaaet

hos Haner i Europa og Amerika. I Nationalmusæet i Tokio findes imidlertid, efter hvad der berettes, to præparerede Hanekroppe, af hvilke den enes Seglfjer er 13½ Fod, den andens ca. 17 Fod lange.

Japaneserne paastaa endog, at en Længde af 23 Fod for en Hanes Hale er bleven maalt. At en Hale af endog blot 6 Fods Længde selv af en adræt og flot trinende og svejende Føniks-Hane ikke kan bæres op fra Jorden eller i det hele føres anstandsmæssigt siger sig selv. Saadanne Haner anbringes da ogsaa i Japan i et lille Taarn af et Bur paa en Siddestang, hvorfra de kan naa Æde- og Drikkekar og hvorfra Halen kan hænge frit ned. Det siges — der siges jo saa meget — at de tre Gange om Dagen tages ned for at faa lidt Bevægelse og at Halen da omhyggeligt rulles sammen og beskyttes ved et Papfutteral. — Hvordan dette nu end forholder sig, tør Standard-Udvalget ikke just anbefale denne Race — der ikke engang er køn, men unægtelig sær og sælsom — til det første, det bedste Husmandshønseri.

Purhøns.

Det ejendommelige ved de Høns, som kommer ind under denne Betegnelse, er den Mærkelighed ved Fjerene, at de, med Undtagelse af de stive Vinge- og Halefjer, har Spidserne opadbøjede og fremadrettede, ofte tillige drejede og snoede eller krøllede paa en ganske fantastisk og regelløs Maade, mindende noget i Udseende om ikke altid haarfagre Ungersvendes kunstigt krusede Lokker, naar de skal til Bal.

Slige Høns har været kendt i Aarhundreder og er ofte omtalt af Videnskabsmænd og Rejsende. Hyppigst kan man træffe dem i Landene og paa Øerne omkring det indiske Ocean. — Der har i Danmark for en hel Del Aar siden været fremstillet et Krydsningsprodukt af Kochin og Purhøns, som dog kun gav en svag Forestilling om rigtige renavlede Purhøns, men fremhævede som noget vidunderligt blev de. Purhønsene paastaas at have meget stærkt udviklede Moderfølelser og at være overordentlig trolige

Rugere og de mest omhyggelige Kyllingeførere, hvorfor de undertiden foretrækkes til at udruge navnlig Æg af Dværghøns og Fasaner. Deres Natur-Frisure minder jo ikke saa lidt om en rigtig kaldsivrig Skrukkers iltert strittende Fjer. — En godt purret Høne, trippende om med en Sværm af smaa yndige Kyllinger i hyggelige Omgivelser maa være et i Sandhed morsomt og fængslende Syn. Purhønsene kan som det pudsige Udslag af et Naturens Særlune fængsle; de maa helst være af ringe Størrelse, nærmende sig Dværgformerne. Der skal for Resten være Eksempler blandt dem paa helt flittig Æglægning. Nogen bestemt Racekarakter med Hensyn f. Eks. til Kamform eller Fjerfarve har disse Høns fra »den omvendte Verden« ikke. Jo mere vildt purrede de er, desto mere interessefangende er de. Fjerfarve og næsten alt andet er en Bisag og en Smagssag. (Se Gruppebilledet Side 293).

Silkehøns.

Fjerene hos disse er, formodentlig fra først af ved et mærkeligt Naturspil, undergaaede en Omdannelse, der dog næppe er kommet brat, men hvis Anlæg og Antydninger er blevne udviklede af det fjerne Østens Sans og Interesse for det snurrige allerede for Aarhundreder siden. Kun de større Fjer i Vinger og Hale har nogen egentlig Fane, og Skaftet er endda i disse meget tyndt og smidigt, og Fjerfanernes Straaler er ikke som hos almindelige Fjer sammenhagede og dannende en fælles Flade, men haar- eller silkeagtige ligesom Dunene nederst paa almindelige Fjer. (Se Gruppebilledet Side 293).

Typiske Særkender.

Hanen. Hovedet lille, bredt, hvælvet. — Kammen noget lig et fladtrykt Morbær eller som Forpartiet af en Rosenkam foran paa Hovedet; bag Kammen er en spidst udløbende, tilbagepegende Fjertop. — Næbet middel-

langt, blaat. — Øjnene mørkebrune. — Ansigtet glat, fjerfri, mørk rødlig-blaat ligesom de brede, runde, knapt middellange Hagelapper. — Øreskiverne smaa, runde, blaa. — Halsen stærkt krummet ved Nakken. — Kroppen kort og svulmende kochinagtig i Form og med brusende eller løs Fjerdragt. — Ryggen kort og bred, med stærkt stigende og kuplet Sadel. — Vingerne smidige, lavt baarne, men ikke hængende. — Brystet hvælvet. — Halen som hos Kochin, dannende en fjerrig blød Kvast. — Laarene fjerrige. — Løbene mørkeblaa, befjerede paa Ydersiden. — 5 Tæer, de to Bagtæer godt adskilte, de yderste to Fortæer befjerede.

Hønen paa det nærmeste som Hanen; mindre Kam, men større og mere opstaaende Fjertop; Sadelpartiet bredere og fyldigere. — Halen kort og vandret.

Fjerfarven er i Almindelighed rent hvid og silkeglinsende. I Bagindien haves ogsaa sorte. — Huden og Benhinderne er blaa og Kødet meget mørkt, men, der siges: velsmagende. — Hønerne er yderst omhyggelige Rugere og Mødre og benyttes ofte i Udlandet til Udrugning af Fasaner, Vagteler og smaa Pragtænder.

Hvidhudede Silkehøns med de nøgne Hudpartier røde haves ogsaa, og da med gult Næb, gule Ben, rødgul Regnbuehinde og hvidt Kød, men de er sjeldne og ikke saa ejendommelige i Udseende.

Forf. havde midt i Firserne i f. Aarh. gentagne Tilfælde, hvor pragtfuldt farvede Langshan-Høners Fjerdragt ganske havde antaget Silkehønsenes Fjerkarakter, rimeligvis en medbragt Arv fra deres kinesiske Moderland, hvor Krydsning med de der ret hyppigt forekommende Silkehøns kan have fundet Sted.

Dværghøns.

(Bantams).

Der er snart ikke nogen mere almindeligt anerkendt Hønserace, som ikke har sin Modpart i en tilsvarende Dværgform, lige fra Kochin, Brahma, alle Kamphønsvarieteter til Spaniere, Italienere, alle toppede Racer o. m. fl., ja selv til saa forholdsvis nydannede Racer som Plymouth Rocker og Wyandotter. Blot at opregne dem alle vilde tage ikke saa lidt Plads.

Det er overflødigt at give nogen særskilt Beskrivelse af saadanne til anerkendt Dværg-Lidenhed formindskede Racer, idet de i Kropform, Stil eller Holdning, Farve og Tegning fuldt ud skal svare til deres større Frænder og Forgængere, medens de selv stige i Rang, Yndest og Handelsværdi i Forhold til deres Lidenhed: jo mindre, des bedre — des morsommere —, og Dværghøns holdes selvfølgelig i Almindelighed for Fornøjelse. For at denne kan blive saa stor som mulig, er der Anledning til at stille meget store og skærpede Skønhedsfordringer til disse snart pyntelige og snart pudsige smaa Væsener. De kan da til Gengæld være til stor Pryd og velgørende Adspredelse paa mangt et Sted, hvor større Høns ikke kan holdes eller ikke ønskes holdte. For Børnene i mangt et Hjem vil nogle smukke Dværghøns være en evindelig ren og stor Glæde og kan være et Opdragelses- og Forædlingsmiddel i flere Henseender, særlig i Retning af at fostre Sans for Dyrehold i Almindelighed.

Af nogle faa mere særprægede Dværghønsracer, som ikke har nogen tilsvarende Type blandt de større Racer, skal følgende her beskrives:

Sebright (udt. Sibrajt) Bantams.

Disse prydelige, vigtigt trippende og selvbevidste Smaaskabninger — der er to Varieteter: Guld- og Sølv-Sebright — er, naar de kommer deres Ideal nær, noget af det skønneste og fornøjeligste, man kan tænke sig, i Hønseham. De har endog spillet en Rolle i den erhvervsmæs-

sige Fjerkræavl, idet Sølv-Sebrighterne har ydet Bidrag til Dannelsen af sølvrandede Wyandotter. De kan være Pyntehøns af Rang for velstillede Villaejere og hvem der ellers har Raad til og Sans for at ofre lidt paa Skønhedens Alter. (Se Gruppebilledet af Dværghøns Side 303).

Typisk Form.

Hanen. Hovedet fint rundet fortil, ført godt tilbage. — Næbet noget kort, svagt krummet. — Ansigtet glat og finhudet. — Øjnene store og klare. — Rosenkam, fast og lige stillet, fortil bred og lige afskaaret, fri for Hulning i Midten, Overfladen jævn og besat med smaa, fine, ligeligt fordelte, koralagtige Nubber, bagtil snævrende ind til en lige eller ubetydeligt opadpegende Spids. — Øreskiverne godt middelstore, fladt tilliggende og glatte. — Hagelapperne brede, forholdsvis korte, vel rundede. — Halsen godt krummet og meget stærkt tilbagegaaende, smal op imod Hovedet, beklædt med Fjer af samme Art som hos Hønen (altsaa helt uden de for Haner almindelige smidige Halsfjer). — Ryggen meget kort, med korte og stive Sadelfjer lige som Hønen. — Vingerne meget lavt baarne, med lange, dybt fra Siderne nedhængende Spidser. — Brystet fyldigt og meget fremtrædende. — Kroppen tætsluttet. — Halen hønehaleformet (helt uden Seglfjer og bløde Haledækkere), Fjerene bredest ud mod Enderne, de to øverste ikke over 4 cm længere end de øvrige Halefjer, godt udbredt og højt stillet (70° Vinkelhøjde), ikke for stor, efter første Fældning kortere. Haledækkerne lige, med bredt afrundede Spidser og liggende tæt til Halens Sider. — Laarene meget korte. — Løbene korte og fine, aldeles fri for Spor af Fjer eller Dun. — Tæerne (4) lige og vel spredte.

Befjeringen kort, tæt; Fjerene ikke for brede, men absolut ikke spidse.

Hønen i alle Maader lig Hanen, kun mindre, særlig for Hovedpunkternes Vedkommende (Kam, Ører og Hagelapper).

Størrelse.

Hanen omtr...... 1,5 kg. Hønen omtr..... 1,25 kg.
— Jo mindre, jo bedre. —

Farve.

Sølv-Sebright.

Fælles for begge Køn.

Næbet mørkeblaat eller mørk hornfarvet. — Ansigtet mørk purpur eller mørkerødt, det første at foretrække. — Øjnene sorte eller mørkebrune. — Kam og Hagelapper mørk purpurfarvede eller matrøde. — Øreskiverne som Ansigtet og saa fri for hvidt som muligt. Fjerklædningen gennemgaaende med sølvhvid Grund, hver Fjer ligeligt, skarpt og tydeligt helt omgivet af en smal, glinsende sort eller grønligsort Rand. — Dun og Underfarve mørkegraa. — Løb og Tæer skiferblaa.

Guld-Sebright.

Næbet mørk hornfarvet. — Alle Racemærker iøvrigt som Sølv-Sebright, naar det erindres, at i Stedet for dennes sølvhvidt skal Grundfarven (Fjerenes store, rene og klare Midtparti) være gylden-brunrød; iøvrigt med samme fint gennemførte Randtegning.

Meget slemme særlige Fejl, som udelukke Sebright fra Præmiering: Enkelt Kam; hanemæssigt Hals- eller Sadelbehæng, Seglfjer eller bløde Haledækkere hos Hanen; befjerede eller ustandardmæssigt farvede Løb og Tæer.

Dværghønsenes Størrelse.

Det var oprindeligt Meningen for denne Hønseklasse at bibeholde Vægten i Pund efter Dansk Fjerkræ Standard. Ved Sætningen er der, ligesom gennemført her i denne Standard, bleven indsat *„kg.“* i Stedet for „Pd.“, hvad der ved Udarbejderens yderst svage Syn og overanstrengende natlige Korrekturlæsning er bleven overset.

NB. *Vægten bedes ændret som følger:*

Sebright.

Hanen.......	omtr. 675 gr	Hønen	omtr. 575 gr

Rosenkammede.

Hanen	omtr. 575 gr	Hønen	omtr. 475 gr

Mille Fleur.

Hanen	omtr. 750 gr	Hønen	omtr. 625 gr
Unghaner ...	— 625 -	Høneker	— 500 -

Punktværdi-Skala for Sebright.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Livlighed og propert Ydre)	10
Lidenhed	15
Kam- og Hagelapper (Form og Farve)	10
Næb, Ansigt, Øjne og Ører (særlig Farven)	8
Grundfarve (rent hvid hos Sølv-, rent brunligrød hos Guld-Sebright)	12
Randtegning (gennemført Skarphed, Finhed og Farvestyrke)	18
Fjerenes fysiske Karakter (Hale og Behæng) samt Løb og Tæer	12
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Rosenkammede Sorte.

Denne i sine elegante Former og pragtfulde Farvemodsætninger sjelden skønne Dværghønserace er en af de faa, som har været set her i vore Lande, i alt Fald i Danmark, i næsten ideal Fuldkommenhed. Den frembyder færre Vanskeligheder for skønhedssøgende Opdrættere end de fleste andre Prydhøns. Den gives her en mere indgaaende Beskrivelse, end der i Almindelighed findes Anledning til at ofre paa Prydhøns af denne Klasse.

Størrelse.

Hanen .... 1,5 kg. Hønen .... 1,25 kg.

— Jo mindre, jo bedre. —

Typisk Form.

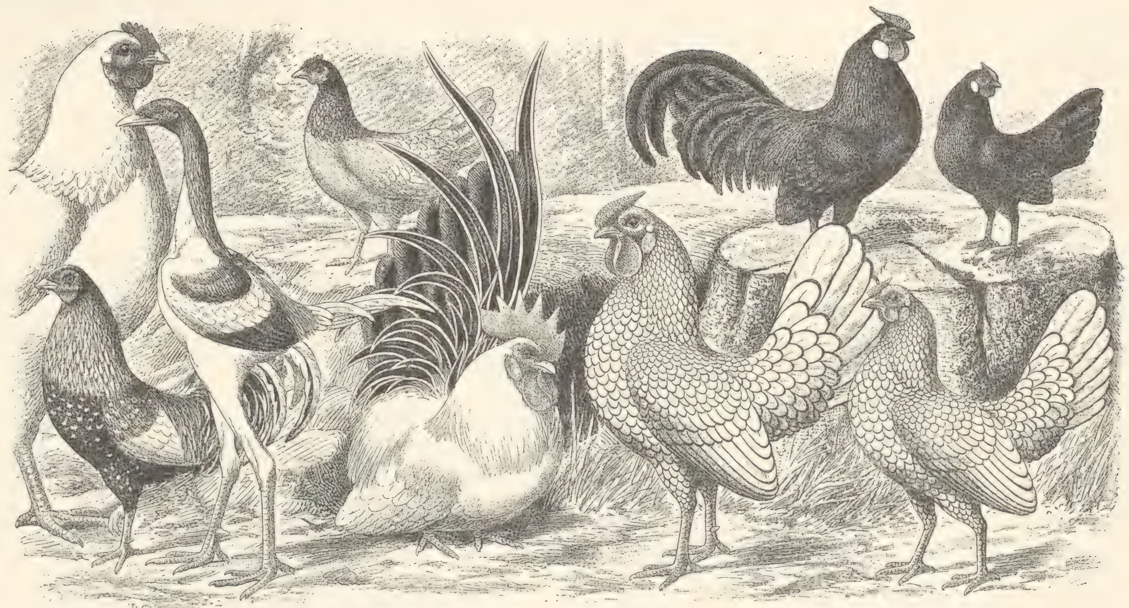
Hanen. Hovedet bredt og kort, ført godt tilbage. — Næbet temmelig kort, kraftigt ved Roden, svagt krummet. — Kammen (Rosen-) forholdsvis stor, fint formet, fast paasat, lige stillet, fortil bred, ligeliniet og vel udfyldt; Overfladen jævn, tæt og ligeligt besat med korte, fine Nubber; bagtil endende i en lang, stærkt udviklet Spids i

Fortsættelse af Kammens Retning, som gradvis hæver sig lidt bagud. — Øreskiverne aldeles runde og glatte, jævnt tykke, fine og faste i Vævet, siddende fast paa Kinderne, bløde som hvidgarvet Gedeskind, ikke større og ikke meget mindre end en 2-Øre — Hagelapperne korte, forholdsvis brede, fine og smukt rundede. — Halsen temmelig kort, ført godt tilbage, rigt forsynet med ret brede smidige Fjer i Behænget, som maa falde yppigt ud over Skuldrene og Vingernes Forkant. — Skuldrene brede og flade. — Ryggen meget kort, bred og flad, noget svejet (nedbuet), smallere henimod Halen, med en Overdaadighed af lange Sadelfjer fra Ryggens Midte til Halen. — Vingerne lavt baarne, med brede Svingfjer, men ikke skjulende Haserne. — Brystet bredt, fremstaaende og højt baaret. — Bagpartiet bredt fra øverst til nederst. — Halen ført godt tilbage med en Vinkel af 40^0 og bestaaende af brede Fjer, som slutte sig godt sammen og delvis dække hinanden. — Seglfjerene lange, brede helt ud til Enden, godt krummede op over Halens Styrefjer. Haledækfjerene lange, noget brede ud til Enden, smidige, krummende sig med samme Buegrad, men lidt kortere end Seglfjerene. — Benene godt adskilte. — Laarene korte, ret tykke nærmest Kroppen, tynde ved Haseledet. — Løbene temmelig korte, trinde, spinkle og fint byggede, aldeles fri for Fjer eller Dun; fire Tæer.

Hønen. Hoved og Hals væsentlig i Form som Hanens, kun forholdsmæssigt mindre, især Kam og Øreskiver; sidstnævnte omtrent af Størrelse som en 25-Øre. — Skuldre, Ryg og Bryst som Hanens. — Vingerne lidt mindre nedhængende. — Halen gaaende godt tilbage (40^0) og bestaaende af brede Fjer, som slutte sig smukt sammen.

Farve.

Næb, Løb og Tæer sorte. — Øjnene kastaniebrune eller mørkerøde. — Kam, Ansigt og Hagelapper livligt kirsebærrøde. — Øreskiverne snehvide. — Fjerfarven dybt sort med grøn Glans. — Et tydelig begrænset

Gl. eng. Dv. Kamphøne.
Hv. Plym. Rock Høne, nat. Stør. Japanesisk Dværghane.
Gammel- og ny-eng. Kamphaner med afklip. Kam og Hagelapper.

Sort rosenkam. Dv. Hane og Høne.
Sølv-Sebright Hane og Høne.

Vingebaand af brede Fjer med særlig stærk grønt Skær og Halen hos begge Køn ligeledes stærkt grønglinsende er Punkter af stor Skønhedsvirkning. — Underfarven matsort.

Størrelse.

Hanen omkring.. 1,25 kg. Hønen omkring.. 475 gr.

Rosenkammede Hvide.

Disse svare i typisk Form ganske til de sorte. — Næb, Løb og Tæer hvide eller lyst kødfarvede bagpaa og mellem Skællene. — Øjnene livligt røde. — Øreskiverne rent hvide. — Fjerfarven snehvid.

Punktværdi-Skala for Rosenkammede Bantams.

Typisk Kropform og Holdning	12
Pleje-Tilstand (Livlighed og velplejet Ydre)	10
Lidenhed	10
Næb, Ansigt, Øjne og Hagelapper	7
Kam (Form, Finhed, Fasthed og Farve)	14
Øreskiver (Form, Finhed, Farverenhed og Størrelse)	12
Fjerfarve og Glans	10
Vinger (Stilling, Vingebaandets Glans)	8
Hale (Størrelse, Form, Glans o. s. v.)	12
Løb og Tæer	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Benbefjerede Enkeltkammede.

Kaldes undertiden engelske Havehøns (i England: »Booted Bantams«). De kan trods nogen anden Race tillades Adgang til næsten hvilken som helst Have, naar undtages det Tidspunkt, da Frøplanterne er ganske spæde og

saa naturligvis med Hensyntagen til Jordbærbedene, idet deres med lange stive Fjer beklædte Ben og Fødder forhindrer dem i at skrabe.

Den hvide Varietet tager sig i sin livlige Færden mellem Busketter og paa kortgræssede Plæner nydeligt og morsomt ud. De er meget ømme og omhyggelige Kyllingemødre og saa yderst tamme og tillidsfulde overfor Mennesker, at man næsten nødes til at holde af dem. — Hovedet lille, godt tilbageført; Kammen enkelt, opretstaaende, smukt takket. Øreskiver glatte. Hagelapper brede, tynde vel rundede. Halsen kort, krummet godt tilbage og rigt behængt. Kroppen kort og bred og tæt sluttet. Vingerne store og dybt hængende. Brystet rundt, fyldigt og fremtrædende. Benene nærmest korte, besat med lange stive Fjer helt ud paa Ydertæerne. Fjerene fra Haserne danne udpræget »Gribbebukser« og naa næsten helt til Jorden. Halen fyldig, vel udbredt og højt stillet (90^0, retvinklet). Fjerfarven skal hos de hvide være rent hvid. Næb og Løb hvide. Øjnene røde. De nøgne Hoveddele livligt røde.

Holdningen er strunk og struttende. Hanen bør højst veje 750 gr, Hønen 625 gr, altsaa være yderlig smaa.

Benbefjeret Mille Fleur.

(Udt.: Mil Flør).

Navnet betyder »tusindblomstret«, og det er ret træffende. Fint udviklede Individer gør næsten Indtryk, som om de var oversaaet med trefarvede Blomster i livlig rødt og rent hvidt, mellem-begrænset af en smal sort Tværstribe. I Tyskland kalder man dem »porcelænsfarvede«, et Navn hvormed de ogsaa er bleven betegnet i Danmark.

Størrelse.

Den samme som for de fleste andre Dværgracer:

Hanen . . . . 1,50 kg. Hønen . . . . 1,25 kg.
Unghaner . . . . . . 1,25 - Høneker . . . . 1 -

Typisk Form.

Kroppen kort og tæt sluttet.

Hovedet lille, rundt, stærkt tilbageført.

Næbet kort, ubetydeligt krummet.

Øjnene fyldige og klare.

Kammen enkelt, middelstor, opretstaaende, smukt og symetrisk takket.

Øreskiverne mandelformede, fladt tilliggende.

Hagelapperne brede, tynde, smukt rundede (Hønens meget smaa).

Halsen stærkt tilbagebøjet, afsmalnende mod Hovedet; Behæng hos Hanen langt og rigeligt.

Ryggen kort med noget indbuet Svej op mod Halen. **Hanens** Sadelbehæng langt og rigeligt.

Halen lang, vel udfoldet, meget højt stillet, retvinklet.

Vingerne store, med lavt hængende Spids.

Brystet fyldigt, rundt og meget fremtrædende.

Laarene middellange, beklædt med lange, stive Fjer, der forme sig som »Hasevinger« og næsten berøre Jorden. — Løbene middellange, stærkt og tæt befjerede ned ad Ydersiden. — Tæerne lige; Ydertæerne stærkt befjerede ud til Enden.

Hanens Farve.

Hovedet skinnende rødt, hver Fjer med en lille hvid Spids, en smal sort Tværstribe skillende mellem Farverne. — Næbet hornfarvet. — Øjnene rødbrune. — Alle Hovedets ubefjerede Dele stærkt røde. — Halsbehænget mættet glinsende rødt, hver Fjer med en grønligsort Stribe langs Ribbens nederste Del og endende med en rent hvid V-formet Spids. — Ryggen stærkt lysende rød, med en grønligsort Stribe langs hver Fjers nederste Del nær til Enden, hvor der afsluttes med en hvid V-formet Plet, den sorte Stribe, hvor den støder til den hvide Endeplet, naaende til Fjerenes Kant. — Halen sort, hver Fjer med hvid Spids; Haledækkerne og Seglfjerene grønligsorte, hver Fjer endende med en hvid V-formet Plet. — Vingebuerne glimrende røde, hver Fjer med en rent hvid Plet i Spidsen; Dækfjerene stærkt rødbrune, hver Fjer med en V-formet

Endeplet, en nymaaneformet sort Tværstribe skillende mellem den hvide Plet og Fjerens øvrige Farve; første Rækkes Svingfjer med sort Inderfane, Yderfanen sort, let randet med rødbrunt, den nederste Del af Fjeren kantet med hvidt; anden Rækkes Svingfjers Yderfane rødbrun, Inderfanen matsort, der strækker sig ud til Fjerenes hvide Spids. — Brystet gylden brunrødt, hver Fjer med en V-formet hvid Endeplet, med en nymaaaneformet sort Tværstribe skillende mellem de tvende andre Farver. — Kroppens øvrige Fjer, ogsaa Laarenes, samme Farver og Tegning som Brystet. Bløde Fjer matsorte, blandet med hvidt. Underfarven skifergraa, gaaende over til mat gulliggraat nærmest Kroppen. — Løbs og Tæers Hud og Skælfarve skiferblaa, Fodsaalen gul.

Hønens Farve.

Hovedets og Halskravens Fjer stærk gylden Læderfarve, hver Fjer endende med en rent hvid V-formet Plet, som med en nymaaneformet sort Tværstribe er skilt fra Fjerens øvrige Farve. Hos den skæggede Varietet er Bartens Hovedfarve lys guldgul, hver Fjer med hvid Spids. Hovedets ubefjerede Dele som Hanens. — Ryg og Vingebuer farvemættet gylden Læderfarve, med V-formet hvid Spids, som ved en nymaaneformet Tværstribe er adskilt fra den guldgule Hovedfarve. — Vingernes første Rækkes Svingfjers Inder- og Yderfane sort; anden Rækkes Fjers Yderfane lyst guldgul næsten til Enden, Inderfanen matsort nær til Enden, hvor den sorte Farve breder sig ud over Yderfanens gule Farve for at danne Grænse mellem denne og Fjerens hvide Spids. — Halen matsort med hvide Fjerspidser. — Haledækfjer og Kroppens øvrige Fjer, indbefattende Bryst og Laar, samt Hasevinger med Farve og Tegning som Ryggen. — Løb og Taabefjering matsort med hvid Spids. — Benenes Hud-Skæl og Fodsaal samt Underfarven som hos Hanen.

NB. Saa meget er der at iagttage ved den sig vigtig følende lille Mille Fleur, før man naar til det fagre Mønsters Toppunkt.

Japanesiske Dværghøns.

Japaneserne har fra ældgammel Tid sværmet for og haft Greb paa at frembringe yderst smaa Planter og Dyr. Japanesiske Dværghøns, som nogle enkelte Gange har været set paa danske Fjerkræudstillinger, er ikke just kønne, men overordentlig morsomme Foreteelser i deres pudsigt vigtige, struttende og forfængelige Lidenhed; de er at regne til de aller mindste af alle Hønsedværgene.

De har en stor, enkelt, opretstaaende, regelmæssigt takket Kam; kort, højt baaret Hals; meget kort og tæt sluttet Krop; dybt og stærk hvælvet Bryst; hængende Vinger, hvis Spidser omtrent berøre Jorden; yderst korte glatte Løb, saa korte, at næsten kun Fødderne kan ses. Halen er meget lang og stejl, med de sabelformede Seglfjer strittende lige i Vejret eller noget frem over Lodlinien, meget højere end det knejsende Hoved, som de næsten berører; Egernstilling regnes her som Dyd. — De hvide med sort Hale, hvis enkelte Fjer skal have en smal hvid omløbende Rand, tager sig bedst ud. — Hanen (Vægt 500 gr) bør ikke være over 26 cm høj til Kampspidserne, Hønen (Vægt 450 gr) 15 cm høj til Kamspidserne.

NB. Se Gruppebilledet af Dværghøns Side 303.

Nytteydelsen af Dværghøns kan jo ikke være stor, om de end i nogle Tilfælde kan lægge ikke saa faa, vel sandt smaa, men i Forhold til disse Smaahøners ringe Størrelse og deraf følgende mindre Foderbehov til Livsvedligeholdelsen forholdsvis store Æg, i alt Fald for den hjemlige Husholdning og ogsaa som Handelsvare, naar Vægten bliver medbestemmende ved Prisansættelsen. I Hovedsagen er Dværgene jo nærmest til Pynt og Fornøjelse. For at de kan være dette til Gavns og være i Stand til at tilfredsstille en mere bevidst og kritisk Skønhedssans og more og fængsle ved deres vakre Væsen i Frihed, maa man være berettiget til at stille strengere Fordringer og højere Skønhedskrav til dem end til de fuldvoksne og egentlige Nytteracer, ogsaa ved Bedømmelsen paa Fjerkræskuer.

Den mere ideale, den mere hjertevarmende Side af Fjerkræsagen maa mane til ikke at overse Betydningen af Syslen med og højere stræbende Opdrætning af Dværghønsracer, og udmærkede Ydelser har ogsaa her Krav paa Beundring og Opmuntring. Mange Mænd og Kvinder, hvis Virksomhed for Fjerkræavlens Udbredelse og Fremskridt har efterladt sig gode Spor, har indsuget Kærlighed til Husdyravl ved den rige Glæde, de som Børn havde af at sysle med nogle Dværghøns, hvorover der var givet dem Raadighed og Ejendomsret.

Som almindelig Regel kan fastslaas, at Dværgracernes rette Størrelse bør være omtrent $^1/_5$ af de tilsvarende Normalracers Standardvægt, eller hellere endnu mindre.

Anm. Til Udstilling maa alle Dværgracerne nødig være større, end det ved de enkelte Racer er vægtmæssigt anført, men hellere lidt mindre, dog altid med Bevarelse af udpræget stor Livskraft og frejdig Adræthed. For i størst mulig Grad at være til Pryd for Hjemmene bør de have hyggelige og smukt holdte Omgivelser.

Hvor der samtidig med det fornøjelige ønskes god Ydelse og større Æg af de morsomme Dværge, har man jo Lov til at stile efter noget forhøjet Størrelse af Dyrene, hvad der ikke er vanskeligt at opnaa.

Kalkuner.

Kalkunen har i Modsætning til Hønsene vist en paafaldende ringe Tilbøjelighed til Afvigelse eller egentlig Racedannelse. Hverken de meget forskellige Naturforhold i de forskellige Jordegne, hvor denne meget konservative Husfugl dog har været holdt i tæmmet Tilstand i Aarhundreder, eller vilkaarlig og maalbevidst menneskelig Indgriben har indtil den nyeste Tid i væsentlig Grad ændret Kalkunens almindelige Udseende eller Anlæg; den er bleven sig selv lig. I omtrent alle civiliserede Lande vil man ganske vist kunne finde stedvante Kalkuner, hos hvilke en nogenlunde ensartet Fjerfarve er fremherskende; men de er som oftest, paa Grund af forsømmelig Avlsledelse, af ringe Størrelse og i Regelen af ringe Betydning udenfor den Landsdel, hvor de er fremkomne.

I Nordamerika, den vilde Kalkuns oprindelige Hjemland, har Kalkunavl i lange Tider spillet en betydelig Rolle og gør det fremdeles, og Krydsning mellem den vilde og tamme Kalkuner har jævnlig fundet Sted, snart ved fri Blanding og snart ved vilkaarlig Indgriben. Som Resultat af en saadan mere maalbevidst Krydsning og ved god Pleje og kyndig Valg af Avlsdyr er fremkommet den ved sin opsigtvækkende Størrelse og Farvepragt nu næsten eneherskende amerikanske broncefarvede Kalkun. I England har samtidig noget lignende fundet Sted, enten ved Krydsning af den gammelkendte Cambridge Kalkun med indførte vilde Haner eller med amerikanske Broncefarvede.

Fremtiden vil sandsynligvis finde en taknemlig Opgave i Fremelskning af baade økonomisk og skønhedsmæssigt mere særprægede Kalkunracer.

Typisk Form.

Fælles for alle Varieteter.

Hanen.

Kroppen lang, dyb, især fra Skulder til nederste Brystlinie meget dyb.

Holdning majestætisk, udfordrende, stolt og selvbevidst.

Hovedet langt, temmelig bredt, nøgent, med svulstagtige Folder og paa Forhovedet over Næbroden en især hos Hanen stærkt udviklet snabelagtig Udvækst.

Næbet langt, kraftigt, svagt krummet.

Øjnene store, klare, med modigt Udtryk.

Strubelappen stærkt udviklet.

Halsen lang, smal, stærkt tilbagekrummet, øverst paa Bagsiden og dybt ned paa Forsiden nøgen, især hos ældre Individer med talrige uregelmæssige svulstagtige Ujævnheder. Nederst paa Forhalsen, hvor denne forenes med Brystet, er hos Hanen en, navnlig fra treaars Alderen, stærkt udviklet nedhængende Haardusk af stride Haar, noget lig en Hestehale.

Ryggen krumbuet, stigende fra Halsen til det højeste Punkt og derfra dalende i en fortsat smuk og regelmæssig Bue ned mod Halen.

Halen lang og fjerrig, i Parringstiden jævnlig baaren opret og vifteformig udslaaet, men ellers sædvanlig fortsættende Ryggens skraat nedadpegende Retning.

Brystet bredt, dybt, godt fremadført og meget fyldigt; Brystbenet gaaende langt tilbage.

Vingerne store og kraftige, højt og tæt baarne.

Laarene kraftige og muskelrige, kortfjerede og kortdunede. — Løbene lange, kraftige, glatte.

Tæerne lige og kraftige.

Hønen.

Denne er betydeligt mindre end Hanen, med kun en ganske svag Antydning af Snabel, mindre Udvikling af den svulstagtige Vortedannelse paa Halsen. Kun sjeldent, og da hos ældre Dyr, forekommer Haarkvast paa Nederhalsen.

Farve.

Broncefarvede Kalkuner.

Fælles for begge Køn.

Næbet lyst hornfarvet i Spidsen, mørkt ved Roden. — Øjnene mørk nøddebrune. — Hovedet og alle nøgne Dele paa Halsen med foranderlig Farve, fra meget stærkt rødt til blaalig-hvidt. Nederhalsens Haarkvast sort. — Løb og Tæer mørke, nærmende sig brunt hos unge Dyr, i Regelen kødfarvede hos fuldt udviklede Individer.

Hanens Farve.

Halsen stærkt kobberglinsende Broncefarve. Fjerkvasten paa Halsens Forside sort. — Ryggen fra Halsen til Ryggens Midtpunkt stærkt glimrende Bronceglans, hver Fjer afsluttende med et meget smalt sort Baand tværs over Fjerspidsen; fra Ryggens Midte til Haledækfjerene sort, hver Fjer med en ret bred metallisk glinsende Broncerand nær Fjerenes Spids. — Brystet gyldent bronceskinnende i Sollyset; Fjerene nederst paa Brystet endende med en sort Spids. Selve Kroppens øvrige Fjer sorte, hver Fjer med et bredt, metallisk skinnende broncefarvet Tværbaand, endende med en smal hvid Rand; de bløde Fjer og Dun matsorte. — Overvingen med en glimrende i grønt og Bronce skinnende Glans, Fjerene med en smal sort Spids. — Vingedækfjerene glimrende blank kobber-broncefarvede, dannende et pragtfuldt Vingebaand, naar Vingerne er opfoldede, Fjerene endende med et bredt sort Tværbaand. De synlige Svingfjer (anden Række) matsorte, mørkebrune nærmest Ryggen, ligeligt og regelmæssigt tværstribede med hvidt eller lysegraat. Hvid eller brun Kant om disse Fjer meget forkastelig. — Første Rækkes Svingfjer helt igennem tegnede med lige, afvekslende sorte og hvide Tværstriber af ens Bredde. Svingfjerdækkerne ligeledes tegnede. — Anden Rækkes Svingfjer matsorte, overgaaende til brunt nærmest Ryggen, hvor de hvide Tværstriber er mindre fremtrædende. En brun Kantning meget forkastelig. —

Halen matsort, hver Fjer ligeligt og tydeligt tegnet paa tværs med smalle brune Tværbaand og endende i et bredt metallisk glinsende sort Baand, helst med saa meget Bronceskær som muligt og med en bred hvid Bort. — Haledækfjerene matsorte, tegnede væsentlig som de egentlige Halefjer, hver Fjer med ligeløbende lysebrune Tværstriber, endende med metallisk sort Tværbaand og dernæst en bred, lysegraa, helst rent hvid Spids. (Paa Farvetavle III i Bogen *„Vort Fjerkræ“* findes formentlig det bedste forud eksisterende Farvetryksbillede af denne farveprægtige, saa stærkt dominerende Kalkunrace, men den her givne Mønsterbeskrivelse er videreført). — Laarenes Fjer omtrent som Brystet, men svagere i Farve og Glans.

Hønens Farve.

Denne er i alt væsentligt som Hanens, kun svagere, mindre glinsende, mindre skarpt tegnet og det hvide eller graa mattere og mørkere. Det skal dog tilføjes, at Fjerene paa Ryg, Vingebuer, Vingedækkere, Bryst og øvrige Krop bør have en hvid Enderand, smal fortil, gradvis bredere tilbage efter hen imod Halen.

Præmieudelukkende Fejl: Hvide Fjer hvorsomhelst i Befjeringen; en eller flere Fjer i Vingernes Slagfjer rent sort eller brun; manglende hvide eller lysegraa Tværstriber paa mere end Halvdelen af første Rækkes Slagfjers Længde; rent sort, brun eller graa Ryg, Hale eller Haledækkere; hvide eller graa Tværstriber paa andre af Halens Fjer end de to yderste og største Haledækkere foruden den brede hvide Endebort, som kræves, samt selvfølgelig manglende stærk Livskraft.

Følgende Fejl bør straffes eftertrykkeligt, naar de forefindes: Manglende Slagfjer, Mangel af en eller flere af de midterste af Halens Fjer; hvide eller graa Tværstriber paa Halens Hovedfjer ud over (eller anden end) den brede

hvide Rand i samme Fjers Spids; Mangel af sorte Tværstriber paa en eller flere af de store Haledækfjer; afgjort kroget Brystben, skæv Ryg og afgjort vredne Vinger.

Standard-Vægt for broncef. Kalkun.

Hanen, udvokset	14	kg.
— efter første Aars Fældning	12	-
Unghane (i Tillægsaaret)	9	-
Hønen	7	-
Unghøne	5,5	-

I Amerika og England sættes Vægten betydeligt højere, hvad der er upraktisk for middelklasses Husholdninger i vore Lande.

Punktværdi-Skala for broncef. Kalkun.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	15
Hoved, Næb, Øjne, Snabel og Strubelap	7
Hals (Form, Førelse og Hudsvulstkarakter)	7
Ryg (Form og Farve)	7
Hale (Stilling, Farve og Tegning)	7
Bryst (Bredde, Dybde og Fylde)	8
Laar, Løb og Tæer (Størrelse, Kraft og Farve)	5
Fjerdragt (Udvikling, Farve, Tegning og metallisk Glans)	16
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Cambridge-Kalkun.

Provinsen Cambridge i England har ligesom Norfolk temmelig langt tilbage i Tiden været berømt for sine Kalkuner, den første forskellig i Farve: graa eller (og) rødbrunt med ubestemt Iblanding af sort og hvidt, men noget større end den nu omtrent uddøde Norfolk-Kalkun, som er eller var matsort, ofte med brunt eller hvidt i Fjerspidserne.

Broncefarvede Kalkuner, Hane og Høne
samt hvid Kalkun og Perlehøne.

Cambridge-Kalkunen er bleven krydset med den amerikanske broncefarvede Kalkun i større Udstrækning og er ofte næsten aldeles lig denne. Hvor den har bevaret sin oprindelige Karakter bedst, er den noget kortere i Kroppen, men meget dyb og fyldig og betydeligt mindre, hvad der forøger dens praktiske Værdi som Salgsvare i det almindelige Marked. Hanerne veje i Regelen 8,5—11 kg, Hønerne 5—7,5 kg. Den skal ogsaa være lettere at fede. — Paa Udstillinger af slagtet Fjerkræ tager den næsten altid Prisen, idet den paa Grund af det mindre fremstaaende Brystben og det fyldigere Bryst samt den finere Knoglebygning baade ser bedre ud og er det i Virkeligheden fra et Husholdnings-Standpunkt.

Fjerfarven er en mat Broncefarve med graa og hvide Fjerspidser og Tværbaand af samme Farve paa Vinger og Hale. Næbet er kødfarvet, Løb og Tæer mørkegraa.

Racen er ikke nærmere bestemt og der foreligger næppe nogen mere indgaaende Standard for samme.

NB. Hvis den forekommer paa skandinaviske Skuer, ligger det nær at bedømme den efter den broncefarvedes Skala.

Den hvide Kalkun.

(Ofte benævnt hvid hollandsk).

Kalkuner af denne Farve forekomme i flere Lande. — Fjerfarven bør være saa ren og ensartet som mulig. — Hanens Brystkvast glinsende sort. — Næb, Løb og Tæer hvide eller rødligt hvide. — Øjnene mørkt nøddebrune.

Anm. Den hvide Kalkun er af et mere roligt Temperament end den broncefarvede. Den har en for Forbrugere i Almindelighed mere passende Størrelse, og en Flok velplejede hvide Kalkuner strejfende om ved Skov og Lund og paa grønne Marker er et prægtigt Skue.

Standard-Vægt.

Hanen, udvokset	12 kg.
— efter første Aars Fældning	10 -
Unghane (i Tillægsaaret)	8,5 -
Hønen	6 -
Unghøne	4,5 -

Anm. I Amerika og England er Standardvægten betydeligt højere (for Haner ca. 12,5 kg og Høner 7,5—8 kg.) Praktiske Kalkunavlere, selv i Amerika eller England, vil sikkert indrømme, at vor Standardvægt tager langt bedre Sigte paa Markedets Krav. For Avls- og Udstillingsdyr bør der selvfølgelig holdes paa god ideal Størrelse, da der altid er Tendens til Svingning nedefter.

Punktværdi-Skala for den hvide Kalkun.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	20
Hoved, Næb, Øjne, Snabel og Strubelap	8
Hals (Form, Stilling og Hudsvulstudvikling)	8
Ryg (Form)	7
Bryst (Dybde, Bredde og Fylde)	10
Vinger (Stilling m. m.)	5
Hale og Haledækkere (Retningsform m. m.)	7
Laar, Løb og Tæer (Farve m. m.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Sorte, blaa og gule Kalkuner.

Næb, Løb og Tæer hos disse sjelden forekommende Farvevarieteter: Hos de sorte mørk, bly- eller skiferfarvede, hos de blaa: blaalige, og de gule: blaalighvide eller kødfarvede.

Punktværdi-Skala for sorte, blaa og gule Kalkuner.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	16
Hoved, Næb, Øjne, Snabel og Strubelap	8
Hals (Form og Hudsvulstudvikling)	7
Ryg, Vinger og Hale (Form og Stilling)	10
Bryst (Udvikling)	8
Laar, Løb og Tæer (Farve m. m.)	5
Fjerfarve (Racemæssig Ensartethed)	16
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Rød Bourbon-Kalkun.

Fjerfarven er gennemgaaende mørk-brunlig-rød med Undtagelse af Sving- og Halefjerene, der skal være helt hvide. — Næbet lyst hornfarvet i Spidsen, mørkere nærmest Hovedet. — Løb og Tæer stærkt kødfarvede. — Underfarven rødbrun.

Punktværdi-Skala for rød Bourbon-Kalkun.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	16
Hoved, Næb, Øjne, Snabel og Strubelap	8
Hals (Form og Hudsvulstudvikling)	7
Bryst (Udvikling og Fyldighed)	8
Vinger og Hale (Stilling og Farve)	12
Laar, Løb og Tæer (Farve m. m.)	5
Fjerfarve (Renhed og Ensartethed)	14
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Perlehøns.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Kan i Frihed lægge et ret betydeligt Antal Æg i Sommertiden, ca. 100 Stkr., rigtignok smaa (kun ca. 40 gr), men overordentlig velsmagende. Af unge Perlehøns er Kødet ganske særdeles velsmagende.*

Perlehønens Præg er for de almindeligst forekommende Varieteters eller Formers Vedkommende følgende: Noget kort, men ret kraftig Legemsbygning, hvis tæt liggende Fjerdragt er ligesom oversaaet med ligelig fordelte perleagtige Prikker. Kropformen med bred, stærk krummet Ryg, minder iøvrigt om Agerhønen og Vagtlerne. — Denne halvvilde Fugls skingert skrattende Røst er langt fra vellydende.

Hovedet kort og bredt. — Næbet kort, kraftigt; Overnæbet stærkt krummet, især nærmest Roden, hornfarvet, i Spidsen rødligt. — Øjnene store, mørkebrune, med stærk Glans. — Ansigtet, gaaende over i de store og dybt nedgaaende Øreskiver, ubefjeret; baade Ansigt og Øreskiver blaalig-hvide. — Kammen formet som et lille trekantet Horn med tilbagepegende Spids, uden Udvækster eller Takker; rød; større hos Hanen end Hønen. — Strubelapperne korte, faste, næsten trekantede; det meste af Ydersiden rød, nærmest Hovedet oftest lidt blaalighvid, paa Indersiden blaalig-hvid, forneden udadstaaende; størst hos Hannen. — Halsen tynd, sædvanligvis indtrukket og liggende tilbage mod Skuldrene, under Opskræmmelse eller Ophidselse strakt højt til Vejrs. Den øverste Del næsten ubefjeret; Huden blaalig, den nederste Del besat med fine, smalle Fjer. Den øverste Del af Baghalsen beklædt med opadstaaende børsteagtige Fjer. — Ryggen forholdsvis bred, stærkt hvælvet og affaldende mod den nedad rettede Hale. — Brystet ikke stort, men godt rundet. — Kroppens Sider ved Laarpartierne særlig stærkt udviklede. — Vingerne lange og brede, tæt tilliggende og skjulte af Kroppens Fjer. — Halen kileformet, nedadrettet; de midterste Fjer længst, aftagende i Længde ud

til Siderne. — Løbene korte, graalig-røde. — Tæerne (4) korte, vel udbredte.

Fjerfarven er henholdsvis for forskellige Varieteter:

a) blaalig-graa eller egentlig rettere udtrykt graa-blaa, idet den blaa Farve er mest fremtrædende. Hele Fjerdragten er ligesom overstrøet med perleagtige hvide Prikker, ligeligt fordelte. Halsen mørkere blaa.
b) askegraa; noget lysere end de foregaaende, men tegnet paa samme Maade.
c) hvide. Grundfarven hos denne Varietet er flødefarvet eller mat-hvid med rent skinnende hvide perleagtige Prikker.

Andre, lidet udbredte og i vore Lande ganske ukendte Former af Perlehøns findes der ikke Anledning til at beskrive i denne vor Standard.

Ænder.

Rouen.

(Udtales Ruang).

Væsentligste Nytteegenskaber: Betydelig Kødmængde samt Kødets Skørhed og saftfulde og kraftige Smag. I disse Henseender staar de udvoksede Ænder meget højt, sammenlignet med andre Anderacer. En 5—6 Maaneder gammel Rouen, vel opdrættet, afgiver en uovertræffelig Andesteg. — Udseendet af Kroppen i slagtet Tilstand er ikke ret tiltalende, idet den paa Grund af de sorte eller mørke Stubber og Haar har et noget sortsmudset Udseende. — Ællingerne udvikle sig ikke saa rask som flere andre Racer og er derfor mindre godt egnede til Produktion af tidlige Foraars-Slagteænder. — Hudfarven gul. — Kødfarven gullig. — Æggeskallen sædvanligvis grønlig, sjelden gullig.

Meget haardfør og meget tam og baade And og Andrik kan være særdeles smukke, naar de komme Standardmønstret nær i Farver og Tegning.

Slemme Fejl, som i Forhold til Forekomstgraden maa straffes haardt eller eventuelt udelukke fra Præmiering: For ringe Størrelse, for kort Krop. stærkt hvælvet Ryg; blyfarvet Næb eller hos Andriken helt gult Næb; manglende Halsring eller helt lukket Halsring hos Andriken, og Antydning af Ring eller hvidlig Forhals hos Anden; manglende eller daarlig farvet og tegnet Vingebaand; hvidlig Bug hos begge Køn.

Aabenbare Tegn paa manglende Livskraft og Sundhed udelukker i alle Tilfælde fra Præmie.

(Se iøvrigt »Almene Regler for Udelukkelse«, Side 67).

Anm. Grundfarven hos Anden tør være lidt lysere end standardmæssigt, men maa da til Gengæld være ekstra godt tegnet.

Typisk Form.

Andriken.

Kroppen saa lang, bred og dyb, som mulig.

Holdningen omtrent vandret, det lange og dybe Bryst og Bugen vel afrundede.

Hovedet stort, smukt formet.

Næbet langt, fladt, bredt, bredere i Spidsen end ved Roden; dannende en let nedsvejet Linie fra Panden til den hageformede Næbspids.

Øjnene klare, med et dristigt Udtryk.

Halsen lang, tynd, fint krummet, noget højstrakt.

Ryggen lang og bred, lidt buet.

Halen omtrent 7—8 cm lang, kun godt 5 cm synlig, ubetydeligt hævet over Ryglinien og bestaaende af haarde og stive Fjer med to eller tre stærkt krøllede Fjer i Midten.

Vingerne middel Størrelse, liggende tæt til og i lige Linie med Kroppen. Slagfjerenes Spidser vel skjulte af Kroppens Fjer.

Brystet bredt og dybt.

Benene stærkknoglede, saaledes stillede at Kroppen holdes godt i Ligevægt. — Laarene korte og kødfulde. — Løbene korte og kraftige. — Tæerne, forbundne med Svømmehud, lige.

Vægt i jævnt god Foderstand 3,50 – 4 kg.

Anden.

Denne er i typisk Kropform som Andriken, lidt finere i Knoglebygning, uden Krøller paa Halen.

Vægt i jævnt god Foderstand 3—3,50 kg.

Befjeringen hos begge Køn fuldkommen udviklet og med stærk Glans.

Farve.

Andriken: Hovedet mørkegrønt, med stærkt spillende Skær. — Næbet grønlig-gult, med en sort, bønneagtig Knop (»Kornet«) paa Spidsen. — Øjnene mørkt

nøddebrune. — Halsens øverste Del, indtil omtrent 2,5 cm ovenfor Skuldrene, glinsende grøn, afsluttende med en snehvid, skarpt begrænset Ring, ikke helt lukket, men bag paa Halsen afbrudt, lidt aaben. — Ryggen øverst mørkt askegraa, iblandet med skinnende grønt fra Skuldrene til Lændepartiet, som maa være glinsende grønligsort med fine brune Bølgelinier. — Brystet og den nederste Del af Forhalsen, lige fra Halsringen, meget mørkt farvemættet Vinfarve saa dybt ned paa Brystet som muligt og skarpt begrænset, uden anden Farve. — Kroppen øverst staalgraa. Siderne og Bugen fin perlegraa Grund, lysere hen imod Halen, yderst fint, men skarpt og klart tegnet med mørkere graa eller sorte Bølgelinier, fri for hvidt eller anden falsk Farve, afsluttende med et skarpt begrænset, nedadtil rundet, grønglinsende sort Parti under Halen. — Vingerne med et purpurblaat, i grønt spillende, Tværbaand, paa begge Sider skarpt begrænset af en smal glinsende sort Stribe, og udenfor den sorte en lige saa skarpt tegnet snehvid Stribe. — Slagfjerene skifergraa med brunlig Tone, fri for hvidt. — Vingedækfjerene lysegraa, de mindre tæt og fint tegnede. — Halen sortagtig askebrun. — Haledækfjerene og Krøllerne glinsende grønlig-sorte. — Laarene askegraa. — Løb og Fødder lyserødt teglstensfarvede.

Anden: Hovedet mørk kastaniebrunt, med en bred brunligsort Stribe fra Næbroden op over Hovedet til Nakken, og med to lysebrune Striber løbende fra Næbrodens Sider omkring Øjnene paa begge Sider. — Næbet brungulligt med sortbønnet Spids og med en stor mørk Plet midt paa Næbet, hvilken ikke maa naa hverken ud til den sorte Spids eller til Næbets Rod eller dets Kanter. — Øjnene mørkebrune. — Halsen lidt lysere, gulligbrun, end Hovedet, fint tegnet med glinsende mørkebrunt og med en bred mørkebrun Stribe fra Skuldrene op til Baghovedet, hvor den gaar over i sort. Antydning til Ring om Halsen taales ikke. — Kroppens Grundfarve stærkt gyldenbrun eller kastaniebrun, af samme Farvetone over det hele, hver Fjer (undtagen Vingebaandene og Slagfjerene), fra Strube og Bryst til Siderne og Laarene samt

Rouen-Andrik og And.

Bagkroppen med aldeles tydelig ren sort eller meget mørkebrun bølgeliniet eller flerradet Nymaanetegning. Over Tegningen paa Overvinge og Ryg bør der være en grønlig Glans. — Vingebaandene ganske som hos Andriken, Svingfjerene ligesaa. — Halen gylden kastaniebrun med bred mørkere grønlig-brun Bølgelinietegning, og Haledækfjerene i smuk Overensstemmelse hermed. — Dun og Underfarve sort eller mørkebrun. — Løb og Fødder mat brungule.

Punktværdi-Skala for Rouen-Andriken.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	12
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse (udtrykt i Vægt)	15
Hovedet (Form og Farve)	5
Næbet (Form og Farve)	5
Halsen (Størrelsesforhold, Form og Farve)	4
Halsringen (Begrænsning og Farverenhed)	5
Brystet (Udvikling, Farvedybde og Renhed)	10
Kroppen (Sidernes og Underkroppens Farve og Tegning)	10
Ryg og Bagparti (Farve m. m.)	6
Vinger (Farve, Vingebaand og Stilling)	8
Hale (Form og Farve, Krøller o. s. v.)	5
Løb og Fødder (Farve m. m.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Punktværdi-Skala for Rouen-Anden.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	12
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	15
Hovedet (Form, Farve og Tegning)	7
Næbet (Farve og Form)	10
Halsen (Størrelse, Holdning og Farve)	6
Vingerne (Vingebaand, Stilling o. s. v.)	8
Fjerdragtens Grundfarve	12
— **Tegning**	15
Løb og Fødder (Farve m. m.)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Aylesbury.

(Udtales Æælsberri).

Væsentligste Nytteegenskaber: *I første Række Ællingernes hurtige Vækst. Disse bør og kan ved hensigtsmæssig fremskyndende Opdrætning bringes til god Slagtetilstand i 8—10 Ugers Alderen, og kan da baade være kødrige og se tiltalende ud som slagtede. — Kødet er saftigt, blødtrevlet og velsmagende og smukt hvidt. — Hudfarven hvid. — Æggenes Skal hvid eller grønlighvid. — Rugelysten ringe og upaalidelig.*

Typisk Form.

Fælles for begge Køn.

Kroppen maa være omfangsrig — jo større, jo bedre — med dyb og lige Køl. Den engelske Fjerkræklubs Standard fordrer, at en 6 Maaneder gammel Andrik ikke maa veje mindre end 10 engelske Pund, godt 4,5 kg. (En saadan Vægt af en ung And kan nok vække beundrende Forbavselse, men er næppe ubetinget tilstræbelsesværdig). — Den herefter anførte Størrelse maa i vor Standard betegnes som god for udvoksne Dyr.

Holdningen omtrent vandret.

Hovedet stort, langt og fint formet.

Næbet langt, bredt og kraftigt, dannende, set fra Siden, en omtrent lige Linie fra Hovedets Isse til Næbspidsen.

Øjnene store og mørke.

Halsen lang, middeltyk, svagt krummet.

Ryggen lang, bred, lige.

Halen kort, kun ganske lidt hævet over Ryglinien og bestaaende af stive Fjer, hos Andriken med to eller tre godt krøllede Fjer paa Midten.

Vingerne stærkt udviklede, liggende tæt til Kroppen.

Brystet fremtrædende, dybt og fyldigt. Kølen (Brystbenskammen) meget dyb, aldeles lige og strækkende sig godt tilbage mellem Benene.

Laarene korte, muskelstærke. — Løbene kraftige. — Tæerne lige og forbundne med Svømmehud.

Størrelse.

Andriken.....	ca.	4	kg.	Anden......	ca.	3,50	kg.
Ung Andrik..	-	3,50	-	Ung And...	-	3	-

Farve.

Næbet blegt kødfarvet. — Øjnene mørk blyfarvede. — Fjerfarven over det hele aldeles rent hvid. — Løb og Fødder lyse gulrøde.

Anm. Flødefarvet Næb gaar an, men stærkere gult er forkasteligt.

Fra Præmiering udelukker: Ustandardmæssigt farvede Fjer, Ben og Næb (se dog den lige foran gjorte Indrømmelse med Hensyn til Næbets Farve) og alle Misdannelser samt Understørrelse i betydelig Grad.

Slemme Fejl er endvidere: For kort eller for smal Krop, for fladt og højt baaret Bryst, for kort og højpandet Hoved, for kort eller spinkelt eller med Panden uligeliniet Næb.

Punktværdi-Skala for Aylesbury-Ænder.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse....................................	20
Hoved, Næb og Øjne (Form og Farve)...............	15
Hals (Form)..	6
Bryst (Dybde, Længde og Fylde).....................	12
Løb og Fødder (Farve o. s. v.)........................	5
Fjerdragt (Farverenhed og hele Beskaffenhed)..........	12
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Peking.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Stor Haardførhed og overordentlig stor Frugtbarhed. — Plukning og Pinkning efter Slagtningen er forholdsvis let, hvad der navnlig ved Stordrift har meget at betyde. — Den forholdsvis store Mængde af bløde hvide Fjer og Dun kommer ogsaa i Betragtning ved større Bedrift. Ællingerne haardføre og lette at opdrætte. — Af ældre Dyr er Kødet lidt haardtrevlet og tørt. — Fedeevnen ringe. — Hudfarven gul. — Kødfarven gullighvid. — Æggenes Skal hvid eller flødefarvet. — Temperamentet er iltert og pirreligt. — Rugning upaalidelig.*

Typisk Form.

Fælles for begge Køn.

Kroppen middellang og saa bred som mulig.

Holdningen eller Rejsningen er stærkt oprejst, især ved Opskræmmelse, med Ryggen faldende stærkt ned mod Halen, et Særkende hos denne Race, som der maa lægges stærk Vægt paa som Tegn paa Renblodethed.

Hovedet stort, langt, med bred, fra Næbroden noget brat fremspringende Hjærneskal. Ved Ophidselse rejses Issens og Nakkens Fjer ejendommeligt strittende.

Næbet noget kort, bredt og tykt, ubetydeligt krummet (nedsvejet) mellem Rod og Spids.

Øjnene klare, delvis overskyggede af det fremspringende Pandeben.

Halsen lang og tyk, særlig hos Andriken, hos Anden lidt kortere, fremadstrakt og vel krummet.

Ryggen bred og middellang, med et ringe Svej fra Skuldre til Hale.

Halen næsten lige opadstaaende og udbredt, hos Andriken med to eller tre stive, krøllede Fjer.

Vingerne korte og liggende tæt til Kroppens Sider.

Brystet bredt og fremtrædende, dannende en fortsat jævnt rundet Linie fra Brystspids til Gump uden Antydning af Køl.

Peking-And og Aylesbury-Andrik.

Bagpartiet bredt, dannende, naar Anden er i sin mest rejste Stilling, omtrent en Halvcirkel med Halespidsen indbefattet.

Benene svære, langt tilbagesiddende, hvad der bidrager til at give den stærkt oprejste Stilling. — Laarene kraftige og vidt adskilte. — Løbene korte. — Fødderne med lige Tæer.

Størrelse.

(Fuldvoksne Dyr i jævn Foderstand).

Andriken.....	ca. 4 kg.	Anden......	ca. 3,50 kg.
Ung Andrik..	- 3,50 -	Ung And...	- 3 -

Farve.

Næbet gylden gult. — Øjnene mørk blyfarvede. — Fjerfarven over det hele hvid eller helst hvid med gulligt Skær (flødefarvet). — Løb og Tæer lyst rødgule.

Fra Præmiering udelukker: Fremmedfarvede Fjer, sort paa Næbet undtagen paa Spidsen (Kornet), samt for ringe Størrelse og daarlig, uracemæssig Holdning.

Punktværdi-Skala for Peking-Ænder.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse	18
Hoved, Næb og Øjne (Form og Farve)...............	14
Hals (Form og Størrelse)	5
Bryst (Bredde og Fylde).............................	8
Bagparti og Hale (typisk Form)......................	8
Løb og Fødder	5
Fjerdragt (Farve o. s. v.)............................	12
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Cajuga.

Væsentligste Nytteegenskaber: Det hævdes af amerikanske Specialister, at Kødmængden er betydelig i Forhold til Slagtesvindet. — Kødet roses for fin og kraftig Smag. — Rigeligt Brystkød. — Stor Haardførhed. — Hudfarven hvid. — Kødet hvidt. — Æggene meget mørkegrønne. — Temperament livligt.

Typisk Form.

Kroppen lang, bred og dyb.

Hovedet langt, fint formet.

Næbet middelstort, bredt, Overnæbet ubetydeligt nedsvejet.

Halsen middellang, smukt krummet.

Ryggen bred og lang.

Halen kun lidt opadrettet og tæt sammenfoldet, Andrikens med stive Krøller.

Vingerne korte og tætsluttende.

Brystet fyldigt og fremtrædende.

Brystkølen dyb, godt kødbesat og afrundet.

Benene kraftige, saaledes stillede, at Kroppen føres omtrent vandret.

Laarene korte, kødrige. — Løbene middellange.

Farve.

Næbet blaaligsort, undertiden med et kulsort Midtparti paa Overnæbet, naaende ned indtil omtrent 2,5 cm fra Spidsen, men ikke naaende helt ned til Næbrandene. — »Kornet« sort. — Helt sort Næb bør ikke regnes som nogen nævneværdig Fejl. — Øjnene sorte eller meget mørkebrune. — Løb og Fødder saa nær sorte som muligt; de er ofte smudsigrøde.

Fjerfarven gennemgaaende dybsort med prægtig, meget stærk grøn Glans, stærkest paa Hoved, Ryg og Vinger. — Svingfjerene er uden grønt Skær, Andens undertiden mørkebrune.

Størrelse.

Andriken....... 3,25 kg. Anden......... 2,75 kg.

Punktværdi-Skala for Cajuga-Ænder.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	18
Hoved Næb og Øjne	10
Hals	6
Hale	6
Løb og Fødder	10
Fjerdragt (Farve, Glans o. s. v.)	20
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Sort hvidbrystet Dansk.

Væsentligste Nytteegenskaber: Særdeles god Kødbeskaffenhed. Kødet saftfuldt og velsmagende; menes i saa Henseende at overgaa flere af de mere verdenskendte store Racer, med hvilke denne som noget ny til Oparbejdelse tagne Race næppe endnu kan maale sig med Hensyn til Frugtbarhed. — Huden graalig hvid. — Kødfarven tilnærmelsesvis ren hvid.

Typisk Form.

Kroppen lang, bred og dyb.

Holdning tilnærmelsesvis vandret.

Hovedet middelstort, Panden høj.

Næbet middellangt og middelbredt, lidt nedsvejet.

Halsen kraftig, knap middellang, svagt krummet.

Ryggen lang, svagt hvælvet, bred over Skuldrene, kun lidt aftagende i Bredde hen imod Halen.

Halen nærmest kort, omtrent vandret stillet, Andrikens med vel udviklede Krøller.

Vingerne lange og brede, vel sluttende til Kroppen.

Brystet bredt, ret dybt, vel afrundet.

Laarene korte og muskelstærke. — Løbene middellange. — Fødderne med vel udbredte Tæer.

Størrelse.

Andriken.....	ca. 3,75 kg.	Anden..........	3 kg.
Ung Andrik..	3,50 -	Ung And.......	2,75 -

Farve.

Hovedet, Baghalsen og Kroppen i det væsentlige sort, oftest matsort. — Andrikens Hoved, Vingedækkere og Halekrøller med grøn Glans. — Forhalsen hos begge Køn, begyndende lidt nedenfor Hagen, og den øverste Del af Brystet rent hvid, helst fri for sorte Pletter eller Stænk, og Grænsen mellem det sorte og det hvide saa skarpt trukket som muligt. — Næbet hos Andriken gullig-grønt, hos Anden matsort. — Øjnene mørke. — Løb og Fødder hos Andriken smudsig rødgule med sorte Pletter, hos Anden omtrent helt sorte.

Punktværdi-Skala for sorte hvidbrystede Danske.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse	20
Hoved, Næb og Øjne (Form og Farve)..............	10
Hals	6
Vinger	6
Hale	6
Løb og Fødder	6
Fjerdragt (Farve og hele Beskaffenhed, med Vægt lagt paa det hvide Brystskjolds Renhed og Begrænsning..	16
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Svensk blaa.

Ualmindelig god og for Slagteøjemed egnet Kropform. Fin Kødbeskaffenhed. Hud og Fedt mathvide. Let at fede. Meget raskvoksende. Haardfør. Meget god Fodersøger. God Æglægger (80—100 Æg). Ret stilfærdigt Temperament.

Typisk Form.

Kropformen nærmest lang, bred, temmelig dyb, rektangulær.

Holdningen næsten vandret.

Hovedet middelstort, fint formet, Issen temmelig høj.

Næbet middelstort, dannende en jævn, svagt nedrundet Bue fra Roden til Spidsen.

Halsen middellang, lidt afsmalnende opadtil, ubetydeligt krummet og opretført.

Ryggen lang, dannende en svagt afrundet Bue fra Halsen til Halen; bred over Skuldrene, fra Midten ganske ubetydeligt afsmalnende mod Halen.

Halen kort, næsten vandret stillet; Andrikens Halekrøller temmelig haarde.

Vingerne middellange, brede, sluttende godt til Kroppen.

Brystet bredt, ret dybt, vel rundet.

Laarene korte, muskelstærke.

Løbene korte; Tæerne lige.

Farve.

Hovedet: Andrikens skifergraat, Andens staalblaat. — Næbet: Andrikens mat grønligblaat uden Glans, Andens mat blaa-sort, ligeledes uden Glans. — Øjnene mørkt graabrune. — Halsen: Andrikens Overdel mat skifergraa med blaa Afskygning — jo mere blaa desto bedre —, den nedre Del staalblaa; Andens staalblaa. Paa Forsiden rent hvidt Brystskjold, hos begge Køn fri for anden Farve, godt begrænset, med en Udstrækning af 8—10 cm, afsmalnende opadtil og udbredende sig nedad Brystet i en smuk Runding. — Fjerdragten iøvrigt hos begge Køn jævnt staalblaa; Ikketilstedeværelse af mørk Skiferfarve eller brunt, isprængt i den staalblaa Farve, bør i høj Grad tilstræbes. — Løb og Tæer stærkt orangefarvede, blandet med mørk Skifer.

Vægt i jævnt god Levestand.

Andriken........	3,5 kg.	Anden...........	3 kg.
Ung Andrik.....	3 -	Ung And........	2,5 -

Præmieudelukkende Fejl: Afgjort brun Farve paa Bryst eller Sider; de ydre Svingfjer af anden Farve end blaat; Næbfarven helt afvigende fra den krævede; grønt Skær paa Andrikens Hoved eller Hals; afgjort oprejst Kropstilling.

Mindre Fejl: Ubetydelige sorte Stænk i en eller anden Fjer; svage Afskygninger af mørkere Skifer paa Andrikens Fjer; noget uregelmæssig Form eller svage mørke Stænk paa Brystskjoldet; ubetydelig Anstrøg af gult paa Andrikens Næb; svag Antydning af brunt eller grønt paa Andens Næb.

Indiske Løbeænder.

(Indian Runners).

Væsentligste Nytteegenskaber: *Vidunderlig stor Æglægningsevne i en Aarrække. — Utrættelig Fødesøger, hvor Anledning gives. — Kødet saftigt og velsmagende. — Hudfarven gul, ofte stærk gul. — Kødet gulligt eller flødefarvet. — Æggene hvide.*

Til Rugning har Løbeanden for travlt og i Regelen hverken Tid eller varig Lyst.

Typisk Form.

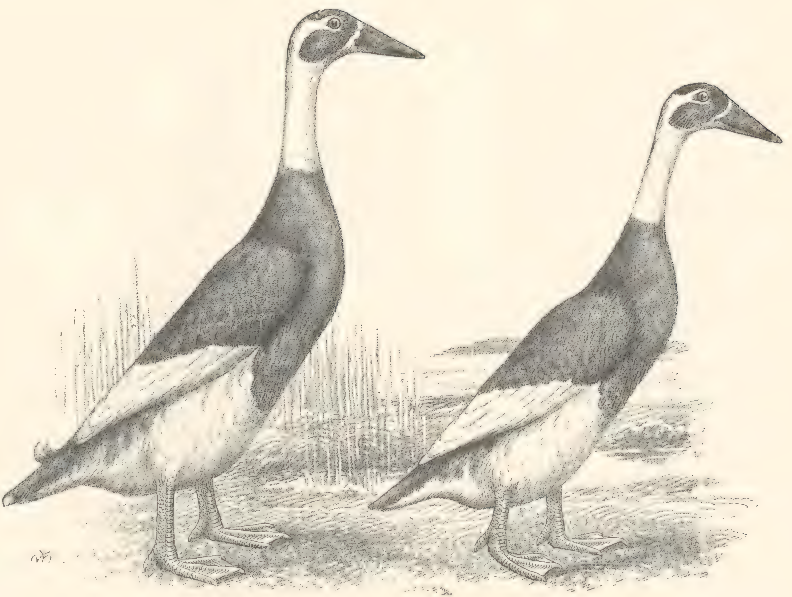
Kroppen lang, smal og fladbuget, uden mindste Antydning af Køl.

Holdningen meget oprejst, næsten pinguinagtigt, især under de livlige Bevægelser.

Hovedet fint, langt og forholdsvis fladt.

Svensk blaa, sort dansk hvidbrystet og gul Orpington.

Daadyrfarvet indisk Løbe-Andrik og And.

Næbet kraftigt ved Roden, langt og bredt, saa nær som muligt i en fortsat lige Linie fra Hovedets Isse til Næbspidsen, saa at Hoved og Næb tilsammen har Lighed med en lang Kile.

Øjnene siddende højt i Hovedet.

Halsen meget lang, saa lang som mulig og tynd i hele sin Længde.

Ryggen lang og smal.

Halen bestaaende af stive Fjer, kun ud imod Spidsen ubetydeligt hævet over Ryglinien.

Vingerne middellange, liggende tæt til Kroppen.

Brystet rundt og fyldigt.

Benene langt tilbagestillede, ret lange, finknoglede.

Størrelse.

Andriken ...... ca. 2 kg. Anden ...... ca. 1,75 kg.

Farve af de broget daadyrfarvede.

(De mørke Partier helst lyst drapbrune).

Næbet gult i den unge Alder, gradvis ændrende sig til grønt med sort Korn i Spidsen i den senere Alder. — Øjnene brune. — Hovedet med en stor, kalotagtig, helst drapbrun, ellers graa, Plet, smukt begrænset, dækkende Hovedets Overdel. Kindernes eller Hovedets Sider samme Farve. Kalot og Kindmærker adskilte ved en Øjnene lige omfattende og derfra tilbagegaaende smal hvid Stribe. En lignende hvid Stribe, omtrent $^1/_3$ cm bred, bør danne Grænsen mellem de nævnte Farvemærker og Næbroden. — Halsen aldeles rent hvid fra Hovedets Mærker ned til hvor Brystmærkerne af samme Farve begynde; helst 3—5 cm ovenfor Halsroden. — Ryg, Skuldre og den øverste Del af Vingerne jævnt og ensfarvet, af samme Farve som Hovedets Pletter. — Svingfjerene og de nederste Vingedækkere hvide. — Brystet samme Farve som Ryg m. m., den mørke Farve i lige Linie paa

tværs afbrudt omtrent midtvejs mellem Brystbenets Forende og Benene, fra hvilken Begrænsningslinie den bageste Del af Underkroppen, Siderne og Laarene er hvide, med nogen ubestemt Farve fra Laarene og op imod Halen. — Halen af samme Farve som de øvrige mørke Partier; Andrikens Hale dog som Regel noget mørkere. — Løb og Fødder rent mørkegule.

Andre Farvevarieteter (brune og hvide) forekomme, men den daadyrfarvede skænkes næsten overalt i Udlandet mest Opmærksomhed.

Fra Præmiering udelukker foruden Misdannelser og manglende Fjer i Vinger eller andet Steds: vinfarvet Bryst, blaat Vingebaand, for vandret Kropholdning og andre afgjorte Uoverensstemmelser med foranstaaende Racebeskrivelse.

Punktværdi-Skala for daadyrfarvede indiske Løbeænder.

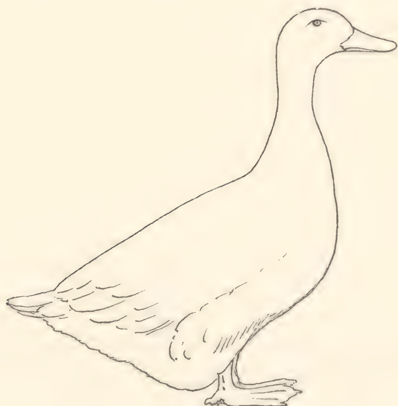
Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse	12
Hoved, Næb og Øjne (særlig Form)....................	12
— (Farve og Tegning)..............................	10
Halsen (Form, Farve og Tegning)......................	12
Fjerdragt (fast tilliggende Karakter samt Farve og Tegning)	16
Løb og Fødder (Stilling, Farve o. s. v.).................	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Farve af hvide Løbeænder.

Fjerfarven overalt rent hvid. — Næbet gult. — Øjnene blyblaa. — Løb og Tæer mørkegule.

Khaki Cambell.

Væsentligste Nytteegenskaber: *Meget haardfør og overordentlig stærkt æglæggende, selv i Vintermaanederne. — Ægstørrelsen gennemsnitlig ca. 70 gr; Skallen hvid. — Meget hurtigvoksende; uagtet Racens Lidenhed som udvoksen, har Ællinge-Andriker i 12 Ugers Alder i Danmark vist en Vægt af nærved 2 kg. — Hudfarven gullighvid, Kødfarven ligeledes. — Kødbeskaffenheden meget fintrevlet, saftig og skør.*

Typisk Form.

Fælles for begge Køn.

Kroppen lang, bred, dyb, særlig dyb Bagkrop. Rejsning i en Vinkel af 30°.

Hovedet ovalt, fint.

Næbet temmeligt langt og bredt, i lige Linie fra Panden.

Øjnene siddende højt i Hovedet.

Halsen slank, smukt bøjet.

Ryggen bred og lang.

Halen lille, let opadbøjet. Andrikens Kønsfjer godt krøllede.

Vingerne temmelig korte, tæt tilliggende.
Brystet fyldigt, rundt.
Ben og Tæer middellange, vidtstillede.

Størrelse.

Andriken.....	ca.	2,5 kg.	Anden......	ca.	2,25 kg.
Ung Andrik..	-	2 -	Ung And...	-	0,75 -

Farve.

Fælles for begge Køn.

Hovedet hos Anden ganske svagt eller slet ikke mørkere end Kroppen. Hos Andriken broncefarvet, brunt at foretrække for grønt Skær. — Næbet sort eller grønligsort. — Øjnene mørk nøddebrun Iris, sort Pupil. — Halsen: Anden Drapfarve; Andriken Broncefarve som Hovedet. — Ryggen brunlig Drap, hos Anden med lysere dobbelt Randtegning; hos Andriken ensfarvet. Begge hen imod Halen og paa Andrikens Bagkrop mørkere. — Halen graalig Drap, med hvidlige Spidser. — Vingernes Slagfjer graalig Drap med hvidlige Spidser; Vingedækkere (Spejl) varmere Drap, den yderste Trediedel tør være hvid eller hvidlig. — Brystet lysgullig Drap med svag Randtegning, hos Anden lysere, hos Andriken mere svarende til Ryggens Farve. — Løb og Tæer hos Anden graalige, saa nær Fjerfarven som mulig, hos Andriken mørkt orangegule.

Præmieudelukkende er: Gult Næb; hvidt Næbkorn paa samme. Grønne Æg. En afvigende farvet Streg fra Andens Øjne regnes for Fejl.

Punktværdi-Skala.

Typisk Kropform, Rejsning og Helhedspræg	30
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	10
Hoved, Næb og Øjne (Form og Farve samt Øjestilling)	12
Hals (Form og Farve)	6
Ryg (Bredde, Længde og Farve)	7
Hale (Størrelse, Stilling og Farve)	5
Vinger (Stilling og Farve)	5
Bryst (Form, Fylde og Farve)	10
Løb og Tæer (Stilling og Farve)	5
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Orpington.

Denne Race ligner i Kropform mest Aylesbury-Anden, men er slankere og mere højt stillet. — Kroppen lang og bred. — Hovedet langt og smalt, med flad Isse. — Næbet temmelig langt, noget smalt hen imod Spidsen. — Øjnene mørke. — Halsen kort og tynd. — Ryggen ubetydeligt hvælvet og vandret ført. — Halen kun lidt opstaaende. — Vingerne højt baarne og tæt sluttende. — Brystet fremtrædende og hvælvet. — Bugpartiet stærkt udviklet. — Benene ansatte noget langt fremefter.

Farve af gul Orpington.

(Se Farvebilledet Side 332).

Fjerfarven gennemgaaende varmt daadyrgul. — Andrikens Hoved og øvre Hals brunliggul. — Andrikens Næb gult, Andens brunliggult. — Øjnene brune med blaa Pupil. — Løb og Tæer gule.

Farve af blaa Orpington.

Denne er blaagraa lige som den svenske And, snart i lysere og snart i mørkere Tone, men uden hvidt Brystskjold. — Hovedet og Baghalsen mørkest, undertiden med noget sortgrønlig Glans. — Ryggen og Halen lidt

lysere, men dog mørkere end Bryst og Bug, som maa være svagttonet blaagraa uden hvidt. Jo mere ensfarvet blaa de forskellige Kropdele er, desto bedre. — Næbet hos Andriken mørk appelsinfarvet, i Regelen med sort »Korn«; hos Anden mere mørkegrønt. — Løbene mørkt appelsinfarvede, hos mørktfarvede Individer gaaende over i mørkegrønt.

Japanesiske Ænder.

I Kropbygning, Holdning og Teelsesmaade er Japaneserne meget lig Peking, men har længere Krop og højere Ben. — Kroppen er meget svær og danner som hos Peking en Firkant, men er længere og smallere og Holdningen endnu mere opret end hos Peking. — Halsen længere. — Ryggen falder stejlt af mod Halen. — Halestillingen i omtrent ret Vinkel med Ryglinien. — Vingerne korte, højt baarne og godt tilliggende. — Brystet rundt, fyldigt og fremtrædende. — Bugen har en ret stærkt udviklet Fedtpose, der ofte næsten berører Jorden. — Benene er vidt stillede. — Løbene mørkt rødgule og højere end hos Peking.

Fjerfarven er næsten som hos Rouen, kun at baade Grundfarve og Tegningsfarve er noget lysere og hvidt mere tilbøjelig til at fremtræde. Den hvide Halsring er som oftest bredere, men maa, som hos Rouen, ikke være lukket bagtil. Andrikens Underkrop næsten helt hvid; ogsaa Anden har lysere Underkrop.

Ællingerne er haardføre, vokse hurtigt og befjeres let. Afholdt fra at komme i Vandet naa de ved god Fodring i 8 à 10 Ugers Alderen en Vægt af 2—2,5 kg. I 5 Maaneders Alderen er de omtrent udvoksede og kan da have en Vægt af 2,5—3,5 kg. I 2 Aars Alderen skal de kunne naa 4—4,5 kg ufedede og 5—6 kg i fedet Stand. For

disse Vægtangivelser efter tysk Kilde kan Standardudvalget ikke indestaa. Den overvættes Størrelse tør heller ikke uden videre anses for en Fordel som Handelsvare.

Duclair.

(Udt. Dyklær).

Denne franske Anderace har sit Navn fra Byen Duclair i Normandiet, hvor den opdrættes i stor Udstrækning, særlig af Smaafolk. I Kropform falder den nær sammen med dens Landsmand Rouen-Anden, men skal ved Fedning kunne blive endnu sværere end denne.

Vægt i jævnt god Foderstand.

Andriken....... 3—4 kg. Anden....... 2,5—3 kg.

Væsentligste Nytteegenskaber: Ællingernes hurtige Vækst, der kan maale sig med Aylesburier. Slagtefærdige i 9 Ugers Alderen. Kødet rigeligt og af god Kvalitet. Stor Haardførhed.

Hudfarven hvid. — Kødet hvidt. — Æggene hvide eller grønlige.

Farve.

Andriken paa Overkroppen brunlig-sort med grøn Glans paa Hovedet og Bagsiden af Overhalsen; blaaliggrønt Vingespejl; Underkroppen (Bugen) ensartet graa, ikke gnidret som Rouen-Andriken; hvid Forhals, helt op til Undernæbet og hvidt Overbryst, helst med saa regelmæssig Begrænsning af det hvide som mulig. Næbet graagrønt; Løb og Fødder brune.

Anden brunlig-sort, lysere Bug med samme hvide Aftegning som hos Andriken; Næb, Løb og Fødder som Andrikens.

Anm. Ved Valg af Avlsdyr lægges Vægten foruden paa Størrelsen paa Afstamning efter tidligt og flittigt læggende Mødre. Racen benyttes i sit Hjemland til Produktion hovedsagelig af Vinterællinger, ligesom Ramelsloher-Hønsene og andre Racer til Frembringelse af Vinterkyllinger.

Laplaigne-Anden.

Denne er opstaaet i Belgien ved Krydsning af Rouen-Andrik og Vildænder. Størrelse og Kropform lig Rouen, som Krydsningsformen ofte i Farve minder om, særlig for Andrikens Vedkommende, dog med ubestemt Tegning. Der forekommer ogsaa hvide, gule, blaa og sorte. Til Farven tages i det hele kun lidet Hensyn. Næb og Ben grønlig-graa.

Racen, for saa vidt som den fortjener Racenavn, er nærmest indskrænket til en Kyststrækning med vidtstrakte sumpede Enge og trives ikke under indskrænkede Forhold. Den benyttes næsten udelukkende til Produktion af Vinterællinger til Slagtning som ganske unge.

Kraftfodringen begyndes i 6—8 Ugers Alderen, naar Svingfjerene lige begynde at vise sig, og varer i 15—18 Dage. Naar Vingespidserne begynde at krydses paa Ryggen, maa Slagtningen uden Opsættelse finde Sted.

Anden siges at kunne lægge indtil 200 Æg om Aaret — sandsynligvis en mild Overdrivelse. — Ællingerne vokse meget rask.

Merchtem-Anden.

Denne Anderace, hvis Oprindelse er ubestemt, opdrættes i stor Maalestok i Egnen nordøst for Bryssel. Jordbunden, hvor Racen holdes, er af let Beskaffenhed. Saavidt man har erfaret, faar hverken Ællinger eller voksne Ænder Vand at svømme i.

I Legemsbygning omtrent lig Aylesbury-Anden, men mindre. Kroppen lang og baadformet; Brystbenet vandret; Halsen middellang og stærkt krummet; Hovedet fint;

Næbet langt og lige, rødlig-hvidt; Benene, som er højere end hos Aylesburyen, er midtstillede paa Kroppen, bleggule af Farve.

Fjerfarven er hvid eller lidt blaalig-hvid.

Størrelse.

Andriken . . . 2,75—3,5 kg. Anden . . . . 2,25—3 kg.

Væsentligste Egenskaber: Kødbeskaffenheden berømmes som overordentlig fortrinlig, velsmagende, meget hvid, korttrevlet og skør. Æglægningen siges at være yppig, Æggene store og næsten hvidskallede. Fedes let og kan hurtig bringes i Markedet. — Formentlig ikke meget haardfør, men nærmest egnet til mere kunstig drevet Andeavl.

Huttegem-Anden.

Denne Anderace er kun lidet eller slet ikke kendt udenfor dens Hjemstavn i Østflandern i Belgien, hvor der aarlig opdrættes i Hundredtusindvis af Ællinger til Slagtning i den unge Alder (8—9 Uger). Naturforholdene er dersteds: side Engdrag, hvis Vandløb er stærkt bevoksede med Vand-Linser, der anses som ypperlig Føde for Ællinger.

Racen kan i Korthed beskrives som middelstor, med lang, temmelig smal Krop, noget flad Ryg, mere rundet Underkrop, dybest paa Midten nær Benene, og dybere Bryst end Bagparti, uden pinguinagtig Holdning. Halsen kort. Hovedet langt med lige, fladt og temmelig stort Næb.

Der er to Farvevarieteter: en blaa og en gulbrun. Nakke, Hals, Bryst, Underkrop og Vingernes Slagfjer er hvide, den øvrige Befjering paa Kroppen og Hovedets Sider og Pande henholdsvis blaa eller gulbrun med ubestemte Grænser. Næbet blaaligt med en hvid Linie nærmest Hovedet. Løb og Fødder skiferblaa.

Væsentligste Egenskaber: Ællingerne ganske overordentlig haardføre og tidligt udviklede. Det paastaas, at de sættes ud i det frie, naar de er to Dage gamle, selv om Jorden er snebelagt (?), og at de gives Adgang til Vandet straks, selv om der maa hugges Vaager i Isen for dem. De søge Føde med utrættelig Iver, kan sættes til Fedning, naar de er 5—6 Uger gamle. Begynde at lægge Æg i August—September.

Kødet nogenlunde rigeligt, hvidt og velsmagende. Æglægningen betydelig; Skallen blegblaa. Ruger ikke.

Muskus-Anden — Den tyrkiske And.

Væsentligste Egenskaber: Man véd knapt, om man overfor denne Anderace skal trække Lyderne fra Dyderne eller Dyderne fra Lyderne. Den yder en betydelig Kødmasse, men udvikler sig langsomt og er derfor forholdsvis dyr at opdrætte. Indtil en vis Alder er de unge Ænders Kød særdeles velsmagende. Hos ældre Dyr er Kødet noget sejgt og, man vil paastaa, noget stramt smagende. Om den formentlig stramme Smag er en Fantasiegenskab, afledet af Racens Navn eller om Muskusnavnet virkelig hidrører fra Kødets Smag er næppe endnu godtgjort. — Racen har stor Flyveevne; er drilagtig og ondskabsfuld overfor andet Fjerkræ. — Den er omtrent lige saa grim og frastødende, som den er aparte af Udseende. — Hud- og Kødfarve gullig-hvide. — Æggene hvidskallede.

Typisk Form.

Fælles for begge Køn.

Kroppen lang og bred.

Hovedet temmelig langt, hos Andriken stort. Issen beklædt med lange Fjer, der topagtigt kan rejses og sænkes, alt efter Dyrets Sindstilstand, Ophidselse, Frygt og navnlig

Arrigskab. — Et Parti af Kinderne omkring Øjnene og ud til Næbet nøgent, med stærk rynket Hud, dannende en vorteagtig Bue omkring Overnæbets Rod.

Næbet lidt kort, endende i en skarp hageagtig Spids.

Halsen kraftig, middellang, højt baaret, lidt krummet.

Ryggen bred over Skuldrene, lang, noget flad, fortil lidt hvælvet, derefter lige hen imod Halen.

Halen lang, fjerrig og lige tilbagegaaende; Andrikens uden Krøller.

Vingerne stærkt udviklede og højt baarne.

Brystet fyldigt, noget højt baaret.

Laar og Løb korte og tykke, noget fremefter stillede.

Størrelse.

Andriken....... 4—5 kg. Anden..... 2,75—3,5 kg.

Farve hos mørkfarvede.

Overvejende sort med stærk Glans, ofte med isprængte hvide Fjer, navnlig paa Hovedet og Bagkroppen. — Næbet mørk hornfarvet, i Regelen blandet med blegrødt. — Ansigtets Hudfolder røde. — Øjnene brune. — Laar hvide, blandet med sort. — Løb og Fødder fra gule til næsten sorte.

Af anderledes farvede er hvide almindeligst. Hos disse er Næbet blegt kødfarvet, Øjnene blaa eller graa, Løb og Fødder gule eller rødgule.

Smaragd-Anden.

Denne i fine Eksemplarer overordentlig smukke lille And, kendt i England under Navnet Black East Indian Duck, staar paa Overgangen mellem Nytteænder og Pragtænder rent og skært. Dens Haardførhed, fine Kød

og ganske flinke Æglægning, indtil 60 à 70 Æg af Vægt 60—72 Gram, gør den ikke helt uværdig til en beskeden Plads blandt Nytteænderne. Som Prydand er den samtidig vidunderlig skøn. Særlig hvor Solen har temmelig frit Spil paa en af smuk Beplantning indrammet eller en med smukke Vandplanter omkranset lille Sø eller Dam eller et stille glidende Vandløb afgiver den et Skue, som man ikke kan trættes af at beundre, især hvis der er Svaner, Emdener-Gæs eller andre hvide Vandfugle til at danne fremhævende Modsætning.

Typisk Form.

Kroppen forholdsvis lang, føres omtrent vandret.

Hovedet kort og slank. — Næbet forholdsvis kort.

Halsen kort og nydelig krummet.

Ryggen lang.

Halen ganske lidt hævet over Ryglinien og bestaaende af stive Fjer; Andrikens Krøller stærkt krummede.

Vingerne lange og velfoldede.

Brystet fyldigt og smukt afrundet.

Laarene korte og kødfulde.

Løbene korte.

Størrelse jo mindre jo bedre for Udstillingsformaal og Pynt.

Farve.

Næbet hos Andriken meget mørk gulliggrønt, hos Anden næsten sort. — Øjnene mørk nøddebrune. — Løb og Fødder sorte. — Fjerfarven dybt sort med glimrende grøn metallisk Glans over det hele.

Top-Anden, kaldet Kejser-Anden.

Det, der særlig fremhæver og er ejendommeligt for denne nu sjelden forekommende Andeform, er den opstaaende Fjerkvast paa Toppen af Hovedet. Ligesom hos de toppede Høns har ogsaa de med Top udstyrede Ænder en kuppelagtig Udvidelse øverst paa Hjerneskallen, hvorfra Toppen udspringer. Denne bestaar af bløde, dunagtige Fjer.

Ved Bedømmelsen lægges der i Forening med Størrelse og Livskraft særlig Vægt paa, at Toppen er fjerrig, ligestillet og smukt formet.

Af de forskellige Farvevarieteter er de hvide, som bør være aldeles snehvide, og de gule med hvid Top de almindeligste. De sidste er som Regel de kraftigste, og fine Eksemplarer, som rigtignok er meget sjeldne, se morsomme ud paa Vandet.

Nytteegenskaberne kan omtrent svare til, hvad der er almindeligt for sædvanlige Landænder.

Brude-Anden, kaldet Karolina-Anden.

Form og Farve.

Andriken: Hovedet stort, Panden høj. — Næbet middellangt, endende i en brat krummet Spids; rødt med fin sort Rand og Spids, en sort Plet mellem Næseboerne og en gul Stribe om Roden. — Øjnene gulrøde. — Overhovedet glinsende mørkegrønt, udstyret med en yndefuldt tilbagegaaende og nedad hængende glinsende gulliggrøn Fjermanke med to smalle hvide Striber paa hver Side, den ene begyndende ved Overnæbets Rod og løbende lidt op og tilbage over Øjet ned til Fjerbuskens Underkant; den anden udgaaende omtrent fra Øjnenes Bagkant, begge sammenløbende og fortsættende sig i en fin hvid Kant ud til Fjerbuskens Spids. — Hovedets og Over-

halsens Sider violette med grøn Glans. — Under Struben gaar en yderst skarpt begrænset hvid Linie som en Hagerem i Nymaaneform, krummet bag om Kinderne næsten til Øjnene. — En anden lidt finere hvid Stribe afgrænser den violette Overhals forneden, omtrent midt paa Halsen. — Brystet øverst kastaniebrunt, nedad afskyggende til vinrødt med hvide Fjerspidser. — Underbrystet og Bugen hvide. — Siderne og Vingedækkerne graagule med yderst fint tegnede mørkere Bølgelinier; fortil paa begge Brystets Sider begrænset af en hvid og bagved denne en sort tilbagekrummet Linie. En fin bølgeliniet Tegning af sort paa gulgraat er gennemført paa Kroppen under Vingerne. Paa Grænsen mellem Ryg og Sider trækker sig tilbage og krummer nedefter en Baandprydelse, bestaaende af vekselvis sorte og hvide krumme Tværstriber. — Overvinge, Ryg og Svingfjer grønligsorte med Bronceskær. — Et i blaat og grønt spillende Vingespejl slutter sig til den øvrige Farvesymfoni. — Haledækfjerene sortegrønne, de yderste med gulligrød Kant. — Styrefjerene sorte. — Gumpen paa Siderne violet. — Løb og Fødder rødgule.

Ved Sommerfældningen i Juni anlægger Andriken omtrent samme Dragt som Anden, men hen i September antager den igen sit særlig pragtfulde Skrud.

Anden har ingen egentlig Fjerbusk, kun er Nakkefjerene noget forlængede, men glat tilliggende. — Hovedet ovenpaa grønliggraat, paa Siderne brunliggraat. — Øjnene omgivne af en bred hvid Ring, fra hvis bageste Rand en Stribe strækker sig hen mod Øret. — Struben hvid. — Brystet hvidligt med brune Pletter. — Bugen hvid. — Baghals brunliggraa. — Ryg og til Dels Ydervinger mørkt broncebrune med grøn og gylden Glans, jo livligere, desto bedre. — Vingespejl, Løb og Fødder omtrent som hos Andriken.

Mandarin-Anden.

(Anser galericulata).

Form og Farve.

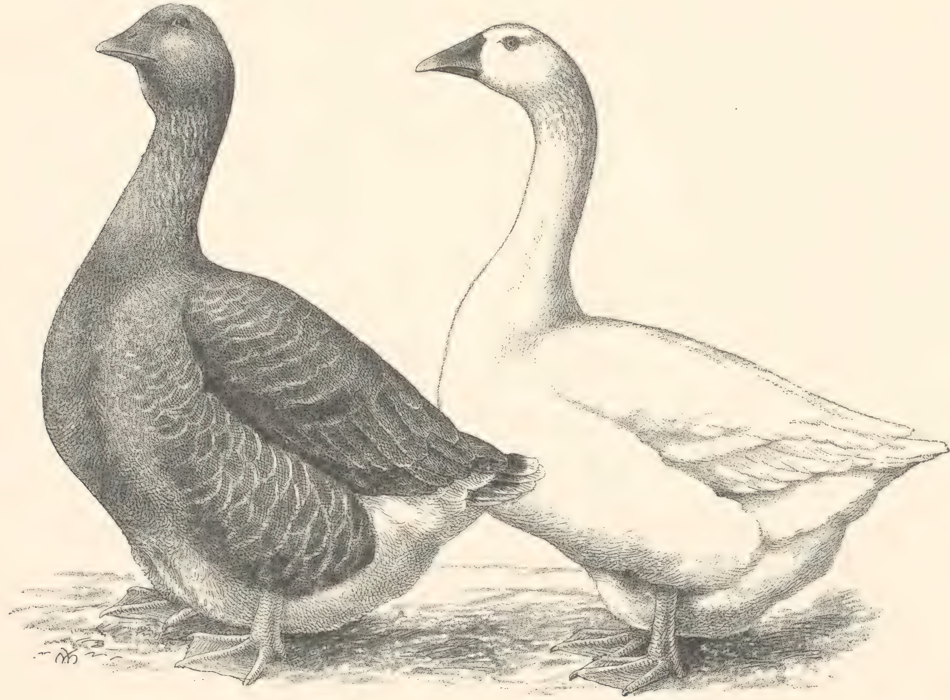
Andriken: Særlig kendetegnet ved en stor, tilbageliggende, bevægelig Fjerbusk paa Hovedet, noget lignende som hos Karolina-Andriken, samt ved en Forlængelse af Overhalsens Fjer, som danne en mankeagtig Krave, og endelig ved en ejendommelig Udvikling af Overvingens Fjer, der danne ligesom en udslaaet, opstaaende Vifte eller et udspændt Sejl paa hver Vinge. Disse Fjerprydelser forsvinde ved Forsommerfældningen, og Andrikens Fjerdragt er da indtil Efteraarsfældningen omtrent som Andens.

Hovedet meget stort; Panden meget høj og fremtrædende. — Hovedets Overdel og Fjerbusken mørkegrønne med purpurblaa Glans. En bred Stribe af stærkt gullig-hvidt strækker sig paa hver Side fra Næbet om Øjet hen imod Nakken. — Næbet kort, karmoisinrødt. — Øjnene skinnende sorte. — Halskraven stærkt brunrød. — Forhalsen og Overbrystet mørkt vinfarvede. — Brystet forneden og paa Siderne begrænset af to stærkt virkende, nymaaneformede, hvide Striber med sort Kant, strækkende sig op imod Skuldrene. — Siderne grønliggule eller askegule, yderst fint tegnede med mørke op- og nedløbende Bølgelinier. — De foran nævnte sejlagtigt opstaaende Bivinger skinnende lyst kastaniebrune, med metalglinsende sort og hvid Overrand. — Vingespejlet grønt metalglinsende. — Ryggen glinsende lysebrun. — Bugen hvidlig. — Vingernes Slagfjer brunliggraa, Underkanten med hvid Rand. — Løb og Fødder angives undertiden som blegt kødfarvede og af andre som rødgule.

Anden er i det væsentlige grønlig-brun og brungraa og ikke let at skelne fra Brude-Anden; dog er Hovedet renere graat uden Glans, Næbet rødt, den hvide Ring om Øjet er smallere og den hvidlige Stribe fra Øjet hen imod Nakken mindre tydelig. Brystet brunt med stærkt fremtrædende sorte Pletter. Vingespejlet er meget lille og Overkroppen uden Glans.

Anm. De to sidstnævnte meget smaa Anderacer er her medtagne som de mest straalende Eksempler af Prydændernes ret talrige Gruppe. Hvor der ved et Lystanlæg er et lille Vandareal med frisk Vand og med fin Græskant, smukke Vandplanter, Træer eller Busketter som Indfatning, kan man ikke tænke sig noget skønnere eller mere fængslende end f. Eks. en stolt omkring-sejlende Mandarin-Andrik, fulgt i dens Kølvand af dens beundrende og næsten tilbedende Mage. Hvem der en skøn tidlig Vaar- eller Efteraarsdag f. Eks. i den zoologiske Have i Hamborg eller i Regents Park i London har haft Lejlighed til at fryde sig over et saadant Syn, maa have modtaget et uudsletteligt Skønhedsindtryk. Saadanne vidunderlige levende Kunstværker af Naturens egen Frembringelse er tilvisse ikke skabte for at jordbundne, sløve Mennesker skal gaa dem uberørt forbi. Ogsaa det skønne i Fjerkræverdenen har Ærinde til os — en Mission at udføre.

TOULOUSER. EMDENER.

Gæs.

Emdener.

Emdener-Gaasen havde i sin oprindelige Skikkelse en slankere, mere svaneagtig og i det hele taget mere tiltalende Kropform. Efter engelsk Smag og Avlsretning, hvorfor man selv i Racens Hjemland, Tyskland (i snævrere Forstand: Østfriesland) har bøjet sig, har Racen i Type nærmer sig en Del til Toulouseren, formentlig ved Krydsning med denne. — Emdeneren bør imidlertid fremdeles i tilstrækkelig udpræget Grad adskille sig fra Toulouseren ved en længere og noget slankere Krop, et smallere Hoved og Næb og længere Hals uden Spor af Strubelap, som viist i vort hosstaaende Billede.

Væsentligste Egenskaber: *Udvikler under gunstige Forhold: (f. Eks. paa Engdrag med saftige, fine Græsser og gode Vandforhold) en overordentlig stor Kød- og Fedtmængde, men egner sig ikke godt for mere magre eller tørre Egne og barskere Vejrforhold. — Afgiver en betydelig Mængde af bløde hvide Fjer og Dun af stor Handelsværdi. — Ruger tilforladeligt.*

Typisk Form og Farve.

Hovedet langt, temmelig bredt, Pandepartiet noget fladt, hvad der giver Hovedet et slankt Udseende. — Næbet middellangt, slankt, kraftigt ved Roden, dannende en lige Linie med Panden; stærk gulrødt eller mørk kødfarvet, ved Parringstiden med lys rosafarvet Spids. — Øjnene lyseblaa, omgivne af en smal gulrød Ring.

Kroppen lang, bred og dyb, med tæt tilliggende Fjerklædning. — Halsen lang, kraftig, højt baaret, med fin Krumning, uden Strubelap. — Ryggen lang, meget bred, med ubetydelig Hvælving mellem Halsrod og Hale. — Vel udviklet, helst dobbelt, men ikke for dybt nedgaaende Bugpose. — Brystet mindre fyldigt end hos

den pommerske Gaas, uden Antydning af Køl. — Vingerne brede, tæt tilliggende og saa lange, at de næsten skjule den over Ryglinien næppe bemærkbart rettede Hale. — Laarene korte, kraftige og kødfulde, skjult af Kroppens Fjer. — Løbene korte, kraftige og lige som Fødderne rødgule.

Fjerfarven aldeles ren hvid. Hungæssene har ofte i deres første Aar mere eller mindre graat, hvad der i mindre Grad tilgives, men ikke gerne ses.

Til Avl bør i jævnt god Foderstand Gasen fra sit 2det Aar veje 7,5—9 kg. Gaasen 6—7,5 kg.

Ung Gase 6—7,5 kg. Ung Gaas 5—6 kg.

Punktværdi-Skala.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse	18
Hoved, Næb, og Øjne (Form og Farve)...............	10
Halsen (Udvikling, Langstrakthed og Føring)	10
Bryst og Bug (Bredde, Afrunding, Bugpose m. m.).....	14
Bug og Bagparti..................................	6
Løb og Fødder	5
Fjerdragt (Tæthed, Farverenhed og Blødhed)	12
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Toulouser.

(Udt. Tuluser).

Toulouser Gaasen adskiller sig meget bestemt og i udpræget Grad fra Emdeneren og den pommerske Gaas og andre Racer ved sit stærkt sammentrængte Præg, sit store Hoved, sit korte og tykke Næb, kortere Hals med stærkt udviklet Strubelap, forholdsvis korte og meget dybe Krop med kølformet dybt Bryst og Bug og store dobbelte Bugpose, som næsten berører Jorden, samt de meget korte og tykke Ben. Befjeringen er noget løs, hvorved Udseendet af svær Størrelse og Fireskaarenhed meget forøges. Forskellen i Kroptype mellem Toulouseren og den pommerske Gaas kan billedlig udtrykkes saaledes, at den førstnævnte minder om en oprejst Oval (0), den sidstnævnte om en liggende (○).

Væsentligste Egenskaber: *Gæslingernes hurtige Vækst og Fedeevne uden Adgang til Vand; egnede til Slagtning i 8—10 Ugers Alder som lækre og meget velsmagende Grøn-Gæslinger. — De udvoksede Gæs egne sig særlig til Fedning med stor Leveudvikling som Formaal. — Lægger forholdsvis mange og meget store Æg.*

Gæslingerne synes mere ømfindtlige overfor Kulde og Fugtighed saavel som Solhede end andre velkendte Gaaseracer.

Typisk Form og Farve.

Hovedet stort, kort, bredt, med jævnt rundet Nakke. — Næbet forholdsvis kort, meget tykt ved Roden, dannende en fortsat Buelinie fra Næbspidsen til Nakken. Næbet brunlig kødfarvet, med lysere Spids. — Øjnene store, fyldige, mørkebrune. — Halsen tyk, middellang, med vel udviklet Strubelap, større hos Gasen end hos Gaasen og større hos ældre end yngre Dyr.

Kroppen svær, forholdsvis mere dyb end lang. — Ryggen bred, nærmest kort, ubetydeligt hvælvet mellem Halsrod og Hale. — Brystet bredt, meget dybt, fortsættende i en jævn Buelinie, gaaende over i Bugens udprægede Køl. — Bagpartiet meget stærkt udviklet, med dobbelt Bugpose, som naar næsten helt ned til Jorden. — Vingerne kraftige, brede, ikke for lange, sluttende tæt til Siderne. — Halen kort, bred, vandret stillet. — Laarene korte og muskelstærke. — Løbene korte og tykke og ligesom Fødderne mørkt gulrøde.

Fjerfarve: Hoved og Baghals mørkegraa. — Ryg og Vinger mørk staalgraa, hver Fjer med en smal graalighvid Rand. — Vingefjerene helt mørkegraa uden hvidt. — Forhalsen og Brystet mellemgraat, lysere ned mod Kølen. — Laarene som Ryggen. — Bug og Bagparti hvide. — Halen hvid, med et bredt graat Baand tværs over.

Størrelse.

Gasen	7,5—9 kg.	I Fødselsaaret	6,5—7,5 kg.
Gaasen	6,5—7,5 -	I —	5,5—6 -

Puntværdi-Skala for Toulouser Gæs.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	16
Hoved, Næb og Øjne (Form, Størrelse og Farve)	8
Hals (typisk Størrelse, Strubelap o. s. v.)	10
Bryst og Køl (særlig Dybde)	14
Bagparti (Bugpose, Dybde m. m.)	9
Løb og Fødder (Styrke, Korthed, Farve)	5
Fjerdragt (typisk Fjerbeskaffenhed og Farve)	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

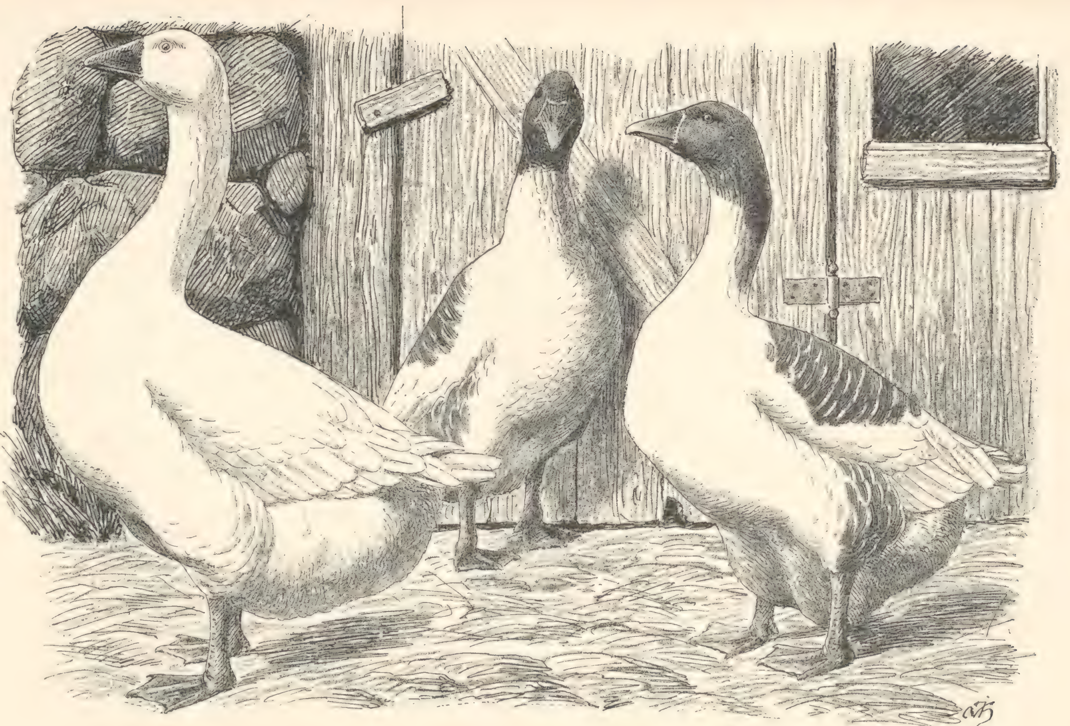
Den italienske Gaas.

Denne Gaas har vistnok kun lidet med Italien at gøre. Den anses for at være en Krydsning af den almindelige tyske Landgaas og Emdener Gaas med lidt Tilsætning af italiensk Landgaas.

Væsentligste Egenskaber: Stor Ægydelse (60—80 Æg, men til Gengæld en upaalidelig Ruger, om den overhovedet ruger. — Kødet er fint og velsmagende, men, som alle stærke Æglæggere, er denne Gaaserace mindre anlagt for Kød- og Fedtdannelse. Kræver ikke Svømmevand. — Er haardfør og let at opføde. — Har værdifulde Fjer og Dun.

Typisk Form og Farve.

Kroppen slank, svaneagtig. — Holdningen oprejst og værdig. — Hovedet smalt, passende stort. — Næbet middellangt, kraftigt, i lige Linie med Panden, orangerødt. — Øjnene store, godmodige, blaa med gul Ring. —

Hvid italiensk Gaas og norske Gæs.

Halsen lang, slank, smukt krummet, uden Strubelap. — Ryggen lang, svagt skraanende ned mod Halen, ubetydelig hvælvet. — Halen vel stillet. — Vingerne kraftige, lange, naa ofte helt hen mod Halen. — Siderne ovale, helst ægformede, faste og fyldige. — Brystet bredt og fyldigt. En eller to Bugposer. — Laarene kraftige. — Bagpartiet noget sammenknebet, dog kødfuldt. — Ben og Tæer: Benene forholdsvis lange, saa Kroppen aldrig naar Jorden; Tæer lige; Ben og Tæer orangerøde. — Fjerfarven helt hvid.

Størrelse.

Gasen......	7 —7,5 kg.	Gaasen......	6—6,5 kg.
Ung Gase...	5,5—6,5 -	Ung Gaas....	5—5,5 -

Mindre Fejl. Stejl Hals. Fladtrykt Hoved. Svag Næb- og Benfarve. Anden Farve paa Øjne end foranskrevne. For mange graa Fjer hos Ungdyr.

Slemme Fejl. Anden Farve end ren hvid paa nogen Del af Kroppen. Forkert Vingestilling. Kroget Ryg. Smalt Bryst. Skæv Hale.

Punktværdi-Skala.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	20
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)............	10
Størrelse....................................	15
Hoved, Næb, Øjne (Form, Størrelse, Farve)...........	8
Halsen (Føring, svaneagtig Krumning)................	10
Ryg, Bryst, Bug (Bredde, Fyldighed, Afrunding, Bugposer)	10
Bagpartiet (Dybde, Fyldighed).......................	7
Løb og Tæer (Styrke, Længde, Farve)................	5
Fjerdragt (Tæthed, Farverenhed, Blødhed)............	15
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Den pommerske Gaas.

Væsentligste Egenskaber: *I Størrelse nærme de sig de største Gaaseracer. — Kødet skørt og fint. — Stor Fedeevne. — Meget stor Haardførhed, hvad ogsaa gælder Gæslingerne. — Ruger troligt. — Sindigt og roligt Temperament. — Kræver ubetinget Vand at svømme i.*

Typisk Form og Farve.

Kroppen lang og svær med stor Bredde over Skuldrene. — Hovedet middellangt og -bredt; højere end Emdener-Gaasens. — Næbet noget over middellangt, kraftigt, lidt indbøjet lige ved Udspringet; blegt gulrødt med rosafarvet Spids. — Øjnene store, hos lysfarvede Individer lyseblaa, hos mørkfarvede graabrune. — Halsen højstrakt, kraftig, tæt befjeret, uden Strubelap. — Vingerne lange, brede og tæt tilliggende. — Brystet meget bredt og fyldigt, ikke saa dybt som hos Toulouserne. — Bugen dybt nedgaaende, med enkelt Bugpose. — Bagpartiet fyldigt, vel afrundet. — Halen kort, temmelig bred, vandret stillet. — Løbene kraftige, korte, men dog noget længere end hos Emdener og Toulousere; gulrøde.

Gaasens Krop og Hals er kortere end Gasens.

Fjerfarven kan være ren hvid eller mere eller mindre blandet med graat eller gult, sjeldnere helt graa.

Vægten i god Slagtestand 7,5—8 kg, i stærkt fedet Stand 10—12,5 kg eller endnu mere.

Punktværdi-Skala.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	20
Hoved, Næb og Øjne (Farve, Form m. m.)	8
Hals (Udvikling og Stilling)	5
Ryg (særlig Bredde)	8
Bryst (Form i det hele, særlig Bredde og Fylde)	16
Bug (Fedtpose)	10
Vinger, Hale og Ben (Mønstersvarende Udvikling m. m.)	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Den skaanske Gaas.

Væsentligste Egenskaber: Særdeles god og for Slagteøjemed heldig Kropform. — Fin Kødkvalitet. — Hud og Fedt lyse. — Særdeles let at fede. — Gæslingerne meget raskvoksende. — God Haardførhed. — Æglægningen ikke betydelig (10—15 Æg), men tør forventes at kunne forbedres ved Kontrolvalg af Avlsdyr. — Ruger almindeligvis.

Typisk Form.

Kropformens enkelte Dele i godt Forhold, velrundet, fastbygget; Fjerene korte, Yderfjerene tæt tilliggende.

Hovedet ret stort, kraftigt, bredt og velformet.

Næbet middellangt, tykt og kraftigt ved Roden.

Halsen knap middellang, fyldig, godt opretbaaret; den øverste Del lidt fremadbøjet.

Ryggen af Middellængde, bred, svagt hvælvet ned mod Siderne, dannende en svagt opadrundet Bue fra Hals til Hale.

Halen ganske kort, Fjerene stive og kraftigt udviklede.

Vingerne store, stærke, velrundende, tæt sluttende over Ryggen og hvælvede mod Siderne.

Brystet bredt, dybt; cirkelrundt set fra Forsiden, ikke afsluttende tilbage efter med Køl.

Siderne brede, temmelig dybe.

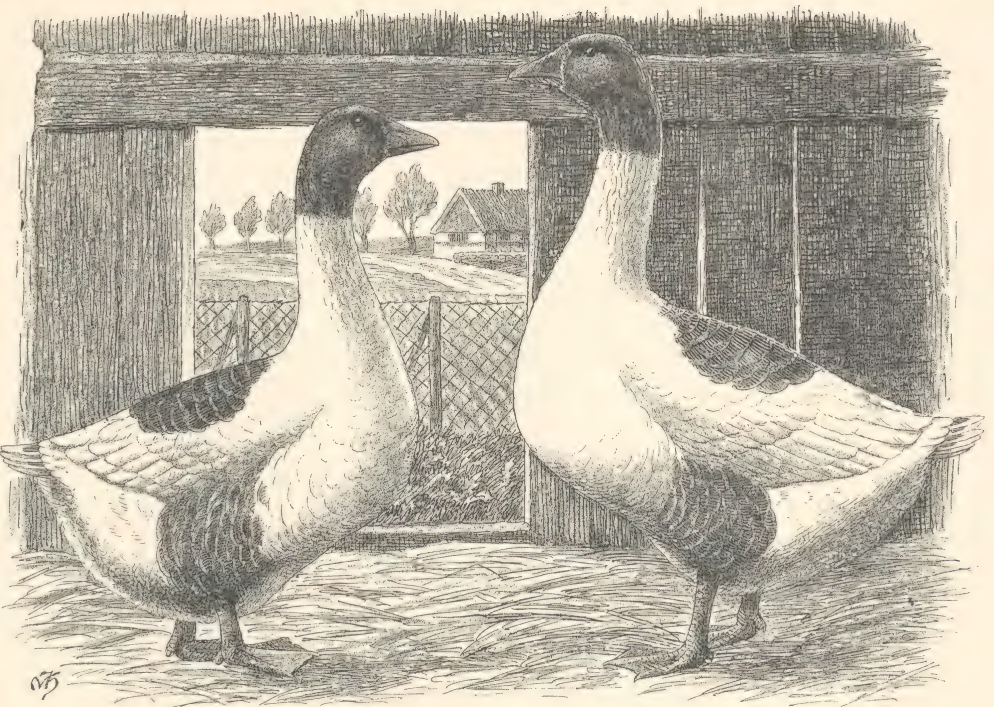
Bagpartiet bredt og fyldigt, ikke videre dybt.

Laarene noget korte, kraftige og fyldige.

Løbene ret korte, kraftige, vidt stillede.

Farve.

Hovedet brunliggraat, hvid omkring Næbroden. — Næbet orangegult med kødfarvet Spids. — Øjnene blaagraa. — Halsens øverste Del indtil $^1/_4$ à $^1/_3$ af dens Længde brunliggraa; Nederdelen, rent hvid; de tvende Farver skarpt begrænsede. — Kroppen hvid med tyde-

SKAANSKE GÆS.

ligt begrænset, vel afrundet, større Plet af brunliggraa Fjer foran paa Ryggen og øverst paa Vingerne samt vel begrænset lignende Plet paa Laarene, af noget svagere Farve end Rygpletten, oventil begrænset af Vingerne, strækkende sig ned til Haseledet, Pletternes Fjer smalt kantede med lysere graat. — Løb og Tæer rødt orangefarvede.

Vægt i jævnt god Levestand.

Gasen	8 kg.	Gaasen	6,5 kg.
Ung Gase	6,5 -	Ung Gaas	5,5 -

Præmieudelukkende Fejl: Kropform af anden Type end den beskrevne; Rygpletten bredende sig ned paa Siderne eller til Halen; Halsens nedre Del af anden Farve end hvidt.

Mindre Fejl: Noget uregelmæssig Form af Rygpletten; udvisket Farvebegrænsning paa Halsen.

NB. Vi opdagede for sent, at vi ikke af Hr. Redaktør Sjöstedt har faaet opgivet Punktværdier for de af ham beskrevne Racer. Oplysning herom kan maaske senere meddeles i Fjerkræbladene.

Den norske Gaas.

(Se Billedet Side 355).

Denne Gaas skriver sig oprindelig fra Smaalenene i Norge, men er nu spredt over store Dele af Landet, da den anses for at være en for Landmanden særlig vel skikket Gaas. Dens Størrelse er nu passende for det norske Marked. Dens Ægydelse er endnu kun ringe, men den forsøges drevet op ved fornuftigt Udvalg.

Væsentligste Egenskaber: *Stor Haardførhed saavel hos de voksne Dyr som hos Gæslingerne. — En paalidelig Ruger og en god Fører. — Stor Evne til selv at finde sit Foder. — Nøjsom og let at passe.*

Typisk Form og Farve.

Kroppen godt tætbygget. — Holdningen kraftig præget og rolig. — Hovedet passende stort, velformet. — Næbet middellangt, kraftigt, med vel overbøjet Spids; rødt. — Øjnene klare, rolige, blaa. — Halsen middellang og tyk, svagt krummet, helst uden Strubelap, som dog kan tillades. — Ryggen bred, svagt rundet, middellang. — Halen kort, i Forlængelse af Ryglinien. — Vingerne korte, tætsluttende. — Siderne vel rundede, kødfulde. — Brystet bredt, vel rundet, kødfuldt. — Bagpartiet bredt, fyldigt, med en eller to Bugposer. — Laarene fyldige. — Løbene korte, kraftige. — Løb og Tæer røde.

Fjerfarve: Hovedet graat indtil noget ned paa Halsen, — hvid Rand om Næbet. — Halsen hvid med skarpt begrænset Kant nedenfor Hovedet. — Ryggen med et graat Skjold, som strækker sig hen mod Halen. — Halen hvid, isprængt graa Fjer. — Vingerne hvide. — Brystet og Siderne hvide. — Laarene graa. — Gumpen hvid, isprængt graa Fjer med hvid Rand.

Størrelse.

Gasen	6—6,5 kg.	Gaasen	5—5,5 kg.
Ung Gase....	5—5,5 -	Ung Gaas....	4—5 -

Mindre Fejl: Svag Næbfarve, uregelmæssig Form af Rygskjoldet, uregelmæssig Begrænsning af Hovedets mørke Fjer.

Slemme Fejl: Kropform af anden Type end den foreskrevnes; Rygskjoldet urent og bredende sig nedover Siderne eller ved Halen; Farven paa Hovedet uren; Hals Bryst og Gump af anden Farve end hvidt; forkert Vingestilling, kroget Ryg, skæv Hale.

Punktværdi-Skala for den norske Gaas.

Typisk Kropform, Holdning og Helhedspræg	18
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition).............	10
Størrelse	15
Hoved, Næb, Øjne (Form, Størrelse, Farve)............	8
Halsen (Udvikling, Stilling eller Føring)................	4
Ryg, Bryst, Bug (Bredde, Fyldighed, Bugposer)........	15
Bagpartiet (Dybde, Fyldighed).........................	10
Løb og Tæer (Styrke, Stilling, Farve)..................	5
Fjerdragt (Tæthed, Farve)............................	15
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

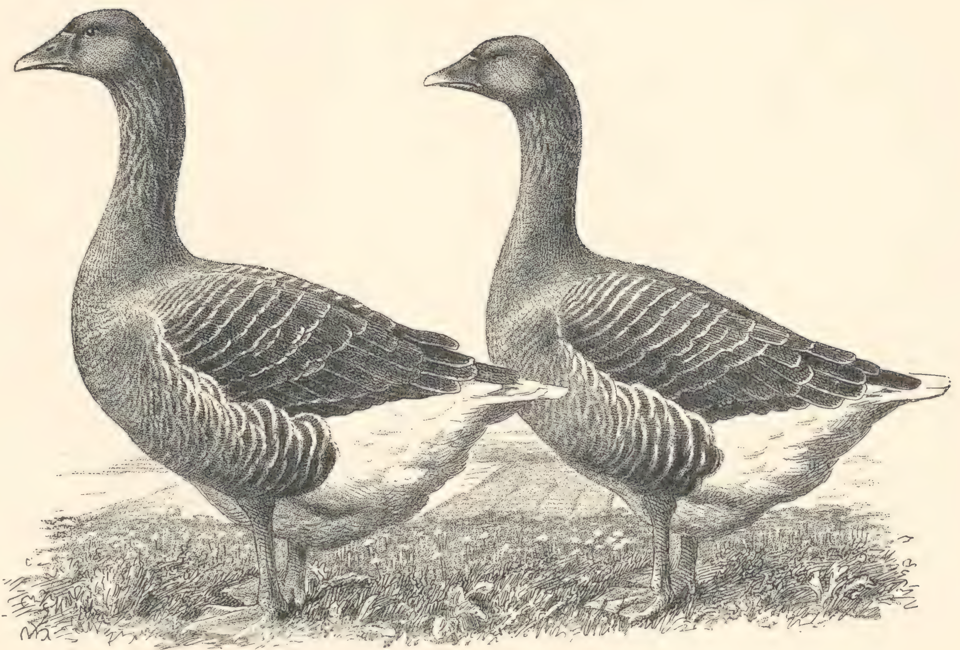
Den danske Gaas.

Væsentligste Egenskaber: *Ganske særlig stor Haardførhed baade af de voksne Dyr og af Gæslingerne, og usædvanlig Evne til for en stor Del af Aaret selv at forskaffe sig Føden, hvor de har Adgang til et tilstrækkelig stort Areal bevokset med et fleraarigt Grønsvær af fine, saftige Græsser. — Kødet særdeles skørt, korttrevlet og forholdsvis saftigt. — Størrelsen som Regel passende for det indenlandske Markeds Krav. — Ægydelsen kunde ønskes større, men der er betydelige individuelle Forskelle, og der er ikke Tvivl om, at mere rigt ydende Stammer vil kunne udvikles ved Kontrol med Enkeltdyrenes Lægning og forstandig Udnyttelse af de bedste Anlæg.*

Typisk Form.

Kropformen i det hele tæt sluttet, med gennemgaaende fint afrundede Former. — Fjerene korte; Yderfjerene haarde og meget tæt liggende.

Hovedet knap middelstort, smalt og smukt formet.

DANSKE GÆS.

Næbet middellangt, tykt ved Roden, mere dybt end bredt, ubetydeligt svejet fra Issen til Næbkornet; stærkt krummet Næbspids.

Halsen middellang, middeltyk, smukt krummet, uden Strubelap.

Ryggen bred, smallest over Skuldrene, middellang, svagt rundet fra Hals til Hale.

Halen kort, temmelig bred, ubetydelig hævet over Ryglinien.

Vingerne stærkt udviklede, tæt tilliggende, højt baarne, Spidserne sluttende sig sammen paa Ryggen.

Brystet bredt, fyldigt, skraanende fra Kroen til Bugposen; denne dybt nedgaaende og enkelt.

Bagpartiet bredt og fyldigt, skraanende fra Haleroden til Bugposen.

Laarene korte, skjulte af Underkroppens Fjer.

Løbene kraftige, vidt stillede, godt middellange.

Farve.

Næbet rødgult, med kødfarvet Næbspids. — Øjnene blaagraa med fin rødgul Øjerand. — Løb og Fødder rødgule. — Fjerfarven kan være ensartet musegraa med mørkere Vingetegning og lys Bug og Bagparti, eller den kan være graa- og hvidbroget uden Fordring om nogen bestemt Begrænsning af Farvepartierne.

Vægt i jævnt god Foderstand.

Gasen......... ca. 7 kg. Gaasen .... ca. 6 kg.

Udvoksede Gæslinger eller unge Gæs i fedet Tilstand omtrent gennemsnitlig 7 kg.

Punktværdi-Skala for danske Gæs.

Typisk Kropform (ligemæssigt udviklede, fint afrundede Former og smukke typiske Linier)	15
Pleje- og Udstillings-Tilstand (Kondition)	10
Størrelse	12
Hovedet (typisk ren og fin Form)	5
Næb (Form, Størrelse og Farve)	5
Øjne (særlig Farven)	6
Hals (typisk Forhold, Krumning og Stilling)	5
Ryg (typisk Form)	5
Vinger (Stilling)	5
Bryst (Fylde, smuk afrundet Form)	8
Bagparti (Formforhold, maadeholden Bugpose)	7
Hale (Størrelse og Stilling)	4
Løb og Fødder (Størrelse, Stilling og Farve)	5
Fjerdragt (Fjerenes glatte Tilliggen og Farve)	8
Et fejlfrit Mønsterdyr =	100

Knortegæs.

Disse danne en hel lille Klasse for sig under forskellige Navne. De er særlig kendemærkede ved en ejendommelig Knudedannelse ved Overnæbets Rod og i Reglen tillige ved en langstrakt slank Kropbygning, en lang, smal, svaneagtigt krummet Hals. Her hen hører bl. a. forskellige kinesiske Gaaseformer. Som oftest er de mindre Fugle af Størrelse som smaa vanrøgtede Landgæs, men som paa Grund af deres Haardførhed og andre Egenskaber i flere Lande benyttes en Del til Krydsning. Gode Eksemplarer af »japanske« Knortegæs har været udstillede i Danmark.

Man har i Nordamerika en Knortegaaseform, som gaar under Navn afrikanske Gæs. Navnet er, som saa mange andre Navne paa Fjerkræracer, misvisende, da lignende eller tilsvarende Gæs næppe hidtil er paaviste som hjemmehørende noget Steds i Afrika. Men Racen staar højt i Ry hos flere Gaaseopdrættere i stor Stil i Nordamerika, hvor den roses af dens Velyndere som meget haardfør, overordentlig frugtbar og rask voksende. Den turde derfor fortjene en nærmere Beskrivelse, og en saadan meddeles omstaaende i kortfattet Form.

Afrikanske Knortegæs.

Hovedet stort, med stor, hornagtig Pandeknude ved Næbroden. — Næbet knap middellangt, meget tykt ved Roden; Næbet og Knuden sorte. — Øjnene brune. — Halsen lang, krummet, udstyret med Strubelap umiddelbart under Hagen.

Kroppen ret svær og fast bygget. — Brystet vel afrundet, højt baaret. — Ryggen bred, noget høj over Skuldrene, ellers flad, med Hældning mod Halen som Følge af den oprejste Kropholdning. — Vingerne stærkt udviklede, liggende tæt til Kroppen. — Halen noget opad rettet. — Laarene korte og kraftige. — Løbene godt middellange og ligesom Fødderne mørk appelsinfarvede.

Størrelsen er efter den amerikanske Standard omtrent den samme, som der i denne vor Standard normeres for Toulouser og Emdener Gæs.

Sebastopol Gæs.

Sebastopolgæs (Lokkegæs) er hvide med gult Næb, lysebrune Øjne med kødfarvet Ring og med gulrøde Ben. De frembyde den snurrige Ejendommelighed, at Fjerene paa Skuldre og Ryg er meget brede og ofte saa lange, at de, smidige som de er, næsten naa helt til Jorden og hænge malerisk flagrende omkring. — Racen er ikke uden Nytteværdi; Kødet fint; Frugtbarheden ikke meget stor.

Svensk gul And.

Svensk gul Anka.

NB. Om denne Race og ligeledes vedrørende Ølandsgaasen er redaktionelt at bemærke, at disse tvende svenske Vandfugleracers Optagelse i vor Standard først blev besluttet, efter at det øvrige Tekstindhold var gaaet til Sætning i Trykkeriet. Og Manuskripterne til disse Racers Beskrivelse — hvoraf Hr. Redaktør W. Sjöstedt, Bo pr. Smedby, Sverige, er Forfatter, kom først senere Standardens Udarbejder i Hænde.

Imidlertid fik jeg den Indskydelse at benytte Lejligheden til at give baade svenske og danske Læsere en Prøve paa en nøje Sammenligning mellem vore Sprogs her forekommende Ord og almindelige Bøjningsformer. Det vil antageligt interessere begge Landes Læsere at se, hvor let vi kan indøve os i at læse hinandens Sprog.

Det vil ses, at den svenske Tekst, som her er Grundlaget, er sat øverst med sædvanlig Skrift og den danske Gengivelse med anden Skrift, og at hvert af Sprogene let kan læses uforstyrret af det andet, men ogsaa umiddelbart sammenlignes — hvad der turde give et praktisk sprogpædagogisk Vink.

Väsentligaste egenskaper: Ovanligt god och för
Væsentligste Egenskaber: Ualmindelig god og for

slaktändamål lämplig kroppsform, fin köttkvalité. Hud och
Slagteøjemed velegnet Kropform, fin Kødkvalitet. Hud og

fett matt hvita. Lättgödd. Mycket snabbvuxen. Härdig.
Fedt mathvide. Letfedelig. Meget hurtigvoksende Haardfør.

Mycket god fodersökare. God äggläggare: 80—100 ägg.
Meget god Fodersøger. God Æglægger: 80—100 Æg.

Rätt lugnt temperament.
Ret rolig (stilfærdigt) Temperament.

Typisk form.

Typisk Form.

Kroppsform: rätt lång, bred, tämligen djup, rektan-
Kropform: Ret lang, bred, temmelig dyb rektan-

gulär.
gulær (aflangfirkantet).

Hållning: nästan horisontel.
Holdning: næsten horisontal (vandret).

Hufvud: medelstort, fint formadt, hjässan tämligen hög.
Hoved: middelstort, fint formet, Issen temmelig høj.

Näbb: medelstort, bildande en jämn, lindrigt konkav
Næb: middelstort, dannende en jævn, svagt konkav (nedsvejet)
båge från roten till spetsen.
Bue fra Roden til Spidsen.

Hals: medellång, lindrigt afsmalnande uppåt, obetydligt
Hals: middellang, lempeligt afsmalnende opad, ubetydeligt
böjd, upprätt.
krummet, opret.

Rygg: lång, bildande en svagt konvex båge från
Ryg: lange, dannende en svagt konveks (opadrundet) Bue fra
halsen till stjärten; bred öfver skuldrorna, från midten
Halsen til Halen; bred over Skuldrene, fra Midten
helt obetydligt afsmalnande mot stjärten.
helt ubetydeligt afsmallende mod Halen.

Stjärt: kort, buren nästan vågrät; drakens stjärtknorr
Hale: kort, baaret næsten vandret; Andrikens Halekrøller
hård.
haarde (stive).

Vingar: medellånga, breda, burna väl slutna till
Vinger: middellange, brede, baarne godt sammensluttede til
kroppen.
Kroppen.

Bröst: bredt, rätt djupt, väl rundadt.
Bryst: bredt, ret dybt, vel rundet.

Laar: korta, muskulösa.
Laar: korte, muskuløse, (kødrige).

Ben: korta, tår raka.
Ben: korte, Tæer lige.

Färg.
Farve.

Hufvud: drakens ljust askbrunt, så mycket som
Hoved: Andrikens lyst askebrunt, saa meget som
möjligt närmande sig den öfriga fjäderdräktens färg,
muligt, nærmende sig den øvrige Fjerdragts Farve,

honans brunaktigt gult, helt öfverensstämmande med
Hønens (Hunandens) brunagtig gult, helt (fuldt) overensstemmende med

den öfriga fjäderdräktens färg. — Näbb: drakens matt
den øvrige Fjerdragts Farve. Næb: Andrikens mat

grönaktigt blått utan glans, ju blåare desto bättre; honans
grønligblaat uden Glans, jo blaaere desto bedre; Hunandens

matt brunaktigt blått utan glans, ju blåare desto bättre.
mat brunligtblaat uden Glans, jo blaaere desto bedre.

— Ögon: gråbruna. — Hals: drakens öfre delen ljust
Øjne: graabrune. Hals: Andrikens Overdel lyst

askbrun, så mycket som möjligt, närmande sig den
askebrun, saa meget som muligt, nærmende sig den

öfriga fjäderdräktens färg, nedre delen brunaktigt gul;
øvrige Fjerdragts Farve, Nederdelen brunliggul;

honans brunaktigt gul, helt öfverensstämmande med den
Hunandens brunliggul, helt overensstemmende med den

öfriga fjäderdräktens färg. — Fjäderdräkt i öfrigt hos
övrige Fjerdragts Farve. Fjerdragten iøvrigt hos

båda könen: brunaktigt gul, så jämn som möjligt,
begge Køn: brunliggul, saa jævn som muligt,

å såväl rygg som bröst, vingar, sidor, gump och stjärt.
paa saavel Ryg som Bryst, Vinger, Sider, Bagkrop og Hale.

Särskildt eftersträfvansvärdt är, att färgen å vingen i dess
Særlig tilstræbelsesværdigt er, at Farven paa Vingen i dens

helhet, är i möjligaste måtto jämn. — Ben och tår:
Helhed, er i muligste (højeste) Maade (Grad) jævn (ens). Løb og Tæer:

orangeröda.
orange(gul)røde.

Vikt i jämnt lifhull.

Vægt i jævn Foderstand.

Drake........... Andrik	3,5 kg	Hona........... Hunand	3 kg
Ungdrake........ Ung Andrik	3 -	Unghona........ Ung And (Ælling)	2,5 -

---

Diskvalificerande fel: Tydligt hvit, blå eller annan
Præmieudelukkende Fejl: Tydelig hvid, blaa eller anden

främmande färg å fjädrarna på hvilken del af kroppen
fremmed Farve paa Fjerene paa hvilken Del af Kroppen

som helst. Mörk skiffergrå färg å drakens hufvud och
som helst. Mørk skifergraa Farve paa Andrikens Hoved og

hals. Näbbfärg helt afvikande från den föreskrifna. Skarpt
Hals. Næbfarve helt afvigende fra den foreskrevne. Skarpt

utpräglad mörkare kant kring ett ljusare fält å fjädrarnas
udpræget mørkere Kant omkring et lysere Parti paa Fjerenes

synliga del. Afgjordt upprest kroppsställning.
synlige Del. Afgjort oprejst Kropstilling.

Mindre fel: Starkare eller svagare nyans af den
Mindre Fejl: Stærkere eller svagere Tone af den

brunaktigt gula färgen hos ett och samma djur, under
brunliggule Farve hos et og samme Dyr, under

förutsättning att den är jämn öfver hela kroppen. I mycket
Forudsætning af at den er jævn over hele Kroppen. I meget

ringa grad mjöliga fjädrar.
ringe Grad melede Fjer.

Ølandsgaasen.

Ölandsgåsen.

(Se Svensk gul And Side 367).

Väsentligaste egenskaper: Synnerligen god och
Væsentligste Egenskaber: Særdeles god og

för slaktmarknaden lämplig storlek och kroppsform. Fin
for Slagtningsmarkedet velegnet Størrelse og Kropform. Fin

köttkvalité. Hud och fett ljusa. Utomordentligt härdig och
Kødkvalitet. Hud og Fedt lyse. Overordentlig haardfør og

anspråkslös, rörlig och verksam. Mycket god fodersökare.
fordringsløs, letbevægelig og virksom. Meget god Fodersøger.

Mycket lättgödd. Äggläggningen ej betydande, 10 à 12
Meget letfedelig. Æglægningen ikke betydelig, 10 à 12

ägg, men torde kunna uppdrifvas genom kontroll. Rufvar
Æg, men turde kunne opdrives gennem Kontrol (Avlsvalg). Ruger

allmänt. På grund af sin ringa tyngd utmärkt vårdare
almindeligvis. Paa Grund af dens ringe Tyngde udmærket Vogter (Fører)
af gässlingarna.
af Gæslingerne.

Typisk form.
Typisk Form.

Kroppsform: proportionerlig, väl rundad, ytter-
Kropform: indbyrdes passende Forhold af Enkeltheder. vel afrundet, Yder-
fjädrarna åtliggande.
fjerene tilliggende.

Hufvud: fint, ej stort, välformadt.
Hoved: fint, ikke stort, velformet.

Näbb: tämligen långt.
Næb: temmelig langt.

Hals: rätt kort, tämligen smal, buren fullkomligt
Hals: ret kort, temmelig smal, baaren fuldkomment
upprätt, öfre delen med en svag böjning framåt.
opret, Overdelen med en svag Bøjning fremefter.

Rygg: mer än medellång, bred, bildande en lindrigt
Ryg: mere end middellang, bred, dannende en lempelig
konvex båge från hals till stjärt.
konveks (svejet) Bue fra Hals til Hale.

Stjärt: medelmåttigt lång, fjädrarna styfva och kraftiga.
Hale: middellang, Fjerene stive og kraftige.

Vingar: stora, starka, tätt slutna öfver ryggen och
Vinger store, stærke, tæt sammensluttede over Ryggen og
skarpt hvälfda mot sidorna.
skarpt hvælvede mod Siderne.

Bröst: bredt, rundt, tämligen djupt, utan köl.
Bryst: bredt, rundt, temmelig dybt, uden Køl.

Sidor: breda.
Sider: brede.

Bakparti: bredt, rundt, ej synnerligen djupt.
Bagparti: bredt, rundt, ikke synderlig dybt.

Lår: rätt korta och kraftiga.
Laar: ret korte og kraftige.

Ben: rätt korta, kraftiga, bredt ställda.
Løb: ret korte, kraftige, vidtstillede.

Färg.

Farve.

Hufvud: brunaktigt grått, hvitt kring näbbroten. —
Hoved: brunliggraat, hvidt omkring Næbroden.

Näbb: orangefärgadt med köttfärgad spets. — Ögon:
Næb: orangefarvet med kødfarvet Spids. Øjne:

blågrå. — Hals: öfverdelen: till fjärdedelen à tredjedelen
blaagraa. Hals: Overdelen for Fjerdedelen eller Tredjedelen

af halsens längd brunaktigt grå; nedre delen: rent hvit;
af Halsens Længde brunliggraa; Nedredelen: rent hvid;

de båda färgerna skarpt begränsade. — Kropp: hvit med
begge Farver skarpt afgrænsede. Krop: hvid med

tydligt begränsad, väl afrundad ryggfläck, bildad af
tydelig begrænset, vel afrundet Rygplet, dannet af

brunaktigt gråa fjädrar å ryggens främre och vingarnas
brunliggraa Fjer paa Ryggens forreste og Vingernes

öfre del, samt väl begränsad lårfläck af något mattare
øvre Del, samt vel begrænset Laarplet af noget mattere

färg än ryggfläcken, upptill begränsad af vingen, sträckande
Farve end Rygpletten, oventil begrænset af Vingen, strækkende

sig ned till hasleden; fläckarnas fjädrar smalt kantade med
sig ned til Haseledet; Pletternes Fjer smalt kantede med

ljusare grått. — Stjärt: hvit och mörkt brunaktigt grå.
lysere graat. Hale: hvid og mørkt brunliggraa.

— Ben och tår: rödaktigt orangefärgade.
Løb og Tæer: rødligt orangefarvede.

Vikt i jämt lifhull.

Vægt i jævn Foderstand.

Hane Gase	5 kg	Hona Gaas	4,5 kg
Unghane Ung Gase	4,5 -	Unghona Ung Gaas	4 -

Diskvalificerande fel: Otypisk kroppsform. Oregel-
Præmieudelukkende Fejl: Utypisk Kropform Uregel-

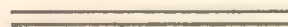
bunden ryggfläck, utbredande sig uppåt halsen, nedåt
mæssig Rygplet, strækkende sig optil (opad) Halsen, ned ad

sidorna eller bakåt stjärten. Halsens nedre del af annan
Siderne eller tilbage til Halen. Halsens nedre Del af anden

färg än hvit.
Farve end hvidt.

Mindre fel: Något oregelbunden form å ryggfläcken,
Mindre Fejl: Noget uregelmæssig Form af Rygpletten,

suddig färgbegränsning å halsen.
udvisket Farvebegrænsning paa Halsen.

Bedømmelsesgrundlag for udstillede Æg direkte fra Producenter.

Æggene udstilles gruppevis efter Hønsenes Race. Rent hvidskallede og farvetonede Æg holdes hver for sig. De farvetonede Æg klassificeres ved den oversigtlige Bedømmelse som henholdsvis:

afgjort mørk gulbrune,
mellemtonede gule,
svagttonede gullige eller brunlige.

Hvidskallede Æg bør være saa rent hvide som mulig.

Fælles Bedømmelsespunkter for baade hvide og farvetonede Æg.

Efter Størrelse og Skalkvalitet:

1. Æggenes ligelige Størrelse og Vægt pr. 10 Stk.
2. — ensartede Form: henholdsvis idealt ægformede, mere rundagtige eller langagtige og spidse.
3. Æggeskallens Styrke og Glathed eller Ruhed eller deres Tyndskallethed.

Efter Ægindholdet:

4. Blommens forholdsvise Størrelse (Vægt).
5. — Formfasthed (Blommehindens Styrke).
6. — Farve.
7. Hvidens Vægt.
8. — Tæthedsgrad (Tørstofindhold skønsmæssigt) eller, om de foreliggende Forhold tillade det: kemisk bestemt.

Med Hensyn til Skalfarve m. m.

9. Hvidskallede Ægs Farverenhed.
10. Farvetonede Ægs Farvegrad efter forannævnte Klassifikation.
11. Æggenes Alder, saa vidt den kan skønnes af Luftblærens Størrelse eller ved Svømning i Saltopløsning.
12. Alle udstillede Ægs absolute Renhed især uden øjensynligt at have været aftvættede.
13. Hvis Æggene med Tilforladelighed kan opgives at være lagt af én eller flere samtidig udstillede Høner, eller hvis de kan godtgøres at repræsentere Udstillerens Gennemsnits-Ægproduktion, er dette et stort Plus at særpræmiere.

Bedømmelsesudvalget for udstillede Æg bør saa vidt muligt bestaa af: en anerkendt sagkyndig Eksportør, en dygtig og kritisk Konditor eller Restauratør og en som særlig kyndig anset Husmoder eller Husbestyrerinde.

De i det hele taget som præmieværdige befundne Æg bør være at bedømme, Punkt for Punkt, som 1ste, 2den og 3die Kvalitetsgrad.

Slagtefærdigt og slagtet Fjerkræ paa Fjerkræskuer.

Efter den Maade, hvorpaa det saakaldte slagtefærdige Fjerkræ hidtil i Almindelighed er blevet behandlet paa vore Fjerkræskuer, gør denne Afdeling ikke Spor af Nytte, og interessere kan den aldeles ikke. Hvad er der lært eller hvad kan der læres med Hensyn til Slagtefjerkræ ved simpelthen at se paa nogle befjerede Væsener, de være nu af ren Race eller Krydsning? Der kan dømmes lidt om Størrelsen, men det betyder virkelig ikke meget. Fjerkræets Slagteværdi kan ikke bedømmes ved selv den mest samvittighedsfulde Besigtigelse i levende Stand. Det bør tillige

underkastes omhyggelig og sagkyndig Bedømmelse ved Haandtering, Beføling og Vejning, hvorefter de tilsyneladende mest konkurrencedygtige Individer eller Samlinger bør slagtes, plukkes og derefter endelig og afgørende bedømmes og udstilles i passende og tiltalende opsat Tilstand. Dette maa kunne udføres — og da vil denne Afdeling kunne blive noget af det i praktisk Retning ikke mindst interessante og mest belærende paa vore Fjerkræskuer.

Udstilling af hjemmeslagtet og -behandlet Fjerkræ er en Sag for sig.

Det praktiske Ideal denne Sag vedrørende turde være, at de Præmie tilkendte Dyr burde vejes baade i levende og i slagtet og udtaget Tilstand, og Slagtesvindet noteres i Forhold til det uopskaarne Dyrs Vægt, og allerhelst et skønsomt Udvalg af dem tilberedes og underkastes en virkelig sagkyndig Smags- og Kvalitetsbedømmelse af dertil kvalificerede Personer. Ved denne Fremgangsmaade vilde der kunne indvindes værdifuld Erfaring med Hensyn til forskellige Racers henholdsvise Værdi i Slagteøjemed.

Et saadant soleklart Fremskridt burde forlængst have været virkeliggjort, men hvad Fortiden har forsømt, kan Fremtiden jo endnu søge at bøde paa. At Reformen vil vinde udelt Bifald fra alle Sider, baade fra den producerende og den sagkyndige forbrugende Offentlighed, kan man uden Tvivl føle sig forvisset om.

Midlertidige Bedømmelsesregler for slagtet Fjerkræ.

Høns.

Det udstillede ordnes efter Race.

Ved Bedømmelsen tages særligt Hensyn til:

1. De udstillede Kroppes racemæssige Form.
2. Properhedstilstand m. H. t. fin Plukning og Opsætning, og Hoveds, Løbs og Tæers rene Aftvætning.
3. Vægt og Alder.

4. Brystbenets forholdsvise Længde og Kødbelægning.
5. Skrogets Kødbelægning i det hele taget, særlig paa Overvinge og Laar.
6. Hudens Finhed, Blødhed og Tyndhed; Hudens og Kødets Farve.

Man kunde tænke sig den samlede Dom eller Værdsættelse af de udstillede Kroppe karakteriserede i Grader som: *Beundringsværdig, fremragende, særdeles god,* god og *ikke paaskønnelsesværdig Kvalitet.*

Muligt ønskelige særlige Regler for Kalkuner, Perlehøns, Duer, Ænder og Gæs henstilles til særlig Sagkyndiges Overvejelse og Forslag til de interesserede Foreningers ledende Styrelser.

AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER

Nu i Døgnets sidste Time, Dagen før Trykkeriets Maskiner begynder at snurre rundt til Trykning af baade det allersidst tilkomne af Tekst og af Farvebilleder, af hvilke jeg — til min Maaneder lange Sindsuro — endnu ikke har set noget Rentryk, maa jeg prøve at finde en Plads til nogle Bemærkninger.

Værket maa nu betragtes som afsluttet efter omtrent tre Aars svært tyngende Arbejde — sværere og mere aandsslidende end noget eneste Menneske kan gøre sig nogen Anelse om.

Som det vil erkendes af de mange saglige, for den udøvende organiserede Ledelse af Fjerkræavlen grundlæggende Emner foran i vor Standard, er der i denne, som i ingen anden, bleven taget det størst mulige Hensyn til det rette Grundlag for Forening af den praktisk økonomiske Side af Sagen med det mere almindelige standardmæssige og æstetiske.

Da jeg nu engang havde paataget mig Udarbejdelsen af Skandinavisk Fjerkræ-Standard uden paa Forhaand at kunne have nogen Forestilling om Arbejdets Rækkevidde eller hvilke nyskabende praktiske Ideer, der under Tidens Forløb maatte

blive mig forundt, stillede jeg til mig selv den ubetingede Fordring ikke at ville nøjes med mindre end det helt fuldkomne paa alle Punkter — saavidt det var menneskeligt muligt. Hvor nær Maalet er naaet, overlader jeg ubekymret til de saa uhyre vidt forskelligt seende og interesserede Læseres Dom.

Men nu Billedstoffet til denne Standard. Det har til Tider næsten taget aller haardest paa mig. Selv om man har det klareste og bedste Billede i sin levende Fantasi, saa siger det sig selv, at det er uhyre vanskeligt og kræver en Mangfoldighed af Drøftelser og Udkast og nødvendige Rettelser af disse, for at naa til det mønstergyldige Resultat, nemlig:

Sandhedstro Billeder, svarende til Beskrivelserne.

Originalerne, navnlig til Farvebillederne, fik vi omsider, takket være den haandsikre og skønhedsforstaaende Kunsttegners Taalmodighed overfor min uophørligt strænge Kritik, at faa udført. Nu staar det paa, i hvilken Grad den flinke Trykkeri-Faktor ved Kunstnerens Hjælp kan faa Maskinen til at aflevere Farvetryk, svarende nært til Originalerne. Flere af disse er i Virkeligheden smaa idylliske Kunstværker, idet Kunstnere og jeg har været godt enige om, at et vel udført Billede af flere af vore lige saa skønne som gode og interessante Fjerkræracer nok kunde fortjene at ses i tiltalende Omgivelser.

Og nu, da alle Ængstelser og Møjen er overstaaede, nu fortryder jeg ikke at have lagt mig selv saa haardt i Selen i vor saa betydningsfulde Fjerkræsags Tjeneste.

Jeg har alle Dage været en varm praktisk Skandinav. Og her at faa Lejlighed til at være med til at vise et Eksempel paa godt og landsgavnligt Samarbejde mellem vore saa nært beslægtede Folk var netop hvad der fik mig til at opgive alle Betænkeligheder og paatage mig Hvervet.

Og saa endnu dette Ønske: at SKANDINAVISK FJERKRÆ-STANDARD maatte times den gode Skæbne, at blive til Ære for vore Lande og til rig Glæde og Nytte for alle de Tusinder af sande Fjerkrævenner, der faar den i Eje!

J. Pedersen-Bjergaard.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Beskrivelse af Fjerkræracer i alfabetisk Følgeorden.

A.

B.

I.

K.

L.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

FARVETAVLER

NB. Under **Plymouth Rock** er den **„hvide“** gledet uomtalt forbi. — Dens Former er de for Pl. R.-Gruppen fælles. Farven som hvid Wyandot og Vurderingsskala som for denne.

NB. En Fejl i Billedstoffet. Af guldspættede Hamborgere har ved en Overseelse under den trættende sennatlige Korrekturlæsning indsneget sig et Billede i sort (Kliché fra D. Fj. Stand.) — medens der var under Reproduktion en Farvetavle med brunspættet Hane og sølvspættet Høne — altsaa førstnævnte overflødigt.

Farvebillederne, som jeg først nu lige før sidste Revision af det fuldendte Værk faar Lejlighed til at se, er for maaske alles Vedkommende godt svarende til det af mig satte Maal, jeg kan ved kunstig Lys ikke skelne Farvetoner.

Farvebillederne i denne Standard er fremstillet i Bernh. Middelboe's Reproduktionsanstalt, de sorte Billeder hos Zylograf F. Hendriksen, begge i København. De fortjener begge Ros for deres omhyggelige og dygtige Arbejde.

